

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Beatrice Feleagă, Cristina Stan
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWDEN, OLIVER

Assassin's Creed: Revelații / Oliver Bowden; trad. din lb. engleză de Mihai-Dan Pavelescu. – București: Editura Paladin, 2019

ISBN 978-606-9000-37-3

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

ASSASIN'S CREED® REVELATIONS

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London.

Copyright © 2011 Ubisoft Entertainment. All rights reserved.

Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries. All artworks are the property of Ubisoft.

OLIVER BOWDEN

ASSASSIN'S CREED

REVELAȚII

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MIHAI-DAN PAVELESCU

PALADIN

Partea întâi

Spre-amiaza vieții noastre muritoare,
Ajuns într-o pădure-ntunecoasă,
Mă rătăci, pierzând dreapta cărare.
Nu-i chip să spun, căci prea cumplit mă-nfioară gândul ei,
Ce cruntă mă-mprejmuia, ce-adâncă și stufoasă.¹

DANTE, *Infernul*

¹ Toate citatele din Dante provin din *Divina Comedie*, Ed. Minerva, București, 1982, traducere Etta Boeriu (n. trad.).

Capitolul 1

Un vultur plutea sus de tot pe cerul senin și geros.

Prăfuit și obosit de drum, călătorul își desprinsese privirea de la pasăre, după care trecu peste un zid scund și grosolan și rămase apoi nemișcat pentru o clipă, cercetând cu ochi atenți scena dinaintea sa. Lanțul vălurat de creste muntoase încununate de zăpezi înconjura castelul, protejându-l, cocoțat pe propria-i culme înaltă, iar turnul cu dom al donjouului său oglindea cupola mai scundă a turnului închisorii din apropiere. Stânci asemenea unor gheare de fier se încheștau de temeliiile zidurilor lui abrupte și sure. Călătorul nostru îl văzuse și altă dată –, cu o zi în urmă, îl întrezărișe întâia oară, în amurg, de pe un promontoriu pe care-l escaladase la doi kilometri spre apus. Părea construit de puterile magice ale unui vrăjitor pe terenul acesta imposibil, tetuna cu stâncile și țăncurile cu care-și unea forțele.

Ajunsese la ținta sa... în cele din urmă. După douăsprezece luni obositoare de călătorie. Și fusese cu adevărat o călătorie lungă, cu drumuri desfundate și rafele biciuind nemilos¹.

Ghemuit, pentru orice eventualitate, și rămânând nemișcat după ce-și verificase instinctiv armele, călătorul continuă să privească atent. Orice semn de mișcare. Cât de mic.

¹ Aluzie la „Călătoria magilor”, de T. S. Eliot (n. trad.).

Pe metereze nu era nici țișenie. Furioare de zăpadă se învâртеbeau în vântul tăios. Dar nici urmă de oameni. Locul părea pustiu. Așa cum se așteptase din ceea ce citise despre el. Totuși, viața îl învățase că cel mai bine era să fie absolut sigur. Stătu neclintit.

Nu se auzea niciun sunet, doar vântul. Apoi... ceva. Un zornăit? În stânga lui, în față, câteva pietricele se rostogoliră pe o pantă stearpă, puțin înclinată. Bărbatul se încordă și se ridică puțin, cu capul retras totuși între umeri. Apoi săgeata îl izbi în umărul drept, pătrunzând prin pieptarul armurii de corp.

Se clătină și se strâmbă de durere, ducând mâna la săgeată, dar în același timp ridică ochii și scrută cu atenție stânca înaltă de șase-șapte metri, care se afla în fața castelului și-i slujea drept zid exterior natural. În vârful ei apăruse un bărbat în tunică roșu-închis, cu garnituri cenușii și pieptar de zale. Purta însemne de căpitan. Țeasta neacoperită îi era rasă și o cicatrice îi brăzda chipul de-a curmezișul. Căpitanul deschise gura într-o expresie ce era parțial rânjet, parțial surâs triumfător, dezgolindu-și dinții strâmbi și ciobiți, cafenii precum pietrele de morminte dintr-un cimitir lăsat în paragină.

Călătorul trase de coada săgeții. Deși vârful cu ghimpi se agățase în armură, abia dacă străpunsese metalul și doar îi zgâriase pielea. Îl rupse din săgeată și aruncă bucățile cât colo. Pe când făcea asta, văzu mai bine de o sută de bărbați, în uniforme identice, înarmați cu halebarde și săbii, înșiruindu-se în vârful stâncii de o parte și de alta a căpitanului ras în cap. Fețele lor erau ascunse de coifuri cu apărătoare de nas, însă blazoanele ce înfățișau un vultur negru îi spusese călătorului cine erau și știa la ce se putea aștepta din partea lor dacă le cădea în mâini.

Să fi fost oare un semn de bătrânețe faptul că intrase într-o cursă atât de simplă? Își luase însă toate măsurile de precauție.

Și totuși, se părea că nu avusese succes.

Se retrase un pas, pregătindu-se pentru soldații ce veneau spre el și se răspândeau în evantai pentru a-l înconjura, păstrând lungimea halebardelor între ei și ținta lor. Călătorul simțea că, în ciuda superiorității lor numerice, le era teamă de el. Reputația îi era bine cunoscută, iar ei aveau de ce să fie temători.

Cercetă cu privirea capetele halebardelor. Erau din cele duble: cu tăiș de secure și vârf de suliță.

Își îndoi brațele și din dreptul încheieturilor îi tâsniră cele două pumnale secrete, cenușii și ucigașe. Încordându-se, devie prima lovitură și o simți șovăitoare -- oare încercă să-l captureze viu? Apoi soldații începură să-l lovească din toate părțile, căutând să-l doboare în genunchi.

Se răsuci fulgător și din două mișcări retează cozile celor mai apropiate halebarde. Când capătul uncia zbură prin aer, el retrase un pumnal și prinse capătul rupt înaintea de a cădea pe pământ. Strângând ciotul cozii în pumn, înfipse lama securii în pieptul bărbatului dezarmat.

Ceilalți se apropiară, iar călătorul se ghemui la timp când un curent de aer anunță mișcarea unei halebarde ce seceră peste el, trecându-i la doi centimetri de spinare. Se întoarse cu sălbăticie într-acolo și înfipse adânc pumnalul din mâna stângă în picioarele atacatorului aflat în fața sa. Cu un urlet, soldatul se prăbuși.

Călătorul prinse halebarda căzută, care cu numai o clipă mai devreme fusese gata să-i pună capăt vieții și o roti prin văzduh, tăind mâinile altui agresor. Acestea se arcuiră prin aer, cu degetele îndoite parcă cerșind îndurare, urmate de un penaj de sânge ca un curcubeu roșu.

Asta îi opri pentru o clipă pe soldați, însă ei văzuseră lucruri și mai rele, iar călătorul se bucură numai de o clipă de respiro înainte să-și reia înaintarea. Roti iarăși halebarda și-i lăsă tăișul înfipt adânc în bregăta unuia care se apropiase decis. O abandona apoi și, din aceeași mișcare,

își retrase celălalt pumnal, eliberându-și astfel mâinile, care înhățară un sergent ce mănua o spadă cu lama lată și îi smulseră arma, azvârlindu-l într-un grup de oameni de-ai săi. Călătorul îi cântări fulgerător greutatea în palmă și-și simți bicepsii încordându-se când o prinse cu ambele mâini și o ridică la timp ca să-i spintece coiful altui halebardier, care se furișase din spatele lui prin stânga sperând să-l ia prin surprindere.

Spada era bună. Mai potrivită pentru lupta asta decât iataganul ușor pe care-l avea la brâu și pe care-l dobândise în decursul călătoriei sau decât pumnalele secrete, pentru lupta corp la corp. Ele nu-l dezamăgiseră niciodată.

De acum mai mulți soldați coborau din castel. De câți oare avea să fie nevoie pentru a-l supune pe bărbatul acesta singur? Se strânseseră în jurul lui, dar el se rotea și sărea, pentru a-i deruta. Căută să se elibereze din strânsoarea lor, azvârlindu-se peste spinarea unuia, ateriză ghemuit, se încordă, devie lovitura unei spade cu apărătoarea metalică de pe încheietura mâinii stângi și se întoarse ca să-și înfigă propria spadă între coastele atacatorului.

Pentru ca apoi... un moment de acalmie. De ce? Călătorul se opri locului să-și recapete răsuflarea. Fusese o vreme când nu era nevoit să-și recapete răsuflarea. Ridică privirea. Soldații în zale cenușii încă îl încercuiau.

Dar printre ei, zări brusc un alt bărbat.

Un alt bărbat. Care mergea printre ei. Neobservat, calm. Un tânăr în alb. Era înveșmântat aidoma călătorului, cu aceeași glugă pe cap, care cobora în față, curbată și ascuțită ca un cioc de vultur. Buzele călătorului se întredeschiseră de uimire. Totul părea tăcut. Totul părea nemișcat, cu excepția tânărului în alb care mergea. Cu pas egal, calm, netulburat.

Tânărul părea să treacă printre soldați ca un om care ar fi mers printr-o porumbiște – ca și cum nu l-ar fi atins sau afectat defel. Oare și cataramele curelelor ce-i prindeau echipamentul erau la fel cu ale călătorului? Cu aceleași

însemne? Însemnele ce-i fuseseră arse în conștiință și în viață de peste treizeci de ani – tot așa cum îi fusese ars, cu mult timp în urmă, inelarul?

Călătorul clipi scurt și când deschise ochii, viziunea – dacă asta fusese – dispăruse, iar zgomotele, mirosurile și pericolul reveniseră în jurul lui, apropiindu-se constant, rânduri după rânduri de inamici pe care știa că nu-i putea învinge și de care nici nu putea scăpa.

Însă acum nu se simțea cumva la fel de singur.

Nu avea timp să gândească. Soldații se apropiau neconștient, temători, dar în același timp furioși. Loviturile se revărsau ca ploaia, prea multe ca să se poată feri. Călătorul se luptă cu înverșunare, doborî încă cinci soldați... zece. Se înfrunta însă cu o hidră cu o mie de capete. Un spadasin voinic apăru și abătu asupra lui o spadă grea de zece kilograme. Călătorul ridică brațul stâng ca să pareze cu apărătoarea, se răsuci și-i dădu drumul propriei spade, pentru a se folosi de pumnalul secret din mână dreaptă. Însă atacatorul lui fu norocos. Deși deviată de apărătoare, lovitura fusese prea puternică și, lunecând spre încheietura stângă a călătorului, îi rupse pumnalul secret stâng. În aceeași clipă, călătorul, dezechilibrat, se poticni de o piatră și-și scrânti glezna. Nu se putu opri din cădere și ajunse cu fața în jos pe pământul pietros. Și rămase întins acolo.

Cercul de soldați se strânse, păstrând o lungime de halebardă depărtare între ei și prada lor, încă încordați, încă temători, încă necutezând să fie triumfători. Vârfurile sulitelor îi atingeau spinarea. O singură mișcare și avea să fie mort.

Iar el nu era pregătit pentru așa ceva, deocamdată.

Tâlpi de cizme scrâșniră pe pietricele. Se apropia cineva. Călătorul întoarse puțin capul și-l zări pe căpitanul cu țeasta rasă, care se opri lângă el. Cicatricea i se zărea albă pe față. Se aplecă îndeajuns de mult pentru a-și face simțită duhoarea respirației.

Căpitanul trase pe spate gluga călătorului, doar atât cât să-i poată vedea chipul. Rânji când aşteptarea i se confirmă.

— Ah, a sosit Mentorul. Ezio Auditore da Firenze. Te aşteptam. Aşa cum ți ai dat seama fără doar şi poate. Cred că a fost o adevărată surpriză pentru tine, să vezi în mâinile noastre vechea fortăreaţă a Frăţietăţii tale. Dar era inevitabil să se întâmple aşa. În ciuda eforturilor tale, noi suntem sortiţi să învingem.

Se îndreptă, se întoarse către soldaţii care-l înconjurau pe Ezio, vreo două sute acum, şi ordonă latrat.

Duceţi-l în celula din turn. Mai întâi însă, încătuşaţi-l mâinile, şi cât mai strâns.

Îl traseră pe Ezio în picioare, după care, în grabă, cu gesturi nervoase, îl legară.

— E un drum scurt, apoi multe trepte, zise căpitanul. După care ar fi mai bine să te rogi. Măine dimineaţă te vom spânzura.

Deasupra lor în văzduh, vulturul îşi continua căutarea prăzii. Nimeni nu avea ochi pentru el. Pentru frumuseţea lui. Pentru libertatea lui.

Capitolul 2

Vulturul încă da roată pe cer. Cerul era albastru-alburiu, decolorat de soare, deși acesta coborâse între timp. Pasărea de pradă era o siluetă întunecată, care se rotea într-una, dar mânată de un țel. Umbra îi cădea pe stâncile sterpe aflate mult dedesubt, care o zdrențuiau când le traversa.

Ezio privea prin fereștriuca îngustă — practic o spintecătură în piatra groasă — cu ochii la fel de neobosiți ca mușcărele pasării. Și gândurile îi erau agitate. Oare bătuse o cale atât de lungă, și atâta timp, doar pentru ca totul să se încheie așa?

Înceleșta pumnii și mușchii lui simțiră absența pumnalelor secrete, care-l slujiseră mult timp.

Știa totuși unde-i depozitasera armele, după ce-l încercaseră, îl prinseseră și l'aduseseră aici. Un surâs îi flutură pe buze. Soldații aceia, vechii inamici — ce surprinși tuseseră că un leu așa bătrân avea încă atâta putere.

Iar el cunoștea castelul. Din desene și din planuri. Le studiasse atât de bine, încât îi erau aproape întipărite în minte.

Se afla într-o celulă în unul dintre cele mai înalte turnuri ale măreței fortărețe Masyaf, citadela care fusese cândva sediul Asasinilor, de mult abandonată și acum căzută în mâinile templierilor. Iar Ezio era singur, neînarmat, flămând și însetat, cu stratele murdare și rupte, așteptând din clipă în clipă pașii călăilor. Nu intenționa totuși să cedeze fără lupta. Știa de ce se aflau templierii aici și trebuia să-i oprească.

Iar ei nu-l omorâseră, deocamdată.

Rămase cu ochii proniți asupra vulturului. În putea distinge fiecare pană, fiecare fulg, coada deschisă în evantai și presărată cu stropi negri cafenii și albi, ca propria lui barbă. Vârfurile de un alb imaculat ale aripilor.

Căzu pe gânduri. Refăcu în minte traseul care-l adusese aici în momentul acesta.

Alte turnuri, alte metereze. Precum cele din Viana, de unde l azvârlise pe Cesare Borgia spre moarte. Fusese Anul Domnului 1507. Cât trecuse de atunci? Patru ani. La fel de bine puteau să fi fost patru veacuri, într-atât i se părea de îndepărtat momentul acela. Între timp apăruseră și disparuseră mulți ticăloși ce doreau să ajungă stăpâni lumii, ce căutau Misterul, ce căutau Puterea, iar pentru el, care acum căzuse în cele din urmă prizonier, lupta de a i opri nu consemnase.

Lupta. Întreaga lui viață.

Vulturul își întrecapse brusc ochurile egale pe care le descrisese pe cer și zborul îi păru mai strâns. Ezio îl privi și știu că-și localizase prada, iar acum se concentra asupra ei. Oare ce forme de viață puteau supraviețui pe solul arid? Sătucul ce întreținea castelul, ghemuit, pricâjit și nefericit, în umbra sa, ar fi avut totuși animale domestice, ba chiar și un petic de pământ cultivat undeva în apropiere. O capră, poate, acolo jos, prin vălmășagul de bolovani suri ce presărau dealurile joase din jur, fie una tânără, prea neexperimentată, fie una bătrână, prea obosită, sau una care fusese rănită. Vulturul trecu prin fața soarelui și, pentru o clipă, silueta îi fu estompată de lumina incandescentă, apoi, micșorându-și cercul descris pe cer, rămase plutind pe loc în vasta arenă albastră, încordat, înainte de a se năpusti în pica, ca un trasnet, după care dispăru din vedere.

Ezio se întoarse cu spatele la fereastră și prăvi în jurul celulei. Un pat din lemn întunecat și tare, doar scânduri, fără așternut, un taburet și o masă. Pe perete nu atârna

niciun crucifix, iar în rest nimic — numai lingura și castronul simplu din tablă, cu terciul pe care i-l dăduseră și pe care încă nu-l gustase. Și o cana din lemn plină cu apă, din care, de asemenea, nu bause. În ciuda foamei și a setei, Ezio se temea de droguri ce l-ar fi putut slăbi, făcându-l nevolnic atunci când avea să sosească momentul. Și era într-adevăr perfect posibil ca templierii să-i fi pus ceva în mâncare și băutură.

Se plimbă prin celula strâmtă, dar pereții din piatră grosolană nu-i ofereau nici alinare, nici speranța. Aici nu exista absolut nimic de care să se poata folosi pentru a evada. Oflă. Existau și alți Asasini, alții din trăție care știau despre misiunea lui, ba chiar care doriseră să-l însoțească în ciuda insistenței sale de a călători singur. Poate că aveau să-l caute, dacă nu primeau nicio veste de la el. Dar poate că atunci avea să fie prea târziu.

Întrebarea era cât de multe știau deja templierii? Cât din secret aveau deja în posesia lor?

Căutarea lui, care se opriese acum, atât de brusc, chiar în clipa împlinirii ei, începuse la scurtă vreme după întoarcerea sa la Roma, unde își luase rămas-bun de la tovarășii lui, Leonardo da Vinci și Niccolò Machiavelli în ziua când împlinise patruzeci și opt de ani, de solstițiul verii, cu patru ani în urmă. Niccolò urma să revină la Florența, iar Leonardo la Milano. Leonardo îi spusese că va accepta oferta insistentă de patronaj atât de necesar din partea lui Francisc, moștenitorul tronului Franței, alături de o reședință în Amboise, pe fluviul Loara. Cel puțin, asta dezvăluiseră scrisorile pe care i le expediasă.

Ezio surâse amintindu-și de prietenul său, Leonardo, a cărui minte clocotea întruna de idei noi, deși de fiecare dată îi trebuia cam mult timp să se ocupe de ele. Se gândi cu jale la pumnalul secret ce fusese rupt în ambuscada templierilor. Leonardo — cât de mult îi apăsese! — era singurul în care ar fi avut încredere că putea să-l repare. Ce.

puțin îi trimisese schitele pe care le făcuse pentru un nou dispozitiv, pe care-l numise „parașută”. Ezio îl construise în Roma și acum era împachetat în ranița lui, dar se îndoia ca templarii aveau să înțeleagă ce era. Avea să-l folosească așa cum se cuvenea de îndată ce i se ivea ocazia.

Dacă i se ivea ocazia.

Asasinul se oțeli împotriva gândurilor acelea negre.

Totuși, nu putea face absolut nimic, nu exista nicio cale de evadare, până când aveau ei să vină și să-l ducă la spânzurațoare. Trebuia să-și întocmească planuri pentru ce să facă atunci. Bănuia că, așa cum se petrecuse de atâtea ori în trecut, avea să fie silit să improvizeze. Între timp trebuia să încerce să-și odihnească trupul. Era încă în formă și avusese grija să se mențină prin antrenamente înainte de plecarea în călătorie, iar drumul în sine îl călîse. Era totuși bucurios - chiar și în circumstanțele acestea - de ocazia de a se odihni după lupta purtată în fața castelului.

Total începuse cu o scrisoare.

Sub ochii binevoitori ai papei Iulius al II-lea, care-l ajutase să distrugă familia Borgia, Ezio recladise și restructurasese Frăția Asasinilor din Roma, și-i stabilise tot acolo și sediul.

Pentru o vreme cel puțin, templarii nu mai dăduseră niciun semn și Ezio lăsase conducerea operațiunilor în mâinile capabile ale surorii sale Claudia. Totuși, Asasini rămaseseră vigilenți. Ei știau că templarii se vor regrupa în secret altundeva, de neoprit în căutarea instrumentelor cu care ar fi putut controla într-un final lumea, potrivit telurilor lor sumbre.

Pentru moment fuseseră învinși, dar nu pieriseră.

Ezio se simțise satisfăcut și liniștit... după care își împărtășise taina cu Machiavelli și cu Leonardo. Mărua Edenului, care căzuse în grija sa, și care cauzase atâta rau și moarte în bătălia pentru posesia lui, era ascuns în criptele adânci de sub Biserica San Nicola în Carcere, într-o

odată secretă și sigilată, al cărei loc îl însemnase doar cu simbolurile sacre ale Frăției – pe care numai un Asasin să le poată discerne, cu atât mai puțin să le poată descifra. Cea mai importantă piesă din Eden era ținută acum în siguranță de ghearele ambițioase ale templierilor, pentru totdeauna... așa spera Ezio.

După dezastrul abatut asupra Frăției de familia Borgia, fuseseră multe de reparat și multe de ordonat, iar Ezio se dedicase acelei sarcini, fără să se plângă, deși iubea mai mult acțiunile sub cerul liber, decât examinarea hârtoagelor din arhive prăfuite. Aceea era o îndeletnicire mai potrivită pentru Giulio, secretarul raposatului său tată, ori pentru Machiavelli, care avca înclinare spre studiu; însă Machiavelli era ocupat în prezent cu conducerea milițiilor din Florența, iar Giulio murise de mult.

Cu toate acestea, reflecta Ezio, dacă nu s-ar fi împovărat cu responsabilitatea unei sarcini plictisitoare la culme pentru el, poate că n-ar fi găsit niciodată scrisoarea. Iar dacă ar fi găsit-o altcineva, era foarte posibil ca acela să nu-i fi ghicit importanța.

Scrisoarea, pe care o descoperise într-o tașcă din piele, scoropită și fragilă de veche ce era, fusese trimisă de tatăl lui Ezio, Giovanni, către propriul său frate Mario, cel care-l învățase pe Ezio arta războiului și-l inițiasse în Frăție cu trei decenii în urmă. Mario... Ezio se înhoră, amintindu-și Mario murise sub mâinile crude și lașe ale lui Cesare Borgia, după batalia de la Monteriggione.

Mario fusese de mult răzbunat, totuși, scrisoarea descoperită de Ezio deschisese un nou capitol, iar conținutul ei îi oferise șansa unei noi misiuni. El o găsisse în 1509, când tocmai împlinise cincizeci de ani, știa prea bine că șansa unei misiuni noi li se ivea rar celor de vârsta lui. În plus, scrisoarea îi oferise speranța și provocarea de a încabde odată pentru totdeauna porțile oportunității, pentru templieri.

Palazza Auditore

Fircuze

iv februario MCDLVIII

Dragă frate,

Forțele potrivnice nouă își sporesc rândurile, iar în Roma un bărbat a preluat comanda mamicilor noștri, care sunt probabil puterea cea mai mare pe care tu și cu mine va trebui s-o înfruntăm vreodată. Din acest motiv, îți transmit sub pecetea celei mai desăvârșite tale, următoarea înștiințare. Dacă soarta mă va răpune, asigură-te - cu prețul vieții tale dacă va fi nevoie - ca ea să nu cadă niciodată în mâinile dușmanilor noștri.

Așa cum bine știu, în Siria există castelul Mas'af, care a fost cândva sediul Trăției noastre. Acolo, cu mai bine de două veacuri în urmă, Mentorul nostru de atunci, Altair Ibn La'Ahad, el mai de seama din Ordinul nostru, a întemeiat o bibliotecă, adânc sub fortăreață.

Nu voi adăuga mai multe acum. Discreția dictează ca tot ceea ce trebuie să-ți mai comunic în această privință să fie transmis prin viu grai și metodic încredințat hârtiei.

Aceasta este o căutare pe care aș fi tânjit s-o fi întreprins eu însumi. Dar de acum nu mai este vreme pentru așa ceva. Dușmanul ne împresoară și nu avem timp decât să-i răspundem prin luptă.

Fratele tau,

Giovanni Auditore

Scrisoarea era însoțită de încă o foaie de hârtie - un fragment incitant, care fusese scris în mod cert de mâna tatălui său, dar care, în mod la fel de cert, nu-i aparținea. Era traducerea unui document mult mai vechi, care exista de asemenea acolo, pe un pergament ce semăna perfect cu paginile originale ale Codexului, descoperit de Ezio și de tovarășu lui cu aproape treizeci de ani în urmă.

De acum ani petrecut cu obiectul multe zile. Sau au fost săptămâni? Luni? La răstimpuri, ceilalți sosesc și mi aduc hrană

sau încercă să mă distragă, eu toate că în adâncul minii știu că ar trebui să mă îndepartz de aceste studii întinse, îmi vine tot mai greu să nu reiau sarcinile obișnuite. Malik m-a susținut, însă glasul său a început să revină la vechiul tăș. Totuși, munca mea trebuie să continue. Acest Mar al Fidenului trebuie înțeles. Funcționarea lui este simplă. Ba chiar elementară. Dominare. Control. Însa procesul în sine... metodele și mijloacele pe care le folosește. ACESTEA sânt fascinante. Este întruparea i-p-te. Celor supuși strălucirii sale li se promite tot ce-și doresc. Și cere în schimb un singur lucru: obediență completă și totală. Și cine poate refuza cu adevărat? Îmi amintesc propriul meu moment de slăbiciune, când m-am înfruntat cu Al Mualim. Mentorul meu, iar încrederea mi-a fost zdruncinată de cuvintele lui. El, care nu fusese ca un tată, se dovedea acum cel mai mare inamic al meu. O singură și efemeră pâlpâire de îndoielă a fost tot ce i-a trebuit ca să-mi se strecoare în minte. Dar eu i-am înfrânt spectrele, nu am regăsit încrederea și i-am trimis de pe această lume. M-am eliberat de sub controlul lui. Acum însă mă întreb, să fie oare adevărat? Fundcă, iată mă disperat să înțeleg totemul obiectul pe care intenționasem să-l distrug. Simt că el este mai mult decât o simplă armă, o unealtă pentru manipularea minților oamenilor. Sau nu? Poate că nu face altceva decât să-și urmeze menirea să-mi arate ce dorește cel mai mult. Cunoașterea. Mereu aproape perceptibilă. Imediat dincolo de posibilitatea de a o atinge. Ademenitoare. Promițătoare. Ispititoare.

Manuscrisul vechi se termina aici, pentru că restul se pierduse și într-adevăr pergamentul era atât de fragil, atât de sfărâmițos din cauza vechimii, încât marginile i se preschimbau în colb dacă le atingeai.

Ezio nu înțelesese prea multe, totuși o parte din cele citite îi era atât de familiară, încât simțea că, la amintirea ei, îl furnica până și scalpul. Iar asta se întâmpla din nou acum, când își reamintea totul în celula lui, în turnul-tenuță din Masyaf, privind apusul soarelui în ziua ce putea fi ultima din viața sa.

Își amintea perfect manuscrisul vechi. Mai mult ca orice, el îl determinase să calătorească spre est, spre Masyaf.

Întunericul pogorî iute. Cerul era albastru-cobalt. Stelele îl presărau de-a

Fără motiv, gândurile lui Fzio reveniră la tânărul în alb. Cel pe care i se păruse că îl văzuse în clipa de acalmie a luptei. Cel care se ivise și dispăruse atât de misterios, ca o viziune, dar care, cumva, fusese *real* și care, cumva, *comunicase* cu el.

Capitolul 3

Pregătirile pentru călătorie îi ocupaseră lui Ezio tot restul anului, ba chiar și parte din anul următor. Plecase în nord, la Florența și stătuse de vorbă cu Machiavelli, însă nu-i spusese tot ce știa. În Ostia, îl vizitase pe Bartolomeo d'Alviano, care se rotunjise de prea multă mâncare și vin bun, dar care era la tel de feroce ca întotdeauna, deși era cap de familie. El și Pantasilea aveau trei hiși, cu o lună în urmă, căpătaseră și o fiică. Ce-i spusese Bartolomeo?

— E timpul s-o faci și tu, Ezio! Niciunul dintre noi nu mai întinerește.

Ezio zâmbise. Barto era mai norocos decât își dădea seama.

Regretase că nu mai avea timp să meargă la Milano, mai în nord, dar avusese grijă de armele sale - pumnalele, pistolul și apărătoarea - și oricum nu avea vreme să l ispitească pe Leonardo să găsească mai multe feluri de a le perfecționa. Ba chiar, Leonardo însuși îi spusese, după ce le verificase ultima dată, cu un an în urmă, că de acum nu se mai putea îmbunătăți nimic la ele.

Asta rămânea de văzut cu prima ocazie când aveau să fie puse la încercare.

Machiavelli îi dăduse și alte vești în Florența, un oraș în care Ezio continua să umble cu tristețe, într-atât de încărcat era de amintirile familiei lui pierdute și ale moștenirii devastate. Și ale iubirii sale pierdute, de asemenea - prima și, se gândea el, poate unica iubire adevărată a vieții lui -, Cristina Calfucci. Doisprezece ani... era cu adevărat posibil

să nă treacă atâta de când ea murise în mâinile fanaticilor lui Savonarola? Iar acum, altă moarte. Machiavelli i-o anunțase șovăielnic. Tocmai murise perfida Caterina Sforza, care amărâse viața lui Ezio tot atât pe cât i-o binecuvântase Cristina — la patruzeci și șase de ani, o femeie îmbătrânită și slabă, uitată de toți și săracă — ale cărei viațitate și încredere în sine pieriseră de mult.

De-a lungul vieții, Ezio începuse să creadă că tovarășul cel mai bun pe care-l va avea vreodată va fi el însuși.

Nu avusese însă vreme pentru jeli sau meditație. Lunile trecuseră ca gândul și în scurt timp sosise Crăciunul și mai erau destule de făcut.

Într-un final, la începutul noului an, de sărbătoarea Sfântului Ilarie de Poitiers, terminase pregătirile și stabilise o zi pentru plecarea din Roma, prin Napoli, spre portul Bari din sud, cu o escortă organizată de Bartolomeo, care avea să-l însoțească.

Iar în Bari avea să se imbarce pe o corabie.

Capitolul 4

Dominul să te apere, frate, îi spuse Claudia în ultima lui dimineață petrecută în Roma.

Amândoi se treziseră cu mult înaintea zorilor. Ezio avea să plece la prima geană de lumină.

Va trebui să te ocupi de toate aici în absența mea
Te îndoiești de mine?

Nu, de acum nu mă mai îndoiesc. Tot nu m-ai iertat pentru ce a fost în trecut?

Claudia surâse

În Africa există o lighioană uriașă numită „elefant”. Se spune că elefantul nu uită niciodată. La fel nu uită nici femeile. Nu te-ngrajora însă, Ezio. Mă voi ocupa de toate aici până te vei întoarce.

Sau până vom avea nevoie de un Mentor nou.

Claudia nu i răspunse și chipul i se adumbri.

Misiunea aceasta, rosti ea. De ce te duci singur? De ce vorbești atât de puțin despre importanța ei?

— „Cel care călătorește singur călătorește mai rute”, cită Ezio un proverb în locul unui răspuns. Cât despre amănunte, am lăsat hărțile tatei în grija ta. Descinde-le dacă nu mă voi întoarce. Și ți-am spus despre Masyaf tot ce trebuie să știi.

- Giovanni a fost și tatăl meu.

Dar mi-a încredințat mie această responsabilitate.

Tu ți-ai asumat-o, frate.

Eu sunt Mentorul, rosti el simplu. Este responsabilitatea mea.

Ea îl privi pătrunzător.

— Atunci să călătorești cu bine și în siguranță. Scrie-mi

— O voi face. În tot cazul nu trebuie să te îngrijezi în legătură cu soarta mea pe drumul până la Bari. Barto mă va nsoți până acolo.

Ea continua să pară îngrijorată. Ezio se simți mușcat că femeia dură în care se transformase sora lui de-a lungul timpului îl mai păstra totuși afecțiune. Călătoria sa pe uscat avea să l poarte prin teritorile din sudul Italiei, care erau stăpânite de Regatul Aragonului. Însa regele Ferdinand nu-și uitase datorita față de Ezio.

Dacă mi doresc lupte, îi spuse el citindu-i gândurile, nu voi avea parte de așa ceva până nu ridicăm pânzele. Iar ruta noastră suie prea mult în nord ca să ne temem de pirați, berberi. După Corfu, ne vom ține pe lângă coasta Greciei.

— Mă neliniștește mai mult întrebarea dacă vei reuși să termini misiunea pentru care pornești la drum. Nu neapărat soarta ta.

Chiar așa? Atunci îți mulțumesc pentru asta.

Claudia surâse larg.

Ști bine ce vreau să spun. Din câte ai zis, și Santa Veronica nu-e martoră că mi-ai zis tare puține, rezultatul acestei misiuni este important pentru noi.

— Acesta este și motivul pentru care plec neîntârziat. Înainte ca templierii să-și poată recâștiga puterea.

— Să preiei nișatul, va?

— Chiar așa.

Ea îi prinse chipul în palme și Ezio o privi pentru ultima dată. La patruzeci și nouă de ani continua să fie o femeie remarcabil de frumoasă, cu părul încă negru ca pana corbului și cu fire pălămasă, neîmblânzită. Uneori regreta că sora lui nu-și găsisese alt bărbat după moartea soțului ei, însă era devotată copilor și muncii pe care o depunea, și nu ascundea că-i place să trăiască în Roma care, sub papa

Iulius, redevenise un oraș sofisticat și o Mecca a artelor și a religiei.

Se îmbrățișară, apoi Ezio încălecă, în fruntea micii cavalcade care îl însoțea – cincisprezece calareți înarmați conduși de Barto, deja în șa, cu armăsarul lui masiv lovind nervos cu copita în colb, nerăbdător să plece, și o căruță care să le transporte provizurile. Pentru el însuși, Ezio nu avea nevoie decât de ceea ce purta în doi săculeți din piele neagră atârnați de șa.

O să-mi caut hrana pe drum, îi zise el Claudiei.

Te pricepi la asta, zâmbi ea.

Ridicând brațul după ce se suise pe cal, Ezio îi dădu pîntenii și, urmat de Barto, porni pe malul estic al râului, îndepărtându-se de sediul Asasinilor de pe insula Tibru, spre porțile orașului și drumul lung spre sud.

Avură nevoie de cincisprezece zile să ajungă la Bari, iar după ce sosită acolo, Ezio își luă rămas-bun în grabă de la vechiul lui prieten, ca să nu scape prima marec prielnică. Se îmbarcă pe o corabie din flota comercială turcă condusă de Piri Reis și familia sa. După ce se instală în cabina de la pupa *dhow*-ului mare, cu o singură velă triunghiulară, numit *Anaan* – o corabie de marfă pe care era singurul pasager –, Ezio profită de ocazie și-și verifică din nou echipamentele pe care le luase cu el. Două pumnale secrete, câte unul pentru fiecare încheietură, apărătoarea pentru antebrățul stîng, cu care să parzeze loviturile de sabie, și pistolul cu arc pe care l-l construise Leonardo așa cum îi construise și toate celelalte arme speciale ale lui, după desene străvechi din paginile Codexului Asasinilor.

Ezio nu avea multe bagaje pentru drum. De altfel se aștepta să găsească Masyaf părăsit – asta dacă reușea să ajungă până acolo. În același timp recunoștea că înelinișteau informațiile foarte puține ale Asasinilor despre mișcările

templierilor în perioada actuală de pace aparentă, sau, cel puțin, relativă pace

În privința celei de-a doua etape a călătoriei sale, care avea să-l ducă la Corfu, știa că nu avea motive de teamă. Piri Reis era un comandant renumit printre otomani și tusesese el însuși pirat în trecut, așa că oamenii lui știau cum să-l abordeze pe corsari, dacă simpla menționare a numelui lui, Piri, nu-i ținea la depărtare. Ezio se întreabă dacă l va întâlni într-o bună zi pe faimosul amiral. Dacă avea să se întâmple așa, spera că Piri, deloc cunoscut pentru o natură blajină, uitase episodul în care Frăția tusesese nevoită să „împrumute” de la el câteva dintre prețioasele lui hărți.

Otomanii stăpâneau acum Grecia și mare parte din răsăritul Europei, de fapt, teritoriile lor aproape că le atingeau pe ale Venetiei în apas. Nu toți erau încântați de situație și nici de prezența atâtor turci în Europa, totuși Venetia, după o confruntare, continuase să poarte negoț cu vecinul musulman, iar La Serenissima păstrase stăpânirea insulelor Corfu, Creta și Cipru. Ezio nu credea că situația aceea va dăinui. Otomanii înaintaseră deja spre Cipru fără gânduri de prietenie, dar pentru moment pacea se menținea și sultanul Baiazid era prea ocupat de neînțelegerile din interiorul familiei sale pentru a stârni conflicte în vest.

Corabia cu catarg gros și vela uriașă din pânză albă spinteca apa mai degrabă ca un paloș, decât ca un cuțit și, în ciuda vântului potrivnic din față, drumul de-a curmezișul Mării Adriatice dură numai cinci zile.

După ce fu primit de guvernatorul insulei Corfu, un italian durduluu pe nume Franco, cărui-a îi placea să fie numit Spiridon, după sfântul ocrotitor local, și, care abandonase de mult politica în favoarea unei vieți de huzur, Ezio stătu de vorbă cu căpitanul vasului său. Se aflau pe balconul din față al vilei guvernatorului, de pe care se zărea, peste palme, panorama portului curărit sub cerul ca o catifea

abastrea. În schimbul altei pungi de *soldi* venețieni, Ezio își asigură drumul mai departe, până la Atena.

- Aceea este destinația noastră, îi zise căpitanul, și vom urma linia coastei. Am mai făcut drumul ăsta de douăzeci de ori și nu vor fi nici probleme, nici pericole. Iar de acolo îți va fi ușor să te îmbarci spre Creta, ba chiar spre Cipru. În Atena, îți voi face de altfel cunoștință cu cumnatul meu Ma'Mun, care e agent de expediții și va avea grijă de tine.

Îți rămân recunoscător, spuse Ezio.

Spera ca încrederea căpitanului să se dovedească întemeiată. *Anaam* încărcă un transport important de mirodenii spre Atena și Ezio își amintea destule din zilele copilăriei sale, când tatăl lui fusese unul dintre principalii bancheri ai Florenței, pentru a ști că încărcătura aceea făcea din vas o țintă atrăgătoare pentru orice pirat, indiferent de teama pe care o putea stârni numele lui Piri Reis. Dacă te lupți pe o corabie, trebuie să te poți mișca iute și neîmpovărat.

În dimineața următoare, căută un armurier în oraș și cumpără un iatagan bine călit, pentru care se târgui până ajunse la numai o sută de *soldi*.

„Ca simplă asigurare”, își spuse Ezio în gând.

După încă o zi, în zori, fluxul fu desul de înalt ca să poată începe călătoria, astfel încât profitară de el și de vântul puternic dinspre nord, care le umflă vela imediat. Porțiră spre sud, păstrând coasta la doi kilometri în babord. Soarele scânteia pe valurile abastre ca oțelul și vântul cald le mângâia părul. Doar Ezio era singurul care nu se putea relaxa cu adevărat.

Atacul avu loc imediat ce ajunseră în sudul insulei Zakynthos. Pentru a profita din plin de vânt, corabia avansase spre larg, unde apa era mai întinsească și cu valuri mai agitate. Soarele cobora spre orizontul vestic și trebuia să mușcheti serios ochii ca să poți distinge ceva acolo. Matrozii

aruncară un loch peste tribord ca să măsoare viteza și Ezio îi privi

Nu ar fi putut spune ce anume îi atrăsese atenția. Poate vreun pescăruș, care fulgera în lungul bordului vasului. Dar nu era o pasăre. Era o velă. Două vele. Două galere cu pânze, care veneau spre ei la adăpostul strălucirii soarelui și care i luaseră prin surprindere, astfel că ajunseseră deja la o aruncătură de băț. Pirații se loviră de copastia lui *Araan*, aproape înainte ca echipajul să și fi luat armele și să și fi ocupat posturile de luptă. Arvârliră apoi peste copastia funii cu gheare de oțel la capăt și în scurt timp se cățărau la bord, în vreme ce Ezio alergă la pupa să se înarmeze. Din fericire, avea deja iataganul la brâu și i supuse primelor încercări, spintecând cinci berberi în drum spre cabină.

Gâfâia din greu, în timp ce își prinse în grabă apărătoarea și pistolul. De acum avea suficientă încredere în iatagan ca să renunțe la pumnalele secrete, pe care le pui într-o ascanzătoare din cabină, deoarece aprecia că apărătoarea și pistolul erau cele mai bune arme pentru lupta aceasta.

Se năpusti apoi în toiu l încăierării; auzea în jur zăngăniturile familiare ale armelor și simțea deja izul sângelui. La prova izbucnise un incendiu și vântul, care tocmai atunci își schimbă direcția, amenința să îl întindă până la pupa, de-a lungul corabiei. Ezio le porunci unor matrozi otomani să ia găleți și să se ducă la rezervorul de apă al navei, dar în clipa aceea, un pirat sări de pe greement către umernii săi. Unul dintre matrozi răcnii un avertisment. Ezio se roti, flexă mușchii de la încleietura mâinii drepte și pistolul îi sări în palmă, propulsat de mecanismul ce-l era prins de antebraț lute, fără să mai aibă vreme să țintească, asasinul trase, apoi făcu imediat un pas înapoi, lăsând corpul aflat încă în cădere să se prăbușească lângă el, pe punte.

Umpleți-le, repede, răcni el, și stingeți focul până nu se-ntinde! Dacă nu, pierdem corabia!

Hăcuti trei patru berberi care se repeziseră spre el, simțind că era principalul om de la bord ce trebuia neutralizat dacă doreau ca atacul lor să aibă succes, apoi se trezi față în față cu căpitanul piratilor, o brută mătăhăloasă ce ținea în mâini două săbii scurte englezești de aborda, jefuite fără doar și poate de la niște nefericite victime anterioare.

Predă te, câine venețian! mârâi căpitanul

Prima ta greșeală, replică Ezio. Nu insulta niciodată un florentin, confundându-l cu un venețian.

Răspunsul căpitanului fu o lovitură sălbatică cu brațul stâng spre capul său, dar asasinul era pregătit pentru așa ceva și și ridică la rândul lui brațul stâng, îngăduind tăişului celuilalt să lunece inofensiv pe toată lungimea apărătorii și să devieze în aer. Căpitanul fu luat prin surprindere și se dezechilibră. Ezio îi puse prompt pică și îl împinse cu capul înainte în rezervorul din cala de dedesubt.

Ajutor, efendi! bolborosi căpitanul, când ieși la suprată. Nu știu să not!

Atunci ar fi bine să-nveți, răspunse Ezio și se întoarse către alți doi pirai care se napustiseră spre el.

Cu coada ochiului văzu că cei doi matrozi izbutiseră să jaboare gălețile cu frângni în rezervor, iar acum, ajutați de o mână de camarazi, începuseră să stingă incendiul.

Însă luptele cele mai feroce se deplasaseră la pupa corăbiei unde otomanii erau copleșiți. Ezio înțelese că berberii nu aveau nicio intenție ca *Anaan* să ardă, pentru că astfel și-ar fi pierdut prada, de aceea, îi lăsau pe corăbieri să-și continue stingerea focului, iar ei se concentrau pe cucerirea vasului.

Mintea îi goni fulgerător. Erau depășii numeric și Ezio mai știa că echipajul lui *Anaan*, deși format din bărbați duri și hotărâți, nu avea experiență în lupte. Se răsuci spre o graniadă de torțe neaprînse, depozitate sub un chepeng la provă, inhătă una și o împinse în flăcările muribunde ale

incendriului după ce se aprinse, o azvârli cu toată puterea către cea mai îndepărtată dintre cele două ambarcațiuni berbere lipite de copastile corabiei sale. Luă apoi altă torță și repetă acțiunea. Până când berberii de la bordul lui *Anaan* înțeleseseră ce se întâmplă, din ambele lor vase începuseră să se înalțe flăcări lacome.

Fusese un risc calculat, care acum se dovedi câștigător. În loc să se lupte pentru a prelua controlul prăzii, și nezărindu-și năcăier, căpitanul, piratu se panicară și se retraseră spre copastie, iar otomanii, încurajați, își reînnoiră eforturile și lansată un contraatac, lovind cu băte, săbii, securi, cavile și orice alte obiecte pe care puteau pune mâna.

După alte cincisprezece minute îi alungaseră pe berberi pe navele lor și se desprinseseră de ele, tăind cu securi funiile ghearelor de oțel și folosindu-se de prăjini pentru a împinge galerele incendiate. Căpitanul otoman lătră mai multe comenzi rapide și în scurt timp *Anaan* fu eliberată. După restabilirea ordinii, echipajul începu să spele punctile de sânge și să stivuiască leșurile. Ezio știa că aruncarea morților peste bord era împotriva religiei lor. Speră doar ca restul călătoriei să nu fie prea lung.

Ud leoarcă, căpitanul berber fu ridicat afară din rezervor. Rămase nemișcat pe puncte, șiroind de apă, abătut.

Ar fi bine să dezinfecțezi apa, se adresă Ezio căpitanului lui *Anaan*, în vreme ce piratul era dus în lanțuri.

Pentru nevoile noastre avem destulă apă potabilă în butoaie - ne va ajunge până la Atena, răspunse căpitanul, apoi scuase o punguță din piele din punga mare pe care o purta la brâu. Asta-i pentru tine.

Ce este?

Îți dau banu înapoi. E lucrul cel mai mărunț pe care-l pot face. Iar când vom ajunge la Atena, voi avea grijă să se ducă vestea faptei tale. Cât despre călătoria pe care vrei

s-o faci mai departe, poți să stai liniștit - totul va fi aranjat pentru tine

Nu trebuia să ne fi relaxat, zise Ezio

Căpitanul îl privi cu atenție

Ai dreptate. Poate că nu trebuie să ne relaxăm niciodată

Ai dreptate, încuvință trist asasinul

Capitolul 5

Atena înflorește sub stăpânirea turcilor, deși, plimbându-se pe străzi și vizitând monumentele și templele Epocii de Aur a Greciei, care erau redescoperite și apreciate în propria lui țară, și văzând el însuși statuile și clădirile ce îl inspirau pe prietenii săi Michelangelo și Bramante din Roma. Ezio înțelege ceva din resentimentele mândre care scilipeau neîndoielnic în ochii unor localnici. El era însă răsfățat de Ma'Mun, cumnatul căpitanului otoman, și de familia sa, care-l copleșiră cu daruri și insistență să mai zăbovească.

În tot cazul, șederea lui era mai lungă decât dorise, deoarece furtuni neașteptate băntuiau Marea Egee la nord de Serifos, abatându-se asupra insulelor din sudul Atenei și închizând practic portul Pireu vreme de o lună sau mai bine. Asemenea furtuni nu mai fuseseră văzute niciodată în acel anotimp. În mod inevitabil, prezicătorii ambulanti marmurau despre sfârșitul lumii, un subiect mult discutat la jumătatea mileniului, în 1500. Ezio nu pierdeă vremea cu așa ceva și, doar iritat de întârziere, examinează hărțile și însemnările pe care le adusese și încerca în zadar să descopere informații despre mișcările templierilor în sudul și estul Greciei.

La unul dintre ospetele oferite în cinstea lui, făcându-și cunoștința cu o prințesă damasciană și o curță, dar nu fu decât un simplu flirt și inima îi rămase la fel de singură pe cât era de multă vreme. Își spuse în sinea lui că încetase să mai caute iubirea. O locuință proprie, un cămin adevărat

și o familie nu și găseau locul în viața unui Mentor Asasin. Ezio citise câte ceva, fără să înțeleagă totul, despre viața îndepărtatului său înaintaș din Frăție, Altaïr Ibn-La'Ahad, care plătise scump pentru că avusese o familie. Și cu toate că tatăl lui Ezio reușise să-și întemeieze o familie, și el plătise amar în cele din urmă.

În cele din urmă nu prea curând pentru nerăbdătorul Ezio, vânturile și mările se domoliră și fură înlocuite de vremea frumoasă a primăverii. Ma'Mun întreprinsese toate pregătirile pentru ca asasinul să-și continue drumul spre Creta și aceeași corabie urma să-l ducă și mai departe până în Cipru. Vasul acesta era o corabie de război, o *kogge* cu patru catarge numită *Qutaybah*, care avea pe una dintre punțile inferioare câte zece bombarde pe fiecare bord, alături, de alte tunuri la prova și la pupa. Pe catargul principal și pe artimon fluturau nu numai vele triunghiulare, ci și vele pătrate, în stilul european, iar sub puntea bombardelor se găsea o punte pentru vâslași, cu câte treizeci de vâsle pe o parte.

Înlănțuit de una dintre vâslele acelea era căpitanul berber cu care Ezio se înfruntase pe *Anaan*.

Pe corabia aceasta nu vei mai avea grija să te aperi, etendi, îi spuse Ma'Mun lui Ezio.

Chiar îmi place. Ceva din liniile ei aduce cu o navă europeană.

Sultanul nostru Baiazid admiră tot ce este elegant și util în cultura voastră, răspunse Ma'Mun. Putem învăța multe unu de la alți, dacă vom încerca.

Ezio încuviință din cap.

Qutaybah îl duce pe ambasadorul nostru din Atena la un conclav în Nicosia și va ancoră în Larnaca peste douăzeci de zile. Căpitanul se oprește la Heraklion doar pentru a se realimenta cu apă și provizii. Făcu o pauză. Iar eu am ceva pentru tine...

Stateau amândoi și beau șerbet în biroul lui Ma'Man din port. Acum turcul se întoarse către un cufăr uriaș, ferecat la fier, de lângă peretele îndepărtat, și scoase dinăuntru o hartă.

— Este prețioasă ca toate hărțile, dar este cadoul meu special pentru tine. Este o hartă a Ciprului desenată de Piri Reis însuși. Vei avea timp acolo.

Ridică palmele când Ezio începu să obiecteze, pe cât de politicoasă o putea face. Cu cât înainta mai mult spre răsărit, cu atât timpul părea să reprezinte mai puțin o grijă.

Știu! Îți cunosc prea bine nerăbdarea de a ajunge în Siria, dar *kogge* te va duce numai până acolo și trebuie să-ți pregătim transportul din Iarnaca mai departe. Nu te teme. Ai salvat o pe *Anaan* și pentru asta vom fi recunoscători așa cum se cuvine. Nimeni nu te va duce mai repede decât noi până la destinația ta.

Ezio derulă harta și o examinează. Era o lucrare minunată detaliată. Dacă într-adevăr urma să fie nevoit să rămână o vreme pe insulă, știa din indicile culese deja din arhivele tatălui său că Cipru nu fusese lipsită de interes față de Asasini în istoria luptei lor eterne cu templierii, așa că ar fi fost posibil să găsească indicii care să-l ajute.

Avea să folosească cu pricepere timpul petrecut în Cipru, totuși spera să nu fie nevoit să zăbovească prea mult, întrucât insula era practic controlată de templierii, chiar dacă aparentele puteau lăsa impresia contrară.

Călătoria până acolo avea să fie însă mai lungă decât ar fi putut anticipa cineva. Abia porniseră din Creta după scurta lor escală la Heraklion — care durase la rândul ei trei zile —, când vânturile se dezvăntură din nou. De data asta suflau din sud, violente și încă încinse după lunga lor călătorie din nordul Africii. *Qutaybah* se luptă curajoasă cu ele, dar, treptat, fu împinsă înapoi spre nordul Mării Egee și se retrase prin hățișul de insule al arhipelagului Dodecanez. Furtunile se domoliră abia după o săptămână și după

le răpiseră viețile a cinci matrozi și a nenumărați vâslași prizonieri, care se înecară legați de vâsle. În cele din urmă, corabia poposi în Chios pentru reechipare. Ezio își uscă echipamentul și-l curăță cu grijă împotriva ruginii, deși în toți anii de când avea armele lui speciale, pe metalul lor nu apăruse nici măcar o pată de oxidare. Era una dintre numeroasele lor proprietăți misterioase, pe care Leonardo încercase în zadar să i-o explice.

Trei luni prețioase fuseseră pierdute înainte ca *Qutaybah* să intre în cele din urmă în portul Larnaca. Ambasadorul, care slăbise zece kilograme în cursul călătoriei, din cauza răului de mare și a vărsăturilor, și care sosise oricum mult după terminarea conclavului, făcu pregătiri imediate de revenire în Atena pe ruta cea mai directă, călătorind cât mai mult cu puțință pe uscat.

Ezio nu pierdu vremea, ci-l căută în Larnaca pe Bekir, agentul al cărui nume îl primise de la Ma'Mun. Acesta îl salută cu căldură, ba chiar cu respect. Ezio Auditore da Firenze faimosul salvator de corabii! Îi mersese deja vestea prin Larnaca. Numele lui efendi Auditore era pe toate buzele. Ah... problema transportului spre Tortosa. Portul cel mai apropiat de Masyaf, în Siria. Da, da, desigur. Pregătirile aveau să înceapă imediat - chiar azi! Dacă efendi avea răbdare până se puneau în mișcare roțile necesare... Până atunci va fi găzduit în cea mai bună reședință cu puțință.

Locuința care i se puse la dispoziție lui Ezio era într-adevăr splendidă: un apartament mare și luminos într-o vilă de pe o colină scundă deasupra orașului, astfel încât avea panorama acestuia și a mării de cristal. Însă după ce trecu prea mult timp, răbdarea începu să-i fie pusă la încercare.

— De vină sunt venețienii, explică Bekir. Ei tolerează aici prezența otomană, dar numai din politete. În mod regretabil, autoritățile militare ne privesc cu suspiciune.

Eu unul cred că și bărbatul coborî glasul — dacă n-ar fi fost reputația sultanului nostru Baiazid, a cărui autoritate se întinde până departe și a cărui putere este măreață, este posibil să nu fi fost deloc tolerați aici. După aceea se lămină însă la chup și zise: Poate că tu ne-ai putea ajuta chiar prin ceca ce înfăptuiești, efendi.

— În ce fel?

— M-am gândit că, poate, fiind tu însuși venețian.

Fzio își mușcă buza pentru a se abține de la un răspuns usturător.

Nu era totuși omul care să piardă vremea nefăcând nimic. În timp ce aștepta, studie harta lui Piri Reis și ceva îl îmboldi, ceva ce cîntăse la un moment dat și despre care își amintea vag, să tocmească un cal și să meargă pe coasta mării spre Limassol.

Odată ajuns acolo, se trezi rătăcind prin fortificațiile castelului părăsit al lui Guy de Lusignan, care fusese construit de cruciați, dar care acum fusese abandonat, ca o unealtă cândva folosită de al cărei proprietar a uitat să o arunce. Pe când străbătu coridoarele pustii prin care șuiera vântul și privi florile sălbatice ce creșteau în curțile interioare, ca și arbuștii de liliac mov ce se încapățâneau să se ridice pe meterezele năruite, ruște amintiri — sau, cel puțin, păreau să fie amintiri — îl îndemnară să exploreze mai în profunzime, să scotocească prin măruntaiele donjonului și prin beciurile de sub acesta.

Acolo, nedeslușite în lumina crepusculară, găsi resturile devastate și goale ale unei arhive cândva uriașe. Pașii lui singuratici născură ecouri în labirintul întunecat de rafturi goale și putrezite. Singurii ocupanți ai locului erau șobolani ce fugeau dinaintea sa, ai căror ochi scânteau bănuitori din colțuri întunecoase, unde se refugiau grăbiți, aruncându-i priviri piezișe și răutăcioase. Dar șobolani nu-i puteau spune nimic. Ezio scotoci peste tot, cât putu

ce amănunțit, însă nu mai dănuia nici măcar un indiciu despre ce fusese odată acolo.

Dezamăgit, reveni la lumina soarelui. Existența unei biblioteci în acel loc îi amintea de cea pe care o căuta el. Ceva îi stimula conștiința, deși nu-și putea da seama despre ce era vorba. Încăpățânat, Ezio rămase două zile în castel. Locuitorii orașului aruncau priviri ciudate spre străinul micheș și cu păr grizonant care hălăduia prin ruina lor.

Și apoi Ezio își aminti. Cu trei secole în urmă Cipru fusese proprietatea templierilor.

Capitolul 6

Autoritățile venețiene – sau cineva din spatele lor – îi blocau în chip limpede înaintarea. Asta îi deveni clar lui Ezio imediat cum discută cu reprezentanții lor. Poate că florentinii și venețienii fuseseră cândva rivali, poate că se priviseră una pe alta cu superioritate, totuși împărțeau aceeași țară și vorbeau aceeași limbă.

Asta nu-l ajută însă cu nimic în privința guvernatorului local. Domenico Garofoli semăna cu un creion – era lung, subțire și cenușiu. Straițele lui negre, croite cu măiestrie din damascul cel mai scump, atârnavu însă pe el aidoma zdrențelor pe o sperietoare de ciori. Inelele masive din aur, împodobite cu rubine și perle, îi zăngăneau largi pe degetele osoase. Buzele îi erau atât de înguste, încât abia puteai spune dacă existau cu adevărat, iar când ținea gura închisă, nu i-o puteai zări defel pe chip.

Era, bineînțeles, extrem de curtenitor – acțiunea lui Ezio contribuise mult la destinderea relațiilor otomano-venețiene din regiune –, dar în mod clar nu intenționa să facă nimic. Situația de pe continent spre răsărit – dincolo de orașele de coastă ce se agățau de țărmul Mării Mediterane ca vârfurile degelilor cuiwa care atârnă deasupra unei prăpăstii – era foarte periculoasă. Prezența otomană în Siria era numeroasă și exista temerea considerabilă că otomanii nutreau ambiții spre apus. Orice misiune care nu era sancționată de oficialitățile diplomatice putea declanșa incidente internaționale cu cele mai neplăcute urmări. Aceasta, cel puțin, era explicația lui Garofoli.

Fra imposibil ca Ezio să și poată găsi aliați printre compatrioții săi pe Creta

Asasinul ascultă, și ascultă stând politicoș, cu palmele pe genunchi, în vreme ce guvernatorul continua monoton și cu glas uscat. Iar după aceea decise să a situația în propriile mâini.

În aceeași seară făcu o primă recunoaștere pe docuri, unde erau amaratate o sumedenie de ambarcațiuni *dhow*-uri din Arabia și Africa de Nord se atingeau, legănate de valuri, de *buss*-uri și *incuforte*-uri venețiene, de galere și caraveie. Un *fluit* olandez parea promițător iar la bordul său se încărcău baloturi groase de mătase sub privirile atente ale gărzilor înarmate. Dar de îndată ce recunoscă încărcătura, Ezio știu că *fluit*-ul avea să revină spre casa, nu să plece mai departe, ori el avea nevoie de o navă care să meargă spre est.

Își continuă drumul, rămânând în umbre, o siluetă întunecată și în același timp grațioasă, cu mișcările fluide ale unei feline. Însă căutarea aceea nu-i aduse nimic.

Trecură câteva zile și nopți în care cercetă toate corăbiile din port. De fiecare dată își lua cu el tot echipamentul esențial, pentru eventualitatea în care ar fi avut noroc și ar fi putut pleca pe loc. Însă fiecare zi se sfârșea cu același rezultat. Notorietatea îl însemnase pe Ezio și trebuia să se străduiască pentru a-și păstra identitatea secretă; dar chiar și atunci când reușea s-o facă, descoperirea că niciun căpitan nu se îndrepta în direcția dorită de el sau dacă mergea într-acolo, atunci dintr-un motiv necunoscut nu dorea să lăsa la bord, indiferent câți bani i-ar fi oferit. Se gândi să se întoarcă la Bekir, dar renunță până la urmă. Agentul cunoștea deja prea multe despre intențiile sale.

A cincea noapte îl găsi tot pe docuri. De acum numărul vaselor se redusese și nu era nimeni în jur cu excepția bărbatilor din Rondul de Noapte, care treceau la răstimpuri, cu felinarele legănându-se la capetele unor prăpni.

lungi și cu săbile și ciomegele mereu pregătite Ezio se îndreptă spre cheiurile cele mai îndepărtate, unde erau amaratate ambarcațiunile mai mici. Distanța până la continent nu era chiar atât de mare. Poate că dacă ar fi putut... împrumuta... o barcă, ar fi fost în stare să navigheze singur cele vreo șaptezeci și cinci de leghe.

Precaut, înaintă pe un ponton, ale cărui scânduri întuneate scліpeau ude și în lungul căruia se înșiruiau cinci *dhow*-uri mici cu o singură pânză, păreau a fi ambarcațiuni de pescari, însă erau robuste, și două dintre ele, din câte putea vedea Ezio, aveau tot echipamentul necesar deja la bord.

Apoi, asasinul simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

Era însă prea târziu, înainte ca Ezio să fi avut timp să se întoarcă, tu doborât cu fața în jos de greutatea bărbatului care-l placase. Era un ins masiv, asta Ezio o simțea prea bine. Foarte voinic. Îl țintuia acum pur și simplu prin dimensiunea trupului său, era ca și cum fusese acoperit de o plapumă masivă și musculoasă. Ezio își eliberă mâna dreaptă, ca să și poată scoate pumnalul secret, dar încheietura îi fu prinsă instantaneu într-o strânsoare de fier. Cu coada ochiului, văzu că mâna care-i apucase încheietura era cuprinsă de o cătușă din care atârnav două verigi rupte dintr-un lanț.

Adunându și toate puterile, asasinul se răsuci violent și brusc la stânga, înfigându și cu putere cotul într-o parte a plăpumii despre care spera că era sensibilă. Avu noroc. Bărbatul care-l țintuia pe ponton icni de durere și și destinse strânsoarea numai puțin. Fu îndecajuns. Ezio continuă prompt, împinse cu umărul și izbuti să rostogolească atacatorul de pe el. Apoi se sculă ca fulgerul într-un genunchi, cu mâna stângă pe beregata lui, cu dreapta ridicată să lovească.

Momentul acela de triumf fu însă scurt. Bărbatul îi lovi mâna dreaptă, îndepărtând-o, iar cătușa de fier de pe mâna lui stângă, din care atârnav de asemenea două verigi de

lanț, izbi dureros încheietura lui Ezio, în ciuda protecției oferite de hamul pumnalului secret. Asasinul constată că încheietura stângă îi fusese prinsă în altă strânsoare ca de menghină, care lent, dar inexorabil îl determină să slăbească priza de pe gâtul agresorului.

Se rostogoliră unul peste altul și amândoi se străduiră să obțină o poziție cât mai bună, lovind atunci când puteau, dar, deși era mătăhălos, atacatorul se mișca iute și lama lui Ezio nu-și atinse niciodată ținta. În cele din urmă se desprinseră și rămaseră locului, icnind, gâfâind, față în față. Bărbatul nu era înarmat, totuși cătușele din fier puteau cauza răni grave dacă erau folosite ca arme.

După care, de la mică depărtare, se zări o străfulgerare de lumină dinspre un felinar și se auzi un strigăt:

Rondul! Șuieră bărbatul. Jos!

Ezio îi urmă instinctiv exemplul și se aruncă în *dhow*-ul cel mai apropiat, lipindu-se de fundul ambarcațiunii. Gândurile asasinului goneau nebunește. În lumina instantanee a felinarului, zărise fața barbatului și-l recunoscuse. Dar cum era posibil?

Nu avea totuși timp să se gândească la asta acum. Puteau auzi pașii membrilor Rondului de Noapte, care alergau spre ponton.

— Ne-au văzut, orbi-i-ar Allah! rosti celălalt. Mai bine să ne ocupăm de ei. Ești gata?

Uluț, Ezio încuviință fără nici un cuvânt pe întuneric.

Pe tine o să te termin după ce îi terminăm pe ei, adăugă bărbatul.

Eu n-aș paria pe asta.

Nu mai avură însă timp de vorbă, întrucât cei cinci membri ai Rondului ajunseseră deja pe ponton. Din fericire, șovăiră să sară în scobitura întunecată a ambarcațiunii, unde Ezio și improbabilul lui aliat stăteau acum umăr la umăr, și se mulțumiră să și fluture armele și să racnească amenințări..

Bărbatul mătăhălos îi privi.

— Pradă ușoară, comentă el. Ar fi una, bine să-î atacăm acum, înainte să atragă prea multă atenție.

Drept răspuns, Ezio se încordă, se ghemu, și sări în sus, spre ponton, prinzându-l marginea și scindându-se pe el, dintr-o singură mișcare — e drept, nu la fel de fluidă ca în tinerețe. În clipa de care avu nevoie ca să și traga rasuflarea, trei dintre membrii Rondului se repeziră asupra lui, doborându-l cu ciomege groase, în vreme ce un al patrulea se apropia, rotind o sabie scurtă, dar cu aspect letal. O ridică pentru a-l aplica lovitura de grație, dar chiar în aceeași clipă fu prins de ceată și azvârlit, în timp ce el răcnea, neînțeligibil, sus și departe, după care ateriză cu un bufnăt teribil pe ponton, lănd rămasse gemând, cu câteva oase rupte.

Întrucât ceilalți trei atacatori ai lui Ezio fusesera distrași de cele întâmplate, asasinul țâșni în picioare și-și extinse pumnalul secret, spintecându-l pe doi dintre ei cu două lovituri rapide, eficiente. Între timp, matahala se lupta cu purtătorul telinarului, alt gigant, care-și abandonase prăjina și trăsese din teacă o spadă masivă din oțel de Damasc, pe care o flutura amenințător peste capul oponentului său, care-l prinsese trunchiul într-o priză de luptător. Ezio văzu că lama groasă putea în orice clipă să coboare direct peste spinarea bărbatului mătăhălos. Se blestemă în gând că nu și luase pistolul, dar era prea târziu pentru asta. Înăhță un ciomag căzut și, îmbrâncindu-l cu umărul în lături pe al treilea membru al Rondului care-l atacase, îl azvârli spre capul purtătorului de felinar.

Țintă bine — slavă Domnului! Ciomagul îl izbi drept între ochi pe bărbat, care se împletici în spate, după care căzu în genuchi. Apoi însă Ezio simți o durere ascuțită într-o parte a corpului. Supraviețuitorul Rondului de Noapte scosese un pumnal și lîmgușise. Se prăbuși și, înainte ca toată lumea să devină neagră în fața ochilor săi, zări matahala alergând spre el.

Capitolul 7

Când își recăpătă cunoștința, Ezio zăcea pe spate, iar lumea se clatina sub el. Nu violent, totuși constant. Era aproape confortabil. Rămase nemișcat încă o clipă, cu ochii închiși, simți atingerea brizei pe fața sa, fără să și dorească neapărat să revină la realitatea care aștepta să-l confrunte, se mulțumi să inspire adânc aerul sărat al mării.

„Aerul sărat al mării?”

Deschise ochii. Soarele era sus și putea să vadă cerul a bastru parcă interminabil. După care între el și cer apărură o umbră întunecată. Un cap și umeri. Un chip care-l privea îngrijorat.

- Ți-ai revenit. E bine, zise matahala.

Ezio dădu să se scoale în capul oaselor și în clipa aceea îl fulgeră durerea rănii. Ieri și duse mâna într-acolo. Simți bandaje.

O rană în carne. Nu-i prea adâncă. Nimic de care să te smiorcăi.

Asasinul se ridică. Următorul lui gând se îndreptă către echipamentul său. Privi iute în jur. Tașca lui din piele stătea mai încolo și părea neatinsă.

Unde suntem? întrebă el.

La unde crezi? De mare.

Încercat de dureri, Ezio se sculă în picioare și privi în jur. Se aflau într-un *dhow* pescăresc, care despica iute valurile, cu vela umflată de vânt. Se întoarse și zări Larnaca, ca un punct pe linia de coastă a Ciprului ce se distingea pe orizontul îndepărtat din urma lor.

— Ce s-a-ntâmplat?

Iu m. ai salvat viața. Tu am salvat o pe a ta
De ce?

Așa grațiește Legea. Deși e pacat. După ce mi ai făcut,
ai fi meritat altceva.

Bărbatul era cu spatele la el și se ocupa de cârmă, dar
acum se întoarse către Ezio. Pentru prima dată asasinul îi
vazu clar fața și îl recunoscu de îndată.

Mi ai distrus corăbiile, blestemat să fii! O pândeam
de multe zile pe *Anaan*. Încercările ei m-ar fi făcut bogat
în Egiptul meu. În loc de asta, m-a lăsat ție, am fost făcui
sclav pe galera. Eu!

Bărbatul matănales era incognat.

Egipt? Așadar nu ești berber?

Blestemați fie berberii! Eu sunt mameluc, deși poate
că nu semăn cu mamelucii în zdrențele astea. De-ndată ce
ajungem acolo, o să mă răsfăț cu o tumeie, o farfurie zdra-
văna cu *kefta* și un rând de stra e bună.

Ezio privi iarăși în jur și se clătina când un val neașteptat
lovii bordul de a curmezișul, apoi își regăsi echilibrul.

N-ai sânge de corăbier în tine, este?

Prefer mai degrabă gondolele.

Gondole? Puab!

Dacă ai vrut să mă uzezi.

Și m-a putea învinui? A fost singurul motiv pentru
care am zăbovit în mocirla aia de port venețian după ce am
evadat. Când te-am zarit, nu mi-a venit să cred ce noroc
am. Aproape că renunțasem. Eram pe docuri ca să caut
eu însumi o cale de plecare.

Ezio zâmbi.

Nu, nu te-nvinuiesc.

— M-ai aruncat în rezervor și m-ai lăsat să mă-nec!

Fel de mâncare cu enfile în sos, specific Orientului Mijlociu și
Peninsulei Balcanice.

— Puteai să-ști foarte bine. Orice prost putea s-o vadă.
Fu rândul matahalei să zâmbească.

Ah! Trebuia să-mi fi dat seama că nu puteam apela la nula ta, preținzând că nu știu.

Ți-ai plătit datoria față de mine și mi-ai salvat viața.
Dar de ce m-ai luat cu tine?

Matahala deschise larg brațele.

Erai rănit. Dacă te lăsam acolo, ei ar fi venit după tine și ar fi fost ultima ta noapte pe pământ. Iar asta ar fi însemnat o înșirire a eforturilor mele. În plus, deși ești un marinar de uscat, te poți face folositor în copaia asta.

Pot să am și singur grijă de mine.

Ochi: matahalei devenură serioși.

— Știu că poți, efendi. Poate că am vrut pur și simplu
tovărășia ta. Ezio Auditore.

— Îmi cunoști numele.

— Ești faimos. Nimicitorul piraților. Desigur, asta nu te-ar fi salvat după ce ai omorât o echipă din Rondul de Noapte și ai încercat să fugi.

Ezio căzu pe gânduri, apoi zise:

— Cum ți se spune ție?

Bărbatul mătahălos își îndreptă statura. Atitudinea lui demnă contrazicea zdrențele de sclav de galeră pe care continua să le poarte.

Sunt al-Scarab, Biciul Mării Albe¹.

Ah, făcu Ezio ironic. Scuză-mă, n-am știut.

Deocamdată la strâmtoare, adăugă trist al-Scarab, dar nu pentru multă vreme. Când vom ajunge acolo, voi avea o corabie nouă cu echipaj în mai puțin de o săptămână.

— Când vom ajunge.. unde?

— Nu ți-am spus? În cel mai apropiat port care să-și merite numele ăsta și care e în mâinile mamelucilor. Acra.

¹ Numele dat de arabi Mării Mediterane (n. trad.)

Capitolul 8

Sosise momentul

Lui Ezio îi venea greu să plece, totuși misiunea lui era imperativă și îl îndemna insistent la drum. Perioada petrecută în Acra fusese de odihnă și convalescență, se silise să fie răbdător în vreme ce se vindeca rana, deoarece știa că dacă nu va fi perfect sănătos, căutarea îi va fi în zadar. Iar întâlnirea cu al-Scarab, care ar fi fost dezastruoasă dacă s-ar fi derulat altfel, îi arătase că dacă îngerii păzitori existau cu adevărat, atunci el avea unul.

Piratul voinic pe care-l învinsese în bătălia de la bordul lui *Anaan* se dovedise a fi mai mult decât un colac de salvare. Al-Scarab avea o mulțime de rude în Acra, care-l primiră pe Ezio ca pe salvatorul fratelui lor și camaradul său de armă. Al-Scarab nu amintea nimic despre faptul că fusese înfrânt pe *Anaan* și i ceru lui Ezio să facă la fel sub amenințarea unor represalii neprecizate. Pe de altă parte, evadarea din Larnaca fu amplificată la dimensiunile unei lupte de proporții epice.

- Ei erau cincizeci. „Își începea al-Scarab povestea

Iar când relată pentru a zecea oară episodul acela, numărul perfizilor atacatori venețieni pe care fuseseră siliți să-i înfrunte ajunsese la un număr de zece ori mai mare. Cu gurile și ochii larg deschiși, rudele lui ascultau ca vrăpte și nu suflau niciodată vreun cuvânt despre inconsistențele ce se strecurau în istorie. Cel puțin, se gândi Ezio amuzat, al-Scarab nu introdusese niciun monstru marin în bătălie.

Pu de altă parte, avertismentele familiei lui al-Scarab despre primejdiile pentru care Ezio trebuia să fie pregătit în călătoria sa nu erau născociri. Încercară să-l convingă să ia o escorta înarmată, dar asasinul refuză cu hotărâre propunerea lor. Avea să-și străbată propriul drum. Nu intenționa să-i supună pe alții la pericolele despre care știa că trebuia să le înfrunte.

La scurtă vreme după sosirea în Acra, Ezio își făcuse timp să i scrie Claudiei o scrisoare mult-amânată. Își alegea cuvintele cu grijă, conștient că aceea putea fi ultima dată când avea să comunice cu sora sa.

Acra

xx noiembrie MDX

Scumpa mea soră Claudia,

Mă aflu în Acra de o săptămână, în siguranță și cu morălu ridicat, dar pregătit pentru tot ce poate fi mai rău. Cei care m-au adăpostit și hrănit aici m-au avertizat că drumul spre Masyaf abundă în mercenari și tâlhari care nu sunt de ai locului. Mă tem să ghicesc ce ar putea însemna asta.

Când am pornit din Roma acum zece luni, am făcut-o cu un singur scop: de a descoperi ceea ce n-a putut descoperi tatăl meu. În scrisoarea pe care o cunoști, și care a fost înlocuită cu un an înainte de nașterea mea, el menționează o singură dată o bibliotecă ascunsă sub fostul castel al lui Altair. Un sanctuar plin de înțelepciune neprețuită.

Dar ce voi găsi când voi ajunge acolo? Cine mă va întâmpina? O bandă de templieri dornici să mă înhațe, așa cum am tem cel mai mult? Sau doar șuierul vântului rece și singuratic? Masyaf nu mai e căminul Asasinilor de aproape trei sute de ani. Oare își mai amintește de noi? Oare mai suntem bineveniți?

Mă tem de lupta aceasta, Claudia. Mă tem nu fiindcă aș fi obosit și fiindcă strădanurile noastre par să se îndrepte într-o unică direcție spre naos. Azi am mai multe întrebări decât răspunsuri. De aceea am călătorit atât de departe, pentru a găsi linpezime. Pentru a găsi înțelepciunea lăsată în urmă de Marele

Monter, astfel încât să pot pricepe mai bine scopul luptei noastre și rolul meu în cadrul ei

Dacă va fi să mi se întâmple ceva, scumpă Claudia, dacă abilitățile mă vor trăda, ori dacă ambiția mă va împinge pe cărări greșite, nu încerca să te razbum în amantirea mea, ci uiplă pentru a continua căutarea adevărului, astfel ca toți să poată beneficia de pe urma lui. Istoria mea este doar una dintre altele min și lumea va suferi dacă se va încheia prea curând

I ratele tău,

Ezio Auditore da Firenze

În cursul propriilor sale pregătiri pentru noi acțiuni, al Scarab avusese grijă ca de Ezio să se ocupe cei mai buni medici, cei mai buni croitori, cei mai buni bucătari și cele mai bune țepuri pe care le putea oferi Acra. Armele îi fură ascuțite și șlefuite, echipamentul îi fu complet curățat, reparat, înlocuit unde era necesar și examinat cu toată atenția.

Când se apropie ziua plecării, al-Scarab îi dăruie lui Ezio doi cai frumoși.

— Este un cadou pe care l-am primit de la unchiul meu, care îi crește, dar nu prea am ce face cu ei pe corăbii.

Erau cai arabi nuciți, înșă robuști, cu căpastru din piele moale și șă trumos lucrată, cu oblânc înalt. Ezio continuase să refuze orice escortă, dar acceptă provizii pentru drumul său, care avea să-l poarte pe uscat prin fostul Regat Cruciat al Ierusalimului.

Iar acum sosise clipa despărțirii. Ultima etapă a unei călătorii lungi, despre care Ezio nu putea spune dacă o va încheia sau nu. Pentru el însă exista doar călătoria. Ea trebuia făcută.

Mergi cu Domnul tău, Ezio.

— Baraq Allah fecu, prietene, răspunse el și strânse mâna piratului uriaș.

— Ne vom revedea.

— Da.

La adâncul anilor lor, amba bărbați se întrebară dacă
cunneau adevărul, totuși cu minte acelea în linișteau. Se
priviră ochi în ochi și știu că, în felurile lor diferite,
fuseseră parte din aceeași trăire.

În ziua încaleca pe murg, cel mai mare dintre cei doi cai,
crușase de hățuri.

Într-o altă privire îndărăt, ieși din oraș, pornind spre
Nord.

Capitolul 9

Masyaf se găsea la peste trei sute de kilometri în linie dreaptă de Acra. Ținutul pustiu, aparent blând, dintre cele două puncte era în realitate foarte departe de a fi blând. Marea expansiune otomana începuse cu două sute de ani în urmă și nu dădea semn că ar încetini, ba chiar culminase prin cucerirea Constantinopolului în 1453 de către sultanul Mehmet al II-lea, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani. Tentaculele turcilor se extindeau tot mai mult, ajungând spre vest până în Bulgaria și mai departe, iar spre sud și est până în Siria și fosta Țară Sfântă. Fâșia estică de coastă a Marii Albe, cu porturile ei vitale și accesul pe apă către apus, era bijuteria coroanei, iar controlul otoman asupra ei era încă fragil. Ezio nu-și făcea iluzii cu privire la bătăliile care aveau să-l aștepte, pe când călărea de unul singur spre nord. Merse în principal de-a lungul coastei, pastrând în stânga marea scânteietoare, trecând peste stâncile înalte și tufișurile sărăcăcioase ce le încununau, călătorind în zori și în amurg, ascunzându-se vreme de patru ceasuri când soarele era în crucea cerului și odihnindu-se din nou patru ceasuri, noaptea sub stele.

Călătoria de unul singur avea avantajele ei. Se putea contopi în peisaj mult mai ușor decât ar fi fost posibil, dacă ar fi avut o escortă și ochii lui pătrunzatori discerneau pericole din față cu suficient timp înainte pentru ca fie să le ocolească, fie să aștepte să dispară. Acesta era un teritoriu controlat de bandiți, prin care băntuiau bande semi-disciplinate de mercenari fără contract, care-i omorau pe

calători, dar se ucideau și între ei, pentru tot ce puteau obține, doar pentru a supraviețui, cel puțin așa i se părea lui Ezio, într-o regiune ce nu-și revenise încă după secole de războaie. Oamenii deveneau fiare și nu mai gândeau, nu mai sperau sau se temeau, își pierduseră orice mustrare de conștiință. Nemiloși și nesabuiți, și la fel de duri pe cât erau de neiertători.

Au existat și lupte, atunci când nu putuseră fi evitate, și absolut toate au fost lipsite de sens, lăsând în urma doar alte stărviuri pentru vulturi și ciori, care erau singurele creaturi ce puteau prospera cu adevărat în pustietatea aceea uitată de Dumnezeu. Odată, Ezio salvă un sat de tâlhari. Iar altădată, o femeie de la tortură, viol și moarte. Dar pentru cât timp? Și ce avea să se întâmple cu ei după plecarea lui? Ezio nu era Dumnezeu, nu putea să fie peste tot în același timp; iar aici, prin locurile unde umblase cândva Cristos, Dumnezeu nu dovedea că ar avea grijă de făpturile Sale.

Cu cât înainta mai mult spre nord, Ezio își simțea urma tot mai grea. Doar flacăra căutării îl menținea pe tăgaș. Legă crengi de arbuști de cozile cailor săi pentru a și șterge urmele, iar nopțile își întindea ramuri cu spini pe care să se odihnească, astfel încât să nu adoarmă niciodată cu adevărat. Vigilența permanentă nu era doar prețul libertății, ci și al supraviețuirii. Deși poate că anii ce trecuseră îi răpiseră o parte din forțe, compensa pierderea aceea prin experiență, iar rodul instruirii și al antrenamentelor ce i fuseseră instilate de Paola și Mario cu atâta timp în urmă, în Florența și Monteriggione, nu se pierduse niciodată. Deși uneori simțea că nu mai putea continua, că nu avea să mai continue, Ezio merse mai departe.

Trei sute de kilometri în linie dreaptă. Fra o iarnă aspră și de-a lungu drumului existară multe ocoluri și întârzieri.

Anul Domnului 1511 începuse deja și era din nou sărbătoarea Sfântului Ilarie, când Ezio zări munți ridicându-se înaintea sa.

Trase adânc în piept aerul rece
 Masyaf era aproape

După trei săptămâni, mergând pe jos - ambii cai muriseră în trecătorile înghețate din spatele său și amintirea lor îl întrista, fiindcă fuseseră tovarăși mai robuști și mai loiali decât mulți oameni. Ezio își văzu ținta

Un vultur plutea sus de tot pe cerul semni și geros

Pratuit și obosit de drum, Ezio își desprinsese privirea de la pasăre, după care trecu peste un zid scund și grosolan și ramase apoi nemișcat o clipă, cercetând cu ochii atenți scena dinaintea sa

Masyaf. După douăsprezece luni obositoare de călătorie. Și fusese cu adevărat o călătorie lungă, cu drumuri desfundate și rafale biciuind nemilos

Ghemuit, pentru orice eventualitate, și rămânând nemișcat după ce-și verificase instinctiv armele, Ezio continuă să privească atent. Orice semn de mișcare. Cât de mic

Pe metereze nu era nici țipenie. Fiuoare de zăpadă se învârteceau în vântul tăos. Dar nici urmă de oameni. Locul părea pustiu. Așa cum se așteptase din ceea ce citise despre el. Totuși, viața îl învățase că era cel mai bine să fie absolut sigur. Statu neclintit.

Nu se auzea niciun sunet, doar vântul. Apoi... ceva. Un zornăit? În stânga lui, în față, câteva pietricele se rostogoliră pe o panta stearpă, puțin înclinată. Se încordă și se ridică puțin, cu capul retras totuși între umeri. În clipa aceea, sageata, sosind pe neașteptate, îl izbi în umărul drept, pătrunzând prin pieptarul armurii de corp.

Capitolul 10

Zorii erau suri și friguroși. În nemișcarea lor, Ezio se scuturase din adâncul amintirilor și reveni perfect concentrat la chipa prezentă, când auzi pași gardienilor pe lespezile castelului, apropiindu-se de celula sa. Acesta era momentul.

Avea să pretindă că e slăbit, ceea ce, de altfel, nici nu i-ar fi fost greu. Se simțea mai însetat decât fusese de multă vreme, și mai flămând, totuși cana și castronul rămăseseră neatunse pe masă. El zăcea pe podea, cu fața în jos, cu gluga lăsată mult pe chip.

Auzi așa celulei deschizându-se cu o bubuitură și bărbații intrară. Îl prinseră de subsuori și-l traseră, ridicându-l pe jumătate, apoi târându-l afară din celulă, pe coridorul din piatră cenușie, simplă. Privind pardoseala peste care era purtat, Ezio zări marcat pe ea, încrustat cu pietre mai întunecate, simbolul măreț al Asasinilor, blazonul lor din vremuri imemorale.

Coridorul se sfârși într-un spațiu mai mare, un fel de sală, deschisă într-o parte. Ezio simți pe față aerul proaspăt și rece, care-l înviora. Înălță puțin capul și văzu că în fața lui erau deschideri înalte, marcate prin coloane înguste, dincolo de care zărea panorama largă a munților nemuloși. Încă se aflau sus în turn.

Îl ridicară în picioare și asasinul se scutura, eliberându-se de mâinile lor. Ei se retraseră puțin, cu halebardele pregătite, coborâte și așutite asupra lui. Cu fața la el, cu spatele la hău, stătea căpitanul de ieri. Ținea în mână un laț

Ești un bărbat tenace, Ezio, roști el. Să bați atâtea cale, doar că să vezi așa puțin din castelu' lui Altair. Asta dovedește hotărâre

Făcu un gest spre oamenii lui să se îndepărteze și, mai mult, lăsându-l pe Ezio singur în mijlocul sălii. După aceea urmă.

— Dar de acum ești un dulău bătrân. Mai bine să-ți cruțăm suferința, decât să te vedem schelălăind într-un sfârșit trist

Ezio se întoarse puțin, pentru a i se adresa direct. Spre satisfacția sa, observă că mișcarea aceea mică fusese suficientă pentru a i face pe halebardieri să tresară și, să strângă halebardele mai tare în palme.

Mai ai ceva de spus înainte să te omor? întrebă asasinul

Căpitanul era croit dintr-un material mai dur decât oamenii săi. Rămase nemușcat și hohotii

— Mă întreb cât va dura până ce corbii îți vor curăța de tot nasele, în timp ce stârvul ți se va logana de parapet

Sus pe cer este un vultur. El va ține corbii departe.

De mare folos îți va fi asta. Haide, înaintează! Sau ți-e teamă să mori? Cred că nu vrei să fii târât la propria-ți execuție, nu?

Ezio înaintă lent, cu toate simțurile încordate.

Așa-i bine, încuviință căpitanul și asasinul îi simți imediat ușoara relaxare

Oare chiar credea că cedează? Atât de întumurat să fie? Atât de prost? Dacă așa era atunci cu atât mai bine. Dar poate că, la urma urmelor, barbatul acesta urât, care duhnea a sudoare și carne friptă, avea dreptate. Căpitanul morții tot trebuia să vină cândva.

Dincolo de fereastra largă dintre coloane, o podișcă îngustă din lemn se întindea deasupra prăpastiei, lungă de trei metri și lată de un metru, înghesbată din șase scânduri negeluite. Părea veche și nesigură. Căpitanul schiță

...plecăciune, ca o invitație ironică Ezio înaintă din nou, lăptându-și clipa favorabilă, dar întrebându-se în același timp dacă aceasta va sosi vreodată.

Scândurile scârțâiră amenințător sub greutatea lui și ameli răceala aerului din jur. Se uită spre cer și spre munți. Apoi văzu vulturul coborând la douăzeci de metri sub el, coarșile albe larg întinse și, cumva, asta îi dădu speranțe. Apoi se întâmplă altceva.

Ezio observase o podișcă asemănătoare, ce ieșea din munți la același nivel, la cinci metri în dreapta lui. Pe aceasta, munta acum fără teamă tânărul cu mantie albă și glugă pe care-l întrezărise în bătălie. Asasinul îl privi, cu răsuflarea ținută, iar tânărul păru să se întoarcă spre el și să facă un gest.

După care viziunea se destrămă, din nou, și rămaseră doar vântul și ocazionalele rafale de fulgi înțepători. Până și vulturul dispăruse din vedere.

Căpitanul se apropie, cu lațul în mână. Ezio observă că în fața acestuia, care-i șerpua în urmă, era destul de lungă.

Nu văd niciun vultur, comentă căpitanul. Fac prinsoare că acei corbi nu vor avea nevoie de mai mulți de trei zile.

O să te anunț, răspunse sec Ezio.

Un grup de gărzii sosise în spatele căpitanului, dar însuși căpitanul aflat acum foarte aproape de asasin fu cel care-l coborî gluga de pe cap, îi puse lațul în jurul gâtului și apoi strânse de el.

Acum! zise căpitanul.

Acum!

În momentul când îi simți mâinile pe umerii săi, pregătindu-se să-l îmbrâncească în uitare, Ezio ridică brațul drept, îl îndoi și expedie cotul cu violență înapoi. Căpitanul scoase un racnet și se împletici în spate, lovindu-și oamenii, iar Ezio se aplecă și ridică frânghia de pe scânduri, apoi strecurându-se printre cele trei gărzii, se răsuci și aruncă

bucula formată de funie în jurul gâtului căpitanului dezchilibrat. După care sări de pe platformă în hău.

Căpitanul încercase să se tragă îndărăt, dar prea târziu. Fu izbit de scânduri, sub impactul greutății lui Ezio care cădea. Scândurile se cutremurară sub izbitura capului său. Frânghia se întinse și se încorda, aproape rupându-i gâtul. Vănat la față, căpitanul ridică mâinile spre gât, dând din picioare și luptându-se cu moartea.

Zbierând toate înjurăturile pe care le știau, gărzile scoaseră săbule și înaintară rapid, retezând frânghia, pentru a și elibera comandantul. După ce funia avea să fie tăiată, blestematul de Ezio Auditore avea să se prăbușească spre moartea ce-l aștepta pe stâncile aflate la o sută cincizeci de metri mai jos și, atâta timp cât el murea, ce mai conta cum murise?

La capatul frânghiei, rotindu-se în aer, asasinul își strecurase ambele mâini între zăț și gât, străduindu-se să l oprească să i strivească trabeca. Cercetă scena de dedesubt. Se legăna aproape de ziduri. Trebuia să existe ceva de care să se poată prinde pentru a-și întrerupe căderea. Și chiar dacă n-ar fi existat, era oricum o cale mai bună decât supunerea docilă pentru a-și întâlni moartea.

Deasupra lui, pe podișca grosolana care se clătina periculos, gărzile reușiră în cele din urmă să taie funia, care de acum însângerase gâtul capitanului. Și Ezio se pomeni cazând, cazând.

Însă în clipa în care simțise frânghia slăbind, își legănă trupul spre zidurile castelului. Masyaf fusese construit pentru Asasini de către Asasini. Nu avea să l abandoneze.

Și văzu o bucată de scelă ruptă, care se proiecta din zid la cincisprezece metri mai jos. Își dirijă corpul într-acolo, în timp ce se prăbușea. O prinse și făcu o grimasă de durere când brațul îi fu smucit violent, aproape smulș din articulația umărului. Însă schela rezistă, iar el se ținu și, scrâșnind de efort, se trase în sus până se pută prinde cu ambele mâini.

lotuși, încă nu se terminase. Aplecându-se în afară, gâr-zile de sus văzuseră cele petrecute și începură să caute tot ce puteau pentru a azvârli spre el și a-l desprinde. Pietre, buloani și bucăți de lemne rupte cazură ca grindina peste asfalt.

Ezio privi în jur, disperat. În stânga lui, o escarpă suia pe zid, ajungând până la șase metri de el. Dacă s-ar fi putut, pendula de pe schelă și să capete suficient elan pentru a se propulsa peste distanța aceea: exista șansa mică de a se rostogoli în jos pe escarpă. La baza ei zărea marginea unei stânci, de pe care un pod vechi de piatră se întindea peste o prăpastie spre locul de unde o cărare îngustă începea să se puiască pe versantul muntelui de vizavi.

Trăgându-și capul între umeri pentru a se feri de ploaia de stărmături, Ezio porni să se balanseze înainte și înapoi, cu palmele luncându-și pe lemnul lustruit ca un țurture, dar nu scăpă priza și în scurt timp câștigă elanul necesar.

Sosi apoi clipa când simți că pur și simplu nu se mai putea tine, așa că trebuia să riște, și își mobiliză toate energiile într-o ultimă pendulare puternică înapoi, azvârlindu-se după aceea în gol când corpul i se balansă iarăși înainte și-si rășchură membrele în aer, zburând spre povârniș.

Ateriză brutal și nu tocmai perfect, și-si simți plămâni golindu-se de aer. Înainte să fi avut timp să-si recapete echilibrul, se rostogolea deja pe escarpă, răscolind pe terenul neregulat, totuși, treptat, reuși să și călăuzească trupul zdruncinat în direcția generală a podului. Știa că era vital, pentru că dacă nu ajungea exact în locul potrivit, avea să zboare peste marginea prăpastiei, într-un hău neștiut. Și se rostogolea prea repede. Nu avea niciun control asupra vitezei. Își păstră însă cumpătul și, în cele din urmă, trecu peste baza escarpei și fu proiectat trei metri chiar pe podul tremurător.

Brusc îl fulgeră un gând. Cât de vechi era podul acela? Era îngust, avea o singură arcada și, hat dedesubtul lui,

Ezio auzea năvălirea apei furioase peste bolovani, invizibilă în adâncurile abisului întunecat. Impactul greutatei sale asupra podului îl zguduise. De cât timp oare nu mai călcase nimeni pe el? Pietrăria i se năruia deja, slăbită de vreme, cu mortarul măcinat, și când se ridică în picioare, Ezio vază îngrozit cum o crapătură se deschide de-a latul podului, la nici doi metri în urma lui. Crăpătura se lăți iute și pietrele de pe ambele părți începură să cadă, rostogolindu-se salbatic în prăpastia neagră.

Sub ochii lui Ezio, timpul păru ca încetinește. De acum nu mai exista cale de retragere. Înțelese imediat ce urma să se întâmple. Se întoarse și o luă la fugă, mobilizându-și toți mușchii corpului încordat pentru acel ultim efort. Alergă peste pod spre capătul opus, cu structura rupându-se și prăbușindu-se în spatele său. Mai avea douăzeci de metri - zece metri - până la masa de pietre, năruindu-se chiar sub călcăie. Și, în cele din urmă, cu pieptul practic sfâșiat de efortul respirației, ajunse cu obrazul lipit de piatra sură a versantului muntos cu picioarele prăpădite, dar în siguranță, pe poteca îngustă, incapabil să gândească sau să facă vreo mișcare, ascultând zgomotele pietrelor podului ce cădeau în torrentul de hăt mai jos, tot mai îndepărtate, tot mai slabe, până ce nu mai auzi nimic, niciun alt sunet decât al vântului.

Capitolul 11

Treptat, răsuflarea lui Ezio se calmă și deveni regulată, iar durerile din mușchii săi, uitate în toiul crizei, începură să revină. Mai erau însă multe de făcut înainte de a-i putea îngădui corpului odihna de care avea nevoie. Trebuia să-l alimenteze. De aproape douăzeci și patru de ore nu mâncase și nu băuse absolut nimic.

Își bandajă cât putu de bine palmele jupuite, folosind o eșarfă scoasă din tunică, pe care o sfâșie în două, și făcu o palmă căuș, pentru a prinde un firicel de apă ce se prelungea pe stânca de care-și lipise obrazul. Parțial ostoit, se împinse și se îndepărtă de suprafața de care se rezemase și se examină cu atenție. Nu-și rupsese niciun os, simțea o înțepătură în partea stângă a corpului, acolo unde fusese ranit, totuși nimic altceva, nimic serios.

Cercetă apoi scena din jur. Nimeni nu părea să fi pornit în urmărire, dar cei din castel îi văzuseră rostogolirea pe escarpă și goana peste podul care se năruia. . poate nu observaseră că reușise. . poate se mulțumiseră să presupună că nu reușise. Nu putea totuși ignora posibilitatea ca pe urmele lui să fi fost trimise echipe de căutare, fie numai și pentru a-i recupera cadavrul. Templarii ar fi dorit să fie destul de siguri ca Mentorul marilor lor inamici murise cu adevărat.

Privi apoi versantul care se ridica lângă el. Mai bine să se cațere, decât să folosească poteca. Nu știa unde ducea aceasta și era prea îngustă pentru a-i oferi spațiu de manevră dacă ar fi trebuit să se lupte. În plus, muntele nu părea

greu de escaladat. În cel mai rău caz, ar fi putut ajunge la un petec de zăpadă și să-și domolească setea. Se scutură din tot corpul, îmi și porni la drum.

Era multumit că partea veșminte închise la culoare, deoarece nu trebuia să facă nici un efort pentru a se conecta cu stânca pe care stăia. Prizele pentru mâini și picioare fură ușor de găsit la început, deși existau și momente când trebuia să se întindă din răspuțeri, momente când mușchii îi țipau, protestând, iar o bucată de piatră i se rupse în mână o dată, dezechilibrându-l și fiind gata să cadă pe spate de la înălțimea celor treizeci de metri pe care- stăuse deja. Partea cea mai rea — dar în același timp cea mai bună — era firicelul subtil, însă constant, de apă, care cădea peste el de sus. Era rău, fiindcă pietrele ude erau alunecoase, era bine, pentru că însemna că sus exista un pârâiaș — sau chiar mai mult.

O jumătate de oră de escaladă îl aduse în vârful a ceea ce se dovedea că nu era un munte, ci doar o stâncă, întrucât suprafața pe care Ezio se ridică în cele din urmă era orizontală și acoperită cu smocuri de iarbă aspră. Un soi de pășune alpină, dar mult mai aridă, mărginită pe două părți de alți pereți de piatră neagră și cenușie, însă care se întindea spre vest cât putea să vadă asasinul. O trecătoare prin munți, atât doar că nu ducea nicăieri în direcția din care sosise el. Poate că dusese cândva, cu mult timp în urmă. Era posibil ca într-un trecut îndepărtat un cutremur să fi cauzat apariția versantului stâncos și abrupt pe care tocmai se cățăraseră și a râpei în care se prăbușise podul.

Ezio se grăbi spre una dintre laturile acelei văruți. Acolo unde existau trecători, acolo unde exista apă, puteau exista de asemenea și oameni. Așteptă, aproape nemșcat, altă jumătate de oră înainte de a risca să înainteze, scuturându-și mușchii pentru a-și menține încălzii, deoarece începeau să înțepenească din cauza perioadei lungi de imobilitate. Era rău și-i era frig. Nu-și putea îngădui să stea prea mult timp

ici. Era minunat că scăpase de templeri, dar eforturile i-ar fi fost irosite dacă acum ar fi căzut victimă naturii înseși.

Se apropie de pârâu, localizându-l după clipocitul apei. Se opri pe malul lui și bău cât de mult putea, fără să exagereze. Merse apoi mai departe. Pe malurile pârâului începură să apară tufe și arbuști piperniciți și în scurt timp ajunse la un crâng rar, la marginea unui iaz. Acolo se opri. Ar fi fost un miracol dacă la altitudinea asta, atât de departe de satul ghemuit sub castelul Masyaf, ar fi trăit ceva, orice animal pe care să-l poată prinde și mânca, dar dacă exista un iaz, atunci exista și șansa mărunță a unor pești.

Ezio îngenunche și privi în adâncul apei întunecate. Nemișcat ca o barză aflată la pescuit, își impuse disciplina răbdării. Și apoi, într-un final, zări o încrețitură mărunță a suprafeței apei, care dispăru aproape la fel de repede pe cum apăruse, totuși îndeajuns ca să-l arate că acolo exista o vietate. Își continua veghea. Musculițe pluteau staționar la mică înălțime deasupra iazului. Unele se apropiară de el, atrase de căldura radiată de corpul uman și începură să-l săcâie. Neîndrăznind să le aunge prin mușcări ale brațelor, asasinul le suportă gâdilăturile piciorușelor și năpăsturile mici și rele.

Apoi îl zări un pește mare cu corp lat, având culoarea albicioasă violetă a unui leș și deplasându-se lenoș la cinci-sprezece centimetri sub suprafața apei. Era mai mult decât putea să spera – pareă să fie un crap, poate, sau altceva asemănător. Pe când îl privea, i se alătură altul, mai întunecat, după care un al treilea, cu solzi arămiu-aurii.

Ezio așteptă să facă ceea ce știa că fac peștii – să ridice boturile la suprafață și să înghită aer. Acela avea să fie momentul lui. Cu toată atenția concentrată, își încordă trupul și-și oțeli mâinile.

Peștele întunecat se mișcă primul și bule de aer erupseră când apăru un bot lat.

Ezio țâșni

Și căzu pe spate, în extaz, cu peștele mare zbatându-se disperat în strânsoarea sa, dar nereușind să scape. Îl lăsă pe pământ în fața lui și-l omorî cu o piatră.

Nu avea cum să-l gătească, așa că trebuia să-l mănânce crud. După aceea privi din nou piatra cu care-l omorâse și-și aminti de cea care i se rupsesse în mână în timpul cațărării. Cremene! Cu puțin noroc, ar fi putut aprinde un foc — atât pentru a și usca hainele — cât și pentru a găti peștele. Nu-l deranja să mănânce peștele crud — ba chiar citise că undeva, într-o țară inimaginabil de îndepărtată, spre răsărit, exista un popor care considera așa ceva ca fiind o delicată. Hainele ude erau însă cu totul altceva. Cât despre foc în sine, avea să și asume riscul. Din câte văzuse, el era primul om care intrase în valea aceasta în ultima mie de ani, iar versanții ei înalți o ascundeau vedemii cale de mulți kilometri.

Adună lemne uscate din crâng și, după câteva încercări, izbuti să pornească o strălucire roșie minusculă într-un pumn de iarbă. O așeză cu multă grijă sub cortul din crenguțe aranjate din timp, arzându-și degetele, când focul se întefi imediat. Ardea bine, scoțând puțin fum, care era subțire și deschis la culoare, destrămat aproape îndată de briză.

Pentru prima dată de când zărise castelul Masyaf, Ezio zâmbi.

În ciuda frigului și ca să nu irosească timpul, își scoase hainele pentru a le usca lângă foc pe rame înfighebate din crenguțe, în vreme ce peștele se frigea pe țepușă. După mai puțin de o oră, stinse focul, călcându-l în picioare, apoi îi rispi cenușa. Simțea o căldură plăcută în pântec și la scurtă vreme după aceea putu îmbrăca straie, care, chiar dacă nu erau proaspăt spălate, erau calde și suficient de uscate ca să fie confortabile. Aveau să se usuce complet pe el, în timp ce mergea. Cât despre oboseală, asta avea să-l preocupe mai târziu. Ezio rezistase ispitei de a se culca lângă foc și

iaz după o luptă la fel de inversunată ca oricare dintre cele avute în timpul călătoriei, dar acum fu răsplătit de un nou val de energie.

Se simtea în stare să se întoarcă la castel. Trebuia să și recupereze echipamentul și apoi să descifreze secretele locului, pentru ca eforturile căutării sale să nu fi fost zadarnice.

Întorcându-se pe drumul pe care venise, observă, la scurt timp înainte să ajunga la stânca pe care o escaladase, că o altă potecă urea pe fața stâncoasă a versantului sudic al vâii. Oare cine tăiasse în piatră cărările acelea? Oamenii din zorii timpului? Ezio nu avea timp să se gândească la asta, dar fu recunoscător pentru existența potecii. Suna abrupt spre est, revenind în direcția lui Masyaf. Așa că începu să urce.

După o sută cincizeci de metri, poteca se stârși pe un promontoriu îngust, unde câteva pietre de fundație dovedeau existența, cu mult timp în urmă, a unui turn de observație, de unde străjerii puteau cerceta regiunea și avertiza din timp castelul de apropierea oricărei armate sau caravane. Când se uită spre est și în jos, Ezio zări complexul uriaș al lui Masyaf, cu zidurile înalte și turnurile încununate de domuri. Se concentră atent și ochii lui, scrutători ca ai unui vultur, începură să distingă detaliile ce-l puteau ajuta să intre din nou în castel.

Mult dedesubtul lui exista un pod de frânghii deasupra aceluiași hău, traversat de podul din piatră peste care alerğase el. În apropiere se afla un post de gardă. Din câte putea vedea, nu exista altă cale de acces spre castel, din partea unde se găsea el, totuși de cealaltă parte a podului, drumul era relativ liber. Cu totul altfel stătea situația în privința coborârii spre pod. Era pur și simplu un perete vertical de piatră întunecată, îndeajuns pentru a le des-cumpăna până și pe cele mai agile capre negre. În plus, se

găsea în plină vedere a postului de gardă din capătul din spre castel al podului

Ezio ridica privirea spre soare. Tot mai trecuse de zenit. Aprecie că avea nevoie de patru-cinci ore ca să ajungă la castel. Trebuia să fie înăuntru înainte de lăsarea întinericului.

Se lăsă în jos de pe promontoriu și-și începuse coborârea, fără grabă, având grija sa nu disloce pietre care s-ar fi putut rostogoli pe munte și i-ar fi putut alerta pe paznicii podului. Era o acțiune delicată, totuși soarele avea să apună îndărătul lui și, ca atare, avea să strălucească în ochii oricărui templieri de dedesubt, iar Ezio îi era recunoscător pentru protecție. Avea să și termine coborârea înainte ca astrul zilei să fi dispărut în spatele peretelui stâncos pe care se găsea acum.

Într-un final ajunsese la adăpostul și camuflajul oferite de un afloriment mare de la nivelul solului, situat la cinci zeci de metri în vestul podului. Se făcuse mai frig și vântul se întepuse. Podul din frânghii smolite, cu scândurele înguste pe care să pășești se legăna și trosnea. Sub privirile asasinului, doi străjeri ieșiră din post și merseră înainte și înapoi pe partea lor de prăpastie, fără a se aventura pe pod în sine. Erau înarmați cu arbaletă și săbiu.

Lumina era difuză și destul de slabă, astfel încât distanțele erau greu de evaluat. Era însă în avantajul lui Ezio, care se contopi cu ușurință în peisajul înconjurător. Ghemuit, ca o umbră se apropie de pod, dar odată intrat pe el nu avea să se mai bucure de niciun fel de acoperire și, în plus, nu era înarmat.

Se mai opri o dată, la trei metri de pod, și privi străjerii. Spre mulțumirea lui, păreau înfrigurați și plictisiți — nu aveau să fie foarte vigilenți. Nimic altceva nu se schimbasese, atât doar că cineva aprinsese o lumină în interiorul postului de gardă, așa încât Ezio știa că nu erau numai doi bărbați

Avea totuși nevoie de un soi de armă. În timpul coborârii și al apropierii finale de pod, fusese prea preocupat să nu-și trădeze mișcările așa că nu privise după altceva în jur. Totuși, nu uitase că muntele era din cremene, iar la picioarele lui se aflau destule așchii desprinse de-a lungul timpului și căzute la baza stâncii. Acum sclipeau negre în ultima geană de lumină a zilei. Alese una din priviri o țandără lungă de treizeci de centimetri și lată de cinci, aproape ca un pumnal. O ridică, dar gestul îi fu pripit și determină zornaitul altor pietre. Asasinul încremeni.

Pe celălalt mal al hănlui nu reacționă însă nimeni. Podul era lung de treizeci de metri și ar fi putut străbate jumătatea din lungimea aceea cu ușurința înainte de a fi observat de străjeri. Dar trebuia să acționeze imediat. Se încordă, se ridică și se repezi înainte.

Odată ce ajunsese pe pod, înaintarea nu mai fu însă la fel de ușoară. Podul se legăna și trosnea alarmant din cauza vântului care sufla acum sălbatic și asasinul trebui să se prindă de balustradele din frânghie pentru a-și păstra echilibrul. Iar toate mișcările acelea costau timp. Străjerii îl văzuseră deja. Strigară spre el, cerându-i să se oprească, ceea ce-i mai câștiga una două secunde, dar, văzând că nu încetinea, își scoaseră arbaletele, înstrunară săgeți și traseră. Aproape imediat după aceea, alți trei templieri, cu arbaletele deja înstrunate, ieșiră în goană din postul de gardă.

Lumina slabă le afecta țintirea, totuși Ezio fu nevoit să se aplece și să se ferească. La un moment dat, pe la jumătatea podului, o scândură veche se rupse imediat ce călcă pe ea și păși în gol, dar izbuti să ridice piciorul înainte să cadă — ceea ce ar fi însemnat cu siguranță sfârșitul pentru el. Și așa avu noroc să scape numai cu o zgârietură când o săgeată îi șterse gâtul, străpungându-i doar gluga. Aproape că-i putu simți căldura pe piele.

Străjerii se opriă din tras și începură să facă altceva
Ezio mișcă ochii, pentru a vedea mai bine

Vinciuri!

Frânghiile de pe Vinciuri erau suficient de lungi și acum se pregateau să le slăbească și să dea drumul podului să cadă. Îl puteau ridica din nou după aceea, după ce aveau să l răstoarne pe asasin în hăul de dedesubt.

„Merda” își spuse Ezio, pe jumătate alergând pe jumătate împleticindu-se înainte. De două ori în aceeași zi! Cu cinci metri înainte de capăt, se azvârli prin aer, chiar când podul se prăbuși sub tălpile lui, și ateriză peste un străjer, îl doborî pe un al doilea, înfipse pumnalul din cremene în gâtul primului și încercă să-l retragă, dar lama se rupse agățându-se probabil în os. Își regăsi echilibrul, se rotî, îl ridică pe al doilea străjer, care încă nu-și revenise, și-l trase brutal spre el, apoi, smulgându-i sabia, o implântă fulgător în trupul lui.

Celalți trei își abandonaseră arbaletetele și-și scuseseră săbule, încercuindu-l astfel încât era cu spatele la prăpastie. Ezio gândi rău. Nu văzuse alți oameni în jur, nimeni nu fugise să dea alarma așa că trebuia să-i ucidă pe aceștia trei și apoi să intre în castel înainte să se descopere ceva. Totuși, străjerii erau voioși și nu patrulaseră afară, ci veniseră dinăuntru, așa că era odihniți.

Asasinul își cântări sabia în mână. Privi de la un chip la celălalt. Dar ce zărea pe fetele lor? Teamă? Era oare teamă?

Câinele asasinului sculpă unul dintre ei, deși glasul îi tremura vădit. Ești probabil unealta diavolului!

Dacă diavolul se găsește pe undeva, atunci este adevărat de voi, mârâi Ezio.

Se repezi înainte, știind că putea să profite de teama lor de spaima că el deținea, cine știe cum, puteri supranaturale. *Se solo!*

Templierii se apropiară de asemenea, răcnind atât de tare blesteme, încât Ezio trebuia să se grăbească să-l doboare,

pentru a-i reduce la tăcere. Loviturile lor erau pripite și speriate, și asasinul încheie iute cu ei. Târî apoi trupurile în postul de gardă, dar nu mai avea timp să ridice podul; de altfel așa ceva ar fi fost imposibil pentru un singur om. Pentru o clipă se gândi să îmbrace strainele unui străjer, însă asta ar fi însemnat să irosească timp prețios, iar coborârea întinericului era de partea lui.

Poru pe cărarea ce suia spre castele, recunoscător umbrelor ce începuseră să se întindă în jur. Ajunse fără ne cazuri la baza zidurilor, acolo unde nu putea fi zărit de pe metereze. Soarele aproape că apusese și doar o strălucire roșie se mai zărea dincolo de stâncile și munții îndepărtați din vest. Era frig și vântul sufla pătrunzător. Castelul era vechi și de aceea pietrele din zidurile sale erau roase de elementele naturii și ofereau suficiente prize pentru mâinile și picioarele unui cățărător priceput. Amintindu-și planul fortăreței pe care-l studiasse în Roma, Ezio apelă la ultimele rezerve de energie și începu escalada. Calculase că după treizeci de metri avea să fie în interiorul curții exterioare. După aceea cunoștea amplasamentele porților de legătură ce duceau spre fortificațiile interioare, turnuri și donjon.

Luceșul era mai dificil decât crezuse. Brațele și picioarele îl dureau și regretă că nu avea un soi de dispozitiv care să-i permită să ajungă mai sus, care să-i poată menține prizele ferm și să-i sporească puterea mâinilor. Recurse la toată puterea voinței sale pentru a continua și, când ultimul tăcuturi al apusului mura în spatele meterezelor negre ale muntelui, lăsând loc primelor stele palide, Ezio sări pe galeria circulară aflată la un metru sub crenelurile zidului exterior. Într-o parte și cealaltă a sa la cincizeci de metri erau turnuri de pază, însă santinelele de acolo priveau în jos și spre exterior – se auzea foarte slab, o rumoare din direcția postului de gardă al podului.

Asasinul ridică ochii spre turnul donjonului. Cu siguranță echipamentul lui prețios și săculeții din piele

ca armele sale fusese depozitat în becul pazit de sub donjon.

Sări de pe galerie pe sol, rămânând mereu în umbră. Porni spre stânga spre locul unde ştia că se afla poarta de acces în turn.

Capitolul 12

Călcând ușor ca o panteră și căutând mereu rutele cele mai întunecate, Ezio ajunsese la ținta sa fără să întâlnească pe nimeni. Ceea ce era perfect, pentru că altă luptă zgomotoasă ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Dacă templierii îl găseau din nou, nu aveau să-l lase nici cea mai mică șansă de scăpare – aveau să-l ucidă pe loc și să-l tragă în țeapă. În plus, în jur erau puține gârzi – el nu le văzuse decât pe cele de pe metereze. Probabil că ieșiseră din castel și porniseră în căutarea lui sub lumina firavă și nesigură provenită de la puzderia de stele, iar evenimentele de la postul de gardă aveau să-l determine să și dubleze eforturile, fiindcă dovedeau mai presus de orice îndoială că el nu murise.

Lângă intrarea în magazia din beciul de sub donjon se aflau doi templieri mai vârstnici, așezați la o masă grosolană din lemn, dar pe aceasta se găseau o cană mare din cositor plină cu vin roșu și două pahare din lemn, iar ambii gardieni stateau cu brațele și capetele pe masă. Sforăiau. Ezio se apropie cu cea mai mare băgare de seamă, după ce zări inelul cu chei ce atârna la brâu la unul dintre bărbați.

El nu uitase abilitățile de hoț de buzunare pe care le învățase de la asasma *madame* Paola, în tinerețea sa petrecută în Florența. Grijuliu, evitând orice zornăit al cheilor – pentru că cel mai mic sunet care i-ar fi trezit pe străjeri putea însemna pierrea lui –, ridică inelul și cu mâna cealaltă deznodă cu greutate șiretul de piele ce-l prindea de centura templierului. La un moment dat, nodul se agăță în ceva și rămase

înțepenit și, în stradană la eliberare, Ezio trase prea tare iar străjerul se foi. Asasul rămase nemișcat ca o statuie, privind alert, cu ambele mâini ocupate și nepuțând face nici o mișcare spre arma vreunei garzi. Bărbatul se mulțumi să pufăie și-și continuă somnul, încrețind nemulțumit fruntea, poate prins în vis.

În cele din urmă, inelul cu chei ajunsese în mâinile lui Ezio, care înaintă după aceea cu pas furiosat pe coridorul luminat de făclii din spatele gardienilor, privind ușile grele din lemn, ferecate cu fier, ce se înșiruiau de ambele părți.

Trebuia să acționeze rapid, totuși dura ceva să verifice care cheie de pe inelul mare din fier se potrivea în care broască, și în același timp să aibă grijă să nu producă niciun zgomot cu manipularea lor. Dar la a cincea ușă avu noroc și intră într-o veritabilă armurărie, cu arme de diverse feluri stivuite ordonat pe polițe din lemn ce se întindeau pe toată lungimea încăperii.

Ezio luase deja o făclie din suportul ei de lângă ușă și la lumina acesteia își găsi repede bagajele. Nimic nu părea să lipsească din ele, ba chiar, din câte își putea da seama, nici macar nu fuseseră atinse. Suspina ușurată deoarece erau ultimele lucruri care ar fi vrut să ajungă în mâinile Templarilor pentru că aceștia numărau printre ei minți strălucite și ar fi fost dezastruos dacă ar fi reușit să copieze pumnalele secrete.

Cercetă rapid săculeții din piele. Plecase în călătoria aceasta doar cu ceea ce considerase că era absolut esențial și, după ce verifică de două ori, se liniști. Că într-adevăr, dinăuntru nu lipsea nici măcar un obiect. Își încinse iataganul, pe care-l scoase din teacă pentru a se asigura că tăcușul îi era neștirbit, apoi îl vârî înapoi, izbindu-l cu putere până în tîndul tecii. Își prinse apărătoarea de brațul stîng, iar pe încheietura stîngă își fixă pumnalul secret rămas întreg. Pe cel rupt și hamul său le puse în săculeți; nu intenționa să-l abandoneze templarii, or nici chiar în starea aceea și

... plus exista bineînțeles șansa de a-l putea repara. De asta avea să se ocupe însă la momentul potrivit. Puse în saculeți pistolul încărcat cu arc, după care mereu îngrijorat și nu irosească prea mult timp, scoase parașuta și verifică dacă fusese deteriorată. Era nou-nouță o invenție a lui Leonardo pe care încă nu apucase s-o folosească, însă cele câteva încercări la care o supusese îi dovediseră din plin potențialul. Plie cu atenție structura ce semăna cu un cort și o puse înapoi în bagaje, apoi aruncă saculeții peste umăr, îi fixă bine și ieși, urmând același drum pe care venise, pe lângă gârziile care continuau să sforăie. Odată ajuns afară, începu să se cațere.

Localiză un punct de observare izolat pe un turn înalt al donjonului. Îl alesese deoarece de acolo avea panorama și grădina din spate a lui Masyaf sub care, dacă cercetase cum trebuie planurile castelului, templarii aveau să-și concentreze eforturile pentru a descoperi biblioteca marelui Mentor Asasin, Altair, care condusese Frăția de aici cu trei veacuri în urmă. Dacă era să dea crezare scrisorii tatălui său, era biblioteca legendară a Asasinilor și sursa întregii lor cunoașteri și puteri.

Ezio nu avea nicio îndoielă că doar căutarea ei putea să explice prezența templienilor în castel.

Pe marginea peretelui exterior al turnului, privind de sus spre grădină, se afla statuia mare din piatră a unui vultur cu aripile strânse pe lângă trup, atât de realistă, încât părea pe punctul de a-și lua zborul și a coborî în prag asupra unei prăzi ce nu bănuia nimic. Testă statuia, folosindu-se de brațe. În ciuda greutateii ei, se ciștină puțin când o împinse.

Perfect!

Ezio se instalează lângă vultur și se pregătește să-și petreacă noaptea acolo, știind că nimic nu se va întâmpla înaintea răsăritului zorilor și înțelegând că dacă nu profita de ocazie pentru a se odihni, nu va putea acționa eficient când

avea să vină clipa cuvenită. Poate că templierii îl considerau într-adevăr pe jumătate diavol, dar el știa prea bine că nu era decât un om ca oricare altul.

Totuși, înainte de a se odihni, fu fulgerat de o îndoielă bruscă și scrută grădina de sub el. Nu zărea nici urmă de săpături. Era oare cu putință să se fi înșelat?

Folosindu-se de lecțiile învățate și de puterile pe care și le dezvoltase prin antrenamente, își focaliză ochii astfel încât căpătără puterea privirii unui vultur și examinează minuțios solul. Prin concentrarea aceea intensă, izbucni într-un final să discearnă o strălucire mată care emana de la o porțiune de paviment mozaicat dintr-o nișă cândva ornațională, acum năpădită de vegetație, aflată imediat dedesubt. Satisfăcut, surâse și se relaxă. Mozaicul reprezenta imaginea zeiței Minerva.

Razele soarelui abia atinseseră meterezele spre est când Ezio, înprospătat de somnul lui scurt și în alertă, se ghemui lângă vulturul din piatră, știind că sosise momentul. Știa de asemenea că trebuia să acționeze rapid, deoarece fiecare clipă pe care o petrecea aici sporea riscul de a fi descoperit. Templierii încă nu renunțaseră să-l prindă și aveau să fie mânati de ură – evadarea chiar din mâinile lor îi lăsase clocotind de dorul răzbunării.

Asasul judeca distanțele și unghiurile, apoi când fu mulțumit, își puse oțma pe statuie și o împinse zdravăn. Vulturul se legănă pe soclu său și căzu după aceea peste parapet, rostogolindu-se prin aer spre pavimentul mozaicat. Ezio îl privi doar o secundă, ca să-l verifice cursul, după care se aruncă după el, executând un Salt al Credinței în gol. Trecuse ceva vreme de când făcuse ultima dată așa ceva și acum regăsi vechiul extaz. Căzură împreună, mai întâi vulturul, apoi Ezio, coborând pe aceeași traiectorie la cinci metri în urma lui. Către un sol care părea foarte solid.

Ezio nu avu timp să se roage să nu fi comis vreo greșală. Iar dacă o comisesse, timpul pentru rugăciuni pentru orice de fapt avea să fie foarte scurt.

Vulturul ateriză primul, exact în centrul mozaicului.

Pentru o fracțiune de secundă se paru că statueta se lăcuse lăndări, dar mozaicul fusese cel care se transformase în cioburi, dezvăluind dedesubt o deschidere largă, ce cobora în adânc, și prin care vulturul căzu, urmat de Asasin. Aproape imediat, Ezio atinse un tobogan ce continua coborârea subterană sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, pe care începu să alunece cu picioarele înainte, dirijându-se cu brațele. Auzi vulturul din piatra viind în fața lui, până când cu un plescăit asurzitor, căzu într-un bazin subteran mare. Ezio îl urmă.

Când ieși la suprafață văzu că bazinul se găsea în mijlocul unei anticamere uriașe. Credea că era o anticameră, deoarece întreaga ei arhitectură era focalizată spre o ușă. O ușă din piatră verde-închis, lustruită de trecerea timpului.

Ezio nu era singur. Cinci templieri aflați pe marginea din granit a bazinului în apropierea ușii se întorseseră la zgomotul intruziunii bubuitoare și acum îl așteptau, răcănind cu săbule în mâini. Erau însoțiți de un bărbat în haine de muncitor, cu un șorț din prețea prăfuită încremă în jurul brațului, de care purta agățată o desagă din piele cu scule. După înfățișare părea să fie pietrar. Ținea în mâini un ciocan și o dală mare, și privea cu gura căscată.

Ezio se ridică pe marginea bazinului exact în clipa în care templierii se năpustiră înainte, pentru a abate asupra lui o ploaie de lovituri, dar le eschivă suficient timp pentru a se ridica în picioare. După aceea se încordă și-i înfruntă.

Le simți din nou frica și profită de șovăiala lor de moment pentru a ataca primul. Cu mâna dreaptă trase tataganul din teacă și acționă pumnul secret de pe brațul stâng. Din două lovituri iuți, în dreapta și stânga, îi doborî pe bărbații cei mai apropiați. Ceilalți se poziționară

în semicerc, în afara razei lui de acțiune, și acționau pe rând, prin împunsături fulgerătoare spre el, ardoma unor vipere care se repezeau să muște sperând să-l dezorienteze. Eforturile nu le erau totuși suficient de concertate. Ezio izbuti să-l lovească cu umărul pe unul, înbrâncindu-l în bazin. Bărbatul se scufundă aproape imediat și apa neagră îi înăbuși țipătul disperat după ajutor. Rotindu-se și rămânând ușor ghemuit, Ezio trânti un al patrulea templer pe spate, pe granit. Bărbatului îi zbură coiful de pe cap și teasta i se pocni cu un sunet sec de piatra dură ca diamantul.

Ultimul supraviețuitor, un caporal templier, lătră un ordin disperat spre pietrar, care nu schiță însă niciun gest, prea înlemnit ca să se miște. Apoi, văzându-l pe Ezio întorcându-se către el, caporalul se retrase în timp ce saliva îi picura din colțul gurii, până ce peretele din spatele său îi opri retragerea. Asasinul se apropie, intenționând doar să-i aplice o lovitură ca să-l lase inconștient, însă caporalul care așteptase clipa aceea, trimise o lovitură vicleană de pumnal spre vîntrele lui. Ezio făcu un pas într-o parte și-l prinse de umăr, în apropierea gâtului.

— Ți-aș fi cruțat viața, prietene. Dar nu mi-ai lăsat de ales.

Dintr-o mișcare rapidă a iataganului ascuțit ca briciul îi reteză capul.

Requiescat in Pace, rosti apoi încetișor.

După care se întoarse către pietrar.

Capitolul 13

Bărbatul era cam de vârsta lui Ezio, dar începuse să se îngraşe şi nu părea deloc în formă fizică. În clipa asta dădăia ca un plop tremurător.

Nu m-omori domnule! îl imploră el jalnic. Sunt un simplu muncitor, nimic mai mult. Un amărât neînsemnat care trebuie să aibă grija de familie.

Cum te numeşti?

— Adad, domnule.

Ce lucrezi tu pentru oamenii ăştia?

Ezio se aplecă, îşi şterse tăişurile de uniforma caporalu lui mort, apoi vârî armele în tecă. Adad se destinse puţin. Continuă să ţină în mână ciocanul şi dalta, iar Ezio le privea cu atenţie totuşi. Pietrarul părea să fi uitat de existenţa lor.

— În mare parte şap. Şi-i o muncă a naibii de grea, domnule. Mi-a trebuit un an doar ca să găsesc camera asta.

Adad cerceta chipul lui Ezio, însă dacă sperase a vedea unii semn de simpatie nu-l zări. După o clipă de tăcere, continuă

În ultimele trei luni am încercat să străpung uşa.

Asasini în întoarse spatele şi, examinează el însuşi uşa.

N ai înaintat prea mult, comentă el.

N-am făcut nici măcar o ştirbitură! Piatra asta-, mai tare ca oţelul.

Ezio îşi trecu palma peste piatra netedă ca sticla şlefuită. Seriozitatea expresiei lui spori.

Mă îndoiesc că ai putea s-o şurbeşti vreodată. Uşa asta păzeşte obiecte mai valoroase decât tot aurul din lume.

Acum, când ameninţarea morţii se îndepărtase, ochii bărbatului schipiră involuntar.

Ah! Vrei să spui... pietre nestemate?

Asasinul îi azyvârli o privire batjocoritoare. Se întoarse apoi către uşă, cercetând o amănunţit.

Aici sunt broaşte pentru chei. Cînei la număr. Unde sunt cheile?

Nu mi s-a spus mare lucru, dar ştiu că templierii au gasit o cheie sub palatul sultanului otoman. Cât despre celelalte, cred că î va ajuta cărţulia lor.

Ezio îl privi cu luare aminte.

Palatul sultanului Balazid? Şi ce este cărţulia despre care vorbeşti?

Pietrarul strânse din umeri.

Cred ca un fel de jurnal. Căpitanul ăla urât, cel cu cicatricea pe faţă, nu se desparte nicio clipă de ea.

Ezio mişcă ochii. Se gândi repede. Apoi păru să se destindă şi, scotînd din tunică o punguţă din pânză, i-o aruncă lui Adad. Punguţa zornăi când pietrarul o prinse.

— Du-te acasă, rosti Ezio. Cauta-ţi altceva de muncă — printre oameni cinstiţi.

Adad păru încântat, după care se înnegura la faţă.

— Nici nu ştii cât de mult aş dori s-o fac. Mi ar plăcea să plec de-aici. Dar oamenii ăştia... m-ar ucide dacă aş încerca.

Asasinul se întoarse puţin şi privi către toboganul din spatele lui. Pe acolo răzbătea o rază subţire de lumină.

Se întoarse din nou spre pietrar.

— Strânge-ţi lucrurile, îi spuse. N-o să mai ai de ce te teme.

Capitolul 14

Mergând numai pe scările și coridoarele mai puțin folosite ale castelului, Ezio reveni nevăzut pe meterezele cele mai înalte, în timp ce răsuflarea lui scotea aburi în aerul rece. Le dădu apoi ocol, până ajunse într-un punct situat deasupra satului Masyaf care se ghemuia în umbra zidurilor. Știa că nu va putea părăsi castelul prin niciuna dintre porțile sale strașnic păzite, totuși trebuia să dea de urma căpitanului ras în cap și cu cicatrice. Bănuia că acesta era undeva în exterior, de unde conducea căutarea Asasimului evadat. Probabil că templierii cercetau cu atenție terenul din jur, ceea ce explica relativa lor absență din interiorul fortăreței. În tot caz, Ezio știa că următorul pas în misiunea sa era dincolo de zidurile lui Masyaf. Mai întâi însă trebuia să plece de aici.

După ce ajunse într-un punct din care vedea limpede satul, îi distinsese și pe templierii care umbreau din casa în casă, interogându-i pe săteni. Având grijă să păstreze mereu soarele în spate ca să nu poată fi clar deslușit de jos, Ezio își luă săculeții de pe umăr și scoase parașuta, pe care o deple și o montă cu atâta grabă cât îi îngăduia precauția, fiindcă viața lui avea să depindă de ea. Distanța era prea mare și coborârea prea periculoasă chiar și pentru cel mai îndrăzneț Salt al Credinței.

Parașuta capătă forma unui cort triunghiular, sau a unei piramide, și era fabricată din mătase rezistentă, ținută la un loc prin spine subțiri de oțel. Ezio prinse frânghiele din cele patru colțuri ale ei de un ham cu eliberare rapidă, pe

care-l fixă în jurul pieptului. Se opri apoi ca să aprecieze viteza și direcția vântului și, după ce se asigură că numărul de jos nu privea spre metereze, se lansa în aer.

Ar fi fost o senzație minunată dacă s-ar fi bucurat de relaxarea necesară pentru a o aprecia, însă asasinul era concentrat asupra dirijării dispozitivului, folosind curenții de aer cald pe cât putea mai bine, imitând vulturii și ateriză cu succes la zece deisprezece metri de cea mai apropiată locuință. Strânse repede parașuta și intra în sat.

Templierii erau ocupați cu amenințarea sătenilor pe care-i înbrânceau și-i băteau fără mila, dacă nu răspundeau clar și prompt. Ezio se amestecă printre locuitorii satului, privi și ascultă.

Un bătrân îngenuncheat cerșea îndurare unui mercenar templier, care stătea lângă el.

— Ajutor! vă rog! implora pe oricine l-ar fi ascultat, însă toți îi întorceau spatele.

Vorbește, câine! răcn. templierul. Unde-i?

Altundeva, un bărbat mai tânăr era bătut de doi soldați, cu toate că îi ruga cu disperare să înceteze.

— Sunt nevinovat! zbigera un altul, care deși căzut, continua să fie ciomăgit.

— Unde se ascunde? mârâiau agresorii lui.

Și nu numai bărbații erau tratați cu violență. Doi templieri lași țineau pe pământ o femeie, în timp ce un al treilea o lovea fără milă cu picioarele, înăbușindu-i țipetele, pe când se zvârcolea pe jos, bohotind și rugându-i să înceteze.

— Nu știu nimic! lertăți mă, vă rog!

Adaceți-mi-l pe Asasin și nu veți mai pați nimic! lătră călăul ei, apropiindu-și chipul de cel al femeii. Altfel.

Ezio privea și clorotea de dorința de a fi de ajutor, totuși se sili să se concentreze asupra căutării căpitănelui. Ajunse la poarta din față a satului la timp ca să-l vadă pe acesta suind într-o căruță trasă de cai. Căpitănelul se grăbea atât

de tare, încât îl smulse pe căruțaș de pe capră și îl aruncă în praf.

La o parte din calea mea! *Fiye apo brostâ nou!* răcnii el și, apucând hățurile, privi în jur la oamenii lui. Niciunul dintre voi nu pleacă de-aici până când Asasinul nu-i morți! Ați înțeles? Găsiți-l!

Ezio își dădu seama că bărbatul vorbise în greacă, însă până atunci nu-i auzise vorbind decât în italiană și arabă. Se putea oare ca în rândul acestor templieri să fi existat un bizantin? Să fi fost un descendent al celor siliți să plece în exil când Constantinopolul căzuse sub sabia sultanului Mehmet cu șaiszei și cinci de ani în urmă? Ezio știa că exilații se stabiliseră în Peloponez la scurtă vreme după aceea, dar chiar și după ce fuseseră înfrânți acolo de otomanii triumfători, mici enclave supraviețuiseră în Asia Mică și Orientul Apropiat.

Făcu un pas înainte, ieșind în loc deschis.

Soldatu îl privi ră eu ochi îngrijorați.

- Domnule căpitan, vorbi unul dintre sergenții lui mai îndrăzneți, se pare că ne-a găsit el pe noi.

Drept răspuns, căpitanul smulse biciușca din locașul ei de lângă capră și lovi caii cu sălbăticie, zbierând:

Di! Di!

Văzându-l Ezio se lansă într-un sprint. Soldații templieri încercară să îl împiedice, dar tragându-și iataganul din teacă, își croi drum în grabă printre ei. Plonjă apoi cu disperare după căruța care se îndepărta rapid, însă nu reuși să se agațe de ea. Izbuti să prindă totuși un capăt de funie ce atârna în urmă. Căruța se opri locului o clipă, apoi goni mai departe, târându-l pe Ezio.

Cu greutate, asasinul începu să înainteze târâș, punând o mână în fața alteia pe frânghie, spre căruță, după care auzi în urmă tropot asurzitor de copite. Câțiva soldați încălecaseră și porniseră în galop după el, cu săbile ridicate, încercând să se apropie suficient de mult pentru a-l

spinteca. Pe când galopau, rădneau avertismente către căpitan, care-și biciuia caii în galop încă și mai furios. Într-un timp, altă căruță, mai ușoară, plecase în urmărire și se apropia rapid.

Izbit întruna de toate neregularitățile solului, Ezio continua totuși să avanseze în lungul frângriei. Ajunsesese la numai un metru de partea din spate a căruței, când cei doi călăreți templieri se apropiară decisiv. Asasinul își feri capul, pregătindu-se pentru lovitură, însă templierii se prăpădiseră și se concentraseră mai degrabă asupra lui, decât asupra călăritului. Armăsarii se ciocniră cu un bufnet teribil la numai câțiva centimetri de călcâiele lui Ezio, și se prăbușiră într-un haos de cai ce nechezau, calăreți ce blestemau și praf.

Forțându-se cu toate puterile, asasinul își sili într-un ultim efort brațele ce-l dureau îngrozitor și, gâfâind vacadat, se propulsă, mai degrabă decât se trase, pe ultima jumătate de metru, până în căruță, unde rămase o clipă nemșcat, simțindu-se amețit, recăpătându-și răsuflarea.

Între timp, a doua căruță ajunsesese în dreptul primei și căpitanul le făcu semne agitate ocupanților ei să se apropie. Imediat ce îi dădură ascultare însă, căpitanul sări din căruța lui în a lor și-l înbrânci pe vizitiu de pe capră. Cu un răcnet înăbușit, bărbatul căzu din vehiculul care gonea, se izbi de un bolovan și ricoșă cu un pocnet îngrozitor, după care rămase inert, cu capul răsucit sub un unghu nefiresc.

Preluând controlul cailor, căpitanul le dădu bice și se îndepărtă, în vreme ce Ezio se târî iute spre capra căruței în care se afla și prinse hațurile, cu mușchii brațelor protestând vehement când trase de ele pentru a-și struni propriul atelaj. Cu spume la gură, cu ochi sălbatici și picături de sânge adunându-se în colțurile boturilor, cei doi cai își continuară galopul, astfel că asasinul rămase în urmărire. Văzându-l, căpitanul coti spre o poartă veche și deschisă aflată de cealaltă parte a drumului, susținută de stâlpi din cărămizi mâncate de timp. Izbuti să atingă unul dintre ei

Un al și încetini goana și stâlpul se prăbuși într-un maldar de piatră, direct în fața lui Ezio. Asasinul trase de hățuri și începu să cotească spre dreapta în ultima clipă, iar căruța îi se bucură și zdruncină, ieșind de pe drum pe câmpul presărat de lufșuri de pe margine, în vreme ce el se străduia să-i conducă pe cai spre stânga, pentru a reveni pe calea bătută. Hățul și pietricelele zburau peste tot, sfichiuindu-i obraji și aruncându-l să miște ochii la dimensiunile unor fante, pentru a-l proteja și în același timp pentru a se concentra asupra căruței din față.

Înghiți-te-ar iadul! urlă căpitanul peste umăr.

Ezio văzu acum că soldații care își mențineau cu greutate echilibrul în spatele căruței pe care o urmărea pregăteau bombe pe care să le arunce spre el.

Zigzagând pe cât putea ca să evite explozile ce răsunau de toate părțile și îndărătul lui, asasinul se luptă din greu pentru a-și păstra controlul atelajului care era înspăișit și aproape intrat în panică. Totuși, bombele nu se atinsesera ținta, așa că el continuă galopul.

Căpitanul încercă o altă tactică, foarte periculoasă.

Încetini brusc, rămânând în urmă, așa că Ezio ajunse în dreptul lui, fără să fi apucat să încerce o contra-manevră. Imediat, căpitanul smuci hățurile spre el, astfel încât căruța se izbi violent de cea a asasinului.

Ezio îi văzu, clar albul ochilor pe jumătate demenți și ocastricea lividă care-i brăzda chipul congestionat, când se priviră prin aerul tîsîit de praf învolburat.

Mori, ticălosule! zbură căpitanul.

Apoi privi înainte. Ezio îi urmări uitătura și zări drept în față, un turn de strajă dincolo de care se afla alt sat. Satul acela era mai mare decât cel de la Masyaf și parțial fortificat. Era în mod lumpede un punct întărit al templierilor.

Căpitanul mai reuși să smulga o fărâma de energie din partea cailor săi și, când se îndepărtă cu un răcnet de triumf, oamenii lui aruncară alte două bombe. De data asta

una dintre ele explodă sub roata din stânga spate a căruței lui Ezio. Explozia ridică vehiculul pe jumătate în aer și asasinul fu azvârlit de pe capră, iar caii lui necheză rău niște iele și porniră în galop peste câmp, târând după ei resturile căruței distruse. Terenul cobora abrupt în dreapta drumului și Ezio se rostogoli șase-șapte metri într-o vâlcea, unde un petic de tufișuri spinose îl opri căderea și în același timp îl ascunse vederii celor de pe drum.

Rămase întins, privind fix pământul cenușiu și indiferent aflat la doar câțiva centimetri de chipul lui, incapabil să se clintească, incapabil să gândească, dar simțind că i se frânseseră absolut toate oasele din corp. Închise ochii și aștepta sfârșitul.

Capitolul 15

Ezio auzi voci îndepărtate pe când zăcea într-un fel de vis. L se păru că l vede din nou pe tânărul în veșminte albe, cel pe care-l întrezărise în momentul ambuscadei, apoi din nou când se aflase pe eșafodul improvizat, dar nu putea fi sigur. Tânărul acela care nici nu-l ajulase, nici nu l împiedicase, însă care părea să fie de partea sa. Alții apăreau și îl spăreau frații lui de mult morți, Federico și Petruccio, Lucia, tatăl și mama lui, și nechemată și nedorită fața rumoasă și crudă a Caterinei Sforza.

Viziunile se destrămară, totuși vocile rămaseră, mai puternice acum, pe măsură ce-și recăpăta și celelalte simțuri. Asasinul simți gust de țărână în gură și adumelcă de irosu, pamântului de care îi era lipsit obrazul. Durerile din tot trupul îi reveniră. Se gândi că nu se va mai putea mișca niciodată.

Vocile erau neclare și veneau de sus. Bănuî că templierii se aplecau peste marginea stâncii micuțe de pe care căzuse el, dar își dădu seama că nu l puteau zări. Tufişurile desc îl camuflau. După ce dispăruse din raza lor vizuală, templierii pleaseră să-l caute. Ulterior, spre mânia căpitanului, reveniseră fără nimic concludent de raportat.

Ezio aşteptă o vreme până ce glasurile se îndepărtară într-un final și se lasă tăcerea. După aceea, cu grijă, își îndoi degetele de la mâini și picioare, apoi brațele și picioarele, după care, recunoscător, scupă pământul ce-i intrase în gura. Nimic nu părea să se fi rupt. Încetîșor, străbătut de dureri, se târi afară din tufişuri și se ridică în picioare.

După care, precaut, și menținându-se pe cât putea la adăpost, sui ca grea pe drum

Ajunse acolo la timp pentru a-l vedea pe căpitanul templier intrând pe poarta din zidul satului fortificat, aflat la două sute de metri depărtare. Menținându-se pe marginea drumului, acolo unde erau tufișuri și se putea ascunde, asasinul își scutură hainele și porni către sat, dar părea că toți mușchii din trup îl protestau vehement.

Asta era tare ușor atădată, murmură el mâhnit în barbă.

Se sili totuși să înainteze și, dând ocol zidului, găsi un loc mai lesne de escadat.

După ce scotocise capul din spatele parapetului ca să verifice dacă îl putea observa cineva, se ridică peste zid și sări în sat. Se trezi în țarcul de vite, pustiu cu excepția a două juninci care se retraseră spre o latură, privindu-l neliniștite. Rămase locului, isteptând, pentru eventualitatea în care existau câini, dar după vreun minut, trecu prin gardul din vulele al țarcu ui și străbătu satul aparent pustiu, îndreptându-se în direcția unor voci ridicate. În apropiere de piața satului îl zări pe căpitan și ieși din raza lui vizuală, pitindu-se după un hambar. Căpitanul stătea în vârful unui foișor nu foarte înalt dintr-un colț al preței și muștrulua doi sergenți cu chipuri nefericite. În spatele lor așteptau în tăcere sâtenii. Cuvintele căpitanului erau punctate de tăcâniturile regulate ale morii de apă din partea opusă, acționată de pâraul care traversa satul.

Se pare că eu sunt singurul de pe aici care știe cum să călărească un cal, spunea căpitanul. De data asta, până nu ne asigurăm că e mort, vă ordon să nu coborâți garda nicio clipă. Ați înțeles?

Da, domnule, răspunseră bărbatu posomorât.

De câte ori până acum ați dat greș încercând să-l ucideți? continuă căpitanul furios. Ascultați mă cu foarte mare atenție: dacă în ora următoare nu-i văd capul

înstogolindu-se în țărână la picioarele mele, capetele voastre sunt cele care o vor face!

„Acu apo. și, răsucindu-se, privi drumul. Ezio putea să vadă că era agitat. Se juca întruna cu trageciul arbaletelor sale.

În timpul tiradelor căpitanului, Ezio se strecurase în mulțimea de săteni, amestecându-se printre ei pe cât putea. Nu bine, ceea ce nu era foarte greu, datorită înfățișării sale ponosite și terpelite. Însa acum mulțimea începuse să se destrame, deoarece sătenii se întorceau la treburile lor. Printre ei predomină nervozitatea, iar când un bărbat din mulțime se împiedică de neașteptate și îl înfruntă pe altul, acesta din urmă se întoarce iritat, răstindu-se.

„Hei, fi atent pe unde umblă! - da! drumul de aici!”

Întorcându-se într-acolo, ca să vadă ce se petrecea, căpitanul cerceta mulțimea și ochii lui îi găsiră aproape imediat pe Ezio.

„Tu! rănit el!”

În clipa următoare, își încordă arbaleta, înstrună o săgeată și trase.

Asasinul se feri iscusit, iar săgeata trecu pe lângă el și se înfipse în brațul țărânului care se răstise.

„Auuu!” țipă acesta, strângându-și bicepsul rănit.

Ezio se repezi să se ascundă în timp ce căpitanul reîncărca.

„Nu să ieși viu de aici!” urlă el și trase din nou.

De data aceasta, săgeata se înfipse inofensivă în cadrul din lemn al unei uși, pe sub care se strecurase asasinul. Căpitanul era totuși un țintăș foarte bun, iar Ezio avusese puțin și simplu noroc până acum. Trebura să fugă de acolo, și cât mai repede. Alte două săgeți zbârnăiră pe lângă el.

„Nu ai ieșire!” muși căpitanul în urma lui. Mai bine uita-te și înfruntă mă, căine bătrân și neputincios!

Trase iarăși.

Ezio inspiră adânc și sări, se prinse de rama de sus a altei uși, apoi pendulă, astfel că izbuti să ajungă pe acoperișul

plat din lut al unei căsuțe. Îl traversă în fugă, spre partea opusă și altă săgeată îi șuieră pe la ureche.

— Stai locului și mori! răcnă căpitanul. Ți-a venit clipa și trebuie s-o accepți, chiar dacă-i departe de cotețul tău nenorocit din Roma! Așa că vino să-ți înfrunți soarta!

Ezio văzu că toți soldații alergau spre partea din spate a satului, pentru a-l tăia retragerea. Însă asta însemna că-l lăsaseră pe căpitan izolat, cu excepția celor doi sergenți ai săi, iar tolba cu săgeți se golise.

Sătenii se împrăștiaseră de mult și se pitiseră prin casele lor.

Asasinul se ghemui după zidul scund ce înconjură acoperișul, își luă săculețul din piele din spate și fixă hamul pistolului pe încheietura mâinii drepte.

— De ce n-abandonezi? continuă capitanul să strige și-și trase sabia din teacă.

Ezio se ridică în picioare.

N-am învățat niciodată cum s-o fac, răspunse el cu glas limpede și înălță pistolul.

Căpitanul privi arma și, pentru o fracțiune de secundă, pe chip i se citiră panica și teama, după care urlă către însoțitorii lui.

La o parte!

Îi îmbrânci și sar din foișor pe pământ. Ezio trase și îl nimeri în plină săritură, lovindu-l în genunchiul stâng. Cu un zbieret de durere, căpitanul atinse solul, se izbi cu capul de un bolovan și se mai rostogoli câțiva pași. Sergenții cădură bir cu fugiții.

Ezio traversă piața pustie. Niciun soldat nu se întorsese. Fie teama de asasin îi convinsese că era într-adevăr o ființă supranaturală, fie dragostea pentru căpitanul lor nu fusese chiar foarte mare. Linștea era deplină, se auzeau doar țacănitul monotonic al mornii de apă și scâncetele de agonie ale templierului.

Căpitanul îl privi drept în ochi pe Ezio, care se apropia

Blestemat să fi! Înârâ el. Ce mai aștepti? Dă-i drului și omoara mă!

Ai asupra ta ceva ce-mi trebuie, zise Ezio calm și-si încercă pistolul.

Capitanul privi arma.

Văd că dulăul bătrân mai poate mușca înca, șuieră el printre dinții înțeleștați.

Sangele îi șiroia din genunchi și din rana mai serioasă de la tâmpla stângă.

- Unde-i cartea pe care o porți cu tine?

Capitanul îl privi cu violență.

- Te refer la vechiul jurnal al lui Niccolò Polo? Știi de existența lui? Ma surprinzi. Asasinule.

Sunt plin de surprize, îi răspunde Ezio. Dă-mi-o.

Văzând că n-avea încotro, capitanul iemi și scoase de sub tunucă o carte veche legată în piele, mare cam de treizeci de centimetri pe cincisprezece. Mâna îi tremură și scăpă cartea în tarână.

O privi apoi și chicotii, dar râsul îi muri în gât transformându-se într-un hohot.

Ia-o, zise el. Noi i-am aflat toate secretele și am găsit deja prima dintre cele cinci chei. Când le vom găsi pe celelalte, Marele Templu și toată puterea din el vor fi ale noastre.

Ezio îl privi cu mila.

- Ai fost amăgit, ostașule. În Masyaf nu există niciun templu străvechi. Doar o bibliotecă, până de înțelepciune.

Asasinule, îl privi capitanul, strămoșul tău Altair a controlat vreme de șaiszeci de ani Măru Edenului. El a câștigat mult mai mult decât ceea ce tu numești „înțelepciune”. El a aflat totul!

Ezio se gândi la cuvintele acelea. Știa că Măru era ascuns în siguranță în cripta unei biserici din Roma - el și Machiavelli se îngrijiseră de asta. Apoi însă atenția îi fu atrasă de un icnet brusc și ascuțit de durere dinspre

capitan. Cât timp vorbiseră, sângele îi şiroise din răni, iar al un bărbatul era cuprins de paloarea morţii. Pe chipul lui apărui o expresie neaşteptat de senină şi se lăsă pe spate, cu o ultimă, prelungă şi suspinată răsuflare.

Asasinul îl privi o clipă

Ai fost un adevărat *bastardo*, zise el, dar - cu toate acestea *Requiescat in Pace*

Se aplecă şi, cu mâna sa înmănuşată, îi închuse ochii cu blândeţe

Roata morii continua să ţacăne. În rest era tăcere

Ezio luă cartea de jos şi o răsuci în mâini. Pe coperta ei era imprimat un simbol a cărui poleire se decolorase de mult. Blazonul Frăţiei Asasinilor. Surâzând uşor, o deschise la prima pagină

LA CROCIATA SEGRETA

Niccolo Polo

MASIAE, *guigno*, MCLVII

COSTANTINOPOLI, *gennaio*, MCCLVIII

Citind cuvintele acelea, Ezio şuieră încetşor „Constantinopol”, îşi zise el. „Bineînţeles ”

Capitolul 16

Briza se întetî și Ezio ridică ochii din cartea lui Niccolo Polo, pe care o ținea deschisă în poală, sub tenda de pe puntea dunetei unei *baghlah* mari. Corabia spinteca apele albastre și limpezi ale Mării Albe, cu focul și vela drept unghiulară astfel ridicate încât să profite din plin de vântul favorabil.

Călătoria din Latakia, de pe coasta siriană, îl purtase mai întâi în Cipru. Următoarea escală fusese Rodos, unde atenția îi fusese reținută de sosirea la bord a unui pasager nou, o femeie frumoasă de vreo treizeci de ani, purtând veșminte verzi care se asortau perfect cu părul ei arămiu. Continuase apoi prin arhipelagul Dodecanez, spre nord, către Dardanele și, în cele din urmă, spre Marea Marmara.

Acum călătoria se apropia de destinația finală. Corăbierii se strigau între ei, în vreme ce pasagerii se înșirau în lungul copastiei ca să vadă mărețul Constantinopol ce se ridica treptat la prova babord, sclipind sub razele puternice ale soarelui la mai doi kilometri depărtare. Privindu-l, Ezio încerca să identifice părți din oraș pe harta cumpărată din portul sirian înainte de imbarcare. Lângă el stătea un otoman tânăr cu straie scumpe, probabil încă adolescent, în mod clar cunoscător al orașului. În cursul călătoriei, el și Ezio obișnuiseră să se salute din cap când se întâlneau. Acum tânărul era ocupat cu un astrolab marinăresc cu care făcea măsurători notate apoi într-un carnetel cu scoarțe țildesi ce-i atârna de un șnur de mătase la brâu.

Ce-i acolo? întrebă Ezio, arătând în depărtare.

Dorea să știe cât mai multe cu putință despre Constantinopol înainte de a debarca. Vestea evadării lui din ghearele timpului or în Masyaf avea să-l urmeze în scurt timp și trebuia să acționeze rapid.

Acela este cartierul Baiazid. Moscheea mare a fost construită de sultan acum cinci ani, iar în spatele ei se pot zări acoperișurile Marelui Bazar.

Am înțeles, zise Ezio și miși ochii înaintea razelor soarelui pentru a vedea mai bine, regretând că Leonardo nu izbutise să construiască instrumentul despre care vorbea întruna — un soi de tub dotat cu lentile care se putea lungi —, prin care lucrurile aflate departe păreau mai apropiate.

Să ai grijă de pungă când mergi în bazar, îl sfătui tânărul. Pe acolo se învârt fe, de fel de oameni.

— Ca în orice *sokak*.

— *Evet*, zâmbi tânărul. Iar acolo, unde vezi turnurile acelea, este cartierul imperial. Cupola cenușie este a vechii biserici Hagia Sofia. Desigur, acum e moschee. Și dincolo de ea — vezi o clădire galbenă și lungă, de fapt un complex de mai multe clădiri, cu două cupole joase apropiate și o turlă? Acela este Palatul Topkapı, una dintre primele clădiri pe care le-am construit după cucerire — și încă se lucrează la ea.

Acolo locuiește sultanul Baiazid?

Chipul tânărului se innegură puțin.

Așa ar trebui — dar nu. Cel puțin, nu deocamdată.

Trebuie să-l vizitez.

Ar fi bine să le asiguri mai întâi că ai fost invitat!

Briza se domoli și vecele unduiră. Marinarii strânseseră focul. Pilotul coti ușor prova corabiei, astfel că înaintea ochilor pasagerilor apăru altă parte a orașului.

Vezi moscheea aceea? continuă tânărul, parcă dorind să îndeparteze conversația de la Palatul Topkapı. Este moscheea Fatih — prima clădire construită de sultanul Mehmet

pentru a celebra victoria asupra bizantinilor. Desigur, când ajuns el aici, nu mai rămăseseră prea mulți bizantini. Imperiul lor se prăbușise deja de mult. El a vrut însă ca moscheea lui să fie mai minunată decât Hagia Sofia. După alte vezi, n-a prea reușit.

A încercat totuși, comenta Ezio diplomat privind clădirea magnifică.

Mehmet a fost furios, urmă tânărul. Se spune c-ar fi poruncit ca arhitectului să-i fie tăiat brațul, ca pedeapsă. Dar, desigur, nu e decât o legendă. Sinan a fost un arhitect foarte bun pentru ca Mehmet să fi vrut să i facă vreun rău.

- Spuneai ca sultanul nu locuiește aici? reveni discret asasinul la subiectul care i stârnise curiozitatea.

- Baiazid? Nu. Expresia nemulțumită reapăru pe chipul tânărului. Sultanul este un om mareț, deși pârlolul încrețit i a fost înlocuit de pietate și discreție. Din păcate însă este în conflict cu unul dintre fiii lui - Selim -, iar asta înseamnă un război care mocnește de câțiva ani între ei.

Baghlah navigă în lungul zidurilor din sudul orașului, pentru ca apoi să cotească spre nord și să intre în Bosfor. La scurt timp după aceea, un golf uriaș se deschise la babord și corabia pătrunse în el, peste lanțul uriaș ce atârna de-a curmezișul gurilor sale. Lanțul era coborât acum, dar putea fi ridicat pentru a închide portul în caz de urgență sau de război.

După cucerire lanțul n-a mai fost utilizat, comentă tânărul. La urma urmelor, nu-l oprise pe Mehmet.

- Mi se pare totuși o măsură utilă de siguranță, rosti Ezio.

Noi numim locul ăsta Haliç, spuse tânărul. Cornul de Aur. Iar acolo, pe latura de nord, este Turnul Galata. Compatrioții tăi genovezi l-au construit acum o sută cincizeci de ani. Pe atunci ei îl numeau *Christea Turris*. Firește, nu-i așa? Ești din Genova?

- Sunt florentin.

Ah, ce să-î faci, nu le poți avea pe toate
 Florența este un oraș bun.

Affaccersiniz. Nu sunt îndeajuns de familiarizat cu partea voastră din lume. Mulți dintre compatrioții voștri continuă totuși să trăiască aici. Faimosul vostru Marco Polo, de pildă – tatăl lui, Niccolò, a făcut negoț aici acum mai bine de două sute de ani împreună cu fratele lui. Tânărul zâmbi, cercetând chipul lui Ezio, după care își întoarse atenția la Turnul Galata. Ar putea exista o cale prin care să ajungi în vârf. Străptele lui pot fi... convinse. De acolo ai panorama cea mai minunată asupra întregului oraș.

Ar fi... cu adevărat grozav.

Tânărul îl privi.

Cred că ai auzit de un alt faimos compatriot al tău, care mi se pare că încă trăiește. Leonardo da Vinci?

– Da, numele mi se pare cunoscut.

Acum mai puțin de un deceniu, sultanul nostru l-a cerut lui Sayin da Vinci să construiască un pod peste Corn.

Ezio zâmbi, amintindu-și că Leonardo îi pomenise cândva, în treacat, de subiectul acela. Își putea închipui entuziasmul prietenului său față de un asemenea proiect.

Și ce s-a-nîmplat? întrebă el. Nu văd nici urmă de pod, nicăieri.

Tânărul deschise larg bratele.

– Mi s-a spus că proiectul era minunat, dar, din păcate, planul n-a fost aprobat niciodată. Până la urma sultanul l-a considerat prea ambițios.

– *Non mi sorprende*, murmură asasinul pe jumătate pentru sine și arătă după aceea spre alt turn. Acela este un far?

Tânărul îi urmări privirea către insulița de la pupa.

– Da. Unul foarte vechi. Cred că are mai bine de unsprezece veacuri. Se numește Kız Kulesi... știu turca?

Prea puțin.

Atunci îți voi traduce. Asta înseamnă „Turnul Fecioarei”
A fost numit așa după fiica unui sultan care a murit acolo
măscată de un șarpe.

Și de ce lucuia într-un far?

Lânărul zâmbi.

Tochma, ca să evite șerpii. Uite, acum poți vedea
Apeductul lui Valens. Vezi și al acela dublu de arcade?
Omanii au fost niște constructori ai naibii de buni. Când
eram copil, îmi plăcea să mă călăr pe acolo.

Pare o cățărare interesantă.

Vorbești ca și cum ți-ar plăcea să o încerci!

Ezio surâse.

Nu poți să ști niciodată, îi răspunse el.

Lânărul deschise gura pentru a spune ceva, apoi se răz-
gândi și o închise la loc. Expresia sa, când îl privi pe Ezio,
era răutăcioasă, dar asasinul știu exact ce gândea: un
vâtrân care încearcă să și ignore vârsta.

De unde vii? schimbă el vorba.

Lânărul flutură din mână nepăsător.

Ah... de pe Pământul Sfânt. Mai bine zis, de pe
pământurile noastre sfinte: Mecca și Medina. Orice bun
musulman trebuie să facă pelerinajul acesta măcar o dată
în cursul vieții.

Tu pari să-l fi făcut destul de devreme.

Da, poți spune așa.

Priviră în tăcere orașul care luneca pe lângă ei, în timp
ce străbăteau Cornul de Aur spre locul de ancorare.

În Europa nu există niciun oraș cu atâtea clădiri
mari, zise Ezio.

— Ah, dar sa ști că partea asta din Constantinopol este
în Europa, preciză tânărul. *Accea*... arată el spre est, peste
Bosfor — este partea din Asia.

Există granițe pe care nici otomanii nu le pot muta,
comentă Ezio.

Foarte puține, îi răspunse celălalt pe un ton care asasinului i se păru defensiv. Schimbă apoi subiectul. Ai spus că ești italian – din Florența –, dar veșmintele tale n-o arată. Și, iartă-mă că ți-o spun, pari ca și cum n-ai mai ieșit din ele de foarte multă vreme. Călătorești de mult?

Și, *da molto tempo*. Am plecat din Roma acum douăsprezece luni în căutarea... inspirației... Și căutarea aceea m-a adus aici.

Tânărul aruncă o privire spre cartea din mână lui, dar nu spuse nimic. Nici Ezio nu dorea să dezvăluie mai multe. Se rezema de balustrada copastiei și privi zidurile orașului și celelalte corăbii, din toate țările umii, strâns apropiate unele de altele în dantele lor, în vreme ce *baghlah* trecea lent pe lângă ele.

Când eram copil, rosti el dinpă o vreme, tata îmi povestea istorii despre căderea Constantinopolului. Se petrecuse cu șase ani înainte de nașterea mea.

Tânărul își împachetă griulul astrolabul într-o cutie din piele ce-i atârna de o curea peste umăr.

- Noi îi spunem orașului Kostantiniyye

- Și nu-i același lucru?

- Noi îl conducem acum. Dar ai dreptate. Kostantiniyye, Bizanț, Nea Roma. Mărul Roșu – ce contează de fapt? Se spune că Mehmet ar fi vrut să-l redenumască Islambul – „Acolo unde înflorește Islamul” –, dar nu-i decât alta legenda. Și totuși unii folosesc numele acela. Deși, desigur, cei mai educați dintre noi știu că ar trebui să se numească Istan-bol. „Spre Oraș” Tânărul, făcu o pauză scurtă. Ce istorii ți-a povestit tata? Despre curajoșii creștini care au tost înfrânți de turci depravați?

- Nu. Nici vorbă de așa ceva.

Tânărul oftă.

- Bănuiesc că morala oricărei istorii este pe măsura temperamentului celui care o spune.

Ezio se îndreaptă de spate. Majoritatea mușchilor săi își reveniseră în decursul lungului voiaj, totuși continua să simtă o durere într-o parte.

În privința asta putem fi de acord, zise el.

Înărul zâmbi, cald și autentic.

Guzel! Mă bucur. Kostantiniyye este un oraș pentru toate rasele și toate credințele. Chiar și pentru bizantinii care au mai rămas. Și pentru învățaceii ca mine sau pentru călătorii ca tine.

Conversația le fu întreruptă de un cuplu de tineri, asătoni selgiucizi, care treceau pe punte pe lângă ei. Ezio, tânărul tăcură și traseră cu urechea la discuția lor, orice informație pe care o putea căpăta despre oraș avea să fie de interes pentru asasin.

Tata nu mai poate face față la toate încălcările legii, zicea soțul. Dacă situația se va înrăutăți, va trebui să-ți lădă prăvălia.

- Vor înceta, răspunse soția lui. Poate când se va întoarce sultanul.

Ha-ha! pafni bărbatul sarcastic. Balazid este slab. Îi ignoră pe parvenuții bizantini, și uite care-i rezultatul: *kargasha!*

Soția lui îi făcu semn să tacă.

N-ar trebui să spui asemenea lucruri.

De ce să nu le spun? Este adevărul. Tata este un om cinstit și hoții îi jefuiesc fără milă.

Ezio îi întrerupse.

- Scuzați-mă... mi-a fost imposibil să nu vă aud.

Soția aruncă o privire încărcată de reproșuri spre bărbatul ei. Acesta însă se întoarce către asasin și-i spuse:

Affedersiniz, efendi. Îmi dau seama că ești un călător. Dacă vei rămâne în oraș, vizitează, te rog, prăvălia tatălui meu. Covoarele lui sunt cele mai bune din tot imperiul și-ți va oferi un preț bun. Făcu o pauză. Tata este un om bun, dar hoții aproape că i-au distrus afacerea.

Ar fi spus mai multe, însă soția îl trase grăbit de acolo.

Ezio schimbă o privire cu interlocutorul său de până atunci, care ținea în mână un pahar de șerbet ce-i fusese adus probabil de un slujitor. Tânărul înalță paharul spre el.

Nu dorești unul? Este foarte înviorător și va mai dura o vreme până andocăm.

Ar fi minunat

Tânărul încuvîntă din cap către slujitor, care se retrase. Pe lângă ei trecu un grup de soldați otomani, care reveneau acasă după un stagiul militar în Dodecanez și discutau despre orașul în care se întorceau. Ezio îi salută din cap și li se alătură pentru câteva clipe, pe când tânărul se întoarce cu spatele și rămase singur, scriind grăbit în carnetelul cu scoarte fildes.

Eu aș vrea să știu de ce se mai încăpățânează tâlhariiăștia bizantini, zise un soldat. Au avut parte de ocazia lor, odată, și aproape c-au distrus orașul.

— Când a sosit sultanul Mehmet, aici nu trăiau nici patruzeci de mii de oameni — și trăiau în mizerie, interveni altul.

— *Aynen öyle!* zise un al treilea. Exact așa! Și acum uități-vă și voi! Trei sute de mii de locuitori și înflorește țarașii, pentru prima dată după atâtea veacuri. Noi ne-am făcut partea.

Am făcut orașul din nou puternic, zise al doilea soldat. L-am reclădit!

Da, spuse primul, dar bizantinii nu înțeleg lucrurile așa. Ei nu fac decât să cauzeze necazuri, cu orice ocazie li s-ar ivi.

Cum îi pot recunoaște? se interesă Ezio.

Ține-te departe de orice mercenari pe care-i vezi purtând veșminte roșiatice, din pânză grosolană, îl lămurii primul soldat. Aia sunt bizantini. Și nu sunt deloc amabili.

Soldații se îndepărtară, chemați de un subofițer pentru a se pregăti de debarcare. Tânărul interlocutor al lui Ezio

... alătură din nou. În aceeași clipă apărură și slujitorul său,
... acționând șerbetul pentru asasin.

— Vezi? rosti tânărul. În ciuda frumuseții sale, Kostantiniyye
nu este totuși locul cel mai perfect din lume.
Dar există un asemenea loc?

Capitolul 17

Corabia lor ancorase, iar pasagerii și echipajul mășinau de colo colo, încurcându-se reciproc, în vreme ce furii de amarare erau azvârlite celor de pe mal, iar pasarelele erau coborâte.

Ezio revenise în cabina sa pentru a-și lua săculeții de piele, singurul lui bagaj. După ce a ungea pe uscat, avea să vadă dacă îi mai trebuia și altceva. Slujitorul tânărului său companion aranjase pe punte trei cutere legate în piele și așteptau hamali care să le ducă pe mal. Ezio și noul său prieten se pregătiră de despărțire.

Tânărul oftă:

— Ma așteaptă atâta muncă acum... totuși este bine să fi acasă.

— Ești mult prea tânăr ca să-ți faci griji despre muncă, *ragazzo!*

Privirea lui Ezio fu distrasă de apariția femeii roșcate cu veșminte verzi, care se agita în jurul unui bagaj mare, ce părea greu. Tânărul îi urmări privirea.

Când eram de vârsta ta, interesele mele erau... erau în principal...

Privind-o pe femeie, asasinul nu-și mai termină fraza. Se uita la mișcările trupului ei, care i se citea pe sub rochie. Ea ridică ochii și i se păru că-l privește.

Salve! îi spuse Ezio.

Ea nu-l observă însă și asasinul reveni spre companionul său, care-l privea amuzat.

Incredibil rosti tânărul. M-ar surprinde să aflu că ai făcut vreodată ceva

— Așa spunea și mama, surâse Ezio ușor melancolic

În cele din urmă, trapele din copastu' fură desfăcute și cu țineau pasagerilor ce aștepta dădu' nava, aă înainte.

— A fost o plăcere să te cunosc, *beyefendi*, rosti tânărul făcând o pecăciune scurtă în tața lui Ezio. Sper că vei găsi ceva care să ți atragă interesul cât timp vei sta aici

— Sunt convins că așa va fi

Tânărul se îndepărtă, dar Ezio mai zăbovi, privind-o pe femeia care se străduia să ridice bagajul — pe care nu dorea să îl încredințeze niciunui hamal — în timp ce se îndrepta spre pasarelă.

Era pe punctul să se apropie și s-o ajute, când văzu că tânărul i-o luase înainte

Pot fi de ajutor, doamna mea? o întreabă el

Femeia îl privi și zâmbi. Ezio se gândi că zâmbetul acela era mai letal decât orice săgeată de arbaletă. Dar nu fusesc îndreptat spre el.

Mulțumesc, dragul meu, răspunse ea și tânărul, făcându-i semn slujitorului să se îndeparteze, ridică personal bagajul pe umăr și o urmă spre chei

În cărturar și un gent emană striga asasinul după el. I-ști plin de surprize

Tânărul se întoarse și zâmbi iarăși

— Foarte puține, prietene, zise el. Foarte puține. Ridică o mână. *Allaha ismarlaqik!* Domnul să te binecuvânteze!

Ezio privi cum femeia, urmată de tânăr, fu înghițită de mulțime. Apoi deveni conștient de faptul că, la rândul său, era privit de un bărbat ce statea ceva mai departe de gloata de pe chei. Părea un ins dur de vreo treizeci și cinci de ani, cu surtuc alb și diagonală roșie, și pantaloni negri, îndesați în cizme galbene. Păr lung și negru, barba, și patru cuțite pentru aruncat, vârate într-o teacă aflată sus pe umărul stâng. Purta de asemenea iatagan, iar pe antebrațul drept

avea o apărătoare din trei plăci de oțel suprapuse ca solzii de șarpe. Ezio se încordă și privi cu mai multă luare aminte și i se păru, dar nu fu sigur, că întrezărește hamul unui pumnal secret imediat sub mână dreaptă a bărbatului. Surtucul avea glugă, dar aceasta era coborâtă și părul răvășit al insului era strâns cu o basma galbenă mare.

Asasii coborî încet pasarela spre chei. Barbatul se apropie de el, iar când ajunse la doi pași departare, se opri, zâmbi prudent, apoi făcu o plecăcuie adâncă.

— Bun venit, Frate! Dacă legenda nu este o minciună, atunci tu ești cel pe care mi-am dorit mereu să îl întâlnesc. Famosul Maestru și Mentor — Ezio Auditore da . Se opri și demnitatea îl părăsi. La-la la! încheie .

— *Prego?* făcu Ezio amuzat.

— Iarta-mă, dar nu-mi este tocmai ușor să vorbesc în italiană.

Sunt Ezio da Firenze. Acela este orașul meu natal.

Ceea ce înseamnă că eu aș fi . Yusuf Tazim *da* Istanbul! Îmi place asta!

— Istanbul. Aha, deci așa numești tu orașul acesta.

Este un nume favorit printre localnici. Dă-mi voie să îți iau bagajele, domnule...

Nu, mulțumesc.

— Cum dorești. Bun-venit, Mentorule! Mă bucur că ai sosit în cele din urmă. Îți voi arăta orașul.

— De unde ai știut să mă aștepti?

Sora ta a scris din Roma, ca să anunțe Frăția de aici. De asemenea, am primit vorbă despre isprăvile tale de la o isovadă a noastră din Masyaf. Așa că am vegheat doborârla săptămâni la rând, sperând și așteptând să sosești. Yusuf își dădu seama că Ezio continua să fie suspicios. Sora ta, *Claudia*, a scris vezi? Îi știu numele! Și-ți pot arăta scrisoarea. O am la mine. Știam că nu vei lua de bună orice afirmație.

— Vad că porți un pumnal secret.

Și cine altul decât un membru al Frăției ar avea acces la așa ceva?

Ezio se destășe, puțin. Purtarea lui Yusuf deveni brusc gravă.

Vino

Puse o mână pe umărul lui Ezio și-l călăuzi prin multimea de un furnicar. Pașajele ticsite prin care-l conduse, mărginite pe ambele părți de tarabe ce vindeau tot soiul de mărfuri, un caleidoscop de copertine colorate, erau pline după cum se părea, de oameni de toate rasele și din toate națiunile pe pământ. Creștini, evrei și musulmani se târguiau de zor între ei, iar strigătele în turcă a vânzătorilor se amestecau cu altele în greacă, francă și arabă. Cât despre italiana, Ezio recunoscuse accentele din Veneția, Genova și Florența înainte să fi ajuns la prima răspântie. Dar mai erau și altele, auzi, pe care le recunoscuseră numai pe jumătate, sau pe care le putu doar ghici: armeană, bulgară, sârbă și persană. De asemenea, o limbă guturală pe care n-o identifică defel, vorbită de bărbați înalți și cu pielea albă cu părul și bărbile moșcate lungi și în neorânduială.

— Bun sosit în cartierul Galata, radie încântat Yusuf. Multe veacuri n-a fost decât gazda orfanilor din Europa și Asia deopotrivă. În tot orașul, nu vei găsi mai multă diversitate ca aici. Acela este de altfel și motivul pentru care noi, Asasini, avem sediul în zonă.

Du-mă la sediu

Yusuf încuvîntă energic.

Kesintik! Mentorule! Imediat! Frăția de aici este nerăbdătoare să-l cunoască pe cel care a băgat familia Borgia sub pământ!

Hohoti încântat

Toată lumea din oraș știe deja de sosirea mea?

— De îndată ce te-am zărit, am trimis un băiat să ducă vorba. În tot cazul, încăierarea ta cu templierii din Țara

Sfântă n-a trecut neobservată. Pentru așa ceva aici n-am mai fi avut nevoie de iscoada noastră!

Ezio căzu pe gânduri.

— Când am pornit în călătoria aceasta, spuse el, violența era foarte departe de mintea mea. Căutam doar înțelepciunea. Îl privi pe celălalt. Conținutul bibliotecii din Altair.

Yusuf râse din nou, dar mai puțin sigur pe sine.

Nu știi că i încisă și pecetluită de două veacuri și jumătate?

Ezio râse și el, scurt.

— Nu. Bănușeam așa ceva, dar, recunosc, nu mă așteptasem deloc să o găsesc păzită de templieri.

Yusuf redeveni serios. Ajunseseră pe străzi mai puțin populate și încetiniseră pasul.

Este îngrijorător, spuse turcul. Acum cinc. ani, influența templierilor aici era minimă. Exista doar o facțiune mică, care visa să readucă tronul Bizanțului.

Ajunseseră într-o piațetă și Yusuf îl trase pe Ezio într-o parte, ca să-i arate patru bărbați strănsi într-un colț întunecos. Purtau armuri cenușii mate peste tunici grosolane din lână roșie și veste din piele.

— Uite un grup al lor. Nu te uita spre ei, spuse Yusuf cu glas scăzut și privi în jur. De la o zi la alta, sunt tot mai mulți. Iar ei știu ceea ce știi și noi toți, ca sultanul Baiazid este pe ducă. Așa că privesc atenți și așteaptă clipa prielnică. Cred că este posibil să încerce ceva spectaculos.

— Dar nu există un moștenitor al tronului otoman? întrebă Ezio surprins.

— Ba da și tocmai asta-i problema. Fiindcă sunt doi! Doi fii furioși. Deja e ceva obișnuit la monarhi noștri. Când sultanul tușește, fii își scot iataganele din teacă.

Ezio căzu pe gânduri, amintindu-și ce-i spusese tânărul de pe corabie.

Prinși între templieri și otoman., cred că sunteți extrem de ocupați, zise el.

Ezra, efendi, îți spun cu toată sinceritatea că abia dacă am timp să mi lustruiesc sabia

În clipa aceea se auzi o împușcătură și un glonț se năpusti în perete la câțiva centimetri în stânga capului său.

Capitolul 18

Yusuf se aruncă fulgerător în spatele unui șir de butoaie cu mirodenii, urmat prompt de Ezio.

Vorbești de diavol și iată-l! exclamă turcul, încrunțat, după ce ridicase puțin capul, cât să-l vadă pe țintaș reîncercându-și arma de cealaltă parte a pietei.

Se pare că prietenilor noștri bizantini de acolo nu le place să fie priviți.

O să m'ocup eu de cel cu muscheta, zise Yusuf.

Evaluează din ochi distanța dintre el și țintă, apoi întinse brațul și scoase un cuțit pentru aruncat din teaca lor de pe umăr. Îl azvârli cu o mișcare fulgerătoare, iar cuțitul traversă piața, rotindu-se de trei ori, înainte de a se înfișa în gâtul bărbatului, exact când acesta voia să tragă din nou. Între timp prietenii lui porniseră deja în alergare spre ei, cu săbule în mâini.

Nu avem unde fugi, comentă Ezio și-și scoase iataganul din teacă.

Botezul focului pentru tine, spuse Yusuf, și abia ai sosit. Çok uzuldum!

Nu te mai gândi la asta, îi răspunse Ezio amuzat.

Prinsese destulă turcă pentru a ști că noul lui camarad spunea că - pare rău.

Yusuf își scoase de asemenea sabia și, împreună, săriră din ascunzătoare pentru a înfrunta inamicii. Veșmintele le crau mai ușoare decât ale celor trei oponenți, ceea ce le ofereea mai puțină protecție, însă mai multă mobilitate. Ezio înțelesese rapid că când ciocni armele cu primul bizantin că

...vea de-a face cu un luptător foarte bine instruit. Pe de altă parte, el nu se obișnuise încă pe deplin cu iataganul.

Yusuf continua să sporovăiască în timp ce luptau. El însă nu știa pe inamicii aceștia, și în plus era cu vreo cincisprezece ani mai tânăr ca Ezio.

Tot orașul se grăbește să te întâmpine – mai întâi regentii, ca mine, iar acum, șobolanii!

Ezio se concentra asupra luptei. La început avu dificultăți majore, după care se adaptă la sabia sa ușoară și flexibilă și descoperi că tăișul ei curbat îi îmbunătățea incredibil loviturile prin pendulare. O dată sau de două ori, Yusuf, care era atent la Mentorul său, îi strigă instrucțiuni utile și stârși prin a-i arunca o privire admirativă.

Inamduiaz! Un maestru în acțiune!

Fusese totuși neatent cu o secundă prea mult și un bizantin reuși să-i spintece mâneca stângă și să-i cresteze anteorașul. Se retrase involuntar, iar atacatorul îl urmă rapid, pentru a-și exploata avantajul. Ezio își îmbrânci cu violență propriul oponent și sări în ajutorul prietenului său, strecurându-se între Yusuf și bizantin și parând cu apărătoarea brațului, stâng o lovitură ce putea fi fatală. Mișcarea aceea îl dezechilibră pe bizantin suficient timp pentru ca Yusuf să-și revină și, la rândul său, să respingă alt mercenar care venea din spatele lui Ezio, aplicându-i o lovitură fatală în vreme ce asasinul florentin îl termină pe al doilea bărbat. Ultimul bizantin rămas în picioare, un bărbat voinic cu maxilarul inferior ca dăltuit în stânca, păru neliniștit pentru întâia oară.

— *Tesckkur ederim*, spuse Yusuf, gâfâind.

— *Bir sey degil*

Ești chiar atât de talentat?

— La bordul *baghlah* am avut destul timp să învăț să spun „mulțumesc” și „cu plăcere”.

Atenție!

Bizantinul voinic se repezea asupra lor, mugind și ținând într-o mână o spadă masivă, iar în cealaltă un buzdugan.

În numele lui Allah, zise Yusuf, crezusem că a luat o la fugă de acum

Făcu un pas rapid într-o parte și întinse piciorul, punându-l pe pică, astfel că, purtat de elan, bizantinul căzu cu toată greutatea peste un butoi cu mirodenii, înghițindu-se cu capul într-un morman aromat de pulbere galbenă, unde rămase imobil

Dupa ce privi în jur, Ezio își șterse arma și o vârî în teacă. Yusuf îl imită

Ai o tehnica curioasă, Mentorule. Fente multe și luptă puțină. Așa pare. Dar când lovești.

Gândesc că o înangustă, iar inamicul meu este cobra.

— Frumoasă comparație.

— Mă străduiesc.

Yusuf privi din nou în jur

Ar fi bine să-l dăm drumul. Cred că ajunge cu distracția pe ziua de azi.

Abia terminase de rostit cuvintele acelea, când, atrași de zgomotele luptei, alți mercenari bizantini apărură în goană în piațetă.

Ezio redeveni brusc alert și trase sabia din teacă.

Apoi însă latura opusă a pieței se umplu de soldați, purtând alte uniforme — tunici albastre și fesuri conice, negre

— Stai, așteaptă! îl opri Yusuf.

Nou-sosiții îi atacară pe mercenari, determinându-i desigur de repede să se retragă și porniră apoi în urmărirea lor, astfel încât dispărură din piațetă

— Aceia erau soldați otomani obișnuiți, zise Yusuf ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Ezio. Nu erau ieniceri, care sunt trupele de elită și-i vei recunoaște imediat când îi vei vedea. Însă toți soldați otomani îi urăsc pe tâlhariiăștia bizantini, ceea ce este în avantajul Asasinilor

— Și cât de mare este avantajul ăsta?

Yusuf deschise brațele.

Destul de mic, trebuie să recunosc. La fel ca bizantinii, și ei te vor uide dacă-i privești într-un fel care nu le place. Posebirea este că otomanilor le pare rău după aceea.

— Ce mișcător!

furcul râni larg.

Să știi că nu-i chiar atât de rău. Pentru prima dată după multe decenii, noi, Asasini, suntem numeroși aici. N-a fost mereu așa. Sub împărații bizantini, eram vânați și uciși pe loc.

— Ar fi bine să-mi povestești despre asta, spuse Ezio pe când își reluară drumul spre sediul Frăției.

Yusuf își trecă barbia gânditor.

— Ultimul împărat, Constantin al unsprezecelea cu numele acesta, a domnit doar trei ani. Sultarul nostru Mehmet a avut grijă de asta. Dar potrivit tuturor relatărilor, Constantin n-a fost un om prea rău. El a fost ultimul împărat roman într-o descendență care dura de un mileniu.

— Scutește-mă de lecția de istorie, îl întrerupse Ezio. Vreau doar să știu cu cine ne contruntăm.

— Chestia este că până în momentul când Mehmet a cucerit orașul, nu mai rămăsese aproape nimic din el și nici din vecniul Imperiu Bizantin. Se spunea chiar că Constantin era atât de falit, încât își înlocuise nestematele de pe veșminte cu imitații din sticlă.

Mi se rupe inima pentru el.

A fost un om curajos. A refuzat propunerea de a i fi cruțată viața în schimbul predării orașului și a murit în luptă. Spiritul nu i-a fost împărtășit însă și de doi dintre nepoții lui. Unul dintre ei a murit acum câțiva ani, dar al doilea...

Yusuf rămase gânditor, fără să și încheie fraza.

Este împotriva noastră?

Oho, poți să pui prinsoare. Și este împotriva otomanilor. De fapt, împotriva conducătorilor otomani.

— Unde se află acum?

Yusuf păru nesigur

Cine ştie? În exil, undeva? Dar dacă mai este în viaţă, cu siguranţă plănuieşte ceva. Făcu o pauză. Se spune că, la un moment dat, a fost destul de apropiat de Rodrigo Borgia

Ezio se încordă auzind numele acela
Spaniolu?

— Exact. Cel pe care l-ai ucis tu în cele din urmă

Proprul lui fiu a făcut o

Mda, ei n-au fost niciodată tocmai Sfânta Familie, aşa-i?

Continuă!

Rodrigo a fost de asemenea apropiat de un selgucid pe nume Cem. Totul a fost foarte secret şi nici chiar noi. Asasini n-am aflat asta, decât mult mai târziu.

Ezio aprobă din cap. Auzise povestea aceea.

— Dacă mi amintesc bine, Cem era un soi de aventurier.

Era unul dintre fraţii actualului sultan, dar voia de asemenea tronul, aşa că Baiazid l-a alungat. A sfârşit sub arest la domiciliu în Italia, ocazie cu care s-a împrietinit cu Rodrigo.

Îmi amintesc, încuviinţă Ezio, pentru ca apoi să continue povestea. Rodrigo credea că s-ar putea folosi de ambiţiile lui Cem ca să cucerească Constantinopolul pentru sine. Însă Fraţta a reuşit să-l asasineze pe Cem în Capua acum cincisprezece ani. Şi în felul acela s-a pus capăt planului lor.

Ceea ce nu înseamnă însă că ne-am ales cu multe mulţumiri pentru asta.

Misunea noastră n-a fost întemeiată ca să primim mulţumiri.

Yusuf plecă truntea.

Da, Mentorule, am fost şi eu instruit, totuşi trebuie să recunoşti că a fost o lovitură bine executată

Fazio rămase tăcut așa ca, după câteva secunde, turcii o luă:

Cei doi nepoți de care am amintit erau fiu altui frate a lui Baiazid, Tomas. Și ei fuseseră exilați, alături de tatăl lor. De ce?

Poate că n-o să-ți vină să crezi, dar... Tomas voia și el tronul otoman. Îți sună familiar?

Îmi vorbești cumva despre familia Borgia?

Yusuf chicotii.

Numele acestei familii este *Palcologul*. Dar ai dreptate, cele aproape același lucru. După moartea lui Cem, ambu nepoți au fugit în Europa. Unul a rămas acolo, încercând să strângă o ostire, ca să cucerească Constantinopolul – a făcut greș, desigur, și a murit, așa cum am zis, acum șapte-opt ani, fără urmași și sărac lipit. Celălalt însă... ei bine, s-a întors, a renunțat la orice ambiții imperiale, a fost grațiat și chiar a servit pentru o vreme în Flota militară. După aceea a părut că se mulțumește cu o viață de lux și aventuri amoroase.

Dar acum a dispărut?

În tot cazul n-a mai fost văzut.

— Și nu îl cunoaștem numele?

Folosește multe nume, dar n-am izbutit să-i dăm de urmă.

— Și el planuiește așadar ceva?

Da. În plus, are legături cu templarii.

— Un ins care trebuie ținut sub observație.

— Dacă va apărea la suprafață, vom ști.

Câți ani are?

— Se spune că s-ar fi născut în anul cuceririi lui Mehmet, ceea ce înseamnă că ar fi cu numai vreo cinci ani mai vârstnic decât tine.

— În cazul ăsta, mai are încă destulă vlagă în el.

Yusuf îl privi pe Fazio.

Judecând după tapetele tale, aş zice că da.

Se uită apoi în jur. Drumul îi purtase adânc în inima oraşului.

Aproape că am ajuns, spuse el Pe-aici.

Cotira din nou, pe o străduţă strâmtă, răcoroasă şi adumbrită în cuda strălucirii soarelui care încerca, fără sorţi de izbândă, să pătrundă prin spaţiile înguste dintre casele de pe ambele părţi. Yusuf se opri în faţa unei uşite verzi, modeste, şi ridică melul de bronz cu care se ciocănea. Bătu apoi un soi de cod, atât de încet, încât Ezio se întrebă ce aveau să audă cei dinăuntru. Dar după numai câteva secunde, uşa fu deschisă de o fată cu umeri laşi şi şolduri înguste, care purta blazonul Asasinilor pe catarama centurii ce-i încingea mijlocul.

Ezio intră într-o curte spaţioasă, cu vile verzi ce se căţărau pe zidurile galbene. În curte se găsea un grup de tineri şi tinere, care-l priviră cu veneraţie când Yusuf, cu un gest teatral, se întoarse spre el şi rosti:

— Mentorule, salută şi familia extinsă.

Florentinul făcu un pas în faţă.

— *Salute a voi, Assassini.* Este o onoare să gădesc prieteni atât de apropiaţi aşa departe de casă.

Spre groaza lui se simţi muşcat până la lacrimi. Poate că tensiunile din ultimele ore îl ajunseseră şi oricum era încă obosit după drum.

Yusuf se întoarse către camarazii lui din sucursala Constantinopol a Frăţiei Asasinilor

— Vedeţi, prieteni? Mentorul nostru nu se teme să plângă în mod public înaintea învăţăcelor lui.

Ezio îşi şterse obraji cu o mână înmănuşată şi zâmbi:

Nu vă temeţi, nu va deveni un obicei.

— Mentorul a sosit doar de câteva ceasuri în oraşul nostru, rosti Yusuf cu seriozitate, însă vestea este deja cunoscută. Pe drumul încoace am fost atacaţi. Se pare că mercenarii au început din nou să acţioneze. De aceea, vreau ca

voi și indică trei bărbați și două femei – Dogan, Kasim, İyreddin, Evranika și Irini, să verifiacă imediat zona!

Cei cinci se ridicară în tăcere, se plecară înaintea lui Ezio și ieșiră.

Restul, înapoi la treabă, ordonă Yusuf și ceilalți Asasini se împrăștiară.

Rămăși singuri, turcul se întoarse către Ezio cu o privire îngrijorată pe chip.

Mentorule, armele și armura ta arată că trebuie recondiționate. Iar veșmintele – iartă-mă că ți-o spun – îți sunt într-o stare jalnică. Te vom ajuta, dar avem foarte puțini bani.

Ezio îi zâmbi.

– Nu-ți fie teamă, n-am nevoie de bani. Și preter să mă îngrijesc singur de propria-mi persoană. Este momentul să explorez pe cont propriu orașul, să-l simt intrându-mi în sânge.

– Nu vrei să te odihnești mai întâi? Să te revigorezi?

Vremea de odihnă va sosi după îndeplinirea misiunii.

Ezio tăcu o pauză. Luă de pe umăr saculețul și scoase pumnalul secret rupt.

– Cunoști vreun fierar sau armurier iscusit și de încredere ca să-l repare?

Yusuf examinează arma, după care, încet și cu părere de rău, clătină din cap.

Știu că acesta este unul dintre pumnalele originale, realizate potrivit instrucțiunilor lui Altaïr din Codexul găsit de tatăl tău, dar ceea ce dorești s-ar putea să fie imposibil de făcut. Dacă nu vom izbuti totuși să-l reparăm, vom avea grijă să nu pieci neînarmat. Lasă-ți însă armele cu mine – acum nu vei avea nevoie de ele –, iar eu le voi curăța și ascuți. Și când te vei întoarce, te vor aștepta straie curate.

– Îți sunt recunoscător.

Ezio porni spre ușă. Când ajunsese acolo, păzitoarea ei, tânără și blondă, plecă ochii sfioasă.

Azize va fi călăuza ta, dacă dorești să te-nsoțească,
Mentorul.e, sugerează Yusuf

Fziio se întoarce către el

Nu, voi merge singur

Capitolul 19

Asasinul dorea într-adevăr să fie singur, deoarece avea nevoie de răgaz ca să-și adune gândurile. Merse într-o taverna din cartierul genovez și se întări cu o sticlă de vin *Pigato* și *maccatoîn in brodo* simplă. Petrecu apoi restul după amiază familiarizându-se amănunțit cu cartierul Galata și evită orice necazuri, contopindu-se cu mulțimea de câte ori întâlnea patrulare otomane sau bande de mercenari bizantini. Arăta ca mulți alți pelerini prăfuiți și murdari, care cutreierau străzile pitorești, haotice și incitante ale orașului.

După ce se declară mulțumit, se întoarse la sediu, când primele operațiuni începeau să fie aprinse în interioarele întunecate ale prăvăliilor, iar în *lokantas* se întâlneau mesele. Îl așteptau Yusuf și câțiva dintre oamenii săi.

Turcu, se apropie imediat de el, părând foarte încântat de sine.

— Savă cerului, Mentorule! Mă bucur să te revăd. . . și teafăr. Ne-am temut să nu te fi pierdut în vicile marelui oraș!

Ești melodramatic, îi răspunse Ezio zâmbind. Cât despre vicii, *grazie*, dar mă mulțumesc cu ale mele.

Sper să fi de acord cu pregătirile pe care le am făcut în absența ta.

Îl conduse pe Ezio într-o cameră, unde îl aștepta un rând de haine complet noi. Lângă ele, așezate ordonat pe o masă din stejar, se aflau armele lui, ascuțite, unse și strălucind ca noi. Le fusese adăugată o arbaletă.

— Am pus pumnalul rupt într-un loc sigur, zise turcul. Dar am văzut că n-ai pumnal-cârlig¹, așa că ți-am pregătit unul.

— „Pumnal-cârlig“?

— Da. Uite aici.

Yusuf își trase mîneca și dezvălui ceea ce Ezio crezuse inițial că era un pumnal secret. Dar când turcul îl activa și arma îi sări în palmă, văzu ca era o versiune mult mai completă. Lama telescopică a acestei arme se termina printr-un cârlig din oțel călit.

Fascinant, rosti Ezio.

N-ai mai văzut niciunul până acum? Eu am crescut folosindu-le.

Arată-mi.

Yusuf luă un pumnal cârlig nou de la unul dintre Asasinii prezenți, care-l ținea pregătit, și i-l aruncă lui Ezio. Florentinul își trecu pumnalul secret rămas intact de pe încheietura dreaptă pe cea stîngă, sub apărătoare, apoi prinse pumnalul-cârlig pe încheietura dreaptă. Îi simți greutatea neobișnuită și exersă eliberarea și retragerea sa. Îi părea rău că nu era prezent și Leonardo să-l vadă.

— Ar fi mai bine să mi faci o demonstrație.

— Imediat, dacă ești pregătit.

Sunt la fel de pregătit ca oricând.

— Atunci urmează-ină și fii atent la tot ce faci.

Leșira din casă și porniră pe stradă, în lumina sfârșitului după-amiezii, către un spațiu pustiu aflat în mijlocul unui grup de clădiri înalte din cărămida. Yusuf alese una dintre ele, ale cărei ziduri erau decorate cu brâuuri orizontale de cărămizi, smălțuite, iese în relief, dispuse la intervale de câte trei metri. Turcul porni în alergare spre clădire, sări când ajunse la ea, folosind ca trambulină două butoaie pentru apă plasate lângă bază, și, eliberând pumnalul cârlig, îl

¹ Hookblade, în jocul original (n. trad.)

folosi ca să se agațe de primul brâu de cărămizi. Apoi se trase în sus, își folosi inerția mișcării pentru a se agăța de brăul de deasupra și tot așa, până ajunse pe acoperișul clădirii. Totul dură doar câteva secunde.

Ezio inspiră adânc și îl urmă. Trecu de primele două bariere fără greutate, ba chiar găsi experiența stimulatoare, dar aproape că rată priza pe al treilea brâu și pentru o clipă pendulă periculos spre exterior, până se corectă fără a pierde momentul de inerție. La scurt timp după aceea, ajunse pe acoperiș lângă Yusuf.

– Nu te opri ca să gândești, îi zise turcul. Folosește-ți instinctele și lasă cârligul să facă treaba. Vad deja că după cele două-trei ascensiuni ca astea, o să stăpânești tehnica înveți repede, Mentorule.

Sunt nevoit.

Yusuf zâmbi. Își extinse din nou arma și-i arătă lui Ezio detaliul.

– Pumnalul-cârlig otoman standard are două părți, vezi? Cârligul și pumnalul propriu zis, astfel că poți folosi una sau alta dintre ele în mod independent. Un concept elegant, nu crezi?

Păcat că n-am avut așa ceva în trecut.

– Poate că pe atunci nu aveai nevoie de ele. Vino!

Sări de pe un acoperiș pe altul și Ezio îl urmă, amintindu-și zilele îndepărtate când fugise după fratele său Federico pe acoperișurile Florenței. Yusuf îl duse în locuri unde putu să exerseze, departe de ochii iscoditori, și după ce Ezio încheie alte trei ascensiuni, din ce în ce mai sigure pe sine, turcul se întoarse către el și rosti cu o scântelire jucăușă în ochi:

Încă nu s-a întunecat. Ce zici de o provocare și mai mare?

– *Va bene*, surâse larg Ezio. Să i dăm drumul.

Yusuf porni din nou în goană pe străzile ce începuseră să se se golească, până ajunseră la baza Turnului Galata.

În timp de pace, aici nu există străjer., decât dacă sunt aprinse torțe pe parapete. Nu vom fi stingheriți. Haide!

Ezio privi turnul înalt și înghiți nodul din gât.

— O să te descurci bine. Urmează-mă, fă-o și nu gândește deloc. Cațără-te fără să te gândești la nimic. Și... și o repet: lasă cârligul și făcă loată partea grea. În zidărie există multe crapături și proeminențe... o să fi de a dreptul răsfățat cu o ofertă atât de mare de locuri în care să te agăți.

Yusuf râse apoi încurajator și porni. Modul iscusit în care și tolosea instrumentul făcea să pară că ar fi mers pur și simplu... ba chiar ar fi alergat... drept în sus pe zidul turnului. După câteva momente, gâfâind, dar triumfător, Ezio i se alătură pe acoperiș și privi în jur. Așa cum spusese tânărul de pe corabie, panorama orașului văzut de la înălțime era minunată. Iar Ezio nu trebuise să aștepte permisiunea vreunui birocrat ca s-o admire. Identifică toate punctele de referință pe care i le arătase tânărul de pe puntea *bagliah* și se folosi de ocazie pentru a se familiariza și mai bine cu planul orașului. Dar o altă părțică a minții sale absorbi pur și simplu frumusețea Constantinopolului în lumina roșu-aurie a soarelui ce apunea, o lumina care-i reamintea de părul femeii frumoase alături de care călătorise pe corabie și care-l privise cu indiferență.

Bun venit în Istanbul, Mentorule, rost. Yusuf privindu-l Răspântia Lumii.

Acum înțeleg de ce l-au numit așa.

— Multe generații au condus orașul asta, dar nu l-au înrobît niciodată. Indiferent ce jug i ar fi pus pe grumaz, indiferent cât de neglijat sau de jefuit ar fi, el își revine de fiecare dată.

— Pare un loc minunat să-l ai drept cămin.

Oa, așa este.

După două minute, Yusuf se apropie de marginea turnului și privi în jos. Se întoarse din nou spre Ezio.

Facem concurs? întrebă el și, fără să aștepte o replică, se arunca de pe parapet într-un uluit Salt al Credinței.

Ezio îl privi coberând, ca un șoim în picaj, și aterizând în siguranță într-o căruță cu fân pe care o vizase deja, la peste cincizeci de metri mai jos. Oftă și mai rămase o clipă privind orașul care se întindea fermecător dedesubtul lui. Marele Oraș. Primul Oraș. Urmașul Romei Antice. Constantinopolul avea vârsta de o mie de ani și fusese populat la un moment dat de sute de mii de locuitori, în trecutul nu foarte îndepărtat, când Roma și Florența nu erau decât niște sătucuri prin comparație cu el. Fusese prădat și devastat, iar asasinul știa că frumusețea legendară a trecutului dispăruse pentru totdeauna, totuși, Constantinopolul își uluise mereu atacatorii și pe cei care căutaseră să-l supună și, așa cum spusese Yusuf, nu fusese niciodată subjugat cu adevărat.

Ezio privi în jur pentru ultima dată, cercetând orizontul cu ochi atenți. Își stăpâni tristețea profundă care-i umplu inima.

Apoi, la rândul său, făcu propriul Salt al Credinței.

Capitolul 20

În dimineața următoare, Ezio și Yusuf stătură în curtea sediului Asasinilor și examină planurile întinse pe masă, stabilindu-și următoarea acțiune. În mințile lor nu exista nicio îndoială că în scurtă vreme în oraș aveau să sosească curierii de la Masyaf, dacă nu cumva și sosiseră deja, și că trebuia anticipat un atac concertat al templierilor.

— Ordinul Templierilor este ca o hidră, reflectă Ezio. În tai un cap și cresc alte două.

— Nu și în Roma, Mentorule. Acolo ai avut tu grijă de asta.

Ezio tăcu. Încercă pe buricele degetului tăişul pumnalului-cârlig pe care-l ungea.

Yusuf, să știu că sunt chiar impresionat de arma asta. Frații mei din Roma vor avea de câștigat s-o aibă în echipamentul lor.

— Nu-i greu de copiat, răspunse Yusuf. Doar să recunoașteți a cui a fost ideea inițială.

Am nevoie de mai mult timp cu ea, zise Ezio, fără să știe că urma sa-l capete din plin, deoarece peste nici o clipă, ușa dinspre stradă se deschise brusc, înainte ca Azize să fi avut timp să ajungă la ea, și înăuntrul năvăli Kasim, unul dintre locotenenții lui Yusuf, cu ochii holbați.

Yusuf-bei vino repede!

Yusuf se ridică imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Un atac pe două fronturi! Bătăliile noastre Galata și Marele Bazar.

¹ Den, în jocul original (n. trad.)

Nu se opresc niciodată Zi de zi, aceleași vești proaste,
normăi Yusuf furios și se întoarce către Ezio Ar putea
fi acesta să fie atacul cel mare de care te temeai?

N-am cum să știu, dar trebuie să ne ocupăm de el.

Bineînțeles Ai chet de luptă cu săbiile?

Cred că știu deja răspunsul la întrebarea asta. O să
fi ceea ce trebuie

Ăsta-i omul care mi place! E timpul să-ți pui pum-
nalul-cârlig cu adevărat la treabă! Haidem!

Capitolul 21

Pornură de îndată în goană peste acoperişuri în direcţia Băroglului Galata. Când se apropiara, coborâră în stradă, ca să fie mai puţin vizibili pentru arbaletierii bizantini. Înaintarea le era însă blocată de o unitate de mercenari înarmaţi, până în dinţi, care le porunciră, ameninţător, să se întoarcă. Se prefăcură că se retrag câţiva paşi şi se sfătuiră.

Foloseşte-ţi pumnalul-cârlig, Mentorule, zise Yusuf. Există o cale sigură prin care putem trece de ucigaşii ăştia, rapid şi fără luptă.

Aşa ceva ar fi grozav

— Priveşte atunci. Noi îi spunem „cârlig rostogolit”.

Fără alte cuvinte, Yusuf se întoarse către sirul de mercenari care se întindea de-a curmezişul străzii. Îl alese pe unul dintre ei şi sprintă către el cât putu de repede înainte ca bărbatul acela sau oricare dintre tovarăşii lui să poată reacţiona. Yusuf sări în aer imediat în faţa ţinte sale, aplecându-se înainte cu pumnalul-cârlig extins şi şi coborî braţul drept pentru a prinde cu cârligul spatele centurii sale. După aceea execută un salt mortal peste el, îşi eliberă arma şi-şi continuă alergarea, îndepărtându-se de mercenarii stupefiaţi. Înainte ca aceştia să fi avut timp să se regroupeze complet, Ezio urmă exemplul lui Yusuf, iar când făcu saltul mortal peste ţinta sa, o prinse de gât şi o

Hook and roll, în jocul original (n. trad.)

dobori, apoi ateriză la câțiva metri mai departe și se alătură în fugă tovarășului său.

Întâlniră însă alți soldați, iar Ezio deprinse cu această ocazie încă o metodă de la prietenul lui selgiucid. De data asta, Yusuf cobori mult cârligul, se aplecă atunci când se apropie de țintă și îi trecu arma pe după o gleznă a opo-
nentului, doborându-l în trecere. O dată în plus, Ezio îi copie cu exactitate mișcările și-l ajunse repede din urmă pe conducătorul Asasinilor din Istanbul.

Pe asta îl numim „cârlig alergat”, rânji Yusuf. Văd însă că ai un talent înnăscut. Te-ai descurcat excelent.

A fost cât pe aci să mă-impiedic. Trebuie să mai exersez.

• O să capeți suficiente ocazii de antrenament.

Atenție, vin alții!

Ajunseseră la intersecția a patru străzi, pustii acum deoarece luptele îi determinaseră pe locuitori să se refugieze în casele lor și să baricadeze ușile din toate părțile. De data asta însă erau încolțiți – grupuri mari de bizantini se apropiau de ei, tropăind, din toate părțile.

Ce facem acum? întreba Ezio, scoțând iataganul din căcă și eliberând pumnul secret de la mâna stângă.

Pune-le la loc, Menturule. Când obosește să mai alerge, un Asasin al locului călătorește prin văzduh.

Ezio îl urmă pe Yusuf, care se cățără pe zidul cel mai apropiat, folosindu-se de cârlig, pe care-l mânuiă de acum tot mai abil. După ce ajunseră sus, observă că pe multe acoperișuri din zona aceea existau stâlpi solizi din lemn, de la care plecau frânghii smolte, bine întinse în sus și în jos spre alți stâlpi de pe alte acoperișuri, toate legate laolaltă prin vinciuri, palane și scripeti. Un asemenea stâlp se găsea pe acoperișul lor, chiar lângă ei.

¹ Hook and line: în jocul original (în traducere)

Am născocit sistemul ăsta ca să transportăm mărfuri de la un depozit la altul și de la depozite la prăvălii, explică Yusuf. Îl poți găsi în diverse cartiere, prin tot orașul. Este mult mai rapid decât pe străzi, care sunt mai înguste și de obicei aglomerate. Și este de asemenea mult mai rapid pentru noi.

Ezio privi strada de dedesubt, unde bizantinii încercau să spargă ușa clădirii, ca să pătrundă înăuntru. Armurile lor erau prea grele ca să le permită să urce pe ziduri, așa că decisese să atace din interior.

— Ar fi bine să ne grăbim.

— Pentru asta folosești tot pumnalul-cârlig? spuse Yusuf. Agăți cârligul de o trînghie, te ții bine și îți faci vânt să pornești — atât doar că desigur, nu poți decât să cobori!

Încep să văd de ce ați inventat arma asta — e perfectă pentru Constantinopol.

Asta așa e, Yusuf privi și el scurt pe strada de dedesubt. Așa însă dreptate trebuie să ne grăbim.

Cercetă repede din priviri acoperișurile din jur. Cam la o sută de metri depărtare, pe acoperișul unei clădiri mai scunde decât a lor, zări un cercetaș bizantin cu spatele la ei, care supraveghea orașul ce se întindea dedesubtul său.

— Îl vezi pe tipul ăla? întrebă Yusuf.

— Da.

Și mai este unul uite acolo, în stînga — pe acoperișul cu care face legătura.

— L-am văzut.

O să ne ocupăm de ei.

Yusuf își extinse pumnalul-cârlig și-l prinse cârligul peste trînghie. Ridică apoi mâna cealaltă, oprindu-l pe Ezio care se pregătea să-l imite.

— Nu mă urma imediat. Dă-mi voie să-ți arăt cum se face.

— Mă bucur să învăț obiceiurile din țara asta.

— Noi am numit-o „linia-fulger”¹. Fu atent!

¹ *Zipline* în textul original (n. trad.).

Yusuf așteaptă până când al doilea cercetaș privește în altă direcție, apoi se lasă cu toată greutatea pe frânghie. Funia se tensionă, dar rezistă. După aceea turcul ridică picioarele și, peste o clipă coboră silentios prin aer către primul cercetaș care nu bănuia nimic. În ultima clipă, Yusuf desprinde cârligul de pe funie și se lasă să cadă de la doi metri înălțime peste țința lui, pendulând pumnalul ca s-o spintece din lateral. Îi prinde trupul și-l coborî cu grijă pe acoperiș, apoi păși iute la adăpostul unei dependințe mai ușe. De acolo slobozi un țipăt scurt, strângut.

Strigătul acela îl alertă pe al doilea cercetaș, care se răsuca fulgerător și privește în direcția sa.

- Ajutor, camarade! Asasini! strigă Yusuf în greacă cu glas sugrumat.

Țin-te bine, sosescl strigă celălalt și pornește în goană pe acoperiș ca să-și ajute tovarășul.

În clipa aceea Yusuf îi făcuse semn lui Ezio, care luneca la rândul său ca o rachetă pe frânghie, la timp ca să cadă fatal în spina celui de al doilea cercetaș, ce îngenunchease de acum lângă camaradul său cazut.

Yusuf i se alătură lângă cele două leșuri.

Nici măcar n-a transpirat: chicoti el apoi deveni imediat serios și continuă. Văd că te poți descurca și singur, așa că s-de părere că e timpul să ne despărțim. Eu o să mă duc la Bazar să văd ce se întâmplă cu Bârlogul nostru de acolo. Tu du-te la Galata și ajută-l.

Spune-mi în ce direcție s-o iau.

Yusuf arată peste acoperișuri.

- Vezi turnul?

Da.

Bârlogul este exact lângă el. Eu nu pot să fiu în două locuri în același timp, dar acum, fiindcă ești aici, nu mai e nevoie. Slavă lui Allah că ai venit, Mentorule! Fără ajutorul tău...

- Văți descurcat bine și până acum.

Yusuf îi prânse mâna.

— *Haydi rastgele* Ezio. Mult noroc!

— Și ție mult noroc

Yusuf se întoarse către sud, în timp ce Ezio alergă peste olanele roșcate ale acoperșurilor, până găsi alt sistem de frânghii. Navigând rapid de la un stâlp la altul și călătorind astfel mult mai tute decât dacă ar fi mers pe străzi, coborî în cele din urmă spre baza turnului și următoarea lui bătălie.

Capitolul 22

Ezio ajunsese într-o perioadă de acalmie în luptă și reușise să se strecoare în Bârlog fără să fie zărit. Acolo fu întâmpinat de Dogan, unul dintre locotenenții Asasinu pe care-l cunoscuse deja.

Mentorule, ce onoare! Yusuf nu este cu tine?

Nu templierii au lansat alt atac împotriva Bârlogu lui nostru din Marele Bazar și Yusuf a plecat acolo. Ezio făcu o pauză. Care-i situația aici?

Dogan își șterse fruntea.

Am respins avangarda, dar ei s-au retras și așteaptă întăriri.

Oamenii tăi sunt pregătiți?

Dogan zâmbi reținut, încurajat de entuziasmul și încrederea Mentorului.

- Acum, după sosirea ta aici, da, sunt!

- Din ce parte este probabil să sosească următorul atac?

Dinspre nord. Ei cred că aceea e partea noastră cea mai slabă.

Atunci ar fi bine să ne asigurăm că-i cea mai puternică.

Dogan îi reamplasă pe Asasini, potrivit instrucțiunilor lui Ezio, astfel că erau pregătiți în momentul lansării contraatacului templierilor. Lupta fu violentă, dar în același timp scurtă, lăsând cincisprezece mercenari morți în piața de lângă turnul unde se afla Bârlogul. Pierderile Asasinilor se ridicau la trei răniți, doi bărbați și o femeie, dar niciun mort. Pentru templieri fusese un dezastru.

Nu se vor întoarce prea curând, îi spuse Dogan lui Ezio după ce totul se termină.

— Să sperăm. Din experiența mea templierilor nu le place să fie înfrânți.

— Ei bine, dacă vor încerca să atace din nou aici va trebui să învețe să se obișnuiască cu înfrângerile.

Ezio surâse și l bătu pe Dogan pe umăr.

— Astea-s vorbele pe care-mi place să le aud!

Se pregăti apoi să plece.

Unde mergi acum? îl întreabă celălalt.

Să mă alătur lui Yusuf, la Bârlogul Marele Bazar. Trimite-mi vorba acolo, dacă templierii se regroupează totuși.

— În eventualitatea aceea improbabilă, vei fi primul care va afla.

Și îngrijește-te de răniți. Sergentul tău are o tăietură urâtă la cap.

— Chiar acum se ocupă cineva de el.

Pot să ajung acolo cu sistemul linilor fulger?

Doar după ce ajungi pe malul sudic al Cornului. Va trebui să l traversezi însă cu bacul. Este calea cea mai rapidă spre peninsula.

— Cu bacul?

— Trebuia să existe un pod, dar nu știu din ce motiv n-a mai fost construit niciodată.

Ah, da făcu Ezio. Îmi amintesc că cineva a menționat asta. Întinse mâna. *Allaha ismarladik*.

— Gule gule zâmbi Dogan.

Bârlogul la care trebuia să ajungă Ezio se afla nu departe de Bazar, în cartierul imperial, între Bazarul propriu-zis și vechea biserică Hagia Sofia, transformată acum de otomani în moschee. Luptele însă aveau loc mai spre sud-vest, aproape de docurile de pe malurile sudice ale orașului. Asasinul rămase câteva clipe pe un acoperiș și observă bătălia, care era în plină desfășurare pe străzile și cheiurile de sub

el. De la un stâlp din apropiere o funie se întindea până într-un loc unde l zări pe Yusuf, pe doc, cu spatele spre apă, în toul încăierării. Se lupta cu șase mercenari voinici, iar tovarășu său erau prea ocupați ei înșiși pentru a i sări în ajutor. Ezio își agăță cârligul de frânghie și porni coborârea într-acolo. Sări de pe funie de la trei patru metri înălțime și și rășchură brațele și picioarele, cu pumnalul secret al mâinii stângi extins, astfel încât să aterizeze pe spinările a doi atacatori ai lui Yusuf, pe care-i doborî. Aceștia muriră înainte să fi avut timp să reacționeze și Ezio rămase locului când ceilalți patru se întoarseră la unison spre el, oferindu-i astfel lui Yusuf răgazul necesar pentru a i ocoli prin flanc. Asasinul menținu pumnalul cârlig extins.

Când cei patru templieri se năpustiră urlând asupra florentinului, Yusuf sări asupra lor din lateral acționându-și rapid propriul pumnal secret. Un soldat uriaș ajunsese lângă Ezio și-l silise să se retragă cu spatele până la zidul anu. antrepozit, când asasinul își aminti de metoda cârlig rostogolit și o folosi pentru a scăpa după care își puse la pământ adversarul și-i dădu lovitura de grație cu pumnalul secret. Între timp Yusuf în lichidase pe alți doi, iar supraviețuitorul din grup preferase să dea bir cu fugiții.

În rest se părea că luptele se domoliseră pe măsură ce oamenii lui Yusuf îi dominau pe templieri, care într-un final se pierdură blestemând în adâncurile orașului, spre nord.

Mă bucur că ai ajuns la timp ca să i cunoști pe noui mei tovarăși, de joacă, zise Yusuf. Își șterse sabia și o vârî în tracă apoi, îs. retrase pumnalul secret, iar Ezio făcu la fel. A. luptat ca un tigru pretene ca un bărbat care nu vrea să întârzie la propria lui... nuntă.

Nu ai vrut să spui înmormântare?

Nu cred că te-ar deranja să întârzi la ea.

Ei bine, dacă vorbim despre o nuntă, am întârziat deja cu vreo douăzeci și cinci de ani. Ezio își alungă dispoziția

sumbră și-și îndreptă umerii. Am ajuns la timp ca să salvez Bârlogul Bazar?

Yusuf strânse din umeri cu regret.

— Vai, nu. Abia am izbutit să ne salvăm propriile piei. Bârlogul Bazar a fost capturat. Din păcate, am ajuns prea târziu ca să-l recâștig. Ei se instalaseră deja prea bine.

— Nu dispera. Bârlogul Galata e-n siguranță. Asasini pe care i-am folosit acolo nu se pot alătura aici.

Yusuf se lumineă la față.

Cu „armata” mea dublată ca număr vom recuceri Bazarul împreună! Haide! Pe-aici!

Capitolul 23

Merseră pe străzile comerciale și prin labirintul masiv și scânteietor al *soukului* însuși splendidul și animatul Mare Bazar roșu auriu, cu nenumăratele lui pasaje pline de prăvălii ce vindeau de toate, de la parfumuri la miredeni de la pietre de oaie la covoare persane scumpe din Isfahan și Kabul mobile din lemn de cedru săbii și armuri, ibrice pentru cafea din aramă și argint, cu gâturi înalte și ciocuri șerpuitoare, pahare în formă de lălea pentru ceai, ca și altele mai mari, dar mai înguste pentru șerbet un corn al abundenței, care vindea tot ce-și putea dori sau închipui un om, într-o hărmălaie de glasuri ascuțite de vânzători ce vorbeau în cel puțin douăsprezece graiuri diferite.

După ce depășiră bazarul mergând pe lângă latura sa nordică ajunseră pe străzile din apropierea Bârlogului. Aici, prezența templierilor era evidentă. Pe clădiri atârnav stindardele lor și Ezio văzu că negustorii, care aveau tarabe în zona erau terorizați de brute bizantine.

— După cum vezi spuse Yusuf, când templierii preiau controlul asupra unui cartier le place s-o anunțe în mod ostentativ. Este o bătălie constantă pentru a-i ține la distanță. Nimic nu le place mai mult decât să ne toarne sare pe răni după fiecare victorie pe care o obțin.

Și sultanul de ce nu face nimic? Țasta-i orașul lui!

Sultanul Baiazid este departe, iar guvernatorul nu are destule resurse otomane pentru a controla situația. Dacă n-am fi noi.

Yusuf nu și termină fraza ci schimbă subiectul.

— Sullanul este în război cu fiul lui, Selim, la multe leghe spre nord-vest. E plecat de ani buni, cel puțin de la marile cutremur din 1509, dar și înainte era aproape mereu absent. Este orb față de toate tulburările astea.

Cutremurul?

Ezio își aminti că vestea respectivă ajunsese la Roma. Mai bine de o sută de moschei fuseseră transformate în ruine, alături de alte o mie de clădiri, și zece mii de cetățeni își pierduseră viața.

Trebuia să-l fi văzut. Noi l-am poreclit „Mica Judecata de Apoi”. Valurile uriașe pe care le-a stârnit în Marea Marmara aproape că au dărâmat digul de sud. Însă ochii sultanului au rămas închiși, chiar și față de avertismentul acela.

Aha, dar ochii tăi sunt deschiși, și?

— Ca două luni pline, crede-mă.

Ajunseseră la o *küresi* mare, deschisă, plină de mercenari templieri, care începură să-i privească suspicios când traversară piața.

Sunt prea mulți ca să luptăm direct cu ei, zise Yusuf. Mai bine folosim una dintr-astea.

Scoto-ci în tașca sa și scoase o bombă.

— Ce-i asta, întrebă Ezio. O fumigenă? Hmm. Nu sunt sigur că ne va fi de folos aici.

Yusuf izbucni în râs.

Fumigenă? Dragă Ezio. Mentorule -, este totuși momentul ca italienii să intre și ei în secolul al șaisprezecelea. Bombele astea nu camuflează, ci distrag. Privește!

Ezio rămase în spate, când Yusuf aruncă bomba la ceva depărtare de ei. Aceasta explodă inofensiv, dar azvârlî în aer o ploaie de monede mici, aparent din aur, care se revărsară peste mercenari. Atenția le fu imediat distrasă de la Asasini și se grăbiră să culeagă monedele, îmbrâncindu-le pe civilii din jur care încercau să li se alăture.

— Ce-a fost asta? întreba Ezio uluit, pe când își urmau drumul fără să se mai teamă acum că vor fi opriți.

Yusuf surâse șiret

Noi îi spunem Bomba de Aur. Este umplută cu monede lăcute din pirită — care arată exact precum cele din aur, dar sunt foarte ieftin de produs.

Ezio văzu cum soldații se împrăștiară, interesați acum exclusiv de „aurul nebunilor”

— Vezi? continuă Yusuf. Nu se pot abține. Haide totuși să părăsim locul ăsta înainte să le fi cules pe toate.

Azi ești plin de surprize

Construirea de bombe este o nouă pasiune a noastră, pe care am deprins-o de la chinezi. Ne ocupăm de ea cu foarte mult entuziasm.

E clar că am început să ruginesc. Totuși un prieten al meu mi-a construit cândva niște grenade, în Spania, cu mult timp în urmă, așa că știu câte ceva despre subiect. Va trebui să mă-nveți tehnicile noi.

— Cu plăcere totuși — cine-i Mentorul aici, Ezio? Încep să mă-ntreb.

— Ajunge cu glumele, Asasinule! zâmbi florentinul și-l strânse cu afecțiune de umăr pe celălalt.

Străduta îngustă pe care mergeau se deschise în altă piață, în care — ca peste tot în acest cartier controlat de templari, — se afla un grup mare de mercenari bizantini. Ei auziseră rumoarea din *karesi* vecină și păreau încordați. Yusuf scoase o mână de bombe miciute din tașcă și i le întinse lui Ezio.

— E rândul tău — îi spuse. Fă-mă mândru de tine. Vântul bate din spatele nostru, așa că n-ar trebui să avem probleme.

Bizantinii porniseră deja spre cei doi Asasini, trăgându-și săbule din tecă. Ezio scoase cuele celor trei bombe pe care le avea în mâini și le arunca spre mercenarii care se apropiau. Bombele explodară în contact cu solul cu pocnete slabe, inofensive, și, pentru o clipă, păru că nu se întâmplase nimic altceva. Apoi, însă, templarii, șovăiră și

schimbară priviri, ridicând și încercând să și șteargă untor
mele care erau acoperite cu un lichid vâcos, urât mirositor
Se retraseră în grabă

Uite cum s-au dus, comentă Yusuf. Vor mai trece zile
bune înainte ca femeile lor să-i mai primească în paturile
conjugale.

— Alta dintre surprizele tale?

Au fost bombe cu ulei de dihor foarte eficiente dacă
alegi bine momentul și nu stai în bătaia vântului.

Mulțumesc pentru avertisment

— Care avertisment?

Exact

— Haide repede. Aproape am ajuns.

Traversară karesi și porniră pe altă stradă mai largă,
dar mărginită de prăvălii cu ferestrele bătute în scânduri.
Yusuf se opri la una dintre ele și împinse grijuliu ușa care
se deschise ușor. În spatele ei era o curte simplă, cu câteva
butoaie și lazi stivuite lângă peretele îndepărtat. În mijloc
se găsea o trapă deschisă, de unde coborau trepte din pia-
tră. În colțul din stânga al curții se ridica un foișor.

Așa cum mă așteptasem, murmură Yusuf, apoi se
întoarse către Ezio și vorbi grăbit. Acesta este unul dintre Băr-
logurile noastre subterane. Pare abandonat, știu, dar dedesubt
templarii îl păzesc cu vigilență. Printre ei se numără un căpi-
tan ticălos. Te pot ruga să-l găsești și să-l ucizi?

Vă voi ajuta să vă recăpătați ascunzătoarea

Minunat! După ce termini, suie în foișorul acela și
lansează racheta luminoasă pe care o vei găsi. Este alta din-
tre bombele noastre și este o copie a celei cu care templarii
își anunță retragerea.

Și tu?

— Templarii din piață vor înțelege destul de repede ce
s-a întâmplat, așa că mă voi întoarce și voi găsi un mijloc
prin care să-i opresc să ne urmeze aici și să vină în ajutorul

comarazilor lor. Mai am două bombe cu fosfor la cingătoare care ar trebui să se dovedească decisive.

— Așadar, folosiți totuși vechile paravane de fum?

Yusuf încuvîntă din cap.

Da, însa astea sunt destul de afurisite așa că. Ridică șarfă de la gât, acoperindu-și gura și nasul. Iar înainte de a pleca, mai am un șiretlic în mânecă, care ar trebui să-ți scoată pe șobolani din adânc — în niciun caz nu vreau să coborî în Bârlog și să te lupti în semiîntineric cu nemernicii ăia. După ce vor ieși la suprafață, ar trebui să-ți poți rezolva fără mari dificultăți.

Scoase din tască o ultimă bombă și o cântări o clipă în palmă.

— O să-o lansez. Iar după aceea am plecat să-mi fac treaba. Trebuie să neutralizăm simultan ambele grupuri de templieri, altfel suntem pierduți. Acoperă-ți urechile asta-i o petardă și e plină cu sulf, așa că va bubui ca un trăsnet. O să-ți scoată imediat la suprafață, dar nu vreau să-ți spargă timpanele.

Ezio făcu așa cum i se spusese și se retrase într-o poziție strategică pe latura umbrită a curții, de unde vedea perfect trapa. Înlocui pumnalul secret de la mână stângă cu hamul pistolului, preferând să păstreze pumnalul cârlig pentru lupta corp la corp. Din apropierea străzii, Yusuf își aruncă petarda în capătul opus al curții și dispăru.

Răsună o puzuitură teribilă și cu toate că și acoperise term urechile sub glugă, Ezio tot simți șocul unei sonore. Scutură din cap, pentru a-l limpezi, și imediat după aceea zece templieri, conduși de un căpitan cu nasul roșu, ieșiră în goană prin trapă, sub razele soarelui, și priviră în jur panicați. Ezio acționa iute și ucise trei, înainte să fi avut timp să reacționeze. Folosindu-și pumnalul-cârlig, izbuti să omoreze încă trei în următorul minut de luptă. Alți trei fugiră când auziră sunetele a încă două explozii, urmate la scurt timp după aceea de izul slab de fum purtat de briză.

— Perfect sincronizat, Yusuf murmură Ezio în barbă.

Îl înfruntă acum pe căpitanul templier. Era un bărbat vânjos, sașiu, cu umerare de armură negre și, uzate peste tunica roșu-închis, în mână dreaptă ținea o sabie grea de Damasc, iar în stânga avea un hanger cu aspect periculos, cu vârful ca un ghimpe.

— Sfășiere și spintecare, rosti căpitanul cu glas răgușit. Te agăț ca pe un pește cu hangerul și ți retez beregata cu spada. Ești ca și mort, Asasinule.

Chiar ar fi cazul ca voi templierii să intrați în secolul al șaisprezecelea, îi răspunse Ezio.

Ridică brațul stâng și declanșă pistolul, care, tășni prompt în palmă. Trase gândindu-se că de la distanța aceea nu putea să rateze ținta, chiar și cu mâna stângă și, într-adevăr, glonțul strapunse osul dintre ochi, a căpitanului.

Templierul încă nu căzuse cu totul în genunchi când Ezio traversă în fugă curtea, sări pe un butoi ca trambulină, după care se folosi de pumnalul-cărlig ca să ajungă în toișor.

Racheta despre care-i spusese Yusuf nu fusese descoperită și nici nu se clintise de la locul ei. Există și un mortar micuț, în care Ezio o încarcă. După o clipă racheta se ridică mult pe cer lăsând în urmă o coadă strălucitoare de foc și fum violet.

Când reveni la baza foișorului, Yusuf îl aștepta deja acolo.

Nu i de mirare că ești Mentorul nostru, rosti selgiucidul. Nu te-ai fi putut sincroniza mai bine.

Rachie triumfător și adăugă:

Templierii se retrag pe toate fronturile.

Capitolul 24

Bârlogul Bazar era remarcabil de curat și de ordonat, ținând seama că fusese recent ocupat de templieri.

— Vreo stricăciune? îl întrebă Ezio pe Yusuf care privea preocupat tavanul

Nu văd nimic. Chiar dacă sunt gazde rele, templierii bizantini sunt chiar și cuminiți. După ce au capturat un loc, le place să-l păstreze intact.

— Pentru că intenționează să rămână acolo?

— Exact! Yusuf își frecă palmele. Trebuie să profităm de micile noastre victorii pentru a le pregăti în continuare pentru lupta împotriva amicilor greci. Ți-am arătat cum să folosești unele dintre bombele noastre, dar ar fi și mai bine dacă ai ști cum să le construiești.

— Și aici există cineva care m-ar putea învăța?

Bineînțeles! Insuși maestrul Piri Reis.

Piri Reis este... unul dintre noi?

— Este un fel de a spune. Ți place să se țină la distanță. În tot cazul, e de partea noastră.

— Crezusem că este mai degrabă un cartograf, zise Ezio amintindu-și de harta Ciprului primită de la Ma'Mun.

— Cartograf, navigator, pirat... deși în ultima vreme urcă rapid în ierarhia Flotei otomane, este destul de priceput la toate. În plus, cunoaște Istanbulul (Kostantiniyye) ca pe propriul buzunar.

— Asta-i bine, fiindcă, pe lângă construirea bombelor, vreau să-l întreb ceva ce ar putea să știe despre oraș. Când îl pot întâlni?

Nu există moment mai bun decât prezentul. Și nici nu avem timp de pierdut. Te simți bine după muca ta încăierare? Simți nevoia să te odihnești?

Nu.

Perfect! Atunci te duc chiar acum la el. Ateherul lui de lucru nu-i departe de locul ăsta.

Piri Reis – amiralul Piri – avea câteva camere mici, fără uși între ele, astfel ca formau un singur spațiu, mai mare la primul etaj de pe latura nordică a Marelui Bazar. Îmmina rece și împede care patrundea prin ferestrele înalte cădea pe mesele pentru hărți înșiruite perfect pe podeaua din lemn de tec a unui studio tăcut. În deplină ordine, pe mese erau întinse hărți mai numeroase și mai variate decât văzuse Ezio vreodată, pe scaunele din fața lor o mână de asistenți lucrau tăcut și atenți. Pereții de vest și de sud ai ateherului erau acoperiți cu și mai multe hărți, fixate și aliniate una lângă alta. Cinci globuri, pământestești mari, câte unul în fiecare colț și unul în centrul încăperii, completau decorul. Globurile erau de asemenea în lucru, iar zonele cu cerneala mai proaspătă arătau descoperirile adăugate cel mai recent.

Peretele de vest era acoperit cu planșe tehnice detaliate, realizate de mâini experte, dar acestea erau așa cum Ezio văzu dintr-o privire – numai pentru bombe. Pe când se îndrepta către odaia în care se afla Piri, putu să citească suficient ca să vadă că bombele erau clasificate în categorii: Letale, Tactice, Diversiune și Carcase Speciale. O firidă din perete era îndeajuns de mare ca să conțină un banc de lucru în spatele cărui diverse scule pentru operațiuni cu metale erau aranjate cu precizie pe polite.

Era o deosebire evidentă față de haosul în care-i plăcea lui Leonardo să lucreze, gândi Ezio și surâse în barbă la amintirea prietenului său.

Cei doi Asasini îl găsiră pe Piri lucrând la o planșetă mare pentru proiectare, direct sub ferestre. Cu șase-șapte

Unii mai tînăr ca Ezio, amiralul era un bărbat cu aspect robust și sănătos, cu pielea arsă de soare și bătută de vînt purta turban din mătase albastră, sub care fața energică cu o expresie de concentrare intensă examina desenul cu ochi oțeli, limpezi și pătrunzători. Barba castanie și stufoasă era îngrijită cu atenție, în ciuda lungimii sale. Acoperirea gulerul tunicii din brocart cu fir de argint și gât înalt, pe care o purta alături de șalvarii albaștri și sabotii simpli din lemn.

Îl privi cercetător pe Ezio și asasinul procedă la fel, în timp ce Yusuf făcea prezentările.

Poți să-mi repeți numele tău? întrebă Piri.

Ezio. Ezio Auditore da Firenze.

Ah, da. Pentru o clipă mi s-a părut că Yusuf a spus „Lothario”. N-am auzit deosebirea.

Îl privi pe asasin, care ar fi jurat că zărește o scripștură amuzantă în ochii săi. Oare reputația lui Ezio – cel puțin într-un anumit domeniu – l-o luase înainte? Se gândi că avea să-i placă bărbatul acesta.

„Îi am văzut lucrările, mai exact, hărțile, îi zise Ezio. Am avut o copie a celei pe care ai făcut-o insulei Cipru.

– Chiar așa? îi răspunse amiralul morocănos.

În mod clar, nu-i plăcea să fie întrerupt de la muncă. Sau cel puțin aceea era impresia pe care dorea să o lase.

Însă astăzi am venit să-ți cer sfatul în alt domeniu în care ești specialist.

Harta aceea a Ciprului a fost bună, zise Piri ignorându-i ultimul comentariu, însă am mai îmbunătățit-o de atunci. Arată-mi-o pe a ta.

Ezio șovăi.

N-o mai am, mărturisi el. I-am dat-o unui prieten.

Piri ridică ochii la el.

Foarte generos din partea ta. Știi cât valorează hărțile mele?

Da însă îi datoram omului acela viața mea. Ezio șovăi
din nou. Este corăbier, la fel ca tine

Hm. Cum se numește? Poate că am auzit de el

- Este un mameluc și folosește numele al-Scarab.

Piri se lum.nă brusc la față

Pungașul ăla bătrân! Ei bine, sper să aibă foloase de
pe urma ei. Cel puțin el știe că n-are rost să ncerce ceva
împotriva noastră.

Se întoarce după aceea către Yusuf.

Tu de ce mai stai aici? N-ai nimic mai bun de făcut?
Șterge-ți și lasă-l pe prietenul tău cu mine. Voi avea grijă
să nu-ți lipsească nimic. Orice prieten al lui al-Scarab este
și prietenul meu!

Yusuf râșn. larg și-și luă rămas bun

Știam că o să te las pe mâini bune, îi zise el lui Ezio
când plecă.

După ce rămaseră singuri, Piri deveni mai serios

Știu cine ești, Ezio, și bănuiesc de asemenea de ce
ai venit la mine. Vrei să bei ceva? Dacă îți place, am cafea

Da în cele din urmă a început să-mi placă

Perfect!

Piri bătu din palme spre unul dintre asistenți lui, care
înclină din cap și dispăru în partea din spate a atelierului,
de unde reveni în scurt timp cu o tavă din aramă pe care se
aflau un ibric cu gât de lebadă, cescuțe minuscule și o far-
furie cu dulciuri moi de culoarea chihlimbarului, din care
Ezio nu mai gustase niciodată

Îl țin minte pe al-Scarab din vremea când am fost eu
însumi corsar. Zise Piri. Am luptat umăr la umăr în ambele
bătălii de la Lepanto, acum zece-doisprezece ani, sub stea-
gul unchiului meu Kemal. Nu mă îndoiesc că ai auzit de el.

Da

Spaniolii s-au luptat cu noi ca niște lei, dar n-am rămas
cu aceeași părere despre genovezi sau venetieni. Tu ești flo-
rentin, nu-i așa?

– Da

– Deci, un marinar de uscat.

Cei din familia mea au fost bancheri.

La suprafată, da! Dedesubt însă exista ceva mult mai nobil

– N-am finanțele în sânge, așa cum ai tu navigația.

Piri izbuernu în răs.

Bine spus!

Sorbi puțin din cafea și făcu o grimasă când își trîpse limba. După aceea coborî de pe taburet, își destînsă umerii și puse jos creionul

– Ajunge însă cu amabilitățile. Am văzut că ai privit deja desenele la care lucrez. Au vreun înțeles pentru tine?

Pot să-mi dau seama că nu sunt hărți

– Ai venit după hărți?

Și da, și nu. Dar înainte de a vorbi despre orice altceva, aș dori să ți pun o întrebare despre oraș.

Piri desfăcu larg brațele

– Dă-i drumul

Ezio scoase din tasă *Cruciada secretă*, cărțuța lui Niccolò Polo, și i-o arătă

– Interesant comentă Piri.. Știu desigur totu. despre frațul Polo. Am citit cartea lui Marco. Ca să ți spun drept exagerează nițel

– Am luat cărțuța asta de la un templier din Masyaf. Yusuf știe despre ea și despre conținutul ei

Masyaf? Deci ai fost acolo

– În ea sunt menționate cinci chei pentru biblioteca lui Altair. Din câte am citit, văd că Altair a încredințat cheia lui Niccolò, care le-a adus în Constantinopol și le-a ascuns

Iar templarii știu și ei asta, da? Prin urmare, va întreceți ca să puneți mâna pe toate

Ezio încuvîntă din cap

Tempereri au găsit deja una, ascunsă în beciurile Palatului Topkapı. Trebuie s-o recuperez și să le găsesc și pe celelalte patru.

Și... de unde vrei să începi?

Știi cumva unde a funcționat vechea misiune comercială a fraților Polo?

Piri îl privea cu atenție.

— Da, ți-am spus cu precizie unde a fost. Vino aici.

Îl conduse la o hartă mare, extrem de detaliată a Constantinopolului, care atârna pe un perete într-o ramă aurită simplă. O studie puțin, apoi ciocăni cu vârful arătătorului într-un loc.

Aici. La vest de Hagia Sofia. Foarte aproape de noi. De ce? Există vreo legătură?

Am o bănuială pe care trebuie s-o verific.

Piri îl privea din nou.

Cartea aceasta este prețioasă, rosti el încet.

— Da. Foarte prețioasă, dacă nu mă-nșel.

— Atunci ai grijă să nu cadă în mâinile cui nu trebuie.

Iăcu apoi câteva clipe, cufundat în gânduri, după care urmă:

Ai grijă când găsești vechea misiune comercială a fraților Polo. S-ar putea ca acolo să-ntâlnești mai multe decât ți-ai dori.

Cuvintele acestea cer și o întrebare?

Dacă cer, atunci este o întrebare la care eu nu cunosc răspunsul. Te rog doar să fii precaut, prietene.

Ezio șovăi înainte de a-i destăinui mai multe amiralului.

— Cred că-mi voi începe căutarea de acolo. Sunt aproape sigur că în locul acela trebuie să fie ascuns ceva care să-mi ofere primul indiciu.

Este posibil, încuviință scurt Piri, totuși ține seama de avertismentul meu.

După aceea se lumină la față și-și frecă palmele viguros, parcă pentru a alunga demoni.

— Iar acum, după ce am rezolvat subiectul acesta, cu ce te mai pot ajuta?

— Sunt sigur că ai ghicit deja. Mă aflu aici într-o misiune a Asasinilor poate cea mai importantă din toate timpurile, iar Yusuf mi-a spus că ai putea să-mi arăți cum să construiesc bombe. Mă refer la cele speciale pe care le-ai conceput aici.

— Of, lui Yusuf asta nu-i mai tace gura! Piri îl privea însă apoi cu seriozitate. Ezio, eu nu-mi pot compromite poziția. Sunt navigator-șef al Flotei sultanului și acesta este proiectul meu curent. Arată din braț spre hărți, după care îi făcu cu ochiul. Bombele sunt o preocupare secundară. Totuși îmi place să-mi ajut prietenii adevărați pentru o cauză justă.

Poți să te bazezi pe discreția mea. Așa cum sper că și eu mă pot baza pe discreția ta.

Perfect. Urmează-mă.

Piri îl conduse pe asasin la o nișă spațioasă din perețele de vest.

— De fapt, zise el, bombele fac parte tot dintr-un proiect de cercetare navală. De-a lungul activității mele militare, am dobândit respect și apreciere față de artilerie și explozibili. Iar asta i-a slujit bine pe Asasini. Ne oferă un atu.

Descrie un gest larg din braț spre planșele tehnice.

— Am conceput multe tipuri de bombe, dar unele sunt destinate exclusiv pentru azuul Frăției. Așa cum poți vedea, le-am clasificat în patru categorii principale. Desigur, sunt niște arme scumpe, dar în rația a înțeles mereu asta.

— Yusuf mi-a spus că Asasini de aici nu prea au fondur.

Asta se întâmplă cu majoritatea cauzelor bune, îi răspunse Piri. Dar Yusuf este în același timp foarte inventiv. Am înțeles că știu cum să folosești armele astea?

Am avut parte de o lecție-fulger.

Amiralul îl cântări din ochi.

— Bun. Așa cum, evident, ți a promis Yusuf, eu îți pot arăta cum să ți construiești propriile bombe.

Ocoli masa și luă de pe ea două bucăți de metal cu aspect ciudat. Interesat, Ezio se aplecă și întinse mâna după a treia.

Nu, nu, nu! avertiză Piri. O singură mișcare greșită și BANG! Sare în aer toată clădirea.

Vorbești serios?

Piri chicot.

Cum te-ai mai schimbat la rață! Haide să-ți arăt.

În următoarele ore, Piri Reis îl purtă pe Ezio prin etapele de bază implicate în construirea tuturor tipurilor de bombe și a materialelor necesare.

Ezio află că toate bombele conțineau ingredientul fundamental al prafului de pușcă, dar că nu toate erau concepute pentru a fi letale. El cunoștea deja grenadele letale, pe care le utilizase când atacase flota lui Cesare Borgia în Valencia, cu patru ani în urmă, iar Yusuf îi arătase cum să folosească bombe pentru diversioni, care creau paravane de fum, bubuituri ca de tunete, miasme oribile și bani aparent căzuți din cer. Acum Piri îi demonstrează alte aplicații. Printre bombele cu efect letal erau cele care utilizau praf de cărbune, care sporea puterea de detonație a prafului de pușcă, și bombele cu fragmentare, ale căror șrapnele ucideau cu răni hidease pe rază mare. Bombele conțineau pungulițe cu sange de miel împroșcau lichidul peste oponenți, făcându-i să creadă că fuseseră răniți și stârnindu-le panica. Alt tip de explozibil neletal, util când voiai să-i întârzi pe urmăritori, era bomba cu cuie, care azvârlea în calea lor mănunchiuri de cuie răsucite laolaltă. Poate că cele mai neplăcute erau bombele ce utilizau fie pudră de datură, fie atropa ucișoasă.

Datura și atropa, explică Piri cu o expresie gravă pe chip, sunt două dintre ierburile pe care noi le numim „vrăjitoarești”, alături de măselariță și mandragoră. Mie nu-mi place să le folosesc decât în caz de pericol cu totul

extrem. Când explodeaza în mijlocul inamicilor, datura cauzează delir, afectiuni ale creierului și moarte. Ea este probabil cea mai rea dintre toate. Atropa produce un gaz toxic la fel de letal.

— Templarii n-ar șovăi să le folosească împotriva noastră dacă ar putea.

Acesta este unul dintre paradoxurile morale cu care omenirea se va lupta până când va deveni cu adevărat civilizată, răspuse Pir. Oare este rău să folosești răul în combaterea răului? Iar acceptul acestei argumentări nu este oare o simplă justificare pentru ceva ce nici unul dintre noi n-ar trebui să facă, de fapt?

Deocamdată, zise Ezio, nu ți timp pentru examinarea acestor întrebări.

Vei găsi ingrediente e pentru aceste bombe în locuri din oraș, despre care te va informa Yusuf, spuse Pir. Așa că ține ochii deschiși și fii atent la tot ce e în jurul tău când umbli pe străzi.

Ezio se ridică să plece. Pir întinse o mână cafernic precum coaja nucilor.

Întoarce-te oricând vei avea nevoie de mai mult ajutor.

Asasinul îi strânse mâna și nu fu surprins de fermitatea ei.

— Sper că ne vom reîntâlni.

— Ah, surâse enigmatic amiralul, dar eu n-am nicio îndoială în privința asta.

Capitolul 25

Urmând instrucțiunile lui Piri Reis, Ezio străbătu din nou Marele Bazar, ignorând lingusirile insistente ale neguțătorilor de acolo, până ajunsese în cartierul din vestul structurii uriașe a Hagiei Sofia. Aproape că se rătăci prin labirintul de străduțe și alei din jurul ei, dar găsi până la urma punctul despre care era sigur că Piri îl indicase pe harta sa.

O horârie iar deasupra așii era scris un nume venețian.

Intră și, spre marea lui surprindere și încântare abia camuflată, se trezi față în față cu tânăra pe care o întâlnise în cursul călătoriei spre Constantinopol. Ea îl întâmpină cu căldură, dar asasinul înțelese imediat că era salutat ca atare doar pentru că era un potențial client. Pe fața ei nu citi niciun semn de recunoaștere.

Buon giorno! Merhaba! zise ea, trecând automat din italiană în turcă. Intră, te rog.

Își făcea de lucru printre cărți și, când se întoarse, răsturnă un teanc. Ezio văzu de la prima privire că prăvălia era antiteza atelierului bine ordonat al lui Piri Reis.

Ah! exclamă femeia. Scuze pentru dezordine. N-am avut timp să aranjez nimic de când m-am întors din călătorie.

Ai sosit cu corabia din Rodos, nu?

Ea îl privi surprinsă.

Si? De unde știu?

— Am fost pe aceeași corabie. Se pleca ușor. Mă numesc Auditore, Ezio.

Eu sunt Sofia Sartor. Și am făcut cunoștință?

Asasinul surâse

— Abia acum. Pot să arunc o privire?

Prego. Că veni vorba, majoritatea celor mai bune volume ale mele sunt în spate.

Sub pretextul că se uita la cărțile stivuite într-un haos aparent pe un labirint de rafturi din lemn instabile, Ezio pătrunse mai adânc în ungherele întunecate ale prăvăliei.

Mă bucur să întâlnesc alt italian în cartierul ăsta, rosti Sofia urmându-l. Majoritatea compatrioților noștri prefera să stea în cartierul venețian și în Galata.

— Și eu mă bucur să te întâlnesc. Mai ales deoarece crezusem că războiul dintre Veneția și Imperiul Otoman s-a alungat pe italieni. La urma urmelor n-au trecut decât șapte opt ani de atunci.

Așa este, totuși Veneția și-a păstrat controlul asupra insulelor ei din Marea Albă și totul s-a aranjat, răspunse ea. Cel puțin, pentru moment.

— De aceea ai rămas?

Înlocuia strânse din umeri.

Am locuit aici cu părinții când eram mică. Este adevărat, am plecat după începerea războiului, dar am știut mereu că mă voi întoarce.

Șovăi o clipă, apoi urmă

Tu de unde ești?

— Din Florența.

— Ah.

E vreo problemă?

Nu, nu. Am cunoscut câțiva florentini foarte draguți.

— Nu trebuie să pari așa surprinsă.

— Scuză-mă. Dacă ești în căutarea unor cărți anume, ajunge să mă întreb.

Grazie.

Iar dacă te interesează, în curtea din spate sunt și mai multe. Să nu sînceră, mai multe decât se pare că aș putea vinde, zise ea cu un aer ușor trist.

— De ce ai fost în Rodos?

Cavalerii loaniți sunt neluștiți. Ei știu că otomanii n-au renunțat la ideea cuceririi insulei lor și consideră că de acum este doar o chestiune de timp. Philippe Villiers de l'Isle Adam vindea o parte din biblioteca lor, așa ca pot spune că am fost la cumpărături. Din păcate, n-am avut mare succes. Ce prețuri cereau!

— De l'Isle Adam este un Mare Maestru bun și un bărbat curajos.

Îl cunoști?

— Doar după reputație.

Femeia îl privi cum se învârtea prin librărie.

— Te ce? Îmi face plăcere să pălăvrălesc cu tine, dar ești sigur că nu ți pot fi de ajutor? Pară cumva descumpănit.

Ezio decise să dea cărțile pe față.

De fapt, nu intenționez să cumpăr nimic.

— Ei bine, *Messer*, răspunse Sofia destul de sec, eu nu dau nimic pe gratis.

— Scuză-mă. Mai suportă-mă puțin. Mă voi recom-pensa față de tine.

— În ce fel?

Mă gândesc deja la ceva.

— Să știu că

Însa Ezio ridică o mână, cerându-i tăcere. Trăsese un raft de lângă peretele din spate al curții acoperite. Putea să vadă că peretele acela era mai gros decât ceilalți, și observase în el o crăpătură care nu era deloc o crăpătură.

Era parte din cadrul unei uși, iscusit camuflate.

— *Dio mio!* exclamă Sofia. Cine a pus-o acolo?

Rafturile astea au mai fost mutate vreodată de la locul lor?

— Niciodată. Sunt aici de când a cumpărat tata prăvălia, iar înainte locul ăsta fusese părăsit de ani buni — poate chiar de decenii

— Am înțeles

Ezio îndepărtă din jurul ușii praful și gunoaiile ce se acumulaseră acolo de atâta timp, însă nu găsi o clanță sau altă modalitate de a deschide ușa. După aceea își aminti de usa secretă care ducea în cripta din Monteriggione, în fortăreața unchiului său, și pipăi în jurul cadrului ei cautând un resort ascuns. Nu după mult timp, ușa se deschise spre interior. Înăuntru, trepte de lățimea zidului coborau în beznă.

Incredibil, murmură femeia privind peste umărul lui.

Ezio îi simți parfumul discret al părului, al pielii

Cu permisiunea ta, voi vedea unde duce, rosti el ferm.

Să-ți aduc o lumină. O lumânare

Ea reveni în câteva clipe cu o lumânare și o cutiuță cu cremene, amnar și iasca

Cine ești tu, *Messer*? îl întrebă, privind-l în ochi

Doar bărbatul cel mai interesant din viața ta

Ea surase scurt

Ah! *Presuntuoso!*

Rămâi aici. Nu lăsa pe nimeni să intre în prăvălie. Mă întorc cât pot de repede

Ezio coborî treptele. La baza lor era un tunel care ducea și mai adânc sub pământ

Capitolul 26

Asasinul se pomeni într-un sistem de cisterne subterane. La lumina slabă a lumânării, zări plafoane boltite, susținute de rânduri de coloane zvelte, ale căror capitelluri erau decorate cu o multime de simboluri, printre care Ezio recunoscă ochi. Unele coloane aveau la bază capete de Gorgone monstruoase, răsturnate bizar.

Recunoscă locul în care se afla Yerebatan Sarnici, Cisterna Bazilică, giganticul sistem de bazine construit sub Constantinopol. Niccolo Polo o menționase în cartea sa. Fusesse construită ca sistem de filtrare a apei de către împăratul Iustinian, cu o mie de ani în urmă. Totuși, nu alunga defel stranietatea generală a locului că știa istoria faptului respectiv. Aproape că se simțea descurajat de spațiul vast și cavernos care-l înconjură și despre care aprecia, după ecorile starnite de mișcările lui, că avea mărimea unei catedrale. Își aminti apoi că Niccolò oferise în *Cruciada secretă* unele indicații despre locul unde putea fi găsită o cheie. Indicațiile fuseseră în mod deliberat obscure, totuși Ezio decise să încerce să le armeze, concentrându-se și silindu-se să-și amintească detaliile.

Era greu să nu producă absolut niciun zgomot, mergând prin apa puțin adâncă ce acoperea fundul cisternei, dar treptat, reuși să reducă sunetele la minimum. În plus, zgomotele produse de el fură în curând acoperite de cele ale unor oameni care nu bănuiau nimic și pe care îi auzea venind din față. În mod evident, nu era singurul pornit în

această căutare și și reaminti că, înainte să fi intrat în posesia cărții, aceasta fusese în mâinile templierilor.

În față începură să se zărească lumini. Ezio stinse lumânarea și se furisă spre ele. În curând distinse siluetele a doi templieri, așezați lângă un toc mic într-un pasaj întunecat. Unul se apropie. Cunoștea destul de bine limba greacă pentru a înțelege în mare parte ce vorbeau.

Cel care vorbea era furios și nu se sfia să-și arate iritarea. Ba chiar părea în pragul isteriei.

Te distihua! zicea el pe un ton agitat. *Ce mizerie! Știu de cât timp scotocim prin cisterna asta împuțită?*

— Eu sunt aici de câteva săptămâni, răspunse tovarășul lui ceva mai potolit.

— *Ăsta-i un fleac! Eu sunt aici de treisprezece luni!* Din clipa când Marele Maestru a găsit cheia aia blestemată! Se mai calmă puțin, apoi relua. Dar el habar n-are unde să le caute pe restul. Tot ce știe — tonul soldatului deveni sarcastic — este că sunt „undeva prin oraș”.

Au zindur-l, celălalt deveni de asemenea mai neliniștit, părând copios de viitorul care — aștepta.

— Pă, *ăsta-i un oraș foarte mare.*

— *Știu! Așa am spus și eu — dar în barbă.*

Fură întrerupți de sosirea unui sergent.

La treabă, putoilor! Gredeti că sunteți plătiti ca să stați toată ziua și s-o trecați?

Mormăind nemulțumiți, bărbatul își reluară treburile. Ezio îi urmă îndeaproape, sperând să culcagă și alte informații. Celor doi li se alăturară în scurt timp alți cinci șase soldați, la fel de murdari și de nervoși.

Ezio trebuia totuși să fie atent pe unde calcă. Chiar dacă erau obosiți și țăfnoși, templierii erau bine instruiți și vigilenți.

— Petros! strigă unul dintre ei. Asigură-te că avem destule torțe pentru săpături. M-am săturat să oăjbăi prin întuneric.

Ezio ciuli urechile la auzul cuvântului „săpături”, dar când făcu următorul pas, teaca sabiei îi atinse o coloană, iar tavanele bolbite reverberară și amplificară zăngănitul slab

Cel numit Petros privi repede în spate.

— Ne urmărește cineva! șueră el. Fiți cu ochii n patru și cu mâinile pe arme

Soldatul intrară brusc în alertă și se strigară unul pe celălalt cu glasuri șoptite

Vezi ceva?

— Căutați în toate ungherele!

Ezio se retrase și mai mult în umbre și așteptă răbdător domolirea panicii. În același timp se atenționează să fie de două ori mai precaut în condițiile acelea acustice

Treptat, soldații își reluară căutarea inițială. Privindu-i, asasinul putea să vadă că acțiunile lor erau haotice și ca ei o știau, prea bine. Continuă totuși să-i urmărească, sperând să detecteze un tipar și ascultându-le în același timp conversațiile sporadice.

— Ce mai pute pe aici!

— La ce te-ai aștepta? E o canalizare.

— Ar fi bună acum o gura de aer proaspăt.

Răbdare! În trei ore vine schimbul!

— Țineți-vă gura! lătră sergentul, apropiindu-se din nou. Și ciuliți urechile. Dumnezeu știe de ce v-au ales tocmai pe voi pentru o misiune așa delicată.

Ezio înaintă, îi depăși pe soldați, și ajunse la un mal din piatra, pe care doi locotenenți stăteau lângă un coș metalic cu cărbuni aprinși. Trase cu urechea la discuția lor

Suntem cu un pas înaintea Asasinilor, asta știu cu siguranță, spuse unul dintre ei

— Marele Maestru a ordonat să ne grăbim încă și mai mult. S-ar putea ca Asasini să fie mai aproape decât credem.

— Probabil că are el motivele lui. Și de fapt cum arată cheile astea?

Ca aia pe care am găsit-o sub Topkapı. Așa se presupune.

Celălalt locotenent se cutremură din tot corpul.

— Opt ore în mizeria asta. *Apistefto!*

De-acord. N-am fost mai plătuit în viața mea.

Da, dar în curând vom găsi cheile.

Poate în visurile tale.

Brusc, primul locotenent se uită repede în jur.

— Ce a fost asta?

— Vreun șobolan, probabil. Domnul mi-e martor că sunt o droaie pe aici.

Parcă toate umbrele se mișcă.

Asta-i din cauza focului care pâlpâie.

- Este cineva pe-aici? Îl simt.

— Ai grijă. Începi să o iei razna.

Ezio trecu foarte încet pe lângă ei, mișcându-se pe cât de lent putea, deși ar fi vrut să se năpustească, fiindcă nu îndrăznea să îngăduie apei din jurul gambelor sale nici măcar să se încrețească. În cele din urmă ajunse suficient de departe de cei doi ofițeri și de restul templierilor, pășind peretele unui coridor umed, mult mai scund și mai îngust decât saulele cu coloane din care se desprinsese. Cumva i se părea că se afla pe drumul cel bun. De îndată ce luminile și zgomotele templierilor dispăruseră complet în urma lui, se simți destul de nerat de grijă ca să reaprindă lumânarea, așa că o scoase din tasca, împreună cu cutiuța ce conținea cremene, amnar și iasca, rugându-se în gând să nu scape niciuna dintre ele, în timp ce se străduia să producă o scântie.

În cele din urmă reuși să o facă. Se opri o clipă, pentru a se asigura că nu era urmărit, apoi continuă pe coridorul care cotea și șerpuia, și care, spre consternarea lui, se ramifica în alte pasaje. Ocazional, pornea pe unul greșit și se pomenea în fața unui zid. Revenind pe propriile urme, începu să se întrebe dacă nu se afla cumva într-un soi

de labirint. Merse însă și mai în adânc, și mai în beznă, rugându-se să și amintească drumul de întoarcere și să se poată încrede în proprietara Bibliotecii, până când tu răspundeați cu o strălucire slabă în față. Nu era mai puternică decât a unui licurici, dar îndeajuns ca să-l călăuzească.

Urmă pasajul, până se deschise într-o cameră circulară micuță, a cărei boltă se pierde în umbrele de sus. Jumătăți de coloane se înșiruiau pe lângă pereți la intervale regulate și nu se auzeau decât șanțele picăturilor de apă.

În centrul camerei exista un soclu mic din piatră, pe care se găsea o hartă împăturită. Ezio o desfăcu și constată că era planul Constantinopolului, cu detalii incredibile, pe care vechea misiune comercială a fraților Polo era marcată clar în centru. Patru linii împărteau harta și în fiecare secțiune astfel delimitată exista câte un punct de referință al orașului. Pe marginile hărții erau scrise titlurile a douăsprezece cărți, dintre care patru erau plasate lângă fiecare dintre secțiunile hărții. Cele patru cărți aveau titlurile în albulunuri verde, albastru, roșu și negru.

Asasinul împături cu grijă harta și o puse în tasca. După aceea își întoarse atenția la ceea ce se afla în centrul soclului din piatră.

Era un disc tot din piatră, gravat, cu diametrul de zece centimetri. Discul se subția spre margine și pareă lucrat din obsidian. Era străpuns exact în mijloc de o gaură perfect rotundă cu diametrul puțin mai mare de un centimetru. Suprafața îi era acoperită de simboluri și Ezio le recunoscuse pe unele dintre ele din paginile Codexului care fuseseră în colecția tatălui și a unchiului său; un soare ale cărui raze se sfârșeau drept palme, ce se întindeau spre o planetă; creaturi umanoide ciudate cu sex nedeterminat, cu ochi, buze, frunți și părtețe exagerate; simboluri și calcule matematice absconse.

Din el emana strălucirea ca de licurici.

Precaut, aproape cu venerație, Ezio îl lua în mână. Nu mai simțise un asemenea sentiment de respect de când

ținuse ultima dată Mărul și deja părea să știe ce anume avea în palme.

Când îl întoarse, strălucirea discului se intensifică.

„Che succede?” își spuse Ezio „Ce se întâmplă?”

Sub ochii lui, strălucirea deveni o explozie solară, din lafa căreia fu nevoit să-și ferească privirea, iar camera însăși explodă într-un uragan de lumină.

Capitolul 27

Cumva, Ezio era și în același timp nu era acolo. Nu putea fi sigur dacă visa sau dacă intrase într-un soi de transă. Știa însă exact când și unde se găsea – cu secole înaintea nașterii sale –, spre sfârșitul secolului al XII-lea. Anul Domnului, 1189. Pluti prin Constantința sa, în timp ce mergea – sau putea – prin nori învolburati și raze de lumină nepămânică care se întretaiau și care se despărțiră în cele din urmă pentru a dezvălui, în depărtare, o fortăreață impunătoare. Recunoscu de îndată locul: acela, Masyaf. Norii păreau să-l apropie de castel. Se auzeau zgomotele unei bătălii înversunate. Ezio văzu cavaleriști și infanteriști luptându-se pe viață și pe moarte. Auzi după aceea copitele unui cal care se apropia în galop. Un tânăr Asasin, îmbrăcat în alb, cu gluga trasă pe cap, traversă în goană scena.

Ezio privea și, în timp ce făcea asta, păru să se piardă pe sine, să-și piardă propria personalitate. Se întâmpla ceva ce părea pe jumătate recunoscut, pe jumătate amintit, un mesaj dintr-un trecut despre care nu știa nimic, și care-i era totuși complet familiar.

Cu sabia în mână, tânărul în alb sarjă printre porți, ajungând în toul încăierării. Două cruciați mălătăloși erau pe punctul de a-i da lovitura de grație unui Asasin rănit. Aplecându-se din șa, tânărul îl doborî pe primul dintre ei, dintr-o singură mișcare, apoi își opri brusc armăsarul și sări de pe el în mijlocul unui nor de praf. Al doilea cruciat se întoarse să-l înfrunte. Într-o tracțiune de secundă, tânărul scoase un cupt pentru aruncat și îl lansa cu precizie

letală, astfel încât se înfipse în gâtul inamicului, imediat sub coit. Soldatul căzu în genunchi, apoi se prăbuși înainte, cu fața în țărână.

Tânărul se repezi în ajutorul camaradului său, care se rezemase de un copac. Sabia lunecase din mână rănitului, iar el se aplecase, rezemat cu spatele de trunchiul copacului, și-și strângea glezna cu mînile, cu chipul contorsionat într-o grimasă.

– Unde ești rănit? Întrebă tânărul în grabă.

– Mi-am rupt piciorul. Ai sosit exact la timp.

Tânărul se aplecă și îl ajută să se ridice, punându-i un braț în jurul umerilor și sprijinindu-l până la o bancă de lângă peretele unei clădiri auxiliare din piatră.

Asasinul rănit ridică ochii spre el.

– Cum te numești, frate?

– Altair. Fiul lui Umar.

Fata rănitului se luminează când îi recunoaște numele.

Umar! Un bărbat minunat, care a murit așa cum a trăit – cu onoare.

Un al treilea Asasin se împleticea către ei dinspre bătaia principală, însângerat și epuizat.

– Altair! strigă el. Am fost trădat! Dușmanul a invadat castelul!

Altair Ibn-La'Ahad termina de bandajat rana camaradului său. Îl bătu cu palma pe umăr și-l liniști.

Vei supraviețui.

Se întoarse după aceea spre noul-venit. Între cei doi nu se schimbă priviri prietenoase.

Aduc vești rele, Abbas. Unde-i Al Mualim?

Abbas clătină din cap.

Era înăuntru când au pătruns cruciași. Acum nu mai putem face nimic pentru el.

Altair nu răspunse imediat, ci se întoarse către castelul care se ridica la câteva sute de metri mai departe printre tancurile sale de stâncă. Căzu pe gânduri.

Altair, îl întrerupse Abbas, trebuie să ne retragem!

Altair reveni către el cu o expresie calmă pe față.

Ascultă mă. După ce voi închide porțile castelului, atacă-l din flanc pe cruciați din sat și împinge-i spre râpa din apus.

— Aceeași încapațănare prostească, mârâi Abbas furios. N-ai nicio șansă!

Abbas! i-o reteza Altair autoritar. Un singur lucru — fără greșeli.

Încăleca din nou și porni spre castel. În timp ce înainta pe drumul familiar, fu îndurerat de scenele pe care le vedea. Săteni se împleticeau pe lângă potecă. O femeie ridică fruntea când trecu și striga.

Blestemați fie cruciați! Mă rog Domnului să i treci pe toți prin tăișul sabiei!

— Sora mea, să lăsăm rugăciunile în seama preoților.

Altair dădu pîntenii calului, dar înaintarea îi era încetinită de grupuri de cruciați care prădau și-i urmăreau pe acei locuitori din Masyaf ce încercau să recâștige satul. În trei rânduri fu nevoit să piardă timp și energie prețioasă pentru a-și apăra oamenii de jafurile francilor aroganți care se autointitulau „Soldații lui Cristos”. Însă cuvintele de recunoștință și încurajare îi răsunau în urechi pe măsură ce își continua drumul și îi întăreau hotărârea.

— Fu binecuvântat, Asasinule!

Eram sigură că voi fi ucisă! Mulțumesc!

Aruncă-i pe cruciați ăștia-n mare, odată pentru totdeauna!

Ajunse într-un final la poarta care se căsca deschisă. Radicând ochii, Altair zări un camarad Asasin muncind de zor la mecanismul de vinciuri al porții, aflat la treizeci de metri mai sus. La baza unuia dintre turnurile apropiate era un pluton de Asasini.

De ce mai este poarta deschisă? strigă Altair spre el.

Ambele vinciuri sunt blocate. Castelul roiește de marnici.

Altair privi în curtea interioară a castelului și văzu un grup de cruciați care pornise spre el.

Apără poziția asta, se adresă el locotenentului aflat la conducerea plutonului.

Vări apoi sabia în teacă, descălecă și începu să se catere pe zidul exterior al porții, astfel că în scurt timp ajunse lângă camaradul care se străduia să deblocheze vinciurile. Lucrând de zor și acționând împreună, forța lor cumulată avu succes — cel puțin îndeajuns pentru a elibera parțial poarta, care coborî un metru, vibrând și scrâșnind.

Aproape-am reușit, șuiera Altair printre dinți.

Mușchii se încordară, reliefându-se ca niște funii când, alături de camaradul său, se căzui să deblocheze al doilea vinci. Acesta cedă într-un final și poarta masivă căzu bubuind peste moleul dintre Asasini și cruciați de dedesubt. Asasini reușiră să se ferească la timp, dar cruciații fură divizați, astfel că unii rămaseră în afara castelului, iar alții fură prinși înăuntru.

Altair coborî treptele de piatră ce duceau de deasupra porții până în curtea centrală din Masyaf. Trupurile Asasinilor căzuți atestau bătălia crâncenă ce se dăduse recent acolo. Pe când privea în jur, cercetând meterezele și posturile de luptă, o ușă din Marele Donjon se deschise și dinăuntru apărură un grup de oameni, a căror vedere îl făcu să încască scurt. O companie de cruciați de elită îl înconjură pe Mentorul Frăției — Al Mualim. Bătrânul doar pe jumătate conștient e, a târât de doi soldați cu înfățișare brutală. Alături de ei mergea un ins cu hanger la șold, pe care Altair îl recunoscu. Un bărbat înalt și dur, cu ochii negri, nedescifrabili, și o cicatrice adâncă, ce-i desfigura chipul. Părul rar îi era legat cu o panglică neagră.

Haras

Altair se întrebase multă vreme care erau adevăratele loialități ale lui Haras, un Asasin care nu păruse niciodată mulțumit de rangul ce i fusese atribuit în cadrul Frăției. Era un individ care căuta un drum ușor spre vârf, nu unul care să recompenseze mentele. Deși avea reputația binemeritată a unui luptător iscusit, era în același timp cameleon și izbutise cu regularitate să se strecoare în sufletul altora și să le câștige încrederea, pentru că-și adapta personalitatea astfel încât să li se potrivească. În mod clar, ambițiile învinseseră în cele din urmă și, întrezărind o oportunitate, trădase și se alăturase cruciaților. Mai mult chiar, acum purta uniforma lor.

- Înapoi, Altair! strigă el. Dacă mai faci un pas, Mentorul tău moare!

La auzul voci, Al Mualim se îndreptă cu mândrie și își făcu auzit propriul glas:

Ucide-l pe nenorocit, Altair! Nu mă tem de moarte!

Nu vei pleca viu de-aici, trădătorule! rosti Altair către Haras.

Acesta izbucni în râs.

Nu, nu. Ai înțeles greșit. Eu nu sunt trădător.

Luă un coif care i atârna la brâu și îl puse pe cap. Un coif al cruciaților! Haras hohoti din nou.

- Înțelegi? Nu-i pot trăda pe cei pe care nu i-am iubit niciodată cu adevărat.

Pornu apoi spre Altair.

Atunci ești de două ori mai nenorocit, rosti Altair. Asta fiindcă ai trăi în minciună.

Total se derulă lute după aceea. Haras trase sabia din teacă și fandă spre Altair. În aceeași clipă, Al Mualim izbuti să se elibereze de paznicul lui și, cu o putere care i contrazicea vârsta, îi smulse sabia unuia și-l doborî. Profitând de distragerea de moment a lui Haras, Altair își acționă pumnalul secret și-l lovi pe trădător. Haras eschivă însă

Iulgerător și lovi la rândul său cu sabia mișelește, profitând de scurtul lui moment de dezechilibru.

Altair se aruncă într-o parte și se rostogoli, apoi sări în picioare rapid, când un grup de cruciați se repezi în apărarea lui Haras. Cu coada ochiului îl zări pe Al Mualim luptând împotriva altora.

Omorâți-l pe blestemat! șueră Haras, trăgându-se într-o parte.

Altair se simți copleșit de furie. Se napusti înainte și reteză beregata a doi cruciați. Ceilalți se retraseră înspăimântați, lăsându-l pe Haras izolat și încrămenit. Altair îl încolți în unghiul format de două ziduri ce se uneau. Trebuia să se grăbească și să termine cu el, pentru a merge în ajutorul Mentorului său.

Văzându-l neatent pentru o clipă, Haras fandă prompt, spintecându-i tunica. Altair contraatacă fără ezitare și-și înfipse pumnalul secret direct în baza gâtului său, imediat deasupra sternului. Cu un strigăt sugrumat, trădătorul căzu pe spate, lovindu-se de zid.

Ridică apoi ochii spre silueta lui Altair care bloca razele soarelui.

Eu ai prea multă credință în numele oamenilor, rosti el cu greutate în timp ce sângele îi bolborosea din piept. Templieri, știu ce-i adevărat. Oamenii sunt slabi, inferiori și meschini.

Nu știa că la fel, de bine s-ar fi putut descrie pe sine.

Ba nu, Haras. Crezul nostru dovedește contrariul. Încearcă să te întorci la el, chiar și acum, în ultimele tale clipe. Te rog asta pentru că mi-e milă că vei muri nemântuit.

— Vezi învăța, Altair. Și vei învăța pe propria ta piele.

Haras se opri o clipă, după care se strădui să vorbească în vreme ce lumina ochilor i se stinge treptat.

— Poate că nu-s destul de înțelept să-nțeleg, dar bănuiesc că adevărul este exact opusul a ceea ce crezi tu. Eu cel puțin sunt prea înțelept ca să cred prostiile în care crezi tu.

Apoi ochii îi deveniră două pietricele de marmură, trupul i se întoarse într-o parte și slobozi un suspin lung și tremurat, după care se destinse în moarte.

Îndoiala sădită de Haras în mintea lui Altair nu încolți imediat. Prea multe erau de făcut ca să aibă timp de stat pe gânduri. Se întoarse fulgerător și se alătură Mentorului sau, alături de care luptă umăr la umăr, până ce cruciații fură risipiți, fie răschirăți în țărâna însângărată, fie puși pe fugă.

Potrivit tuturor semnelor din jurul lor, bătaia se sfârșise în favoarea Asasinilor. Oastea cruciată se retrăgea din castel, deși luptele continuau în afara zidurilor sale, așa cum confirmară mesagerii care sosiră curând.

Revenindu-și după eforturile depuse, Altair și Al Mualim se opriră pentru un scurt respiro sub un copac de lângă intrarea în Marele Domon.

I ai oferit nenorocitului de Haras o ultimă șansă de a-și salva demnitatea, de a vedea căile greșite pe care pornește. De ce ai făcut-o?

Măgulit de faptul că Mentorul său îi cerea opinia, Altair răspunse.

— Niciun om nu trebuie să parăsească lumea asta fără să cunoască bunătatea, fără să aibă parte de o șansă de mântuire.

El însă a respins tot ce i-ai oferit.

Altair strânse ușor din umeri.

— Era dreptul lui să o facă.

Al Mualim îl privi cu atenție o clipă, după care zâmbi și aprobă din cap. Împreună porniră spre poarta castelului.

— Altair, rosti Al Mualim, te-am urmărit cum ai crescut, în foarte scurt timp, dintr-un băiat într-un bărbat adult. Trebuie să spun că asta mă umple în același timp de tristețe și de mândrie. Un lucru totuși este sigur: Pălăria lui Umar nu este deloc prea mare pentru tine.

Altair ridică fruntea.

- Nu l-am cunoscut ca pe un tată. Doar ca pe un Asasin.
- Al Mualim își puse mâna pe umărul lui.
- Și tu te-ai născut în Ordinul acesta, în Frăția aceasta.
- Întru o pauză. Există vreodata clipe când... regreti asta?
- Mentorule, cum pot să regret singura viață pe care am cunoscut-o vreodată?

Al Mualim încuvunță înțelegător, apoi ridică ochii scurt și făcu un semn către un Asasin cocoțat pe zidul parapetului.

Cu timpul, zise el, s-ar putea să găsești altă cale. Iar dacă va sosi vreodata momentul acela, tu singur va trebui să alegi calea pe care o preferi.

Ca răspuns la semnalul lui Al Mualim, bărbatul de la vinciuri ridică din nou poarta castelului.

Vino, băiete, urmă bătrânul. Și pregătește-ți spada. Bătălia aceasta n-a fost câștigată încă pe deplin.

Înaintară umăr la umăr către poarta deschisă, în lumina vie a soarelui de dincolo de ea.

Lumina vie a soarelui, o lumină albă atât de puternică, atât de atotcuprinzătoare, încât Ezio ameți. Clipi repede, ca să alunge formele multicolore ce i apăruseră înaintea ochilor, și scutură energic din cap pentru a scăpa din ghearele acelei viziuni care-l prinsese. Strânse tare ochii. Când îi redeschise, bătăile inimii sale începuseră să revină la ritmul normal și se trezi din nou în camera subterană, unde vedea iarăși strălucirea slabă. Descoperi că nu dăduse drumul din mână discului de piatră, iar acum nu mai avea nicio îndoială în privința acestuia.

Găsise prima cheie.

Își privi lumânarea. I se păruse că trecuse foarte mult timp, totuși flacăra ardea constant și ceara nu se consumase aproape deloc.

Băgă cheia în tasă, lângă hartă, și se întoarse spre lumina zilei și spre Sofia.

Capitolul 28

Surescitată, femeia lasă cartea pe care încercase s-o citească și alergă spre el, totuși fără a-l îmbrățișa

Ezio! *Salve!* Mi se pare c-ai plecat de o eternitate!

— Așa mi se pare și mie, răspunse bărbatul.

- Ai găsit ceva?

— Da. Ceva care te-ar putea interesa și pe tine.

Mersera la o masă mare, de pe care Sofia înlătură toate cărțile, apoi Ezio scoase harta pe care o găsisese și o întinse

— *Mio Dio*, ce frumusețe! exclamă ea. Și, privește – asta-i librăria mea. Chiar în mijloc

Da, este un loc foarte important. Uită-te însă pe margini.

Ea scoase o pereche de ochelari și aplecându-se, examină îndeaproape titlurile cărților.

Sunt niște cărți rare, rosti, în cele din urmă. Dar ce sunt simbolurile care le înconjoară?

Asta-i ceea ce sper să aflu

— Unele dintre cărțile astea sunt cu adevărat foarte rare și câteva dintre ele n-au mai fost văzute de – cât să zic? – mai bine de un mileniu! Cred că valorează o avere!

Librăria ta se află exact pe locul unde a funcționat cândva misiunea comercială a fraților Polo. Niccolò și Maffeo Niccolò a ascuns cărțile astea prin oraș. Harta ne arată unde sunt, dacă putem descoperi cum s-o interpretăm

Sofia își scoase ochelarii și-l privi intrigată.

Hmm. Începi să mă interesezi. Vag

Ezio zâmbi și se aplecă peste masă. Indică pe hartă

— Din câte îmi dau seama, dintre cele douăsprezece cărți, trebuie să le descopăr mai întâi pe acestea trei

- Și celelalte?

Rămâne de văzut. S-ar putea să fie în mod deliberat niște piste false. Eu sunt totuși convins că trebuie să ne concentrăm asupra celor trei. Ele pot conține indicii despre locurile unde se află restul acestora

Scoase piatra rotundă din tasca Sofia își pase din nou ochelarii și o privi. După aceea se uita la ei și ciătina din cap.

Molto curioso.

Este cheia unei biblioteci

— Nu seamănă cu o cheie

— Este o bibliotecă foarte specială. Altă cheie a fost deja găsită – sub palatul Topkapı. Dar, cu voia Domnului, mai avem timp să le descoperim și pe restul

— Cine a găsit o pe aceea?

Niște oameni care nu citesc

Sofia zâmbi la auzul acelor cuvinte. Ezio rămase însă sobru

Crezi că ai putea încerca să descifrezi harta asta? o întrebă el. Să mă ajuti să găsec cărțile?

Ea studie din nou harta, pentru câteva minute, în tăcere. Când se îndreaptă, se uită la Ezio, zâmbi și în ochii îi apărură scântee

— În biblioteca mea există multe cărți de referință. Cu ajutorul lor, cred că aș putea descifra misterul. Dar cu o condiție

Da?

Pot să împrumut cărțile, după ce-ți termini treaba cu ele?

Ezio o privi amuzat

Aș îndrăzni să spun că putem găsi o soluție în privința asta

După aceea își luă rămas-bun de la femeie. Ea îl privi plecând, apoi închise prăvălia. Scoase mai multe tomuri de pe rafurile din jur, luă un caiet și un toc, își trase un scaun și se așeză la masă pentru a examina harta cu mai multă atenție.

Capitolul 29

În ziua următoare, Ezio se întâlnește cu Yusuf lângă Hipodrom, în cartierul de sud-vest. Îl găsește discutând cu un grup de Asasini mai tineri, deasupra unei hărți. Discuțiile se opresc la apariția lui Ezio și Yusuf își strânse harta.

Salut, Mentorule, rosti el. Dacă nu mă înșel, ne așteaptă o surpriză plăcută și dacă până mâine la ora asta nu voi fi mort, atunci vom putea face schimb de povești foarte interesante.

— Există șanse să mor?

Am aflat despre un plan pe care-l clocesc bizantinii. Acum după întoarcerea tânărului prinț Suleiman din Hagialac, ei intenționează să se infiltreze în Palatul Topkapı. Au ales seara asta pentru a acționa.

— Dar prin ce este mai specială tocmai seara asta?

La palat are loc un eveniment cultural: o expoziție de tablouri — pictori ca frații Bellini, dar și artiști selgiucizi. De asemenea, vor cânta muzicanți

și care i planul nostru?

Yusuf îl privește grav.

— Fratele meu, asta nu-i lupta ta. Tu nu trebuie să intri în urzelile otomanilor.

— Pe mine mă interesează Topkapı. În beciurile sale, templierii au găsit una dintre cheile bibliotecii lui Altair și aş dori să știu cum au procedat.

— Ezio, planul nostru este să-l protejăm pe prinț, nu să-l luăm la întrebări.

— Ai încredere în mine. Spune-mi doar unde să merg.

Yusuf nu părea convins, totuși îi răspunse

- Întâlnirea este la poarta principală a palatului
Intenționăm să ne deghizăm în muzicanți și să intrăm
odată cu cei autentici.

Voi fi acolo.

Vei avea nevoie de un costum. Și de un instrument.

- Cândva am cântat la lăută

- O să vedem ce putem face. Și ar fi mai bine să te stre-
cori printre muzicanții italieni. Nu arăți destul ca un turc
ca să fi confundat cu unul dintre noi.

În amurg, Ezio, Yusuf și echipa lui de Asasini, costumați
totuși potrivit rolului pe care urmau să-l joace, se strânseseră
lângă poarta principală

Îți plac veșmintele pe care ți le-am ales? întrebă Yusuf

Sunt excelente, însă manecile sunt prea strâmte.
Nu-mi pot ascunde armele acolo.

- Nu poți să cânti la lăută dacă ai mâneci largi. Și asta
ești tu - un cântăreț la lăută. Nu asta ai dorit?

Ai dreptate

Iar noi suntem înarmați. Tu ne indică tinte și ne lași
pe noi să ne ocupăm de ele. Uite-ți instrumentul

Luă de la un Asasin o lăută frumoasă și i-o întinse lui Ezio,
care îi încercă strunele

În numele lui Allah, exclamă Yusuf, va trebui să scoți
niște sunete mai acătării decât astea!

A trecut mult timp într-adevăr. .

- Ești sigur că știi să cânti la ea?

- Am învățat câteva acorduri pe când eram tânăr.

Dar ai fost cu adevărat tânăr vreodată?

- Cu mult timp în urmă.

Yusuf își examinează costumul din satin verde și galben

Mă simt ridicol în stratele astea, zise apoi. Și arăt
ridicoll'

— Arăți exact ca toți ceilalți muzicanți și asta-i tot ce contează. Haide, vino — orchestra se strânge.

Se îndreptară spre locul unde se adunau mai mulți instrumentiști italieni, nerăbdători să intre în palat. Yusuf și oamenii lui erau echipați ca muzicanții turci, cu *tambur*, *oud*, *kanun* și *kudum*, instrumente la care puteau cânta acceptabil. Ezio îi privi cum intrară în palat printr-o ușă laterală.

Asasinul constată că era încântat să se regăsească printre compatrioții săi și schimbă câteva replici cu ei.

— Ești din Florența? Bun venit! Țsta ar trebui să fie un spectacol bun, îi zise unul dintre ei.

Zici că ăsta-i un spectacol bun? interveni un cântăreț la vioară. Ar trebui să încerci să cânti în Franța! Acolo îi au pe cei mai buni. Am fost în Franța acum mai puțin de șase luni și am ascultat *Qui l'habitat* de Josquin. E cea mai frumoasă corală pe care am auzit o vreodată. Îi cunoști compozițiile, Ezio?

Puțin.

— Josquin, încuviință primul muzician, care avea în mâini un *sacbut*¹, da, este o comoară. Cu siguranță în Italia nu există nimeni pe măsura talentului său.

Va veni și vremea noastră.

Văd că ești cântăreț la laută, Ezio, i se adresă un bărbat cu chitară. Eu am experimentat în ultima vreme cu acordări alternative. Este o cale năunată să dai naștere la idei noi. De exemplu, mi-am acordat struna a patra la terța minoră. Se obține un sunet foarte grav. Apropo, ți-ai adus strune? Eu cred că-am rupt șase luna asta.

Muzica lui Josquin este prea experimentală pentru mine, interveni un cântăreț la ceteră. Credeți-mă, polifonia nu va prinde niciodată.

¹ Precursor al trombone-ului (în trad.)

— Amintește-mi, zise chitaristul ignorându-i cu înțele, să nu plecăm fără să-nvăț câteva acordări orientale

Bună idee, spuse un muzicant cu un schalmei¹. Țasta-i într-adevăr un loc excelent pentru lucrul ăsta. Și locuitorii sunt oameni buni. Nu ca în Verona. În ziua de azi acolo te-atacă și te jefuiesc pe stradă ziua și noaptea

Nu când intrăm? întrebă Ezio.

În curând, răspunse ceterasul. Uite, chiar acum deschid porțile

Ce, cu vioara îi rupi critic strunele apoi păru multumit

Este o zi superbă pentru muzică, nu crezi, Ezio?

Așa sper, răspunse asasinul

Se îndreptară către poarta unde oficialii otomani îi verificau pe cei care intrau

Spre ghinionul lui Ezio, unul dintre ei îl opri

Cântă ne ceva, îi zise. Îmi place cum sună lăuta

Ezio privi neajutorat cum colegii lui treceau mai departe

Perdunte, buon signore, dar fac parte din trupa care va cânta pentru prințul Sulaiman

Orice *gerzek* bătrân poate veni cu un instrument după el și noi nu ținem minte ca tu să fi făcut parte din trupa asta. Așa că, hai, cântă ne ceva

Ezio inspiră adânc, apoi începu să cânte o *ballata* simplă pe care o învățase pe când mai aveau încă palatul de famuli din Florența. Teribil de fals.

Iartă-mă că ți-o spun, comentă oficialul, dar sună îngrozitor! Sau e o muzică nouă și experimentală?

După sunetele pe care le scoți ai putea cânta la fel de bine la o coadă de mătură, zise altul apropiindu-se amuzat.

Se aude ca un motan în călduri

Nu pot continua în condițiile astea! se răsti Ezio tăfnos. Lăsați-mă să mă încălzesc.

În regulă! Și ar fi bine să-ți acordezi și instrumentul.

Ezio își impuse să se concentreze și încercă din nou (După câteva bătăieli), izbuti de data asta să ducă până la capăt în mod corect o piesă veche de Landini. În cele din urmă fu chiar mișcătoare și oficialii otomani îl aplaudară.

— *Pekala*, zise cel care-l oprise inițial. Hai, intră, și ch.nuiește-ți pe oaspeți cu zgomotele alea.

Dupa ce intră, Ezio se găsi în mijlocul unei mulțimi numeroase. O curte interioară mare, pardosită cu marmură și, parțial acoperită, ca un atriu, scipea de lumini și culori sub ramurile de tamarin. Invitați se plimbau, iar servitorii se strecurau printre ei cu tăvi încărcate cu dulciuri și băuturi racontoare. Erau prezenți o mulțime de nobili otomani, dar și diplomați și artiști faimoși și neguțatori din Italia, Serbia, Peloponez, Persia și Armenia. Era greu să detectezi vreun bizantin infiltrat printre oamenii aceia sofisticati.

Ezio decise că cel mai bine ar fi fost să încerce să se alăture din nou trupei de muzicanți italieni cu care stătuse de vorbă, totuși nu se grăbi, ci căută mai întâi să se obișnuiască cu configurația locului.

Însă gărzile imperiale erau vigilente și nu după mult timp una dintre ele îl acostă.

— Scuze, domnule, te-ai rătăcit cumva?

Nu.

Ești muzicant, da? Atunci ești plătit să cânti, nu să te plimbi printre oaspeți!

Ezio se infurie, dar trebuia să-și stăpânească mânia, pentru a nu se deconspira. Din fericire pentru el, fu salvat de un grup de localnici cu aspect înstărit, patru bărbați zvelți și patru femei amețitor de frumoase.

— Cântă-ne ceva, îi cerură ei, dispunându-se în cerc în jurul lui.

Ezio cântă din nou piesa lui Landini, după care își aminti alte cântece de același compozitor și se rugă în gând ca ascultătorii lui să nu le găsească prea învechite. Ei fură

însă încântați. Și, pe măsură ce încrederea îi spori, asasinul fu satisfăcut să constate că și interpretarea i se îmbunătăți. Cuteză chiar să improvizeze puțin. Și să cânte din voce.

Pek guzel, comentă unul dintre bărbați după ce termină

Așa-i, foarte frumos, încuviință partenera lui în a, cărți ochi adânci și violeți. Ezio ar fi fost bucuros să se înee

Îm, comentă alt bărbat. Tehnica interpretativă nu-i tocmai ce-ar putea fi

Oh, Murad, cât ești de pedant. Gândește-te la expresivitate! Asta-i cel mai important

Cânta aproape la fel de bine pe cât se îmbracă, zise a doua femeie privind-l cu interes

Un sunet la fel de frumos ca al plou, zise a treia.

Într-adevăr, lăuta italiană este la fel de plăcută ca și oud al nostru, acceptă Murad, după care își îndepărtă partenera de lângă Ezio. Din păcate acum trebuie să ne alăturăm celorlalți oaspeți.

Tesckkur edermi, efendim, cîrpiră femeile când plecară

După ce calificările îi fură confirmate în felul acela, Ezio fu lăsat în pace de gărzii și izbuti să ia legătura cu Yusuf și echipa sa.

— Excepțional, Mentorule, rosti Yusuf când se reuniră. Totuși, nu i bine să fi văzut vorbind cu noi, deoarece va da naștere la suspiciuni. Încercă să te strecoari în a doua curte, cea mai interioară — pe acolo. Mă voi alătura ție.

În regulă, încuviință Ezio. La ce ne putem aștepta acolo?

— La cercul de intimi. Anturajul printului. Și, dacă avem noroc, la Suleiman însuși. Dar fi cu ochii n patru, Mentorule. Și acolo pot exista pencole

Capitolul 30

În a doua curte, rumoarea era considerabil mai scăzută, însă calitatea învechite, mâncărilor și băuturilor, ca și a muzicii și tablourilor era superioară.

Rămânând în plan secund, Ezio și Yusuf îi cercetară cu luare-aminte pe oaspeți.

Nu lăd pe prințul Suleiman, zise Yusuf.

Așteaptă!

Orchestra începu să intoneze un marș și toți oaspeții se întoarseră nerăbdători spre poarta din centrul zidului opus al curții, drapată în tapiserii bogale. În fața ei, pe jos, erau întinse covoare scumpe din mătase de Isfahan. După câteva momente, pe acolo ieși un grup mic, strâns în jurul celor doi bărbați din frunte, ambii purtau veșminte din mătase albă, dar pe când unul avea un turban cu ace din diamant, turbanul celuilalt era bătut în smaralde. Ochii lui Ezio fură atrași de acesta din urmă și buzele i se întredeschiseră când îl recunoscu.

- Cine-i tânărul? îl întrebă pe tovarășul său.

Prințul Suleiman, răspunse Yusuf, nepotul sultanului Baiazid și guvernatorul pašalâcului Kefe. Și nu are decât șaptesprezece ani.

Ezio fu amuzat.

Am făcut cunoștință pe corabie, în timp ce călătoream înapoi. Mi-a spus că e student.

- Am auzit că i place să călătorească incognito. Este de asemenea o măsură de securitate. Se întorcea din hagialac.

- Și cine-i celalalt bărbat? Cel cu smaralde în turban?

Este unchiul lui, prințul Ahmed. Fiul favorit al sultanului. Se pregătește să-l urmeze în curând la domnie tatălui său.

Celor doi prinți le erau prezentați oaspeți favoriți. După aceea, primiră cupe cu un lichid rubiniu.

Este vin? întrebă Ezio.

— Suc de merișoare.

*Serefe! Sağlığınız!*¹ rosti Ahmed, ridicând glasul odată cu pocalul și închinând spre cei din curte.

După toasturile oficiale, Yusuf și Ezio văzură că atât oaspeții, cât și gazdele deveniră mai relaxați. Deși mai ales Suleiman obișnuia să se amestece printre invitați, Ezio observă că gărzile lui era permanent atente, dar foarte discret. Erau bărbați înalți și niciunul dintre ei nu părea turc. Purtau o uniformă distinctă, albă, și fesuri înalte, albe și tronconice, ca ale dervișilor. De asemenea, toți purtau mustață. Niciunul nu era complet ras, dar nu avea nici barbă. Ezio cunoștea destule despre obiceiurile otomane ca să înțeleagă că asta însemna că aveau statutul de sclavi. Erau oare un soi de gărzii de corp personale?

Brusc, Yusuf îl prinse de braț.

Privește! Bărbatul de acolo!

Un tânăr slab și palid, cu părul șaten și ochii căprui-închisi, inexpresivi, se apropiase de Suleiman. Purta straie scumpe și putea fi un prosper negustor de arme sârb, în tot cazul, cineva destul de important pentru a fi inclus pe lista de oaspeți din a doua curte. Cercetând mulțimea din priviri, Ezio văzu alți patru bărbați îmbrăcați elegant, niciunul turc după înfățișare, care se plasau în poziții strategice și comunicau discret prin semne.

Înainte ca Yusuf sau Ezio să poată reacționa, tânărul slab care ajunsese deja lângă Suleiman scoase fulgerător un *janbıyah* subțire și curbat și-l repezi spre pieptul prințului. În aceeași clipă, garda cea mai apropiată îi observă gestul și sări în calea pumnalului.

Imediat se iscă haos și confuzie. Oaspeții fură împinși cu brutalitate în lături de gărzile care alergară în ajutorul ambilor prinți și al camaradului lor cazut, pe când cei cinci ucigași templieri încearcă să-și piardă urma prin mulțimea care se bulucea acum în tumult și panică. Lănărul slab dispăruse, dar gărzile îl identificaseră pe tovarășul lui și îl urmăreau cu insistență, în vreme ce bizantinii se foloseau de oaspeții confuși și dezorientați ca obstacole pe care să le interpună în calea urmăritorilor. Ieșirile fură blocate, însă conspiratorii încearcă să escaladeze zidurile pentru a părăsi curtea. În confuzia generată, prințul Ahmed dispăruse, iar prințul Suleiman rămăsese izolat. Ezio văzu că acum ținea în mână un hanger mic, însă își păstrase calmul și stătea neclintit.

- Ezio! Sueră Yusuf pe neașteptate. Privește!

Asasinul florentin se uită în direcția indicată și văzu că tânărul slab se întorsese, ieșind din gloata aflată în spatele prințului, se apropia de acesta cu arma pregătită.

Ezio se găsea mult mai aproape de Suleiman decât Yusuf și-și dădu seama că doar el ar fi putut salva pe prinț la timp. Însă pentru asta trebuia să se înarmeze! Coborî ochii spre lăuta pe care continua să-o țină în mână și, cu un suspin de regret, luă hotărârea de-a o izbi de o coloană din apropiere. Instrumentul se făcu țindări, dar gâtul său din lemn de molid îi rămase în mână sub forma unui ciot ascuțit. Imediat, Ezio se repezi înainte și, apucându-l pe bizantin de încheietura osoasă și împingându-l înapoi exact în momentul când se pregatea să facă ultimul pas către ținta sa, îi înfipse așchia aceea lungă de zece centimetri în ochiul stâng. Bizantinul se opri ca transformat în stană de piatră, apoi *janbi, jib* îi căzu din mână și zăngăni pe pardoseala de marmură. Imediat după aceea, el însuși se prăbuși.

Mulțimea amuți brusc și formă un cerc în jurul lui Ezio și Suleiman, păstrând o distanță respectuoasă. Gărzile încearcă să intervină, dar Suleiman le opri cu un singur gest.

Prințul își vârî propriul hanger în teacă, apoi inspiră scurt. După aceea făcu un pas către Ezio — un semn de onoare din partea lui, pe care mulțimea îl recunoscuse ca atare printr-un icnet colectiv.

Mă bucur să te revăd, *mio bel menestrello*. Am pronunțat corect?

„Frumosul meu menestrel.” Este foarte bine.

Îmi pare rău de lăuta ta. Era un instrument mult mai frumos decât o sabie.

Ai dreptate. Dar lăuta nu salvează vieți.

Unii ar avea de comentat în privința asta.

Poate că da. În alte circumstanțe. Cei doi schimbă un zâmbet. Am auzit că ești nu numai prinț, ci și guvernator. Mai sunt și alte lucruri pe care nu le știu despre tine?

De pildă, nu vorbesc cu necunoscuți. Suleiman înclină aproape imperceptibil din cap. Eu sunt Suleiman Osman.

Auditor, Ezio..., se înclină Ezio la rândul lui.

Una dintre găzile în uniformă albă se apropie de ei. Un sergent.

Iertat, mă, printe. Din porunca unchiului vostru, trebuie să ne asigurăm că sunteți nevătămat.

— El unde este?

— Vă așteaptă.

Suleiman îl privește rece.

— Spune-i că, mulțumită acestui bărbat, *sunt* nevătămat. Dar *nu mulțumită* vouă! Nu vouă! Nu ienicerilor! Voi sunteți garda de elită și m-ați lăsat lipsit de apărare pe mine, un prinț al casei imperiale, în felul ăsta! Unde-i căpitanul tău?

Tarik Barleti este plecat. — cu treabă.

Cu *treabă*? Chiar vrei să păreți niște diletanți în fața acestui străin?

Suleiman își îndreptă semeț statura, în vreme ce ienicerul, un gigant musculos, care putea să fi cântărit o sută cincizeci de kilograme, tremura înaintea lui.

– Luați leșul acesta și trimiteți oaspetii la casele lor, continuă el. După aceea chemați-l pe Tarık înaintea Divanului!

Revenind spre Ezio, pe când ienicerul se îndepărta grăbit, Suleiman spuse:

Este penibil. Ienicerii sunt gărzile de corp ale sultanului.

– Dar nu și ale familiei sale?

Se pare că nu și la ocazia asta. Suleiman făcu o pauză și-l privi apreciativ pe Ezio. Desigur, nu vreau să-ți răpesc timpul, totuși, există ceva despre care aș dori să-ți aflu opinia. Ceva important.

Yusuf îi făcea semn lui Ezio de la marginea mulțimii care începuse să se împrăști.

Îngăduie-mi doar un răgaz, cât să mi schimb costumul acesta, spuse asasinul și încuvință discret către prietenul lui.

Perfect. Oricum, mai întâi trebuie să aranjez ceva. Când ești gata, vino la Divan. Slujitorii mei te vor escorta. Bătu din palme și ieși pe poarta pe care sosise.

– A fost un adevărat spectacol, spuse Yusuf când ieșira din palat în tovărășia a doi dintre slujitorii personali ai lui Suleiman. În plus, ne-a oferit o legătură la care n-am fi visat niciodată ca ar fi posibilă.

Legătura aceea, îi reaminti Ezio, este a mea.

Capitolul 31

Suleiman aştepta deja când Ezio i se alătură peste puțin timp lângă uşa Divanului - sala de consiliu - din palat. Tânărul părea stăpân pe sine şi în acelaşi timp vigilent.

Am aranjat o întâlnire cu unchiul meu, prinţul Ahmet, şi cu căpitanul Tarık Barleti, anunţă el fără preambul. Mai întâi trebuie să-ţi explic însă ceva. Ienicerii sunt loiali bunului meu, dar au fost nemulţumiţi în privinţa alegerii făcute de el pentru următorul sultan.

Ahmed

Exact. Ienicerii îl preferă pe tatăl meu, Selim.

IImm Ezio căzu pe gânduri. Te află într-o situaţie dificilă. Dar spune-mi - care e rolul bizantinilor în toată afacerea asta?

Suleiman clătină din cap.

Speram că tu mi-ai putea oferi unele lămuriri în privinţa asta. Ai fi dispus să mă-ajuti să aflui?

- Pe bizantini îi urmăresc şi eu. Atâta vreme cât interesele noastre nu intră în conflict, va fi o onoare să te ajut.

Prinţul zâmbi enigmatic.

- Atunci trebuie să accept ce pot obţine. Făcu o pauză, apoi urină. Fii atent. În vârful turnului de acolo există o trapă. Suie-te în el şi ridic-o. După aceea vei putea să vezi şi să auzi tot ce se vorbeşte în Divan.

Ezio încuvinţă din cap şi porni imediat, iar Suleiman se întoarse şi intră în Divan.

Până când ajunse Ezio în punctul indicat de tânărul prinț, discuțiile din sala de consiliu de dedesubt începu să se răsară deja, ba chiar deveniseră încinse. Cei trei bărbați implicați stăteau în jurul unei mese lungi acoperite cu carpete de Bergamo. În spatele mesei, pe perete, atârna o tapiserie care îl prezenta pe Balazid flancat de fiii lui.

Ahmed, un bărbat viguros de vreo patruzeci și cinci de ani, cu părul șaten tuns scurt și barba stufoasă, era acum în capul gol și purta alte veșminte bogate, în roșu, verde și alb. Se dezbrățase într-o tiradă:

— Ai grijă de nepotul meu, Tarik. Incompetența ta este amputa trădării. Lăudăcol să mi amintesc că ienicerii tăi au fost umiliți astăzi de un cântăreț de lăută italian!

Cu jumătatea inferioară a fetei sale scrijelite de bătaii, acoperită de o barbă înspicată, Tarik Barleti slătea încruntat.

Acest eșec nu-ți găsește scuze, efendi. Voi conduce personal o investigație completă.

Suleiman îl întrerupse:

— Nu, Tarik, eu voi fi cel care va conduce investigația. Din motive ce ar trebui să fie evidente.

Barleti încuvîntă scurt din cap.

— *Evet, Shehzadem*. În mod vădit deți înțelepciunea tatălui tău.

La auzul acelor cuvinte, Ahmed aruncă spre căpitanul său o privire furioasă la care Suleiman răspunse:

— Și intoleranța lui. După aceea se întoarse către unchiul său și vorbi cu glas oficial. *Shehzad* Ahmed, sunt cel puțin ușurat să văd că tu ești în siguranță.

Aceleași gânduri nutresc și eu pentru tine, Suleiman. Fie ca Domnul să te apere.

Ezio vedea prea bine că jocul lui Suleiman era cu bătăie lungă. Sub ochii lui, tânărul prinț se ridică și-și chemă servitorii.

Acum voi pleca, anunță el. Și patet, fi siguri că în curând îmi voi întocmi raportul despre acest incident neplăcut

Însotit de suita și de gărzile lui personale, părăsi Divanul. Tarik Barleti era pe punctul de a-l urma, însă printul Ahmed îl opri

— Tarik-bei, putem schimba câteva vorbe?

Comandantul ienicerilor se întoarse. Ahmed îi făcu semn să se apropie. Tonul îi era cordial. Ezio fu nevoit să se concentreze ca să-i prindă cuvintele.

Mă întreb care a fost țelul acestui atentat. De a mă face pe mine să par slab? De a mă face să par un conducător incompetent al acestui oraș? Făcu o pauză, după care urmă: Dacă acela ți-a fost planul, dragul meu căpitan, dacă ai avut cel mai mic amestec în toată mizeria asta, atunci ai comis o greșeală gravă! Tatăl meu m-a ales pe mine ca viitor sultan, nu pe fratele meu!

Tarik nu răspunse imediat, chipul îi era inexpressiv, aproape plictisit. În cele din urmă spuse:

Printe Ahmed, nu sunt îndejuns de depravat pentru a-mi imagina conspirația de care mă acuzi.

Ahmed se retrase un pas, deși tonul îi rămase egal și amabil.

Ce-am făcut ca să merit asemenea dispreț din partea corpului de ieniceri? Ce-a făcut pentru tine fratele meu, iar eu n-am făcut?

Tarik șovăi, apoi zise:

Pot vorbi sincer?

Ahmed își departă brațele.

Cred că ar fi mai bine să o faci.

Tarik îl privi deschis.

Ahmed, ești slab. Rămâi nemişcat în vreme de război și te agiți pe timp de pace. Îți apsește pasiunea pentru tradițiile *ghazi* — luptătorii Credinței — și vorbești despre

fraternitate în tovărășia necredincioșilor. Făcu o pauză, după care urmă: Ai fi un filosof destul de bun, dar un sultan slab.

Ahmed se întunecă la față. Pocni din degete și propria lui gardă de corp luă poziție de drepti înapoia sa.

Poți să pleci, ı se adreseă cu glas înghețat comandantului de ieniceri.

Ezio continuă să privească, iar după câteva minute Ahmed însuși părăsi Divanul. Peste încă o clipă asasinul ı se a ătură prințul Suleiman.

Trunoasă familie, nu? roși acesta. Nu te teme. Am ascultat și eu.

Ezio părea îngrijorat.

Unchiul tău nu are autoritate asupra celor pe care-ı va comanda în curând. De ce nu ı-a luat ienicerului capul pe loc pentru neobrzăzarea ııı?

— Tarık este un om dur, răspunse prințul deschizând brațele. Capabil dar ambițios. Și-ı admiră mult pe tatăl meu.

— Cu toate acestea, n-a izbutit să păzească palatul înaintea unui atentat al bizantinilor de a-ı lua viața în sanctuarul sau cel mai păzit! Asta în sine merită o investigație în mod cert.

— Ca atare... de unde ar trebui să începem?

Suleiman căzu pe gânduri și Ezio îl privi. O minte bătrână într-un trup foarte tânăr, gândi el cu respect reînnoit.

— Deocamdată, spuse Suleiman, vom fi cu ochii pe Tarık și pe ienicerii lui. În general, ei își petrec timpul liber în Marele Bazar și în vecinătatea sa. Te poți ocupa de asta tu și... asociații tăi?

Își formulă ultimele cuvinte cu delicatețe.

În sinea lui, Ezio își aminti avertismentul lui Yusuf de a nu se implica în politica otomanilor, însă cumva, propria

sa căutare și înfruntarea aceasta pentru putere păreau conectate. Luă decizia.

De acum înainte, printe Suleiman, rosti el, niciunul dintre ei nu va cumpăra macar o batistă fără ca noi să n-o știm.

Capitolul 32

După ce îi instrui amănunțit pe Yusuf și pe Asasinii din Constantinopol despre felul cum trebuiau să urmărească îndeaproape toate mișcările ienicerilor prin Marea Bazar, Ezio, însoțit de Azize, se îndreptă spre docurile din sudul orașului, pentru a lua materialele necesare construirii bombelor, potrivit unei liste pe care i o întocmise Piri Reis.

Își terminase târgurile și le trimisese cu Azize la sediul Asasinilor când o zări pe Sofia în mulțimea ce ticsise cheurile. Ea stătea de vorbă cu un bărbat care părea italian și era cam de vârsta lui. Pe măsură ce se apropie, asasinul văzu că femeia părea cumva stânjenită, dar, recunoscându-l pe interlocutorul ei, Ezio se simți amuzat și, de asemenea, el însuși ușor stânjenit. Apariția neașteptată a insului evoca o mulțime de amintiri și o mulțime de sentimente conflictuale.

Fără să și releve prezența, se apropie de cei doi.

Bărbatul se numea Duccio Dovizi. Cu decenii în urmă, Ezio fusese cât pe aici să-i rupă brațul drept, pentru că Duccio o înșela pe Claudia, cu care era logodit. Brațul acela, observă asasinul, rămăsese ușor deformat. Duccio îmbătrânise urât și părea tras la față, totuși asta nu-l afectase stilul de abordare a femeilor. În mod clar era fermecat de Sofia și o sâcâia pentru a-i obține atenția.

Mia cura, spunea el, sforile Destinului ne au adus laolaltă. Doi italieni, rătăciți și singuri în Orient. Nu simți *magnetismo*?

Plictisită și iritată, Sofia îi răspunse:

Sunt multe lucruri, *Messer*. dar în primul rând, greață.
Cu o senzație de déjà-vu, Ezio se gândi că era momentul
să intre în acțiune.

— Barbatul acesta te deranjează? Sofia? întrebă el,
apropiindu-se.

Clocotind de nervi pentru că fusese întrerupt, Duccio
se întoarse spre nou venit.

Scuză-mă, *Messer*, însă doamna și cu mine tocmai ..

Se opri brusc, când îl recunoscu pe Ezio.

Ah! *Il diavolo* în persoană! exclamă el apoi, iar mâna
stângă se ridică instinctiv spre brațul drept. Îndarăt!

Ce plăcere să te revăd, Duccio.

Celălalt nu-și răspunse, ci dădu să se îndepărteze, se
împiedică în pietrele caldarâmului și începu să strige

· Fugi, *buona Donna*! Fug, să scapi cu viața!

Îl priviră amândoi, dispărând pe ponton. Urmă o pauză
stăjenitoare.

Cine era?

O potaie, răspunse Ezio. Cu mulți ani în urmă a fost
logodit cu sora mea.

— Și ce s-a-ntâmpat?

— *Cazzo* al lui era logodit cu alte șase femei.

Te exprimi foarte direct.

Sofia părea ușor surprinsă de folosirea cuvântului
„mădular”, totuși nu ofensată.

Scuză mă

Asasinul tăcu puțin, apoi întrebă:

Ce te aduce pe docurile astea?

Am plecat de la librărie ca să iau un pachet, dar
vameșii de aici au spus că hârtiile corabiei nu sunt în
ordine. Așa că aștept.

Ezio se uită cu atenție la portul bine păzit, observân-
du-și disponerea.

— Este al naibii de enervant, continuă Sofia. Mi-aș putea
pierde toată ziua aici.

Lasă-mă pe mine să văd ce pot face, zise el. Știu câteva moduri prin care pot fi ocolite regule

Serios? Trebuie să spun că-ți admir curajul.

Las-o n seama mea. O să trec mai târziu pe la librărie

Bine atunci, scoțoci ea prin poșetă, acestea sunt docu mentele. Pachetul este destul de valoros. Te rog să ai grijă de el... dacă izbutești să-l obții

O voi face cu siguranță

Atunci... mulțumesc.

Femeia îi zâmbi și porni înapoi spre oraș.

Ezio privi după ea câteva clipe, apoi se îndreptă către clădirea mare din lemn în care se aflau birourile Vămii. Înăuntrul ei exista o teșghea lungă și, în spatele ei, rafturi cu foarte multe pachete și colete. În partea din față a unuia dintre rafturile de jos, cele mai apropiate de teșghea, zări un tub din lemn pentru hârți, care purta eticheta SOFIA SARTOR

„Perfetto” își spuse în gând.

— Te pot ajuta? întrebă un funcționar masiv, apropiindu-se de el.

— Da, te rog. Am venit să iau pachetul acela.

Îl arătă cu mâna.

Funcționarul privi în direcția respectivă.

Ah, mă tem că nu se poate. Toate coletele de acolo au fost oprite în așteptarea verificării actelor de expediție.

— Și cât va dura asta?

N-aș putea spune.

— Câteva ore?

Funcționarul își țuguie buzele.

— Zile?

Depinde. Sigur că da, în schimbul unei mici atenții... se poate atârja ceva.

Ei, la dracu'!

Funcționarul deveni mai puțin prietenos.

— Încerci să mă ții din muncă? lătră el. Pleacă de aici, moșule! Și să nu mai apari dacă nu vrei să ai necazurii mai mari.

Ezio îl împinse într-o parte și sări peste tejghea. Îngheta tubul de lemn și se întoarse să plece. Funcționarul sufla însă din răspuleni într-un flaut și câțiva colegi de-ai săi, dintre care unul era membru al pazei înarmate de pe docuri, răspunseră instantaneu.

Bărbatul ăsta, strigă funcționarul, a încercat să mă mituiească, iar când l-am refuzat a recurs la violență!

Ezio sui pe tejghea când paznicii Vămii se repezintă să-l prindă. Roti tubul greu din lemn sparge câteva capete cu el și sărind peste ceilalți, sprintă către ieșire, lăsându-i derutați în urma lui.

— Numai așa poți să tratezi cu oficialii meschini, își zise el surâzând mulțumit.

Dispăru în labirintul de străduțe întortocheate din nordul docurilor înainte ca urmăritorii lui să fi avut timp să se dezmeticească. Fără documentele Sofiei, pe care asasinul încă le ținea în siguranță sub tunică, ei n-aveau să poată lua niciodată urma temei.

Capitolul 33

Spre amiază, intră în librăria aflată la vest de Hagia Sofia

Femeia ridică privirea la apariția lui. Rafturile erau mult mai ordonate decât fuseseră la prima lui vizită aici. În camera din spate, Ezio zări o masă de lucru, pe care era întinsă harta lui din cisterne, alături de mai multe cărți groase de referință

Salute, Ezio, rosti Sofia. Ai venit mai repede decât mă așteptam. Ai avut ceva noroc?

Asasinul ridică tubul de lemn și citi de pe etichetă

Madamigella Sofia Sartor, librara, Constantinopol. Tu ești aceea?

Îi întinse tubul cu un surâs larg. Ea îl luă încântată, după care-l examină de aproape și se încruntă

— Nu se poate! Uită-te în ce hal este! Ce-au făcut oare cu el? S-au luptat cu pirati?

Ezio ridică din umeri, tăcând stânjenit. Sofia deschise tubul și scoase harta dinăuntru. O verifică

— Măcar nu e deteriorată

O duse la masă și o întinse cu grijă pe tăble. Era copia unei hărți a lumii

— Nu-i minunată? îl întrebă pe Ezio.

— Chiar e

Asasinul stătea lângă amărul ei și o examină împreună

Este copiată după o hartă realizată de Martin Waldseemüller și este destul de nouă. El a publicat-o cu numai patru ani în urmă. Și privește, aici, în stânga! Astea sunt

noile meleaguri descoperite de *Navigatore* Vespucci, despre care scrisese cu patru-cinci ani înainte de desenarea hărții.

— Lucrează repede germanii ăștia încuviință Ezio. Văd că el a numit noile meleaguri după prenumele lui Vespucci — Amerigo.

— America!

— Da. Bietul Cristoforo Colombo. Istoria are un mod ciudat de a se derula.

Dar ce părere ai despre întinderea aceasta de apă... de aici?

Femeia arăta dincolo de țărmul de vest al celor două Americi. Ezio se aplecă și privi cu luare aminte.

Să fie oare un nou ocean? Majoritatea călătorilor pe care i cunosc susțin că mărimea globului pământesc este subestimată.

Sofia păru melancolică.

Este incredibil. Cu cât aflăm mai multe despre lume, cu atât se pare că știm mai puține.

Cum va coplesii de ideea aceea, amândoi rămaseră tăcuți. Ezio se gândi la noul secol în care se aflau — al șaisprezecelea. Și se găseau abia aproape de începutul său. Nu putea decât să ghicească ce se va petrece în decursul lui; de asemenea, știa că, din cauza vârstei pe care o avea deja, nu putea spera să vadă mare parte din el. Mai multe descoperiri, și mai multe războaie, fără îndoială. Dar în esență avea să se repete aceeași piesă... și cu aceiași actori, atât doar că urmau să aibă alte costume și alte decoruri pentru fiecare generație care o înghitea pe cea precedentă, fiecare crezând că ea va fi cea cu rezultatele cele mai bune.

Ei bine, rosti Sofia, ți-ai onorat promisiunea, ca și mine de altfel.

Îl conduse în camera interioară și luă o foaie de hârtie de pe masă.

— Dacă nu mă înșel, acesta ar trebui să fie locul unde se află prima ta carte.

Ezio luă hârtia și citi ce scria pe ea.

Trebuie să recunosc, urma Sofia, că mă bucur și simplu ameteala la gândul că într-adevăr voi vedea cărțile acestea. Ele conțin cunoștințe pe care lumea le-a pierdut și pe care trebuie să le recapete.

Se așază la masă și-și sprijini bărbia în palme, gânditoare.

Poate că ar trebui să tipăresc câteva copii, după ele pe care să le distribuie chiar eu, continuă ea. Un tiraj mic de numai cincizeci de exemplare.. Atâta ar trebui să fie îndeajuns.

Asasinul surâse, după care izbucni în râs.

Ce ți se pare amuzant?

Iartă-mă. Mă bucur pur și simplu când văd pe cineva cu o pasiune atât de personală și de nobilă. Este .. înălțător.

— Dumnezeuule, zise ea ușor stânjenită. Ce e cu atâtea complimente?

Ezio ridică foaia de hârtie.

— O să plec imediat să cercetez locul ăsta, anunță el. Grazie, Sofia. mă voi întoarce cât pot de repede.

Abia aștept, spuse ea și îl privi plecând cu un amestec de nedumerire și îngrijorare.

„Ce bărbat misterios”, se gândi când ușa se închise în urma lui, iar ea reveni la harta Waldseemüller și la propriile visuri despre viitor.

Capitolul 34

Calculule Sofiei fuseseră corecte. Ezio găsi cartea pe care o căuta ascunsă în spatele unui panou de lemn dintr-o clădire veche și părăsită din cartierul Constantin.

Era un exemplar vechi, dar bine păstrat, din *Despre natură*, poemul scris cu mai bine de două mii de ani în urma de filosoful grec Empedocle, care îi sintetiza ideile.

Ezio luă cartea din ascunzătoare și suflă colbul de pe ea. Apoi o deschise la prima pagină, care era albă. Când o privi, aceasta începu să strălucească, după care în lumină apărură harta Constantinopolului. Privind concentrat, bărbatul observă un punct luminos pe harta aceea. Era Iernul Fecioarei, farul aflat de cealaltă parte a Bostorului, iar când Ezio îl fixă încă și mai atent cu ochii, desluși un punct precis conturat în becurile din fundația turnului.

Dacă totul mergea bine, acela trebuia să fie locul unde să găsească a doua cheie a bibliotecii lui Altair din Masyaf.

Porni în grabă într-acolo prin orașul ca un furnicar. Strecurându-se pe lângă gardurile otomane și traversând apa cu o barcă „împrumutată”, ajunse la far și găsi o ușă, de unde o scară cobora în subso. Ținu cartea în mână și constată că ea îl călauzi printr-un labirint de conducte, în lungul cărora se înșiraua nenumărate uși. Părea imposibil ca atât de multe să poată exista într-un spațiu relativ limitat. În cele din urmă, ajunse la o ușă perfect identică cu toate celelalte, dar prin ale căreia crăpături părea să răzbată o lumină slabă. Sub atingerea mâinii lui, ușa se deschise și înăuntru, pe un soclu scund de piatră, văzu alt disc de piatră, care, asemenea primului pe care-l găsisese, era acoperit cu simboluri ciudate, la

tel de misterioase ca acelea, dar diferite. Forma unei femei poate o zeiță — ce părea vag familiară, indentată cu puteau ori formule, ori, poate, creștături care se puteau potrivi în dreptul unor zimi — aflată poate în interiorul găurilor pentru chei din ușa bibliotecii din Masyaf.

Când Ezio luă cheia în palme, lumina ce razbătea din ea spori în intensitate, și spori întruna, iar bărbatul se încordă ca să fie transportat — nu știa unde anume —, când îl cuprinsese și îl purtă eu secole în trecut. În urmă cu trei sute douăzeci de ani. În Anul Domnului 1191.

Masyaf.

În interiorul tortăreței, cu mult timp în urmă.

Sihlete într-o ceață involburată. Din volburile acelea se conturară un tânăr și un bătrân. În jurul lor se zăreau dovezi ale unei lupte pe care bătrânul — Al Mualim — o pierduse.

Zăcea pe jos — iar tânărul îngenunchease călare peste pieptul lui.

Pierzându-și puterea, mâna bătrânului scapă ceva, care se rostogoli și se opri puțin mai departe pe pardoseala din marmură.

Ezio ieri fără să se poată stăpâni când recunoscui obiectul era — fără îndoială — Mărul Edenului. Dar cum? Iar tânărul — învingătorul — în alb — cu capul acoperit de glugă, era Altair.

Ai ținut foc în palma ta, bătrâne, spunea el. Obiectul ăsta trebuia distrus.

— Să distrug unicul lucru ce poate să pună capăt Cruciadelor și să aducă adevărata pace? râse Al Mualim Niciodată!

Atunci o voi face eu.

Imaginile se topiră și dispărură aiudoma unor spectre, doar pentru a fi înlocuite de altă scenă.

În interiorul Marelui Donjon — Altair stătea alături de unul dintre căpitani lui. În apropiere, întins cu omdare pe

un catafalc din piatră, trupul lui Al Mualim era liniștit și destins în moarte.

- Chiar s-a terminat? spunea căpitanul Asasin. Vrăjitorul e mort?

Altair se întoarse și privi corpul. După aceea vorbi cu glas calm, măsurat.

N-a fost un vrăjitor. A fost un om obișnuit, care putea controla iluzii. Rugul e pregătit? întrebă el către camaradul lui.

- Da, răspunse bărbatul șovaind o clipă. Să știi, totuși, că unii oameni nu vor accepta. Sunt neliniștiți.

Altair se aplecă peste catafalc și luă în brațe trupul bătrânului.

- Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

Se îndreptă apoi și mania în flutură împrejur.

- Ești pregătit de călătorie? îl întrebă pe căpitan.

Destul de pregătit, da.

- L-am rugat pe Malik al Sayf să plece spre Ierusalim cu vestea morții lui Al Mualim. Vrei tu să pleci spre Acra cu aceeași veste?

Bineînțeles.

- Du-te atunci și Domnul să fie cu tine.

Căpitanul înclină capul și plecă.

Purtând în brațe trupul Mentorului său, succesorul lui ieși pentru a-și înfrunta camarazii, membrii Frăției.

La vederea lui izbucni de îndată o hărmălaie de glasuri, care le reflecta umirea. Unii se întrebau cu voce tare dacă nu cumva visau. Alții erau îngroziiți de această confirmare materială a morții lui Al Mualim.

- Altair! Exploră-te!

- Cum de s-a ajuns la așa ceva?

- Ce s-a întâmplat?

Un Asasin clătina din cap.

Mintea lui era clară, dar trupul nu voia să se miște!

În toată confuzia, apăru Abbas, prietenul din copilărie al lui Altair. Acum prietenia aceea era mai puțin sigură. Prea multe se petrecuseră între ei.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el și glasul lui reflecta șocul pe care-l simțea.

— Mentorul nostru ne-a înșelat pe toți, răspunse Altair. Templarii l-au corupt.

— Unde sînt dovezile tale în privința asta? replică Abbas suspicios.

— Vino cu mine și-ți voi explica.

— Și dacă nu mă vor mulțumi răspunsurile tale?

— Atunci voi vorbi până vei fi mulțumit.

Mersera umăr la umăr. Altair continua să poarte în brațe trupul lui Al Mualim către rugul funerar ce fusese pregătit. Neștiind care le era destinația, Abbas rămase tăcut, încordat și combativ, nerpușind să-și mascheze neîncrederea față de el.

Iar Altair cunoștea motivul și-l regreta. Avea să facă însă tot ce putea mai bine.

— Abbas, începu el, mai ții minte obiectul pe care l-am recuperat de la templarul Robert de Sable în Templul lui Solomon?

— Te referi la obiectul după care ai fost trimis tu, dar pe care l-au adus în cele din urmă alții?

Altair ignoră replica aceea.

— Da. Este o unealtă a templarilor și se numește Mărul Edenului. Printre multe alte puteri ale sale, Mărul poate să provoace iluzii și să controleze mințile oamenilor — dar și mințile celui care crede că-l stăpânește. Este o armă letală.

Abbas ridică din umeri.

— Atunci cu siguranță este mai bine să-l avem noi decât templarii.

Altair clătină din cap.

— N-are importanță deoarece se pare că-l corupe pe toți cei care-l mănuiesc.

Și tu crezi, ca Al Muallim a căzut sub influența lui nefastă?

Exact, aprobă Altair cu un gest de nerăbdare. Astăzi, a folosit Mărul în încercarea de a înrobi Masyaf. Ai văzut-o cu ochii tăi.

Abbas părea neîncrezător.

Nu știu *ce anume* am văzut.

- Ascultă-mă. Mărul se află acum în siguranță în odaia lui Al Muallim. După ce termin aici, îți voi arăta tot ce știu.

Ajunseseră la rug și Altair sui treptele spre el, depunând cu respect trupul Mentorului său. Când o făcu, Abbas se schimbă la față. Era prima dată ca zarea rugului.

Nu pot să cred că vrei să faci așa ceva! zise el, socat.

În spatele lui, membrii Frăției Asasinilor unduiră ca un lan de grâu sub vânt.

Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, îi răspunse Altair. Nu!

Însă Altair luase deja una dintre torțele aprinse de lângă rug și o înfipse în baza acestuia.

- Trebuie să mă asigăr că el nu se va putea întoarce.

- Dar nu acestea sunt obiceiurile noastre! Este interzis să arzi trupul unui om!

Din mulțime, cineva răcnă brusc, furios.

Profanatorul!

Altair se întoarse către oamenii agitați de sub platforma rugului.

Ascultați-mă cu atenție! Leșul acesta ar putea fi pur și simplu altul dintre corpurile-*fantoma* ale lui Al Muallim. Trebuie să fii sigur!

- Minciuni! răcnă Abbas, când flăcările cuprinseseră rugul. Se apropie de Altair și ridică vocea, pentru a putea fi auzit de toți. Toată viața ți-ai bătut joc de Crezul nostru! Sucești regulile ca să se potrivească toanelor tale și-n același timp îi desconsideri și umilești pe cei din jur!

Opriri! pe Altair! răcnă un Asasin din mulțime.

N ai auzit ce a zis? replică un camarad de lângă el
Al Mualim era posedat!

Răspunsul celuilalt sosi prompt, sub forma unei lovituri de pumn. Se iscă o încăierare generală, care escaladă cu viteza cu care se înălțau flăcările.

Aflat pe platforma de lângă Altair, Abbas îl îmbrânci pe neașteptate jos, în mijlocul luptelor, apoi porni furios spre castel. Altair se strădui să se ridice în picioare printre camarazii săi, care-și scosesea deja săbîile.

Fraților! strigă el, străduindu-se să restabilească ordinea. Opreți-vă! Băgați săbîile în teacă!

Însă luptele continuă și Altair, care izbutise să se ridice la timp pentru a-l vedea pe Abbas întorcându-se în fortăreață, fu silit să se zbată printre propriii lui oameni, dezarmându-i atunci când putea și îndemnându-i să renunțe. Nu știu cât timp se luptă așa, însă încheștarea fu întreruptă pe neașteptate de un fulger pârjolitor de lumină, care-i făcu pe combatanți să se clatine și să ducă palmele pavăză la ochi.

Lumina venea din direcția castelului.

Temerile cele mai rele ale lui Altair se confirmaseră.

Acolo, pe parapetul unui turn înalt, stătea Abbas, care ținea Mărul în mână.

— Ce ți-am spus, Altair? răcnii Abbas către el.

Abbas! Oprește-te!

Ce ai crezut că se va întâmpla când l-ai ucis pe iubitul nostru Mentor?

— Tu l-ai iubit pe Al Mualim mai puțin decât oricare altul! Tu l-ai învinuit pentru toate nemulțumirile tale ba până și pentru sinuciderea tatălui tău!

Tatăl meu a fost un erou! urlă Abbas sfidător.

Altair îl ignoră și se întoarse spre Asasinii care se strânseseră întrebători în jurul său.

— Ascultați-mă! le spuse. Acesta nu-i momentul pentru a ne certa despre cele petrecute deja. Trebuie să decidem acum! ce trebuie făcut cu *acea armă*!

Arată către Abbas care ținea Mărul în brațul ridicat

Altair, răcnu el, indiferent de ce-1 în stare obiectul
ăsta, tu nu ești vrednic să-l folosești!

Niciun om nu este' îi răspunse Altair

Însă Abbas privea deja ținută la strălucirea Mărului. În
timp ce privea, lumina se intensifică. Iar el părea în transă.

F minunat, nu-1 așa? întrebă el, cu glas doar atât de
tare cât să poată fi auzit.

Apoi o schimbare puse stăpânire pe el. Expresia 1 se
transformă dintr-un zâmbet de triumf amuzat într-o gri-
masa de oroare. Începu să tremure violent, pe măsură ce
puterea Mărului pătrundea în el, preluând controlul asu-
pra corpului său. Aceia dintre Asasini care țineau încă la
el se repeziră să-l ajute, dar instrumentul nepământean pe
care continua să-l aibă în mână emise o pulsație luminoasă
perfect vizibilă ce-1 făcu pe toți să cadă în genunchi și în
același timp sa-și cuprindă capetele în mâini, de agonie.

Altair porni în fugă spre Abbas, escaladând turnul cu
viteză supranaturală, propulsat de disperare. *Trebuia sa
ajungă acolo la timp.* Pe când se apropia de fostul lui prieten,
Abbas începu să zbiere de parcă sufletul 1-ar fi fost smuls
din piept. Altair făcu un ultim salt înainte și-l doborî.
Abbas se prăbuși cu un țipăt de disperare și Mărul 1 se
rostogoli din mână, expedind o ultimă și violentă undă
de șoc din turn.

După care se instaură tăcerea.

Dedesubt Asasini își reveniră treptat și se ridicară în
picioare. Se priveau între ei, uluiți. Cele petrecute conti-
nuau să le reverbereze în trup și în minte. Își înălțară privi-
rile spre metereze. Nici Abbas, nici Altair nu erau vizibili.

Ce a fost asta?

— Au murit?

Apoi Altair apărură, singur, pe parapetul turnului. Vântul
îi flutura veșmintele albe în jurul trupului. Ridică un braț

În palmă, în siguranță se găsea Mărul Sfârâia și pulsa precum ceva viu, dar se găsea sub controlul lui.

— Iartă-mă, ȋcni Abbas de pe lespezile pardoseln din spatele său, abla putea artlcua cuvintele N-am știut.,

Altair  i  întoarce ochii de la el, la M r.  i expedia prin bra ul întins senza ii ciudate, a doma unor  ocuri

Ne poți  nv ta ceva?   se adresa Altair, ca  i cum ar fi vorbit unei creaturi vii. Sau ne vei duce pe toți spre ruină?

Vântul păru atunci să ridice o furtună de praf sau erau oare furtunile  nvolverate de nori ce anun aser  vizitarea aceasta? Odată cu ea sosi  i lumina orbitoare ce o precedase care cresc ,  i cresc , până acoperi totul complet. După aceea păli din nou, rămânând doar strălucirea bl nd  a cheii din m na lui Ezio.

Epuizat, asasinul se lăsă să cadă pe podea  i- i rezemă spatel  de peretele din piatră al încăperii. Afat  pogor se probabil amurgul l n ea după odihnă dar nu- i putea  ng dur a a ceva

După câteva clipe, se ridică  i, ascunz nd cu grijă cheia  i cartea lui Empedocle în ta c , porni spre străzile de deasupra

Capitolul 35

În ziua următoare, în zori, Ezio merge la Marele Bazar. Era timpul să vadă și să audă personal ce se discuta acolo între leniceri și era nerăbdător să pornească pe urmele căpitănelor lor, Tarik Barleti. Însă odată ajuns la fața locului, îi fu imposibil să evite negustorii insistenți, care erau toți maeștrii ai reclamei și ai persuasiunii. Iar Ezio trebuia să lase impresia că era un simplu călător străin de teama de a nu trezi suspiciuni, fie în rândul oficialităților otomane, fie printre templierii bizantini.

- Vezi covorul ăsta?

Un vânzător îl acostă, trăgându-l de mânecă și, așa cum Ezio descoperise că se întâmpla atât de frecvent acolo, se apropie foarte mult de el, invadându-i intimitatea.

Tălpile tale te vor iubi mai mult decât te iubește propria ta nevastă!

Nu sunt înșurat.

Aha, continuă negustorul netulburat, încă și mai bine. Haide! Doar pipăie!

Ezio observă un grup de leniceri care stăteau nu departe.

Ai vândut bine azi? îl întreabă el pe negustor.

Bărbatul desfăcu brațele și indică din cap spre dreapta, unde erau lenicerii.

N-am vândut nimic! lenicerii mi-au confiscat majoritatea mărfurilor pur și simplu pentru că erau de import.

Îl cunoști pe Tarik Barleti, căpitanul lor?

E și el pe-unde va, pe-aici, fără doar și poate. Un tip arrogant, totuși...

Negustorul era pe punctul să continue, dar se întrerupse brusc, încremeni o fracțiune de secundă și reveni la tonul ascuțit al vânzătorului. Ochiul nu-i era atârnat, asupra lui Ezio, ci asupra cuiva aflat mult în spatele său.

Mă insultă, domnule! Nu pot să accept mai puțin de două sute de *akçe* pentru el! Iar asta e oferta mea finală!

Ezio se răsuci foarte puțin și-l urmări privirea. Trei iemici veneau spre ei și ajunseseră la mai puțin de cincisprezece metri depărtare.

— Când îl vei găsi, îl vei întreba despre covoarele tale în promise Ezio încetșor negustorului după care se întoarse și plecă.

Știi să te tocmеști, străine? strigă negustorul, după el. Ce-ai zice să ne-nțelegem la o sută optzeci? O sută optzeci de *akçe* și ne despărțim prietenii!

De acum Ezio nu-l mai asculta însă. În urmărea pe cei trei iemici pe cât putea de aproape, păstrând totuși o distanță sigură, cu speranța că l-ar putea duce la Tarık Barleti. Nu mergeau alene, ci aveau aspectul unor indivizi care aveau o întâlnire. Asasinul trebuia totuși să fie vigilent, nu numai pentru a nu-l scăpa din vedere, ci și pentru a evita să fie detectat el însuși, iar pasajele aglomerate din souk îl ajutau și în același timp îi îngreunau misiunea. Negustorul spusese că Tarık Barleti se afla undeva prin bazar, însă bazarul era uriaș — un labirint confuz de tarabe și prăvălii. Un mic oraș în sine.

Într-un final însă răbdarea îi fu răsplătită și iemicii pe care-i urmărea ajunseră la o răspântie de pasaje ce avea forma unei piațete cu cafenele pe fiecare colț. În fața uneia dintre ele stătea căpitanul cel voimic cu barbă înspicată. Barba îi era un însemn al rangului în aceeași măsură ca uniforma splendidă. În mod clar, nu era un sclav.

Ezio se apropie pe furiș cât de mult putea, pentru a le auzi cuvintele.

Sunteți gata? își întreabă Tarik Barleti oamenii care încuvințară scurt din cap. Întâlnirea asta e foarte importantă. Aveți grijă să nu fiu urmărit.

Ei încuvințară din nou, apoi se despărțiră, dispărând în direcții diferite prin bazar. Ezio știa că aveau să caute orice semn de prezență a Asasinilor prin mulțimi și, pentru o clipă teribilă, i se păru că unul dintre ei îl observase, dar momentul acela trecu și ienicerul se îndepărtă. Așteptă cât îndrăzni de mult, apoi porni după căpitan.

Barleti nu merse mult și se întâlni cu alt ienicer, un locotenent, care pentru o privire neatență ar fi părut că studia mărfurile din vitrina unui armurier. Ezio observase deja că ienicerii erau singurele persoane pe care neguțătorii nu le interpelau.

Ce vești ai? îl întreabă Barleti, după ce ajunse lângă el.

Manuel a fost de acord să se întâlnească cu tine. Așteaptă la Poarta Arsenalului.

Ezio ciuie urechile la auzul acelui nume.

— Nevăstuica bătrână arde de nerabdacare comentă sec Tarik. Haide!

leșiră din bazar și porniră pe străzile orașului. Până la Arsenal, care se afla pe latura de nord a Cornului de Aur, mult mai spre vest, era cale lungă, totuși cei doi nurecurseră la niciun mijloc de transport, așa că Ezio îi urmă pe jos. Erau vreo trei kilometri, după care trebuia să fie precaut la îmbarcarea pe bac pentru traversarea Cornului. Sarcina îi fu ușurată totuși de faptul că bărbații erau adânciți în conversație, pe care Ezio izbuti s-o audă în mare parte. Nu era greu să se facă nevăzut pe străzile din Constantinopol, ticsite cu oameni din toată Europa și Asia.

— Cum părea Manuel? întreabă Tarik. Era nervos? Sau secretos?

Mi s-a părut ca de obicei. Nerăbdător și nepoliticos.

Ihm. Cred că și a câștigat dreptul ăsta. Ceva știri de la sultan?

Ultimele le-am primit acum o săptămână. Scrisoarea lui Balazid era scurtă și plină de veste triste.

Iarik cățină din cap.

Na m-as putea imagina sa am asemenea conflicte cu propriul meu fiu.

Capitolul 36

Ezio îi urmărit pe cei doi până la o clădire din apropierea Porții Arsenalului. Pe Tarık și pe locotenentul lui îi aștepta un bărbat care se apropia de șaiszeci de ani, voinic și pântecos, cu vestimente scumpe, barbă sură stufoasă și mustață ceruită. Turbanul lui purta pene și era încrustat cu nestemate, iar pe fiecare deget doleofan strălucea câte un inel cu piatră prețioasă. Tovarășul său era mai subțirel, mai mărunț și, judecând după straie, provenea din Turkmenistan.

Dupa ce și alegea un loc potrivit pentru a se face invizibil, pătundu-se discret printre ramurile dese și încărcate ale unui tamarin din apropiere, Ezio fu extrem de atent la salutarile preliminare și află că filfizonul durduhu era – așa cum suspectase, de altfel – Manuel Paleologul. Ținând seama de cele aflate de la Yusuf despre ambițiile sale, întâlnirea avea să fie într-adevăr interesantă. Tovarășul lui Manuel, care îi era și gardă de corp, așa cum asasinul află din prezentări, se numea Şahkulu.

Ezio auzise de bărbatul acela. Şahkulu era un rebel împotriva conducătorilor otomani ai propriei lui țări și se zvonea că e. ațâța revoluția în rândul poporului său. În același timp, era reputat pentru cruzime și actele de banditism.

Da, întâlnirea asta avea să fie cu adevărat interesantă.

După ce formalitățile – întotdeauna complexe și îndelungate în țara aceasta, așa cum remarcase Ezio – se încheiaseră, Manuel făcu un gest spre Şahkulu, care intră în casa din spatele lor – un soi de post de gardă acum abandonat

în mod evident — și reveni cu un sipet din lemn mic, dar greu, pe care l lăsă la picioarele lui Tarık. Locotenentul ienicer îl deschise și începu să numere monedele din aur cu care era umplut.

Numără-i cât vrei, Tarık, zise Manuel cu un glas la fel de arrogant pe cât îi era purtarea, însă banii rămân la mine până văd marfa cu ochii mei și-o evaluez caitatea.

Am înțeles, mărai Tarık. Ești un om șiret, Manuel.

Încrederea lipsită de cinism este găunoasă, întonă nueros Paleologul.

Ienicerul numărase rapid. La scurt timp după aceea, închuse sipetul.

E bine, Tarık, anunță el. Toți banii sunt aici.

Așadar, rosti Manuel, cum procedăm în continuare?

Vei avea acces în Arsenal. După ce te declari mulțumit, marfa va fi livrată unde dorești.

Oamenii tăi sunt pregătiți să călătorească?

Nu-i nicio problemă.

— *Poi kalâ*, se relaxă prințul bizantin. Foarte bine. În mai puțin de o săptămână, vei primi o hartă.

După aceea se despărțiră și Ezio așteaptă să se asigure că se îndepărtaseră suficient, apoi coborî din arbore și se îndreptă în cea mai mare grabă spre sediul Asasinilor.

Capitolul 37

Când se întoarse la Arsenal, Ezio îl găsi pe Yusuf aşteptându-l deja acolo.

Unul dintre oamenii mei a zis că-a văzut cum a fost adus mai devreme în transport de arme, așa că am devenit curioși.

Ezio căzu pe gânduri. Era așa cum bănuise.

— Arme. Făcu o pauză. Aș vrea să le văd și eu.

Cercetă din ochi zidurile exterioare ale Arsenalului. Erau bine păzite, iar poarta principală părea inexpugnabilă.

Nu văd cum ai putea intra, zise Yusuf urmărind gândurile Mentorului său, altfel decât ucigându-i pe toți.

Plăta din spatele lor clocotea de viață. Oamenii zoreau spre casă de la muncă, iar cafenelele și restaurantele își deschideau ușile. Brusc atenția le fu atrasă de o altercație ce izbucnise în preajma porții principale a Arsenalului, între un neguțator și trei ieniceri, care-l hărțuiau.

— A fost avertizat de două ori, spunea unul dintre ieniceri, un sergent. Vânzătorii n-au voie lângă zidurile Arsenalului! Luați mărfurile astea! le zise oamenilor lui.

Soldatii începură să ridice lăzile cu fructe ale negustorului.

— Ipocriților! mormăi bărbatul. Dacă oamenii voștri nu mi-ar cumpăra produsele, nici nu le-aș vinde aici!

Sergentul îl ignora, iar soldatul își văzură de treabă, dar negustorul nu terminase. Se duse direct la sergent și-i spuse:

— Voi sunteți mai răi decât bizantinii, trădătorilor!

În loc de răspuns, sergentul îl lovi bruta, cu pumnul Negustorului, căzu la pământ, gemând și ținându-se de nasul însangerat

— Ține-ți gura, parazitule! mârâ, ienicerul

Se întoarse să supravegheze confiscarea fructelor, iar o femeie leși în fugă din mulțime și se grăbi în ajutorul rănitului. Yusuf și Ezio priviră cum îl ajută să se ridice, ștergându-i sângele de pe față cu o batistă

— Chiar și în vreme de pace, comentă Yusuf încruntat, cei sărmani sunt mereu asaltați

Ezio căzu pe gânduri, amintindu și de circumstanțe similare în Roma nu cu mult timp în urmă.

Poate că dacă-i vom determina să-și descarce furia, va fi în folosul cauzei noastre, zise el

Yusuf îl privi cu atenție

La ce te gândești? Să-i racolezi pe oamenii aceștia? Să-i incuți la rebeliune?

Ar fi îndeașuns și doar o demonstrație. Însa dacă destui dintre ei vor fi de partea noastră ..

Amândoi îi priviră pe ienicerii care, nestânjenți, continuau să transporte marfa negustorului, golindu-i complet taraba. După aceea dispărură printr-o ușă tăiată în poarta principală a Arsenalului

— Simulezi solidaritatea ca să îți atingi propriile scopuri, rosti Yusuf pe un ton evident disprețuitor. Ce mai gentleman?

— Da, știu că nu e foarte frumos, totuși, crede-mă, ar avea succes.

Accept orice ar avea succes, ridică selgiucidul din umeri. Și nici nu văd alt mod de a pătrunde în Arsenal

Haide – s-a strâns multă lume și se pare că negustorul acela e destul de popular. Să mergem și să stărnim nițel oamenii

În următoarea jumătate de oră, Ezio și Yusuf discutară cu cei de pe stradă, strecurând aluzii și convingând, măgulind și inspirând oamenii de rând din jurul lor, pe care-i

găsiră foarte deschiși față de ideea de a pune capăt asupra
războiului care erau supuși. Se părea că aveau nevoie doar de
cineva care să-i înflăcăreze. După ce se strânseseră destul
pentru a forma o gloată gata de răzmeriță, Ezio li se adresă.
Negustorii de fructe stăteau acum lângă el, cu o privire sfi-
dătoare pe chip. Yusuf se îngrădise ca majoritatea bărbaților
și femeilor să fie înarmați sub o formă sau alta. Negustorul
ținea în mâini un cosor mare, cu lama curbată.

Luptați cu noi, fraților, declama Ezio. Și răzbunați
nedreptatea aceasta. Ienicerii nu sunt mai presus de lege!
Să le arătăm că nu le vom tolera tirania!

Da! se auziră câteva glasuri.

M-am saturat să le văd abuzurile, continua Ezio. Voi nu?

Ba da!

Veți lupta cu noi?

Da!

Atunci... să mergem!

De acum un detașament de ieniceri înarmați ieșise
prin Poarta Arsenalului, care fu închisă apoi în urma lor.
Soldații ocupară poziții în fața ei, cu iataganele scoase din
teci și înfruntară gloata, a cărei agitație ajunsese să dea
în clocot. Neîntimidată de etalarea de forță a ienicerilor
ba chiar incitată de ea, mulțimea, al cărei număr creștea
de la un minut la altul, năvăli spre poartă. Orice ienicer
îndeajuns de nesăbuit să-l lovească pe oamenii din pri-
mele rânduri fu copleșit pur și simplu de numărul lor și fie
îmbrâncit în lături, fie călcat în picioare. La scurtă vreme
după aceea gloata se strânse în fața portii principale, cu
Ezio și Yusuf păstrând încă suficientă autoritate pentru a-i
direcționa pe oameni să o spargă cu un berbec.

— Jos cu ienicerii! răcnii o sută de voci.

Nu sunteți mai presus de lege! răcnii altă sută.

Deschideți poarta, lașilor, până n-o facem fărâme!

— Poarta nu va mai rămâne mult timp închisă, îi spuse
Ezio lui Yusuf.

Oamenii aceștia îți fac o favoare, Mentorule. Revânșează-te și ferește-i de rau

În timp ce Yusuf rostea cuvintele acelea, două detașamente de ieniceri atacară mulțimea din dreapta și din stânga, după ce apăruseră pe porți laterale, aflate în zidurile nordice și sudice.

Asta cere luptă corp la corp, rosti Ezio și, însoțit de Yusuf, își acționă pumnalul secret și pumnalul-cârlig și se aruncă în încăierare

Încurajați de abilitățile celor doi Asasini, cei de pe flancurile gloatei se întoarseră cu bravură să întâmpine contra-atacul ienicerilor. Aceștia fură surprinși de o rezistență atât de fermă dintr-o direcție neașteptată și ezitară fatal, astfel încât tură respinși. Între timp cei care loveau în poartă avură satisfacția să vadă cum scândurile ei groase începură să geamă, apoi să cedeze, după care să se curbeze și în cele din urmă să se rupă. Cu un trosnet asurzitor, grinda principală care ținea poarta închisă pe dinăuntru se frânse ca un bețișor și poarta căzu pe spate, cu ușile legănându-se precum doi bețivi în țâțânile ei masive din fier

Mulțimea mugii într-un singur glas, airdoma unei fiare puternice și triumfătoare, iar pe măsură ce se revărsă în Arsenal, voci individuale se putură distinge, ridicându-se peste vacarm

Îrupingeți!

Am intrat!

— Dreptate sau moarte!

Ienicerii care apărau Arsenalul în interior nu putură împiedica pătrunderea aceea, dar, beneficiind de disciplina lor superioară, izbutiră s-o localizeze și în curtea principală a Arsenalului începură lupte feroce. Airdoma unei năluci, Ezio se strecură printre toți combatanții în edificiul fortificat.

Capitolul 38

Departa de poarta zdrobită în adâncul sectorului vestic al Arsenalului, Ezio ajunsese într-un final în locul pe care-l căuta. Acolo era liniște, deoarece majoritatea ienicerilor din garnizoana Arsenalului luptau în curte iar pe puținii soldați pe care-i întâlnea, dacă nu i putea ocoli neobservat, îi elimina rapid. După ce avea să termine treaba de aici, trebuia neapărat să-și ascută pumnalul cârlig.

Înainte pe un coridor lung din piatră, atât de îngust, încât nimeni nu putea să intre în camera din capătul lui cu speranța că-i va surprinde pe cei dinăuntru. Ezio se apropie încetșor, cu pas silențios, până ajunsese la o scară din fier fixată de peretele de lângă intrarea camerei, care ducea la o galerie superioară. Își prinse teaca sabiei de picior ca să nu zângăne, apoi sui iute, fără să facă mai mult zgomot decât deschiderea petalelor unei flori. De acolo, de sus, privi îngrijorat la scena de sub el.

Manuel și Șahkulu stăteau în mijlocul camerei, înconjurați de multe lăzi mari, dintre care unele fuseseră deschise. În cameră, imediat lângă ușă, stătea de gardă o grupă de ieniceri. Dacă ar fi încercat să intre, Ezio ar fi căzut victimă unei ambuscade. Asasinul suspină încetșor, ușurat. Instinctul și experiența îl salvaseră de data asta.

Printul bizantin se opri din examinarea lăzilor. Din locul unde se găsea, Ezio nu putea să vadă ce se afla în ele, dar putea să bantuiască.

Douăzeci de ani am trăit ca un nimeni în orașul ăsta, spuse Manuel. Acum, în sfârșit, voi fi răzbunat.

Şahkulu îi răspunse cu o notă de amenințare în glas

După ce dinastia Paleologilor va fi restaurată, să nu uiți cine te-a ajutat!

Manuel îl privi cu atenție și ochii lui mici sclipiră rece printre pliurile de piele și grăsime

Bineînțeles că nu voi uita, prietene! Nici prin cap nu mi trece să trădez un om cu influența ta. Însă trebuie să ai răbdare. *Nova Roma* nu s-a clădit într-o singură zi!

Şahkulu mârâi evaziv și Manuel se întoarse către căpitanul escortei sale.

— Sunt mulțumit, anunță el. Duceți-mă la corabia mea.

Urmează-mă, zise căpitanul. Până la poarta din vest există un pasaj. Dacă trecem pe-acolo, evităm luptele.

Sper, și mă aștept, ca în curând să aveți situația sub control.

Asta se întâmplă chiar în timp ce vorbim, prințe.

Dacă un singur lucrușor de aici va fi afectat, banii vor rămâne la mine. Să-ți spui asta lui Tarik.

Ezio îl privi plecând. După ce fu convins că rămăsese singur, coborî și cercetă rapid lăzile, ridicând capacul uneia care fusese desfacut din cuie.

Înăuntru erau puști. O sută sau mai bine.

Merda! icni asasinul.

Cândur-le în țară întrerupte de un zăngănit ascuțit, sigur fusese poarta de vest care se închisese după plecarea lui Manuel. Imediat după aceea auzi zgomote de cizme ce se apropiau pe lespezile din piatră. Probabil jenícerii care veneau să bata capacele lăzilor la loc în cuie. Ezio se lăpă de perete, iar când soldații intrară, îi omorî. Fuseseră încă. Dacă ar fi putut intra toți, odată, nu pe rând, poate că lucrurile ar fi stat altfel, dar coridorul îngust se dovedea acum a fi aliat.

Se întoarse pe drumul pe care intrase. În curte batalia se încheiase lăsând în urmă, ca întotdeauna, dovezile teribile ale înclăstării. Ezio merse încet pe lângă o mulțime

de trupuri, majoritatea nemișcate, unele zvârcolindu-se în agonie finală, fără să audă decât bugetele femeilor îngenunchiate lângă cei căzuți, în vântul nemilos ce sufla prin poarta căscată.

Cu capul plecat, asasinul se îndepărta de locul acela. Prețul plătit pentru cunoașterea pe care o dobândise părea într-adevăr foarte mare

Capitolul 39

Venise vremea să se întoarcă în librăria Sofiei. Se grăbi de îndată într-acolo.

Prăvălia era încă deschisă și înăuntru ardeau lumini strălucitoare. Când îl zări pe Ezio intrând, Sofia își scoase ochelarii și se ridică de la masa de lucru din camera interioară, unde harta descoperită de asasin în Yerebatan era întinsă printre câteva cărți deschise.

Salute, îl întâmpină ea, apoi închise ușa în urma lui și coborî jaluzele. Era oricum timpul să mă opresc pe ziua de azi. Doi clienți toată ziua. Zi și ta! Nu merită să țin deschis și seara.

Văzu după aceea expresia de pe chipul bărbatului și se conduse la un scaun, unde el se așeză greoi, iar Sofia se grăbi să-i aducă un pahar cu vin.

Grazie, spuse Ezio recunoscător, satisfăcut că femeia nu-i puna întrebări.

Mă apropiu de alte două cărți, zise ea. Una lângă palatul Topkapı, iar cealaltă în cartierul Baiazid.

Sa încercăm mai întâi la Baiazid. Topkapı va fi o fundătură. Acolo au descoperit templierii, cheia lor.

Ah... și Probabil că au găsit-o din întâmplare sau folosind alte mijloace decât noi.

Au avut cărțulia lui Niccolò.

Atunci ar trebui să-i mulțumim Maicii Domnului că a recuperat-o de la ei înainte s-o poată folosi în continuare.

Sofia se întoarce la hartă, se așează în fața ei și începu din nou să scrie. Ezio se aplecă și, scoțând cartea lui, Empedocle, o puse pe masă lângă ea. A doua cheie pe care o găsisse se așturase deja celei dintâi și ambele se găseau sub pază în sediul Asasinilor din Galati.

Ce părere ai despre asta? întrebă el.

Femeia luă cartea cu grijă și, o întoarce plină de respect în mână. Avea palme delicatese, dar nu osoase, cu degete lungi și subțiri.

Gura ei se căscă de uimire.

O, Ezio! *E incredul!*

— Are vreo valoare?

— Un exemplar din *Despre natură* în starea asta? În legătura lui coptă originală? E fantastic!

Deschise cartea cu precauție. Harta codificată din interior nu mai strălucea. De fapt, Ezio observă că nu mai era nici măcar vizibilă.

— Uluitor! Trebuie să fie o transcriere făcută în secolul al treilea după original, spuse Sofia entuziasată. Nu cred că mai există un exemplar ca ăsta.

Însă ochii lui Ezio cercetau preocupată camera. Ceva se modificase și totuși nu și putea da seama despre ce putea fi vorba. În cele din urmă, ochii îi poposiră pe o fereastră astupată cu scânduri. Geamurile dispăruseră din cercevelele ferestrei.

Sofia, rosti el îngrijorat, ce s-a întâmplat aici?

Glasul femeii căpătă un ton vag de iritare, deși copleșit în mod clar de surescitarea cauzată de carte.

Ah, așa pătesc în fiecare an, o dată sau de două ori. Hoți care încearcă să intre, crezând că vor găsi bani. Făcu o pauză, apoi urmă. Eu nu țin mulți bani aici, însă de data asta au reușit și mi-au furat un portret de valoare. S-a petrecut acum nici trei ore, când am lipsit puțin din librărie. Se întristă. Întâmplător, era un portret foarte bun al meu. O să ți duc dorul și nu doar pentru valoarea lui în

sine. În mod clar, bătu ea cu degetul în cartea lui Empedocle, pentru *asta* o să cauți un loc foarte sigur.

Ezio suspecta că în spatele furtului acelui tablou putea să se ascundă și altceva. Către, eră camera, privind cu atenție în căutarea oricăror indicii pe care le-ar fi putut desluși. După aceea luă o hotărâre. Pentru moment se simțea destul de odihnit și-i era dator cu o favoare acestei femei. De fapt, nu era doar atât. *Voi* să facă pentru ea orice, ar fi stat în putintă.

Tu continuă să lucrezi, îi spuse, iar eu îți voi căuta tabloul.

Ezio, de acum hoțul ar putea fi oriunde.

Dacă a venit după bani, n-a găsit nimic și s-a mulțumit să ia tabloul, atunci ar trebui să fie încă în cartierul ăsta, în apropiere, și să vrea să scape de el.

Sofia căzu pe gânduri.

— În apropiere sunt două străzi cu pravalii ale negustorilor de artă.

Asasinul pornise deja spre ușă.

- Așteaptă! strigă ea. Am și eu ceva treabă în partea aceea – o să-ți arăt calea.

Ezio așteptă ca ea să încue cu grijă *Despre natură* într-un cutăr ferecat cu fier de lângă perete, apoi o urmă, leșind din librărie, Sofia zăvorî ferm ușa.

— Pe aici, îi spuse după aceea. Însă ne vom despărți la prima răspântie. De acolo o să-ți arăt care-i direcția în care să mergi.

Porniră la drum în tăcere. După câteva zeci de metri, ajunseră la o intersecție și femeia se opri.

Acolo, îi arătă ea.

Apoi îl privi. În ochii ei limpezi exista ceva despre care Ezio speră să nu fie doar imaginația lui.

— Dacă se întâmplă să-l găsești în următoarele două ore, îi spuse, haide să ne întâlnim la Apeductul lui Valens. În

zona se ține un târg de carte la care trebuie să particip și m-aș bucura mult să te văd acolo.

Voi face tot ce pot.

Sofia îl privi iarăși, după care își feri iute privirea.

Știu că așa vei face, zise ea. Mulțumesc Ezio.

Capitolul 40

Cartierul negustorilor de artă fu ușor de găsit – erau două străzi înguste, paralele, ale căror prăvăli străluceau în luminile de felinar ce scurgeau peste comorile dinăuntru.

Ezio trecu încet de la una la alta, uitându-se mai degrabă la cei care le frecventau decât la obiectele de artă înseși și în scurt timp zări un personaj cu aspect dubios, în veșminte ieftine, care apăru dintr-o galerie, preocupat să numere monedele dintr-o pungă de piele. Asasinul se apropie de el și bărbatul adoptă pe loc o atitudine defensivă.

Ce vrei? întrebă el nervos.

– Tocmai a, vândut ceva, este?

Celălalt se retrase un pas.

Și care-i treaba ta?

Portretul unei doamne?

Barbatul repezi un pumn spre Ezio și se pregăti să-l evite și să fugă, dar asasinul era prea iute pentru el. Îi puse priedică și l trimise pe jos. Monedele zăngamără pe pietrele caldarâmului.

Ridică le și dă-mi-le îi ceru Ezio.

– N-am făcut nimic, mormăi hoțul, totuși se supuse poruncii. Nu poți să dovedești nimic!

Nici nu trebuie sa dovedesc ceva. O sa te bumbăcesc până când o să vorbești

Tonul celui alt se transformă într-un schelălăit

– Am găsit tabloul ăla. Vreau să zic.. mi l-a dat cineva Ezio îl pocni.

- Pune și povestea la punct înainte de a mă minți.

Ajută-mă, Doainne! se jeli barbatul

– Are trebur, mai importante de făcut decât să răspundă rugăciunilor tale

Hoțul termonă de strâns monedele și-i întinse sfios punga lui Ezio, care-l ridică în picioare și l ținui de un zid din apropiere.

– Nu-mi pasă cum ai pus mâna pe tablou, șuieră el. Spune-mi doar unde-i acum

L am vândut unui negustor de-aici. Pentru două sute de akçe amărâți. Glasul l se frânse când indică prăvălia. Cum altfel să mă hrănesc?

Data viitoare caută un mod mai elegant de a fi o *canaglia*

Asasinul îi dădu drumul bărbatului, care o luă la fugă pe stradă, blestemând de zor Ezio îl mai privi câteva clipe apoi intră în galeria de artă

Privi cu atenție picturile și sculpturile puse la vânzare. Nu-i fu greu să găsească ceea ce căuta, deoarece proprietarul galeriei tocmai îl agățase pe perete. Nu era un tablou mare, dar era frumos. portretul bust, pe trei sferturi, al Sofiei, cu câțiva ani mai tânara, cu părul în zuluși, purtând un colier din onix și diamante cu o panglică neagră pe umărul stâng al rochiei din saten de culoarea bronzului Ezio bănuia că fusese pictat pentru familia Sartor în perioada scurtă în care *Meister Durer* locuise în Veneția.

Văzând că-l admira, proprietarul galeriei se apropie de el.

Este de vânzare, desigur, dacă îți place cum arată

Se retrase apoi un pas, împărtașind comoara cu potențialul său client.

Un portret luminos, continuă el. Vezi? Parcă o vie. Frumusețea îi strălucește pe dinăuntru!

– Cât vrei pentru el?

Proprietarul căzu pe gânduri, își dresе glasul, apoi tăiai prelung

— E greu de estimat inestimabilul, nu ă așa? Făcu o pauza. Văd totuși că ești un cunoscător. Să zicem .. cinci sute?

— Ai plătit pentru el două sute.

Proprietarul ridică brațele cu un aer îngrozit.

Efendi! Aș putea eu oare să profit în felul acesta de pe urma unuia ca tine? Și în tot cazul de unde știu asta?

— Tocmai am schimbat câteva vorbe cu vânzătorul lui. Cu nici cinci minute în urmă.

Proprietarul înțelese limpede că Ezio nu era tocmai un ins pe care să l duci cu vorba.

Aha! Am înțeles. Am avut înșa cheltuieli.

— Tocmai l-ai atârnat. Te-am văzut.

Bărbatul părea nemulțumit.

— Perfect patru sute atunci?

Ezio îi fulgeră cu privirea.

Trei sute? Două sute cincizeci?

Ezio îi puse cu grijă punga în mână.

— Două sute. Aștia sunt. Numara i dacă vrei.

Va trebui să l ambaiez.

Sper că nu te aștepti la ceva în plus pentru asta.

Mormăind nemulțumit în barbă, bărbatul luă tabloul și-l înfășură cu atenție în bumbac, pe care-l derulă dintr un sul de lângă teigheaua galeriei. Apoi i-l întinse lui Ezio.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, zise el sec.

— Data viitoare nu te mai grăbi să tei obiecte furate, spuse Ezio. Ai fi putut avea de-a face cu un client care să dorească un certificat de proveniență pentru o pictură așa bună. Din fericire pentru tine, e ceva ce sunt dispus să trec cu vederea.

Și de ce, dacă-mi dai voie să te întreb?

— Sunt un prieten al modelului care a pozat pentru tablou.

Copleșit, proprietarul galeriei se înclina adânc în fața lui, după care îl conduse afară cu atâta grabă cât îngăduia politetea.

— Și pentru mine a fost o plăcere să fac afaceri cu tine, rosti Ezio la plecare, la fel de sec.

Capitolul 41

Deoarece în seara aceea nu mai avea timp să se întâlnească cu Sofia, Ezio îi trimise un bilet stabilind să se vadă a doua zi la moscheea Bauazid, ocazie cu care sa-i restituie tabloul.

Când ajunse, o găsi deja acolo, așteptându-l. Sub razele soarelui ce proiectau picafele printre crengile copacilor, o găsi atât de frumoasă, încât, se paru ca portretul n-o reprezenta nici pe departe în toată splendoarea ei.

— Seamănă destul de bine, nu crezi? zise ea, când Ezio îl despachetă și i-l întinse.

Prefer originalul!

Ea îl lovi cu cotul în joacă.

Buffone, îi spuse după care porniră să se plimbe împreună. Tabloul ăsta a fost un cadou din partea tatei când eram la Veneția, la a douăzeci și opta mea aniversare. Tăcu, întorcându-se cu gândurile în timp. A trebuit să-mi pozez timp de o săptămână întreagă lui *Messer Albert Durer*. Poți să-ți închipui? Eu — să stau nemișcată vreme de șapte zile? Fără să fac nimic?

Nu pot.

Una tortura!

Ajunseră la o banca din apropiere și femeia se așeză, iar Ezio își suprimeă un chicot la ideea ei pozând, straduindu-se să nu clintească niciun mușchi în tot acel timp. Însă rezultatul meritase din plin, chiar dacă el prefera cu adevărat originalul.

Râsul îi mur. însă pe buze când Sofia scoase o foaie de hârtie, instantaneu, expresia lui deveni la fel de serioasă ca a femeii

O veste bună , zise ea. Ți-am gasit locul. altei cărți. De fapt nici nu este departe de noi.

Îi întinse foaia împăturită. El o luă și citi.

Grazie, spuse după aceea.

Femeia asta era genială. Înclină cu gravitate din cap spre ea și dădu să plece, dar Sofia îl opri cu o întrebare.

Ezio... despre ce-i vorba, de fapt? Tu nu ești un cărturar. Asta-i foarte împede. Fără supărare, desigur, zise ea privind-i iataganul și tacu pentru o clipă.

Ezio râse amuzat.

Nu, nu pentru Biserică. Dar sunt un fel de învățător. Atunci cu ce te ocupi?

Sofia, îți promit că o să ți explic într-o bună zi. Când vei putea.

Ea încuvînta, dezamăgita, totuși. Din câte își putu da seama asasinul, nu chiar supărată. Era destul de inteligentă ca să aștepte.

Capitolul 42

Cifrul rezolvat de Sofia îl duse pe Ezio la un edificiu antic, aflat nu departe, la vreo trei intersecții, în centrul cartierului Baiazid. Se părea că demult fusese un antră pozit, actualmente abandonat, care părea bine ferecat, dar când încercă ușa, aceasta se deschise. Asasinul privi în sus și în jos pe stradă, atent la orice fel de soldați otomani sau jenicieri, apoi intră, urmând indicațiile de pe hârtia pe care o ținea în mână.

Sui o scară la etaj, apoi înaintă pe un coridor la capătul căruia găsi o cămăruță, un birou plin de praf; rafturile erau încă ticsite de registre iar pe masă se găsea un toc, călimara și un *coupe-papier*. Ezio cercetă odaia cu atenție, dar pereții ei nu păreau să conțină indicii referitoare la ceea ce căuta el, până ce, într-un final, ochii lui pătrunzători remarcă o discrepanță în modelul de faianță ce înconjură șemineul.

Explora cu degetele, delicat, și descoperi că o placă de faianță se mișca la atingere. Folosind cuțitașul de pe masă, începu s-o disloce, mereu atent la orice sunet ce s-ar fi putut auzi de la parter, deși era sigur că nimeni nu-l observase intrând în clădire. Placa se desprinsese după numai câteva secunde și dezvăluî în spatele ei un panou din lemn, pe care Ezio îl înlătură, iar dincolo de acesta, în lumina slabă, văzu o carte. O scoase cu grijă. Era mică și foarte veche. Citi titlul de pe cotor, versiunea *Fabulelor* lui Esop, puse în versuri de Socrate în timpul condamnării la moarte

Suflă colbul de pe ea și, plin de așteptări, o deschise la prima pagină. Acolo, așa cum sperase, apărui harta Constantinopolului. Ezio o cercetă cu atenție, răbdător, concentrându-se. Iar când pagina străluci cu o lumină nepământescă, văzu că pe ea era însemnat Turnul Galata. Asasinul puse cartea cu grijă în tasă, după care ieși din clădire și traversă orașul către nord, luând bacul peste Cornul de Aur până la un chei de la baza turnului.

Fu nevoit să-și folosească la maximum abilitățile de-a se pierde în mulțime pentru a trece de gărzii, dar odată ajuns înăuntru, fu călăuzit de carte și sui o scară în spirală până la un palier dintre etaje. Dincolo de pereții din piatră goală nu părea să existe nimic. Asasinul controlă de două ori cartea și verifică dacă se afla în locul convenit. După aceea cercetă pereții cu mâinile, pipăind în căutarea oricărei fisuri infime ce ar fi putut indica un pasaj secret. Se încorda la cele mai slabe sunete care se auzeau pe scară, totuși nu se apropie nimeni. În cele din urmă găsi un interstițiu care nu era umplut cu mortar și, urmărindu-l cu degetele, descoperi o ușă secretă foarte îngustă.

Alte câteva încercări îl făcură să apese pe pietrele din jur, până găsi una la un metru de podea, care cedă și ușa se deschise, dezvăluind, în grosimea zidului turnului, o odăiță în care abia încăpea un om. Înăuntru pe o colană îngustă, se afla alt disc de piatră – a treia cheie a lui Ezio. Asasinul se strecură în spațiul acela strâmt ca să o recupereze, iar cheia începu imediat să strălucească și lumina spori rapid în intensitate, pe măsură ce odaia, la rândul ei, pareă să se extindă, și Ezio se simți transportat în alt timp și alt loc.

Când lumina reveni la strălucirea normală a razelor soarelui, Ezio văzu că se afla tot în Masyaf. Timpul însă nu stătuse pe loc. În adâncul minții, știa că trecuseră mulți ani. Nu și dădea seama dacă visa ori nu. Părea să fie un vis, deoarece nu făcea parte din el, deși, cumva, era implicat

și, simultan cu senzația că visează experiența era, într-un fel, pe care nu-l putea defini, asemănătoare cu o amintire.

Decorporalizat, contopit cu scena care i se prezenta, lara să fie totuși parte din ea, privi și așteptă. Și l zări din nou pe tânărul în a.b. cu toate că de acum nu mai era tânăr, probabil că trecuseră decenii.

Iar chipul lui era nelăștit

Capitolul 43

Dupa o lungă absență petrecută călătorind în est, Altair se întorsese la sediul Ordinului Asasinilor. Era Anul Domnului, 1228. Trecut de șaiszeci de ani, dar încă zvelt și viguros, Altair stătea pe o bancă din piatră în fața unei case din satul Masyaf și se gândea. Știa prea bine ce însemnau adversitățile iar dezastrul părea, o dată în plus, gata să lovească El. Însă păstrase mărțul, teribilul obiect în siguranță. Cât aveau să-l mai țină oare puterile s-o facă? Cât aveau să-i mai reziste oare umerii, să nu se gârbovească sub loviturile abatute asupra lui de Soartă?

Reflecțiile îi fură întrerupte – iar întreruperea nu fu neplăcută – de apariția soției sale, Maria Thorpe, englezoaica aceea care – cu mult timp în urmă – îi fusese inamic, o femeie care visase să fie primită în rândul templierilor. Timpul și șansa îi schimbaseră însă năzuințele. Iar apoi după un lung exil, reveniseră amândoi în Masyaf și înfruntau Soarta împreună.

Ea i se alătură pe bancă, simțind că soțul are moralul la pământ. Altair îi spuse vestea.

Templierii și au recâștigat Arhiva din Cipru. Abbas Sofian n-a trimis întăriri pentru a-i ajuta pe apărători. A fost un masacru.

Buzele Mariei se depărtară într-o expresie de surprindere și disperare.

Cum a putut îngădui Domnul așa ceva?

Acum zece ani, când am plecat din Masyaf, Ordinul nostru era puternic. Însă de atunci, tot progresul nostru – tot ce am construit – a fost distrus, nimic.

Chipul temei era o mască de tunie tăcută.

Abbas trebuie să dea socoteală pentru asta

Cu... să dea socoteală? întreba Altair mânios. Acum
Asasini ascultă doar de ordinele *lui*

Fa își puse mâna pe brațul bărbatului

Împotrivește-te dorinței de răzbunare. Dacă vei
spune adevărul, vor înțelege că au pornit pe calea greșită

Maria, Abbas l-a executat pe mezinul *nostru*! De aceea
merită să *moară*!

Da, însă dacă nu vei putea recâștiga Frăția prin mij-
loace onorabile, temelile ei se vor năru

Pentru o clipă Altair nu răspunse, dar rămase tăcut,
gândindu-se, supus unor intense frământări interioare. În
cele din urmă ridică ochii și chipul i se limpez

Ai dreptate, rosti el calm. Acum treizeci ani, am lăsat
ardoarea să-mi copleșască rațiunea. Eram încăpățânat și
ambitios, și am cauzat în Frăție o fisură care nu s-a vinde-
cat niciodată pe deplin

Se ridică, și Maria îl urmă. Încet, adânciți în conversație,
străbătura salu, prăfuit

— Vorbește-le cu rațiune, îl încurajă femeia, și oamenii
raționali te vor asculta

— Unii o vor face, poate. Nu însă și Abbas, cătină Altair
din cap. Trebuia să l fi alungat acum treizeci de ani, când a
încercat să ture Maru.

— Da, iubito, dar ti-ai câștigat respectul celorlalți.
Asasini fiindcă ai fost milos... i ai îngăduit să rămână.

El îi zâmbi sîret

Dar de unde ști tu toate astea? Nu i măcar n-ai fost
acolo.

Maria îi întoarse zâmbetul

M am măritat cu un maestru povestitor, răspunse
ea glumet.

Pe când mergeau, ajunseră în raza vizuală a castelului masiv. Peste el plutea însă un aer de neglijare, ba chiar de dezolare.

Uită-te și tu cum arată, mormăi Altair. Masyaf nu-i decât o umbră a ceea ce a fost cândva.

Și noi am lipsit mult timp, îi reaminte Maria cu blândete.

Dar nu pentru a ne ascunde răspunse el iritat. Amănunțarea din partea mongolilor. Furtuna de la Răsărit, hoardele conduse de Genghis-Han – ne-a solicitat toată atenția și am ieșit în întâmpinarea ei. Care dintre cei de aici ar putea spune același lucru?

Merseă mai departe. Puțin mai târziu, Maria intrerupse tacerea, spunând:

– Unde-i fiul nostru cel mare? Darim știe că fratele lui a murit?

– I-am trimis lui Darim un mesaj acum patru zile. Cu puțin noroc, ar fi trebuit să ajungă până acum la el.

Atunci s-ar putea să-l vedem în curând.

Dacă asta va fi voia Domnului, zise Altair și făcu apoi o pauză. Știu, când mă gândesc la Abbas, aproape că simt mlafa față de el. Uriașa lui ranchiună împotriva noastră îl învaluiе complet, aproape ca o mantie.

Rana lui este adâncă, dragule. Poate că... poate că l va ajuta să aude adevărul.

Altair clătina însă din cap.

Nu va conta defel în cazul lui. O inimă rănită vede întelepciunea sub forma vântului unui pământ.

Au altă pauză și privi în jur la puținii săteni care treceau pe lângă ei cu ochii fie plecați, fie întorși în altă parte.

Mergând prin satul ăsta, continuă Asasinul, nu iubire simt în oameni, ci o frică uriașă.

Abbas l a distrus și i-a răpit toată bucuria.

Altair se opri și-și privi grav soția. Îi examinează chipul, acum vrăstat de cule, totuși frumos, și ochii încă limpezi,

desi i se păru că vede reflectate în ei toate lucrurile prin
care trecuseră laolaltă.

Se prea poate să mergem spre pierire, Maria

Ea îi prinse mâna

Da, se prea poate Dar vom merge împreună

Capitolul 44

Maria și Altair ajunseră în castel și începură să întâlnească Asasini membri ai Frăției care-i cunoșteau. Întâlnirile erau totuși departe de a fi prietenoase.

Unul veni spre ei și fu gata să treacă mai departe fără măcar să-i salute, dar Altair îl opri.

— Frate, vorbește cu noi o clipă.

Fără chef, Asasinul se opri. Expresia chipului îi era încruntată.

— Din ce motiv ar trebui să vorbesc cu tine? Ca să-mi poți răsufla și înnoada mintea cu obiectul tău diavolesc?

Apoi se îndepărtă în grabă, refuzând să mai spună vreun cuvânt.

Imediat după el venea însă alt Asasin. În mod clar și acesta dorea să evite orice contact cu fostul Mentor și soția sa.

— Te simți bine, frate? îl întrebă Altair, acostându-l și tonul lui se simți provocator.

— Cine-ntreabă? răspunse grosolan celălalt.

— Nu mă recunoști? Sunt Altair.

Asasinul îl privi drept în ochi.

— Numele acela are un sunet găunos, cât despre tine... tu ești un nimeni, un nimic. Aș afla mai multe dacă aș vorbi cu vântul.

Continuară spre grădinile castelului fără ca nimeni să le adreseze vreo întrebare. Când ajunseră acolo, înțelesesă de ce li se îngăduise să înainteze atât de mult. Brusc fură înconjuși de Asasini înveșmântați în negru, loialiști Mentorului lor uzurpator, Abbas, ce păreau gata să atace în

once clipă. Apoi, pe un meterez de deasupra lor, apărură Abbas însuși pufnind cu superioritate

— Lăsați-l să vorbească, ordonă el cu glas poruncitor, apoi li se adresă lui Altair și Maria. De ce ați venit aici? De ce v-ați întors, știind că nu veți fi bine primiți în locul ăsta? Ca să-l pângăriți încă și mai mult?

Căutam adevărul despre moartea fiului nostru, răspunse Altair cu voce calmă și limpede. De ce a fost ucis Sef?

Dorești să afli adevărul sau cauți un motiv pentru răzbunare? întrebă Abbas.

— Dacă adevărul ne va oferi un motiv, atunci vom acționa pe baza lui, răspunse Maria

Cuvintele ei îl făcură pe Abbas să se oprească dar după o scurtă reflecție, rosti pe ton mai scăzut.

Preda Mărui, Altair, și-ți voi spune de ce a fost omorât fiul tău

Altair aprobă din cap, ca și cum ar fi înțeles dintr-o dată un adevăr mult timp ascuns apoi se întoarse, ca să se adreseze Frație. Asasinilor, adunată acolo. Ridică glasul, autoritar

Iată deci adevărul! Abbas dorește Mărul pentru sine. Nu pentru a vă deschide mințile, ci pentru a se stăpâni.

Abbas ripostă repede

Ții obiectul acela de treizeci de ani, desfătându-te cu puterea lui și păzindu-l cu strășnicie secretele. Te-a corupt!

Altair privi în jur la marea de tețe, majoritatea pornite împotriva sa unele câteva trădând semne de îndoială. Mintea lui galopă rapid născocind un plan care ar fi putut avea succes

— Perfect, Abbas, zise el la-l

Scoase Mărul din traistă și-l ridică mult.

Ce faci? protestă Maria luată prin surprindere.

Ochii lui Abbas scânteiară la vederea Mărului, totuși șovăi, apoi îi făcu semn gărzii sale de corp să înainteze și să-l ia din mână uscățivă a lui Altair

Bărbatul acela se apropie, dar când ajunsese lângă Altair, un demon puse stăpânire pe el și cu o expresie de amuzament pe chip, se aplecă spre fostul lui Mentor și i șopti la ureche:

— Fu l am executat pe hul tău, pe Sef. Cu o clipă înainte de a l ucide, i am spus că tu însuși i-ai ordonat moartea.

Nu văzu fulgerul din ochii lui Altair. Continuă să vorbească, încântat de sine, și, abia stăpânindu și râsul, adăugă

Sef a murit crezând că tu l-ai trădat

Altair întoarse ochi arzători spre el. În mâna sa, Mărul detonă cu lumina unei stele care explodează

Garda de corp a lui Abbas urlă de durere.

Întregul trup i se contorsiona incontrolabil. Își înalță mâinile spre cap, zgârîndu și tâmpilele. Părea ca și cum ar fi încercat să-și smulgă capul de pe umeri, în strădania de a pune capăt agoniei.

Altair! țipă Maria

Însă el n-o mai auzea. Ochiu îi erau întunecați de furie, în vreme ce, slăpănită ca de o forță nevăzută, garda lui Abbas, cu toate că se chinuia să se opună propriilor sale impulsuri, scoase un pumnal lung de la brâu și, cu mâini tremurătoare – deoarece încercau să oprească puterea ce le acționa –, îl ridică, pregătit să și l înfigă în breggata

Maria prinse brațul soțului ei, îl scutură și țipă din nou.

Altair! Nu!

Cuvintele ei au rău efect în cele din urmă. După încă o clipă vizibil șocat, Altair se smulse din tranșa ce l cuprinsese. Ochiu îi redeveniră normali și, Mărul, își retrase lumina, devenind întunecat și mai inert în mâna lui.

Dar eliberat de forța care-l ținuse în strânsoare, garda de corp a lui Abbas se scutură ca un câine iese din apă, privi nebunește în jur, furios și în același timp îngrozit, după care, cu o înjurătură teribilă, se repezi spre Maria și-și, înfipse pumnalul adânc în spina ei.

Apoi se retrase, lăsând cuțitul înfipt în femeie. Maria rămase nemușcată și doar un țipăt slab i se tornă pe buze. Toți Asasinii încremeniseră, parcă transformați în piatră. Abbas însuși tăcea, deși gura îi era deschisă, nu se auzea niciun sunet.

Altair fu cel care se mișcă. Căznu de corp i se păru că tostu, lui Mentor își acționă pumnul, secret cu o lentoare înspăimântătoare. Lama se extinse și sunetul ei răsună ca pocnetul unei pietre ce crapă sub arșta soarelui. Carda văzu tatăl venind spre chipul lui, o văzu apropiindu se centimetru cu centimetru, secundă cu secundă, cel puțin așa i se părea. Pentru ca apoi viteza să crească brusc și teroc, iar el simți cum fața îi este spintecată între ochi. Urmă apoi o explozie în cap, după care – nimic.

Altair rămase locului o clipă și privi bărbatul care căzu pe sol, cu sângele țâșnindu-i din cap, dintre ochii distruși, apoi își prinse soția, care începuse să se prabușească și o coborî cu blândețe pe pământul ce avea în curând, o știa, s-o primească. Inima sa devenise un bulgăre de gheață îi crescui în mână când se aplecă peste ea, atât de aproape de chipul său, încât păreau doi îndrăgostiți pe punctul de a se săruta. Erau prinși într-o tăcere care îi înconjura adoma unei armuri. Ea încerca să vorbească. Altair se strădui s-o audă.

Altair: Iubirea mea. Puterea mea.

Maria:..

Glasul bărbatului nu mai era decât o șoaptă chinuită.

Pentru ca după aceea, în mod îngrozitor, sunetele și praful și mirosurile să reapară violent în jurul lui, străpun gându-i armura protectoare, și, deasupra tuturor, zbieretul ascuțit al lui Abbas.

– Este posedat! Ucideți-l!

Altair se ridică și, îndreptându se de spinare, se retrase încetitor.

Luati! Măru! răni Abbas. Acum!

Capitolul 45

Altair porni în fugă, înainte ca Asasini să poată reacționa. Părăsi în goană castelul, prin poarta ce se căsca larg deschisă, în jos pe povârniș, și intră în păduricea rară care acoperea porțiunea dintre fortăreață și satul de pe latura ei de nord. Iar într-un lunuș de acolo se opri, întâlnind, ca prin miracol, un bărbat care semăna mult cu el, dar era cu o generație mai tânăr.

Tată! exclamă nou-sositul. Am plecat imediat ce ți am primit mesajul. Ce s-a întâmplat? Am ajuns prea târziu?

Din castelul aflat în spatele lor, cornii dădeau alarma.

Darim! Fiule! Ne ntoarcem!

Darim privi peste umărul tatălui său. Dincolo de pădure putea vedea grupuri de Asasini ce se pregăteau să plece în urmărirea lor.

— Au înnebunit toți?

Darim . încă am Mărul. Trebuie să plecăm. Abbas nu trebuie să pună mâna pe el.

Drept răspuns, fiul său își luă ranița de pe umeri și scoase o teacă plină cu cuțite pentru aruncat, după care o lăsă pe pământ.

Mai sunt multe cuțite acolo, zise el. Ia-le dacă ai nevoie.

Asasini loiali lui Abbas îi văzuseră de acum și unii porniră către ei, pe când alții se răspândiră în evantai pentru a-l încercui.

— Vor încerca să ne prindă în ambuscadă, zise Altair sumbru. Este mai bine să păstrezi multe cuțite asupra ta. Trebuie să fim pregătiți.

Porniră prin pădure, afundându-se și mai mult în ea
 Drumul era periculos. Adesea tură nevoiți să se ascundă,
 când zăreau grupuri de Asasini care-i depășiseră, ori care
 încercau să i ajungă din lateral sau pieziș, din spate.

Stai aproape! spuse Darim. Mergem doar împreună.

— Să încercăm să facem un ocol și să intrăm în sat din
 partea opusă. În sat există cai și dacă vom fi călări, vom
 putea porni spre coastă.

Până atunci Darim fusese prea absorbit de pericolul
 imediat pentru a se gândi la altceva, dar acum întrebă:

Unde-i mama?

Altair clătină trist din cap.

A murit, Darim. Îmi pare rău.

Darim trase aer adânc în piept.

— Ce? Cum?

Mai târziu. Mai târziu vom avea timp să vorbim.
 Acum însă trebuie să scăpăm de aici. Trebuie să luptăm.

— Dar ei sunt Frații noștri. Sunt camarazi noștri. Asasini.
 Sunt sigur că putem sta de vorbă — să-i convingem.

— Darim, poți să dai uitării rațiunea. Au fost otrăviți
 de muncioni.

Pentru câteva clipe, continuară în tăcere. După aceea,
 Darim întrebă:

— Abbas l-a omorât pe fratele meu?

— Da, el l-a omorât pe fratele tău. Tot el l-a omorât pe
 marele nostru camarad Malik al-Sayf. Și pe nenumărați
 alții, răspunse Altair inexpressiv.

Darim plecă fruntea.

E un dement. Lipsit de remușcări. Lipsit de conștiință.

— Un dement cu o oaste.

Va muri, spuse Darim rece. Într-o bună zi, va plăti
 pentru toate.

Sosiră la marginea satului și au ură noroc să găsească țără
 probleme drumul spre grajduri, întrucât așezarea misuna
 de Asasini. Puseră harnașamentele în grabă și încălecară.

Pe când se îndepărtau, auziră vocea lui Abbas, mugind ca o lighioană suferindă, cățărat în vârful unui turn din piața satului:

O să-ți iau Mărul, Altair! Și-o să-ți iau și CAPUL, pentru dezonoarea pe care ai abătut-o asupra familiei mele! N-o să poți fugi mereu! N-o să poți fugi nici de noi și nici de minciunile tale!

Glasul i se pierdu în distanță pe când se îndepărtau în galop.

Dupa vreo zece kilometri de goană, încetăni ră. Deodată nu fuseseră urmăriți. Câștigaseră timp. Totuși, mergând în urma tatălui său, Darim văzu că acesta era gârbovit în șa epuizat și tulburat. Dădu pîntenii pentru a se apropia și i privi îngrijorat chipul.

Altair stătea cu capul în piept, în pragul lacrimilor

— Maria..., îl auzi Darim murmurând iubirea mea

Haide, tată, îl îndemnă. Trebuie să ne adunăm puterile.

Facând un efort suprem, Altair își îndemnă calul la galop și amândoi iuțiră pasul, dispărând ca niște punctulețe în pustietate.

Capitolul 46

După ce lăasă noua cheie alături de celelalte în sediul sigur al Asasinilor din Constantinopol și după ce-i dusese Sofiei care fusese recunoscătoare și încântată, *Fabulele de Socrate*, Ezio decise că era timpul să-i raporteze prințului Suleiman despre descoperirea făcută în Arsenal

Avea niște indicații despre locul unde l-ar putea găsi și se îndreptă către un parc la modă de lângă moscheea Baiazid, unde-i găsi pe Suleiman și pe unchiul său Ahmed așezați la umbra unui platan oriental; lumina soarelui intensifica verdele strălucitor al frunzelor sale late. O gardă de ieniceri era amplasată în jurul lor, dar la o distanță care să le asigure discreția în timp ce jucau șah. Ezio se plasează într-un loc de unde putea privi neobservat. Dorea să vorbească cu prințul între patru ochi, dar îl interesa și șahul – strategiile sale îl învățaseră multe abilități ce puteau fi aplicate și în alte situații, așa că privi cu interes desfășurarea partidei.

Cei doi jucători păreau la un nivel destul de apropiat. După o vreme, Suleiman, în urma analizării unei mutări a unchiului său care-i puneă regele în pericol, răspunse prin rocadă

Asta nu e o mutare legală, rosti prințul Ahmed surprins

Este o variație europeană – *ar rocco*.

- Interesant, de acord, dar nu tocmai corect, când joci după reguli diferite de ale adversarului

Poate că gândești diferit când ești sultan, îi răspunse Suleiman.

Ahmed alîşă o expresie de parcă fusese pălmuit, totuşi nu spuse nimic. Suleiman îşi ridică regele.

— Să-mi iau mutarea înapoi? întrebă el.

Drept răspuns, Ahmed se ridică în picioare.

Suleiman, zise el, ştiu că ți a fost greu să vezi cum tatăl tău şi eu mine ne certam pentru tronul lui Baiazid.

Tânărul strânse din umeri.

Bunicul te a ales pe tine şi cuvântul lui este lege – *kanun*. Ce motiv ar fi de ceartă?

Prinţul Ahmed îşi privi nepotul cu admiraţie invidioasă.

Cândva, tatăl tău şi cu mine am fost apropiaţi, însă cruzimea şi ambiţia lui..

- Am auzit zvonurile, unchiule, îl întrerupse Suleiman înfierbântat.

Stânjenit, Ahmed îşi întoarse ochii şi privi o clipă peste întinderea parcului, după care reveni la tabla de şah.

Fi bine, spuse el într un final, în scurt timp am o întrunire cu sfatul vizirilor. Putem continua altă dată?

— Oricând doreşti, răspunse Suleiman cordial.

Se ridică şi făcu o plecăciune către unchiul său, care îi răspunse printr-un gest similar, apoi se îndepărtă împreună cu garda de corp. Ezio aşteptă câteva clipe, privindu-l pe Suleiman care se așează înapoi şi contemplă tabla de şah.

După aceea, înaintă.

Suleiman îl zări şi făcu semn către gărzile sale să-l lase să treacă.

Salut, Ezio, rosti el.

Asasinul trecu direct la subiect.

- Tarik vinde arme unui mişel loca. – Manuel Paleologu.

Suleiman se întunecă la faţă şi înleştă pumnul..

Paleologul Sună trist pentru urechile mele, zise el şi se ridică din nou de pe scaun. Ultimul împărat bizantin a fost Constantin Paleologul. Dacă acest urmaş al lui înarmează o oaste de strănsură, atunci vor urma conflicte, care vor

escalada. Iar toate astea se petrec într-o vreme când tatăl și bunicul meu sunt la cuțite.

Tăcu și păru că se lasă în voia gândurilor. Ezio bănuia că reflecta asupra uneia dintre cele mai grele decizii pe care avea să-o ia în decursul scurtei sale vieți de până atunci.

Tarik știe unde vor fi livrate puștile, zise el. Dacă îl gădesc, pot urmări armele până la bizantinii

Suleiman îl privi

— Tarik va fi cu ienicerii în cazarma lor. De aceea, dacă vreai să te apropii, va trebui să „devii” tu însuși un ienicer.

Ezio zâmbi

Nicio problemă.

Guzel, zise Suleiman. Excelent.

Tăcu din nou, gânditor. Era clar că hotărârea pe care urma să o ia îl tulbura, dar odată ce o luă, fu ferm.

— Bine, continuă el, obține informația de care ai nevoie, apoi ucidu-l.

Asasinul arcui o sprânceană. Nu mai văzuse niciodată latura aceasta a lui Suleiman.

— Ești sigur? Mi ai spus că Tarik și tatăl tău au fost prieteni buni.

Prințul înghiți un nod în gât, după care îi răspunse sfidător:

Este adevărat, dar o asemenea trădare fățișă a bunicii mele merită moartea.

Ezio se mai uită la el câteva clipe, după care încuviință din cap.

Am înțeles.

Nu mai aveau ce discuta. Ezio își luă rămas-bun și plecă. Când întoarse capul și privi în urmă, Suleiman studia din nou tabla de sah.

Capitolul 47

Cu un mic ajutor din partea Asasinilor lui Yusuf, Ezio reuși să incolțească în bazar un ienicer nebănuitor aflat în timpul liber și să i-l lipsească de uniformă. Câștigul acela avu însă prețul său, ienicerul se împotrivi cu dârzenie și răni grav doi Asasini înainte de a fi înfrânt; dar nu înainte ca el însuși să fi fost rănit de moarte. Cu ajutorul lui Azize, Ezio spală cu multă grijă petele de sânge de pe veșmintele albe înainte de a le îmbrăca. După care putu trece drept un ienicer get-beget, cu condiția de a și acoperi barba cu o eșarfă albă, dezvăluindu-și doar mustața.

Pe când mergea spre cazarmă fu amuzat, și în același timp deconcertat de reacțiile pe care le stârnea în rândul populației locale, bărbați și femei, otomani și bizantini deopotrivă. Unii păreau să-l admire, ba chiar îl linguseau. Alții manifestau o docilitate subtilă, totuși marea majoritate erau temători și nesiguri. Părea destul de clar că ienicerii erau tolerați în cazul cel mai bun și detestați în cazul cel mai rău. Nu exista niciun indiciu de afecțiune sau considerație autentică. Totuși, din ceea ce putea observa, disprețul cel mai mare părea îndreptat în mod specific spre ienicerii din cazarma lui Tarık. Ezio își notă în minte acea observație, convins că se va dovedi utilă pe viitor, dar pentru moment preferă să se concentreze asupra țintei sale.

Fu mulțumit și ușurat că uniforma îi permitea să treacă nestingherit și necontestat când merse spre cazarmă, mai ales fiindcă scurt timp avea să descopere că se aflate că Asasinii l-au ucis pe ienicer. Pe când se apropia de

destinație, trecu pe lângă o piață unde un crainic selgiu cid anunța crima unei mulțimi de spectatori interesați,

Vești întunecate, cetățeni ai lui Kostantiniyye, proclamă crainicul. Un slujitor al sultanului nostru a căzut sub mâinile unui criminal și veșmintele i-au fost furate. Privi în jur și ridică tonul voci. Fiți atenți după orice activități suspicioase!

Ezio traversă piața cât mai discret, totuși își atrase priviri inevitabile. Se rugă în gând să poată intra în cazarmă fără să fie oprit la poartă. Dacă ienicerii de acolo știau despre omor și despre faptul că bărbatul fusese ucis probabil pentru uniformă sa, atunci aveau să și întărească securitatea mai rapid decât ai fi rostit „hanger”

— Năpasta să se abată asupra ucigașului care a luat viața unui iubit ienicer, continuă crainicul. Acest inamic al civilizației trebuie găsit și adus înaintea justiției! Dacă vedeți ceva — spuneți!

Privi în jur, spre malțime, cu un aer impresionant, după care-și agită sulul de pergament de pe care citea, pentru a sporii efectul și continuă

— Aveți grijă, cetățeni! Un ucigaș bântuie străzile noastre un om fără conștiință, care-i vizează pe slujitorii sultanului nostru. Ienicerii și-au dedicat viața protejării imperiului. Răsplătiți-le favoarea pe care ne-au făcut o și găsiți-l pe ucigașul acesta înainte de a lovi din nou!

Poarta laterală a garnizoanei ienicerilor era deschisă, deși flancată de două gârzi. Acestea luară însă poziție de dreptți la vederea lui Ezio, care înțelese că avusese norocul de a fi luat uniformă unui subofițer sau ofițer de rang inferior, deoarece trezea în mod clar respect, deși pentru ochii neînțipiaților, veșmintele ienicerilor păreau practic identice între ofițeri și soldați de rând. Intră în curte fără dîncu tăi, și imediat după aceea începu să audă frînturi de discuții despre crimă

— *Khardeshlerim*, acum mai puțin de o oră unul dintre ai noștri a fost găsit mort și despuat. Se spune că leșul i-ar

fi fost aruncat pe un morman de bălegar ca un gunoi oarecare, spunea un soldat către doi camarazi, care murmură mâniași la auzul știrii. Fiți cu ochii-n patru pe străzile când patrulați! Cineva intenționează un atac, deghizat în uniforma noastră. Trebuie să fim mereu atenți, până îl vom prinde pe vinovat.

Și, i vom scoate măruntaiele, adăugă altul.

Ezio decise să fie cât mai prudent, atâta timp cât se găsea în cazarmă. Păstrând fruntea plecată, se plimbă prin complexul ci, familiarizându-se cu detaliile și în același timp trăgând cu urechea la conversații. Ceea ce auzi fu revelatoriu și de mare valoare.

Selim ne înțelege problemele, spuse un soldat. Bizantinii, mamelucii, safevizii — doar el are curajul să-nfrunte amenințările pe care le reprezintă popoarele astea pentru noi.

Adevărat grăiești, zise altul. Selim este un războinic. Ca Osman și Mehmed înaintea sa.

Și atunci — de ce sultanul nostru Baiazid a ales o pisicuță în locul unui leu?

— Prințul Ahmed este calm la fel ca sultanul. Acesta este motivul. Mă tem că ei doi seamănă prea mult între ei.

Un al treilea soldat interveni în discuție.

Sultanul Baiazid este un om bun și un conducător milos. Însă și-a pierdut văpaia care l-a făcut mareț.

Eu nu sunt de acord, îl contrazise un al patrulea. Încă mai e un războinic. Lutați-vă la oastea pe care a ridicat o împotriva lui Selim.

Asta nu e decât o a tă dovadă a decădării sale! Să ia armele împotriva propriului său fiu? E rușinos!

Nu deforma adevărul pentru a se potrivea pasiunii tale, efendi, îl muștră al patrulea soldat. La urma urmelor, Selim — a atacat primul pe sultanul nostru.

Evet, evet. Dar Selim a tăcut-o pentru gloria imperiului, nu pentru sine.

— Și că veni vorba de război, apăru în discuție un al cincilea ienicer avem ceva vești din nord?

— Am auzit că trupele lui Selim s-au retras la Varna, în răspuns un al șaselea. Mi s-a spus că ar fi suferit pierderi grele

— Incredibil, nu-i așa? Eu mă rog pentru un sfârșit rapid

— Da, însă în ce direcție?

— Greu de spus. Inima mea este de partea sultanului, dar muntea speră la Selim.

Dar ce credeți despre fiul cel tânăr al lui Selim, prințul Suleiman? întrebă un al șaptelea soldat. L-ați cunoscut?

— Nu personal, îi răspunse un al optulea. Dar l-am văzut și știu că-i un băiat remarcabil

— Nici pe departe un băiat — este un tânăr foarte capabil. Cu o minte magnifică

— Calcă pe urmele tatălui său?

Al șaptelea ienicer ridică din umeri.

— Poate că da. Deși suspectez că-i cu totul alt gen de om.

Încă doi ieniceri se alăturară discuției, în vreme ce Ezio se învârtea pe lângă grupul lor. Unul dintre ei era în mod clar un mucălit.

— De ce mai stă prințul Ahmed în orașul ăsta? întrebă el sarcastic. Doar știe că nu-i dorit aici.

Este ca o molie care se-nvârte în jurul unei flăcări. Așteaptă ca tatăl lui să dispară, pentru a se putea sui pe tron.

Ați auzit că i-a oterit lui Tarik o mită în schimbul loialității noastre? întrebă mucălitul.

— Trăsnu-l-ar Allah! Și ce-a tăcut Tarik?

Celălalt izbucni în râs.

A cheltuit jumătate din bani pe nutreț pentru cai și a trimis restul lui Selim!

Capitolul 48

În interiorul complexului mare, la adăpostul zidurilor înalte ce-l înconjurau, se înalțau câteva corturi împodobite. Părăsindu-l pe ieniceri, Ezio se plimbă printre ele, apropiindu-se treptat de centru, unde bănuia că ar fi fost cartierul general al lui Tarik. Într-adevăr, după un timp auzi tonul familiar al voci acestuia, care vorbea cu un curier. Se aflau în tovărășia unui al treilea ienicer evident un aghiotant.

— Tarik-bei, spuse curierul, o scrisoare pentru tine.

Tarik luă scrisoarea fără niciun comentariu, îi desfăcu pecetea și o citi. Începu să râdă satisfăcut chiar înainte să fi ajuns la sfârșit.

— Perfect, zise el, apoi împăturî hârtia și o strecură în tunică. Puștile au ajuns în Cappadocia, la garnizoana ostii lui Manuel Paleologul.

— Și oamenii noștri... mai sunt cu el? întrebă aghiotantul.

Ezio: Ne vor contacta când bizantinii vor părăsi tabăra. După aceea ne vom întâlni cu ei în momentul în care vor ajunge la Bursa.

Aghiotantul zâmbi.

Atunci toate piesele își vor ocupa locurile etendi.

Da, Chagatai, spuse Tarik. În cele din urmă.

Îi salută pe oameni din mână și se îndepărtă printre corturi. Ezio îl urmă ca o umbră, păstrând mereu o distanță sigură. Totuși, nu putea să rămână complet neobservat și fu mulțumit de cele câteva cuvinte și expresii în limba turcă pe care le învățase de când sosisese în Constantinopol, fie când garzile luau poziție de drepți, fie când ienicerii de

aceiași rang cu el îl salutau. Nu toate planurile îi meraseră însă ca pe roate. O dată sau de două ori își pierdu ținta din ochi și greși drumul, astfel că observă priviri suspicioase îndreptate către el înainte de a putea regăsi drumul corect, iar în cele din urmă se confruntă cu o problemă directă. Două gărzii îi blocau calea.

- Din ce regiment ești, efendi? îl întreabă unul dintre ieniceri, politicos, totuși pe un ton destul de tăios pentru ca asasinul să devină precaut.

Înainte ca Ezio să apuce să răspundă, interveni al doilea ienicer.

- Nu cred că te cunosc. Nu-ți văd nici însemnele imperiale. Ești din cavalerie?

- Când ai intrat? întreabă primul și glasul îi era acum în mod clar neprietenos.

- Unde-i căpitanul tău?

Ezio nu cunoștea limba turcă îndeajuns pentru a face față vitezei întrebărilor și văzu că, oricum, cei doi deveniseră mai mult decât bănuitori. Acționă fulgerător pumnul cârlig și îl răsturnă pe unul peste celălalt. După aceea porni în fugă, zigzagând printre corturi, sărind peste trânghii și fiind în continuare cu ochii pe Tarik, care deja se îndepărtase mult.

În urma lui se auzeau strigăte:

Impostorul!

- Șarlatanule! O sa mori!

Oprți!

- F. I-a ucis pe Nazar! Puneți mâna pe el!

Complexul era însă foarte mare și Ezio profita din plin de faptul că, în uniforme și cu mustățile lor aproape identice, ienicerii puteau fi ușor confundați. Lăsând deruta în spate, regăsi destul de ușor arma lui Tarik și dădu peste el într-un colț liniștit al cazărni, unde se aflau încăperile cu hărți ale ofițerilor superiori.

Asasinul privi cum căpitanul de ieniceri intră într-una dintre încăperile acelea, se uită în jur, ca să se asigure că Tarik era singur și că e, înșuși, se descurtosise de toți următorii, apoi pași înăuntru, închise ușa și, o zăvorî după el.

Ezio culesese deja toate informațiile pe care le considera necesare. Știa că Tarik planuia să se întâlnească cu Manuel la Bursa și mai știa că transportul de pusti sosise la garnizoana lui Manuel din Cappadocia. De aceea, atunci când Tarik scoase imediat ataganul din teacă și se năpusti spre el, el nu mai fu nevoit să întrebe nimic. Pași fulgerător în stânga sa când bărbatul impunse cu sabia, după care acționă pumnalul secret din mână stângă și îl înfipse în dreapta spinării căpitanului de ieniceri, spintecând prin rinichi, apoi retrase lama.

Tarik se prăbuși în față pe o masă cu hărți, risipindu-le și stropindu-le cu sânge. Își trase răsuflarea și, apelând la ultimele rezerve de energie, se ridică pe cotul drept și se tâsuci pe jumătate pentru a-și vedea atacatorul.

Ticăloșule comise de tine s-au sfârșit, soldatule, rosti Ezio cu asprime.

Tarik părea însă resemnat, aproape amuzat. Brusc, asasinul fu cuprins de îndoieli.

Ce ironie a sorții, zise căpitanul. Țasta-i rezultatul investigației lui Suleiman?

Ai intrat în căldășie cu dușmanul sultanului, zise Ezio, deși simțea cum încrederea i se destrăma. Ce credea că va rezulta dintr-o asemenea trădare?

Tarik zâmbi cu regret.

— Mă învinuiesc numai pe mine.

Făcu o pauză și respiră cu greu, pe când sângele îi curgea întruna.

— Nu mă învinuiesc pentru trădare, ci pentru orgoliu.

Se uită apoi fix la asasin, care se apropiase pentru a-i auzi glasul ce devenise acum doar o șoaptă.

Pregăteam o ambuscada, continuă el. Mă pregăteam să-i lovesc pe templierii bizantini exact în clipa când aveau să se simtă cel mai în siguranță.

— Ce dovezi ai în privința asta?

— Privește... Aici!

Cu greutate, trase cu mâna stângă o hartă de la brâu

— Ia-o, îi zise Tarik

Ezio îl ascultă

— Asta te va duce la bizantinii din Cappadocia, continuă căpitanul ienicerilor. Dacă poți distruge-i

Vocea lui Ezio coborâse de asemenea la nivelul unei șoapte

Ai lucrat bine, Tarik. Iartă-mă

— Nu te învinovățesc, căspunse celălalt străduindu-se să articuleze cuvintele

Se sili totuși să continue, știind că următoarele cuvinte îi vor fi și ultimele

Apără-mi patria, *Allah ashkima!* În numele Domnului, ispășește onoarea pe care noi am pierdut-o în lupta asta

Ezio puse brațul lui Tarik peste umărul său și-l ridică pe masă, unde își rapse în grabă eșarfa de la gât și o legă cât putu de strâns în jurul rănii pe care o făcuse

Era însă prea târziu

Auzi afară cum se apropia tumultul creat de cei porniți în căutarea sa. Nu mai avea timp să-și deplângă eroarea. Își smulse în grabă uniformă, până rămase doar cu tunica și pantalonii simpli, cenușii, pe care le purta pe dedesubt. Camera nărilor se afla aproape de zidul cazărminii. Știa că putea să escaladeze zidul acela cu ajutorul pumnalului cârlig. Era timpul să plece

Capitolul 49

Ezio ajunsese la sediu. Asasinilor se schimbă și se întoarse la Palatul Topkapı, cu inima grea. În mod clar, gărzile primiseră deja ordinul de a lăsa să treacă și fu condus într-o anticameră privată, unde, după câteva minute, aparut Suleiman. Tânărul prinț păru surprins să-l vadă și agitat.

Asasinul îi citi întrebarea din ochi și vorbi:

— Tarik n-a fost un trădător, Suleiman. Și el pornise pe urmele bizantinilor.

Poftim? Tulburarea celui alt era evidentă. Și tu l-ai?

Ezio încuvîntă din cap cu gravitate.

Suleiman se așează greoi pe un scaun. Părea îndurerat.

— Să mă erte Allah, rosti el încetșor. N-ar fi trebuit să mă pripesc cu judecata.

A fost loial banicului tău până în ultima clipă și mulțumita eforturilor lui dispunem acum de mijloacele necesare pentru a-ți salva orașul.

Ezio explică pe scurt ce aflate, îi spuse ce-i auzise pe ieniceri vorbind și i arătă harta primită de la Tarik.

Of, Tarik! murmură Suleiman. N-ar fi trebuit să fii atât de secretos! Ce mod teribil de greșit pentru a face un lucru bun.

Armele au fost trimise în Cappadocia. Trebuie să acționăm imediat. Poți aranja să fii dus acolo?

Suleiman tresări, abandonând brusc reveria.

Poftim? Să fii dus acolo? Da, bineînțeles. O să poruncesc ca o corabie să te ducă până la Mersin, de unde poți călători spre interiorul uscatului.

Fură întrerupți de sosirea prințului Ahmed. Din fericire, acesta îl strigă pe Suleiman cu glas agitat încă de pe coridor, așa că Ezio avu timp să se retragă într-un colț al încăperii unde avea să treacă neobservat.

Ahmed intră în odaie și nu pierdu vremea, ci trecu direct la subiect.

Suleiman, mi s-a pregătit o înscenare, astfel încât să par un trădător! Ți l amintești pe căpitanul de ienicer, Tarık?

Ce, cu care te-ai certat?

Ahmed dădea dovada unei mâni serioase.

A fost omorât. Nu-i niciun secret că între noi doi exista un deza acord. Acum ienicerii se vor grăbi să mă acuze de asasinat.

Asta-i o veste teribilă, unchiule.

Cu adevărat teribilă. Când va ajunge la urechile tatei, mă va alunga din oraș!

Suleiman nu și putu stăpâni o privire agitată peste umărul unchiului său, către Ezio. Ahmed îl observă și se răsucl. Imediat, comportamentul îi deveni mai rezervat.

— Ah. Scuză-mă, nepoate. N am știut că ai musafiri.

Suleiman șovăi, apoi zise:

El este Marcello. Unul dintre șefetnicii mei europeni din Kefe.

Ezio făcu o plecăciune adâncă.

Buona sera.

Ahmed schiță un gest de iritare.

Marcello, vorbi el sever, nepotul meu și cu mine avem de discutat o problemă privată.

— Desigur, vă rog să mă scuzați.

Ezio făcu încă o plecăciune, chiar mai adâncă, după care se retrase spre ușă, schimbând o privire rapidă cu Suleiman, despre care se rugă în gând să-i scoată din situația aceea. Din fericire, tânărul prinț îi ghici imediat îngrijorarea și i se adresă pe un ton oficial:

— Cunoști ordinea primită. Așa cum am spus, o corabie te așteaptă când ești gata de plecare.

— *Grazie, mio principe*, răspunse Ezio.

Ieși din încăperea, dar se opri imediat lângă ușă, sperând să afle cum se va termina conversația dinăuntru. Cele auzite nu îl convinseseră deloc că scăpase complet.

Îl vom descoperi pe autorul acestei crime, anchetează se Suleiman. Ai răbdare.

Ezio căzu pe gânduri. Era posibil oare ca situația să fie atât de periculoasă pentru el? La urma urmelor, nu-l cunoștea deloc bine pe Suleiman. Și ce îl avertizase Yusuf? Să nu se amestece în politica otomanilor?

Când părăsi palatul, starea de spirit nu i era strălucită. Trebuia neapărat să ajungă acum într-un loc anume. Un loc unde știa că se putea destinde — așa cum trebuia s-o facă și să-și adune gândurile.

Capitolul 50

*Poruram dar pe cărăruia sumbra
Spre lumea albu de lumini, prin prand
Și fără gând de-a poposi la umbră
Urcarăm sus și printr-un ochi rotund
Zarii la capul căn lungi și grele
Podoba bolți n cer, și din străfund
Ieșiram iar către lumini și stele*

Cu câteva zile în urmă, la sngest.a Sofiei, Ezio începuse să recitească *Infernul* de Dante. Citise poemul acela în tinerețe, pe când era student dar nu i pricepuse niciodată cu adevărat, deoarece pe atunci mintea îi era preocupată de alte lucruri, astfel că acum avu o revelație. După ce termină de citit, lăsă cartea jos cu un oftat de plăcere. Se uită la Sofia, care, cu ochelarii cocotați pe vârful nasului, privea concentrată de la harta originală, la cărțile ei, pentru ca apoi să noteze câte ceva într-un carnetel. O vreme, o privi cum lucra, dar n o întrerupse, deoarece părea complet absorbită. De aceea, întinse din nou mâna spre carte. Poate că ar fi trebuit să se apace de *Purgatoriul*.

În căpa următoare femeia ridică ochii din carnetel. Îi zâmbi.

— Îți place poemul?

Asas.rul îi răspunse la surâs, așeză cartea pe masa de lângă scaun și se ridică.

— Cine erau oamenii aceia pe care i-a condamnat în iad?

— Oponenți politici, oameni care-i făcuseră rău. Încisivă până la Dante Alighieri, nu?

Și, răspunse el gânditor. Este un mod subtil de a căuta răzbunare.

Nu voia să revină la realitate, dar era apăsător de urgentă călătoriei pe care trebuia s-o întreprindă în curând. Și totuși nu putea face absolut nimic până nu primea vorbă de la Suleiman. Asta cu condiția să fi avut încredere în prinț. Apoi însă gândurile i se domoliră. Ce ar fi avut de câștigat Suleiman dacă l-ar fi trădat? Se așeză, luă din nou *Druma Comedie* și o redeschise în locul unde rămăsese.

În clipa aceea, femeia îl întrerupse.

Ezio, începu ca șovăielnic, peste câteva săptămâni vreau să fac o călătorie la Adrianopol, ca să vizitez o tipografie nouă din zonă.

Ezio îi simți tonul sfios și se întrebă dacă și Sofia observase blândețea din tonul lui de fiecare dată când i se adresa. Oare sesizase cât de mare devenise această... afecțiune a lui pentru ea? Pentru a compensa rosti în mod deliberat nonșalant:

— Ar trebui să fie o călătorie plăcută.

Sofia continuă pe același ton nesigur.

Drumul până acolo durează cinci-șase zile și voi avea nevoie de o escortă.

Prego?

Ea deveni brusc stânjenită.

Scuză-mă. Tu ești un om ocupat.

Fu rândul lui să fie stânjenit.

Mi-ar plăcea tare mult să te-nsoțesc, dar nu mai am prea mult timp și...

Asta-i valabil pentru noi toți.

Asasinul nu știu cum să răspundă la cuvintele acelea, întrucât puteau fi interpretate în mod evident în mai multe feluri, așa că preferă să rămână tăcut. Se gândi la diferența de douăzeci de ani dintre ei.

Sofia coborî ochii spre hartă pentru o clipă, apoi își intoarse privirea spre el

Aș putea încerca să descifrez ultima enigmă acum, dar am un comision de făcut înainte de apusul soarelui. Poți să mai aștepți o zi?

Ce-ți trebuie?

Ea își feri ochii, după care reveni din nou spre el

Este o prește, dar un buchet de flori proaspete. Mai precis, lalele albe.

Ezio se ridică

Mă duc să cumpăr eu florile. *Nessun problema*

— Ești sigur?

— Va însemna o plăcută schimbare de ritm

Femeia surâse cu căldură

— *Bene!* Hai-de să ne întâlnim în parcul aflat imediat la est de Hagia Sofia. Vom face schimb. flori contra.. informații!

Capitolul 51

Piața de flori era o explozie de culori și parfumuri îmbătătoare, și nu se zărea nici picior de ienicer. Ezio o străbătu neliniștit, fiindcă nicăieri în cornul acesta al abundenței nu reușea să găsească florile căutate

— Pari un om cu bani de cheltuit, i se adresează un florar când se apropie de taraba sa. Ce-ți trebuie, prietene?

— Caut lalele. Mai exact, lalele albe, dacă ai așa ceva

Florarul păru nesigur

Ah . Lalele. Îmi pare rău, dar tocmai le-am terminat. Poate dorești altceva?

Așasinul clătină din cap

Din păcate, am primit altă dispoziție.

Florarul căzu pe gânduri câteva clipe, după care se aplecă spre el și rosti pe un ton confidențial:

Doar pentru urechile tale, iată secretul meu. Multe dintre lalelele albe pe care le vând le culeg personal de lângă hipodrom. Nu te mint. Mergi acolo și vei vedea cu ochii tăi.

Ezio zâmbi, scoase punga și-l răsplăti generos.

Grazie

După care porni cu pas iute și atitudine hotărâtă pe străzile încălzite de soare către hipodrom, într-adevăr, în iarba de pe o parte a pistei, găsi lalele albe crescând din abundență. Fericit, se aplecă și, extinzând pumnalul secret, tăie cât de multe speră că ar fi dorit Sofia.

Capitolul 52

Parcul Imperial de lângă Ilagia Sofia, din partea de est a acesteia, era construit sub forma unor grădini oficiale, între care erau intercalate peluze verzi presărate cu banci din marmură albă și arbori, ideale pentru întâlniri private, iar pe una dintre aceste peluze o găsi destul de repede pe Sofia.

Femeia întinsese un picnic micuț și Ezio văzu dintr-o privire că nu erau defel bucate și băuturi locale. Ea reușise cumva să pregătească un prânz care aducea laolaltă unele dintre specialitățile din ambele lor orașe natale, așa că aveau *moleche* și *risoto de go* din Venetia, alături de *panzanella* și *sauame toscano* din Florența. Adusese de asemenea smochine din Iusco și măsline din Piceno, și avea macaroane cu calcan. Vinul ales era Frescobaldi. Un coș din răchită stătea lângă fața de masă albă și scrobită pe care o întinsese.

Ce-i asta? se minună bărbatul

Un cadou la loc

Ezio făcu o plecăciune, îi întinse florile, după care se așeză

Sunt frumoase mulțumesc, zise ea acceptând buchetul, unaș de lalele culese de asasin.

Ca și pregătirile tale, îi răspunse el. Și să nu crezi că nu apreciez efortul pe care l-ai depus pentru ele

Doream să ți mulțumesc pentru că mi-ai îngăduit să joc un rol mic în aventura ta

Fu nu i-aș fi spus chiar „mic”, totuși, crede-mă, pentru aventura asta „mic” este mai mult decât suficient

Sofia râse încetîșor

Ești un mister Ezio Auditore

El păru îngrijorat

Îmi pare rău – nu vreau să fiu un mister

Femeia răsărăși

E în regulă!

Făc-o pauză, după care adăugă:

— Este atrăgător

Ezio nu știu ce să răspundă, așa că se concentrează asupra mâncării lor.

Asta pare delicioasă.

Mulțumesc.

Asasinul zâmbi. Nu dorea să strice atmosfera totuși o umbră îi coborâse peste gânduri. Nu trebuia să sărbătorească – sau să sperie la nimic – prematur. O privi mult mai serios și Sofia îi citi instantaneu dispoziția.

Ai avut noroc cu codul final? întrebă el, străduindu-se ca tonul să fie pe cât de firesc posibil.

— A, codul, răspunse ea jucăuș și Ezio se simți ușurat. Da, l-am rezolvat acum câteva ore. Dar va trebui să ai răbdare. O să-l capeți suficient de repede.

Și se uită la el într-un fel care spulberă orice apărări îi mai rămăseseră lui Ezio.

Capitolul 53

Ultima carte se afla într-un loc în care accesul era mult mai dificil. Niccolò Polo izbutise s-o ascundă chiar pe fațada Hagtei Sofia, sus, deasupra arcadei uriașe din fața domului principal al fostei biserici.

Ezio alege să acționeze în orele mici dinaintea zorilor, fiindcă atunci aveau să fie mai puțini oameni în preajmă. Ajunse la clădire fără să-l oprească nimeni și se îndreaptă cu grijă spre exonartex, de unde ridică ochii la peretele vertical ca o stâncă pe care trebuia să-l escaladeze. Existau puține crăpături în care să se agațe cu pumnalul-cârlig, totuși, după câteva tentative eșuate, izbuti să se cațere până în punctul indicat de Sofia. Iar acolo găsi un panou mic din lemn ponosit de vreme și acoperit cu pânze de păianjen.

Reuși să se ancoreze de o conductă din apocriere, pe care după ce o testă, o găsi îndeașuns de solidă ca să-i susțină greutatea, apoi utiliză din nou pumnalul-cârlig pentru a forța panoul și a-l deschide. Placa din lemn se desprinsese și căzu spre solul de dedesubt, pe care-l izbi cu un zgomot ce-l se păru asurzitor lui Ezio, care rămase nemișcat în lumina sură a zorilor falși, rugându-se ca nimeni să nu fi fost alertat de sunet. După ce așteptă însă trei minute și nu percepu nicio reacție, întinse brațul în cavitatea tănuțată de panou și scoase dinăuntru cartea căutată.

După ce ajunse pe sol, se grăbi să se îndepărteze și găsi un loc liniștit exact în același parc unde prânzise cu Sofia cu numai o zi în urmă, iar acolo își examină prada. Era un exemplar din *Misurne la Constantinopol* de Liutprand de

Cremona. Își îngădui să-și imagineze pentru o clipă plăcerea Sofiei la vederea unei ascrumene rare, apoi o deschise.

Prima pagină străluci la fel de puternic ca fuzibilele subțiri ale zorilor pe care-i putea zări spre est, dincolo de Bosfor. După aceea apărură o hartă a orașului care se contură tot mai precis pe măsură ce Ezio o privea concentrat și pe ea apărură un punctuleț, mai luminos decât tot ce-l înconjură, marcând clar Forumul Bœvis.

Urmând traseul indicat pe hartă, asasinul se îndreptă către Forum, pe lângă colinele a doua și a treia și cam la jumătatea distanței între Apeductul lui Valens spre nord și Portul lui Teodosiu spre sud. Era destul de departe, totuși când ajunse acolo, ora era prea matinală ca să fie cineva în preajmă. Ezio cercetă cu privirea piața uriașă și pustie, în căutarea oricăror indicii, dar punctul marcat din carte continua să strălucească puternic și atunci își aminti de sistemul de cisterne subterane de sub oraș. Își concentră căutările și în scurt timp găsi un capac de acces, de unde trepte din piatră coborau în măruntaiele pământului. Închise cartea și o puse în siguranță în tasă. Își înlocui pumnalul cîrlig cu pistolul, își verifică pumnalul secret și, precaut, începu să coboare.

În scurtă vreme ajunse într-o cavernă boltită, pe un mal din piatră pe lângă care trecea un râu subteran. În pereți se aflau făclii aprinse și, pe măsură ce înainta griuliu prin coridorul îngust și umed, auzi, peste zgomotul produs de curgerea năvalnică a apei, ecou de voci. Mergând în direcția aceea, zări doi templari bizantini.

Ce ai găsit? întrebă unul dintre ei. Altă cheie?

— Un fel de ușă, răspunse camaradul său. Atât doar ca-i astupată cu pietre.

Apropiindu-se mai mult, Ezio dădu un celț și zări soldați nu departe, pe un ponton vechi, ce înainta în râu. Unul dintre ei rostogolea un butoi de pe una dintre cele două plute amaratate acolo.

Pare promițător, incuviință templierul din apropierea asasinului. Prima cheie a fost descoperită în spatele unei uși similare.

— Serios? Și cum au deschis-o?

— N-au deschis-o ei, ci cutremurul.

La un semn al lor, ceilalți soldați veniră cu butoiușul pe care începură după aceea să-l fixeze lângă ușa. Ezio văzu acum că deschiderea fusese astupată cu blocuri dintr-o piatră neagră și dură, ce fuseseră tăiate fără doar și poate de un meșter pietrar, întrucât se îmbinau perfect.

Da, cutremurul ala a fost de mare ajutor, comentă al doilea templier. Acum nu avem decât praf de pușcă.

Butoiușul ăsta ar trebui totuși să fie destul de mare ca să și facă treaba, comentă primul.

Ezio mișcă ochii. Extinse iute pistolul și trase cocoșul.

Și dacă nu-i, continuă templierul, o să mai aducem și altele.

Asasinul ridică brațul și țintii, însă țeava armei reflectă lumina unei făclii când o mișcă, astfel încât sclipi, iar fulgerul acela neașteptat atrase atenția unui soldat.

— Ce-i asta? strigă el.

Văzu pistolul și sari în fața țevii exact când trase Ezio. Glontul îl lovi și, căzu mort pe loc.

Ezio blestema în gând.

Însă soldații îl văzuseră de acum.

— E Asasinul! Să fugim de-a ci!

Ezio încercă să rețină țevă, dar soldații se întorceau deja la plute. În urma dorind să-i oprească înainte să dea alarma, însă, când ajunse la ponton, se desprinseseră deja. Asasinul sari pe a doua plută și se strădui să-i dezlege parâma, dar templierii fuseseră prinși de curentul subteran și se îndepărtau.

Dezlegase pluta și pornise în urmărirea lor, când îl fulgeră un gând: erau oare speriați de el, sau îl atrăgeau într-o ambascadă? Oricum, era prea târziu de acum. Trebuia să armeze cursul acesta până la capăt.

Deoarece pluta lui era mai ușoară se apropie iute de cealaltă. La bordul ei, soldații păreau panicați, totuși astănu-i oprea să amorseze bombe și să încarce muschete.

Avem praf de pușcă la bord. Strigă unul dintre ei, ar trebui să-l folosim!

Să-l aruncăm în aer, zise altul și azvârli o bombă care explodă când atinse apa la mai puțin de jumătate de metru în fața probei asasinului.

— Faceți loc! răcnii alt soldat, străduindu-se să-și mențină echilibrul pentru a putea ținti cu muscheta.

— Împușcă-l!

Ce crezi că-ncerc să fac?

Omoară-l pe nenorocit!

Continuă să gonească, purtată de curentul rapid. Ezio izbutise să ajungă deja la cârma plutei sale și s-o controleze, dar era sălit să se aplece și să se eschiveze întruna pentru a se feri de gloanțele de muschete ce erau trase spre el, deși din cauza tangajului și a ruhului propriilor lor plute, soldaților le era practic imposibil să poată ținti cu precizie. Apoi unul dintre butoiașele de la bordul primei plute se desprinsese din legături și se rostogoli, azvârlind doi soldați în curent, printre care și pe cârmaci. Lipsită de direcție, pluta porni să se rotească sălbatic, azvârli încă un templier în apa întunecată, după care se izbi violent de mal. Supraviețuitorii se târâră în grabă afară din apă, pe uscat. Ezio ridică ochii spre plafonul aflat la șase-șapte metri deasupra râului și, în semîntuneric, văzu că pe toată lungimea lui era întinsă o tuncie, utilizată cu siguranță pentru ghidarea plutei ce se ancorau de ea. Pentru asta însă mai avea nevoie de o persoană la bord, care să aibă o prăjmă pentru prinderea și desprinderea de frânghie în dreptul inelelor metalice prin care era fixată la distanțe egale. Asasinul văzu de asemenea că funia cobora treptat, urmând cursul râului în aval. Suficient pentru ceea ce plănuise el.

Încordându-l se, își îndreptă pluta către mal, iar când aceasta se izbi de pluta pe care o urmărise, sări pe poteca din piatră ce urma cursul apei.

Soldatul supraviețuitor se aflau deja la ceva distanță în fața lui alergând cu disperare pentru a-și salva viața sau pentru a chema întărit. Ezio nu mai avea vreme de pierdut.

Acționând rapid, înlocui pistolul cu pumnalul cârlig, se cățăară cu uțeleală pe peretele lateral al cavernei și sări spre frânghia de peste râu. Elanul îi fu suficient ca să-o prindă cu cârligul și în scurt timp cobora în aval peste apă, mult mai rapid decât alergau soldații, cu toate că trebuia să se desprindă și apoi să se prindă din nou, cu o sincronizare fulgerătoare, în dreptul fiecărui inel din tavan, pentru a evita să cadă în torentul care mugea dedesubt.

Când îi ajunse din urmă pe soldați, desprinsc pumnalul cârlig la momentul crucial înainte de inel, după care nu-l mai prinse din nou, ci se propulsă în lateral, astfel încât ateriză pe mal în fața templierilor. Ei se opriră din alergare și încremeniră, gâfâind, confruntându-l.

E nebun, murmură primul templier.

Ăsta nu-i om, e diavol! urlă al doilea.

Ia să vedem dacă diavolii au sânge! mugii un camarad mai brav și se năpusti către Ezio, rotindu-și sabia.

Asasinul efectua un „cârlig rostogolit” peste spinarea lui și îl împinse în râu pe când era încă dezechilibrat. Mai rămăseseră trei soldați. Curajul le dispăruse aproape complet, totuși Ezio știa că nu și putea îngădui să fie milos. Lupta ce urmă fu scurtă și sângeroasă și, după aceea, asasinul fu nevoit să-și oblojească o tăietură la brațul stâng, în fața lui zăceau însă trei leșuri.

Trase aer adânc în piept și porni înapoi către ușa pecetluită. Coborâse mult în aval și avu nevoie de peste zece minute ca să ajungă la pontonul de care fuseseră amarrate plutele. Cel puțin acum știa că nu mai trebuia să se simtă

amenințat de teama imediată a urmăririi, iar butoiușul cu praf de pușcă rămăsese în locul unde-l fixaseră bizanșinii.

Ezio își înlocui iarăși pumnalul-cârlig cu pistolul, pe care-l încărcă, apoi își alese o poziție în amonte, unde se putea adăposti după contrafortul care se proiecta în afară. Întări cu luare-aminte și trase

Se auzi pocnetul împușcăturii și șuieratul glonțului spre butoi, ba chiar și bufnetul cu care se întâpse în acesta, dar apoi urmă o tăcere parcă eternă.

Nu se întâmplă nimic.

După care .

Explozia produsă în spațiul închis bubui ca un tunet și Ezio fu asurzit, ba chiar crezu, în vreme ce pietricele se revărsau ca o ploaie în jurul lui, că era posibil să fi surpat bolta, că avaria se reparabil ceea ce se afla în spatele ușii. Dar când praful se așeză, el văzu că, în ciuda forței exploziei, intrarea pecetluită fusese doar parțial spartă.

Era totuși suficient ca să intre și să vadă soclul familial, pe care, spre uriașă lui ușurare, se afla nevătămată cheia rotundă din obsidian similară cu cele strânse până acum. Nu avea însă timp de relaxare. Chiar când întinse mâna spre ea, văzu strălucirea care emana dinăuntru și pe care o știa atât de bine de la cheile anterioare. De data aceasta, când strălucirea spori în intensitate, încercă să i se împotrivească. Se simțea măcinat, tulburat de viziunile ciudate din continuarea luminii orbitoare despre care știa că va urma.

Fu însă inutil și, o dată în plus, simți că cedează înaintea unei puteri mult mai mari decât a lui.

Capitolul 54

Lui Ezio i se paru că trecuseră douăzeci de ani. Peisajul îi era cunoscut, de acum fam. Iarul castel Masyaf se vedea ridicându-se adoma unei gheare gigantice. Nu departe de poarta sa, trei Asasini stăteau în jurul unui foc ce ardea cu flăcări înalte.

Chipurile Asasinilor aparțineau unor oameni ale căror visuri mărețe se întunecaseră definitiv. Când vorbeau, glasurile le erau stinse și obosite.

Se zice că țipă în somn, strigându-și tatăl, pe Ahmad Sofian, rosti unul dintre ei.

Un altul puini amar.

Zi așa, Cemal, plânge după tatăcul lui, da? Ce mizerabil este Abbas!

Toți stăteau cu fetele spre foc, așa că nu observară imediat bătrânul cu veșminte albe și glugă care se apropia prin beznă.

Teragan, rosti cu răceală un al doilea bărbat, rolul nostru nu-i să judecăm.

Ba da, Tazim, îl contrazise Cemal. Dacă Mentorul nostru a înnebunit, eu vreau s-o știu.

Bătrânul se apropiase acum și cei trei îl văzură.

Taci, Cemal, rosti Tazim, și întorcându-se către nou-venit, îl salută: *Masa il kher*.

Glasul bătrânului era la fel de uscat ca o frunză moartă. Apă, murmură el.

Teraganu se ridică și-î întinse un burduf mic, pe care-l cufundase într-un vas cu apă de lângă ei

— Stat jos, zise Cemal. Bea.

— Multe mulțumiri, zise bătrânul.

Ceilați îl priviră în tăcere cum bea.

— Ce te aduce aici, bătrâne? întrebă Tazim, după ce acesta își potoli setea.

Străinul căzu câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Compătimiți-l pe Abbas, dar nu-l batjocoriți. A trăit orfan aproape toată viața și a fost mereu rușinat de moștenirea familiei sale.

Tazim păru șocat la auzul acelor cuvinte, însă Teraganu surâse în tăcere. Trase cu ochiul la mâna bătrânului și văzu că-î lipsea inelarul de la mâna stângă. Așadar, cu excepția unei coincidențe extraordinare, era un Asasin. Teraganu se uită pe furiș la chipul îmbătrânit și brăzdat de cute. Ceva i se părea familiar.

Abbas este disperat după putere, continuă bătrânul, fiindcă nu are putere.

Dar este Mentorul nostru! strigă Tazim. Și, spre deosebire de Al Mualim sau de Altaïr Ibn-La'Ahad, nu ne-a trădat niciodată!

Proștii. Altaïr n-a fost un trădător, zise Teraganu și se uită cu atenție la bătrân. Altaïr a fost alungat pe nedrept.

Habar n-ai ce vorbești! pufni Tazim și, ridicându-se, dispăru în beznă.

Bătrânul îi privi pe Teraganu și Cemal de sub gluga sa, dar nu mai spuse nimic. Teraganu se uită din nou la chipul lui. În mare parte era ascuns sub gluga, totuși ochii nu puteau fi ascunși. Iar Teraganu observase că manșeta dreaptă nu ascundea perfect hamul unui pumnal secret.

Asasinul vorbea precaut.

— Cumva, ești chiar... tu? Făcu o pauză. Am auzit zvonuri, dar nu le-am crezut.

Pe buzele bătrânului flutură spectrul unui surâs.

— Mă întreacă dacă aş putea vorbi cu însumi cu Abbas. A trecut mult.

Cemal şi Teraganî schimbă priviri. Cemal trase adânc aer în piept. Luă burduful de piele din mâna bătrânului şi-l reumplu, apoi îl întinse cu respect. După aceea vorbi cu stângăcie.

Aşa ceva ar fi imposibil. Abbas şi-a angajat tâlhari federaţi, care să ne oprească să pătrundem în domeniul castelului.

— În ziua de azi nici jumătate din luptătorii de aici nu sunt adevăraţi Asasini, adăugă Teraganî, apoi făcu o pauză şi rosti Altair.

Bătrânul zâmbi şi încuvunţă imperceptibil din cap.

— Pot totuşi să văd, zise el, că adevăraţii Asasini rămân credincioşi.

Ai lipsit foarte mult timp, Mentorule. Unde ai fost?

Am călătorit. Am studiat. Am studiat foarte mult. M-am odihnit. Mi-am revenit de pe urma pierderilor suferite, am învăţat să trăiesc cu ele. Pe scurt, am făcut ceea ce ar fi făcut oricine în locul meu.

Tăcu puţin, iar tonul vocii se schimbăse când continuă.

— De asemenea, am vizitat pe Fraţii noştri din Alamut.

— Din Alamut? Cum o duc acolo?

Altair clătină din cap.

Pentru ei s-a terminat totul. Ei au copleşit mongolii lui Hulagu-Han, care au cucerit fortăreaţa. Au distrus biblioteca. Mongolii se revarsă întruna spre apusul asidoma unei invazii de lacuste. Unica noastră speranţă acum este să ne confirmăm prezenţa aici şi în apus. Trebuie să fim puternici. Deşi poate că pe viitor bazele noastre ar trebui să fie în mijlocul oamenilor, nu în fortăreţe izolate ca Masyaf.

— Oare chiar tu eşti? zise Cemal.

— Iac! se adresează Teraganî. Nu vrem să ne lăcis din cauza noastră.

Brusc, Cemal se încordă.

— Iazim! exclamă el îngrijorat
Teragan, surâse larg.

Tazim mai degrabă latră decât mușcă. Discuțiile în contradictoriu îi plac mai mult decât orice pe lume. Și era la fel de dezamăgit ca noi, ceea ce nu i-a ajutat starea de spirit. În plus, a plecat înainte ca sceneta asta să ajungă la deznodământul ei.

Se întoarse către Altair, iar din ochi îi pierise orice deznădejde.

Este clar că avem multă treabă de făcut, zise el apoi.

Așadar, rosti bătrânul, de unde încep?

Cemal se uită din nou la Teragan. Amândoi se ridicară și și traseră glugile peste față.

Începi cu noi, Altair.

Altair zâmbi și se ridică la rândul lui. Gesturile erau ale unui bătrân, însă odată ajuns în picioare, își ținu spatele drept.

Porn-ră împreună spre castel

Spuneți, că oamenii aceștia sunt cruzi, rosti Altair
A ridicat vreunul dintre ei sabia împotriva unui suflet
nevinovat?

Din păcate, da, răspunse Cemal. Brutalitatea pare să
fie unica lor sursă de plăceri.

Atunci trebuie să moară ființă care au compromis Ord-
nu., zise Altair. Pe de altă parte, aceia care trăiesc după
preceptele (rezultă) trebuie cruțați!

Te poți încrede în noi, zise Cemal.

Sunt sigur de asta. Acum însă, lăsați-mă. Vreau să
cercetez locurile de unul singur, chiar dacă sunt familia-
rizat cu ele.

Vom rămâne îndeajuns de aproape ca să ne poți
striga dacă va fi nevoie.

Altair aprobă din cap și se întoarse către porțile caste-
lului, în vreme ce tovarășii lui rămaseră în urmă. Se apro-
pie de intrare, rămânând în umbră, și trecu de santinele
fără greutate, gândindu-se cu regret că adevăratele gărzii
Asasine nu l-ar fi lăsat să se furișeze cu atâta ușurință.
Se ținu pe lângă zidurile curții exterioare, dându-le ocol,
până reuși să traverseze către un corp de gardă iluminat,
nu departe de poarta spre curtea interioară, unde zări doi
căpitani angajați în discuție. Altair se opri să-i asculte.
După ce auzi doar câteva cuvinte, înțelese că erau loialiști
ai lui Abbas. Abbas! „De ce am fost oare milos față de el?”
se întreabă. Câte suferințe ar fi fost evitate dacă nu s-ar fi

comportat așa! Poate însă că, la urma urmelor, mila i se cuvenise lui Abbas, înd ferent de costuri.

Ai auzit ce se vorbește prin sal? Zise primul căpitan.
Despre Abbas și coșmarurile lui?

Nu, nu. Celălalt coborî nivelul vocii. Despre Altair.
Altair? Ce?

— Se spune că un Asasin bătrân a salvat viața unui
neguțător, jos în vale. Se zice că ar fi luptat cu un pumnal
secret.

Celălalt scutură din cap, neîncrezător.

Zvonuri. Nu cred nici măcar o vorbă.

Indiferent dacă adevărat sau nu, nu-i spune nimic lui
Abbas. Este bolnav de suspiciuni.

— Dacă Altair se află într adevăr pe aici, ar trebui să
acționăm noi primii — să-l căutăm și să-l omorâm, ca pe o
potare bătrână și ticăloasă care este. El nu va face decât să
răspândească nemulțumire așa cum a procedat și înainte,
făcându-i pe toți să se simtă responsabili pentru deciziile
lor. Subminuând autoritatea care l a făcut mareț pe Abbas.

— Pumnul de fier. Asta-i tot ce înțeleg oamenii.

Ai dreptate. Fără control n-are cum să existe ordine.

Altair evaluase situația pe îndelete. Știa că Teragan și
Cemal se găseau undeva în umbrele din spatele său. Cei doi
căpitani păreau să fie singurii aflați între el și curtea interioară,
iar cuvintele lor dovediseră că erau fideli doctrinelor
lui Abbas — doctrine ce aveau mai multe legături cu gândi
rea templienilor decât cu cea a adevăraților Asasini.

Tuși foarte slab și înaintă, pătrunzând în cercul de lumină.

Ofițerii se întoarseră spre el.

— Cine dracu' mai ești și tu?

— Șterge-o de-aici, bătrâne, dacă știi ce-i bine pentru
pielea ta.

Ce ar fi mai bine să i luăm gâtul pe loc? râse aspru
primul căpitan. Porcu vor fi fericiți să primească o masă
suplimentară.

Altair nu rosti niciun cuvânt. Se mulțumii să-și întindă spre ei palma stângă, astfel încât să poată vedea că nu avea inelar.

Cei doi făcură un pas îndărăt și-și traseră simultan iata-ganele din teacă

Uzurpatorul s-a ntors! Iătră al doilea căpitan.

— Cine s-ar fi gândit la asta? După atâta timp.

Ce te-aduce înapoi?

Un câine care se ntoarce acolo unde a vomitat

Voi doi vorbiți prea mult, zise Altair

Cu mișcări puține, așa cum e nevoit un bătrân să se deplaseze, dar fără nimeni din lentoarea unuia, extinse pumnalul secret când înaintă și fandă - o dată, de două ori - cu acuratețe letală

Continuă spre poarta curții interioare, merou precaut, iar prudența aceea îl răsplăti. Văzu un al treilea căpitan lângă poartă și abia avu timp să se ascundă înainte să fie zărit. Pe când stătea la pândă, auzi un strigăt slab în urma sa și, din întuneric, apăru un tânăr. Asasin care alergă spre ofițer. Îi șopti ceva și ochii căpitanului se cascară de surprindere și furie. Cu siguranță, trapurile Asasinilor corupți, pe care tocmai îi ucisese Altair, fuseseră deja descoperite și prezența lui n-avea să mai fie un secret. Repede, bătrânul mentor înlocui pumnalul secret cu pistolul pe care-l construise după o schiță în timpul studiilor sale în Orient.

— Trimite-i un mesaj, rapid! porunci căpitanul tânărului său subaltern, apoi ridică glasul. Asasini ai Frăției lui Abbas! La mine!

Altair stătuse nemiscat, cântărindu-și opțiunile, când imediat în spatele lui o voce prietenoasă rosti:

Mentorule!

Se întoarse și-i văzu pe Cemal și Teragan. Alături de ei se aflau șase-șapte Asasini.

N-am putut împiedica descoperirea căpitanilor pe care i-ai ucis — doi dintre cei mai cruzi, care n-ar fi înaintat niciodată în rang sub altcineva decât Abbaș, în explica Cemel. Am adus însă întâriri. Iar acesta este doar începutul.

Bun sosii, zâmbi Altaïr

Cemel îi zâmbi de asemenea. În spatele lui, adevărații Asasini își ridicară gligiile, aproape la unison.

— Ar fi mai bine să-l reducem la tăcere, spuse Teragan, arătând din cap spre căpitanul gaagios.

— Lăsați-mă pe mine, spuse Altaïr. Am nevoie de exercițiu.

Păși înainte pentru a-l înfrunța pe oșterul Asasin renegat. De acum mai mult, soldații se grăbeau să-i vină în ajutor.

— Iată-l! răcnă căpitanul. Ucideti-l. Ucideti toți trădătorii!

— Gândește înainte să acționezi, spuse Altaïr. Fiecare acțiune are consecințele ei.

— Moș jalnic! Luptă sau mori!

Ai fi putut să fii cruțat, prietene, zise Altaïr când susținătorii lui ieșiră din umbre.

Nu sunt prietenul tău, moșule, răspunse căpitanul și se năpusti spre el spintecând cu sabia înainte ca bătrânul Mentor să fi părut pe de-a întregul pregătit.

Însă el era pregătit. Lupta fu scurtă și sângeroasă. La sfârșitul ei, căpitanul și majoritatea oamenilor săi zăceau fără viață sub porți.

Urmați mă spre donjon! strigă Altaïr. Și pe cât puteți, încercați să nu mai vărsați sânge. Amintiți-vă de adevărul Codex.

La poarta care dădea spre curtea interioară apăruse acum alt căpitan, în veșminte negre și sure, cu blazonul Asasinilor strălucindu-i pe centură în lumina făcliei. Era un bărbat mai vârstnic, să fi avut poate cincizeci de veri.

Altaïr Ibn-La'Ahad, rosti el cu glas ferm care nu cunoștea frica. Au trecut două decenii de când te-am văzut ultima oară între zidurile acestea. Două decenii care, după

cum văd, au fost mai miloase cu chipul tău, decât au fost cu Ordinul nostru decrepit

Făcu o pauză, apoi urmă:

Abbas obișnuia să ne spună povești. . . Despre Altair arogantul Despre Altair vicleanul. Despre Altair trădătorul Eu însă n-am crezut niciodată poveștile acelea Iar acum te văd aici, stând în fața mea, Altair Maestrul Și mă simt rușinat

Făcu un pas înainte și întinse brațul cu un gest prietenos. Altair i-l prinse într-o strânsoare fermă, cuprinzându-și unul altuia încheietura, așa cum fac romanii Mai multe gărzi Asasine, cu siguranță oamenii lui, se înșirau în urma sa

— Înțelepciunea ta, Mare Maestre, ne-ar putea fi de folos Acum, mai mult ca oricând

Se răsuci și vorbi către trupele sale:

— Mentorul nostru s-a întors!

Soldații își vârâră săbiile în teacă și-și ridicară glugile Unindu-și forțele cu grupul de Asasini loiali al lui Altair, porniră spre donjonul cu turn înturecat din Masyaf

Capitolul 56

Abia intraseră în curtea interioară, când Abbas însuși apărură în spatele unui detașament de Asasini renegați. Abbas putea fi recunoscut, însă și el îmbătrânise, avea ochii adânciți în orbite și obraji scofâlciți - un om speriat, bătut, obsedat.

— Ucideți-l! urlă el acum. Ucideți-l imediat!

Oamenii lui șovăiră

Ce mai așteptați? zbură Abbas cu glas tremurat de încordare

Ei însă încremeniseră, indeciși, se uitara la camera și la lor care-i înfruntau, apoi schimbă priviri între ei

Proștilor! zbură Abbas. V-a vrăjit!

Tot nicio mișcare. Abbas îi privi, scuipă, apoi dispăru în donjon.

Tensiunea rămase perceptibilă în curte, în înfruntarea dintre cele două tabere de Asasini. În tăcerea aceea încordată, Altair își ridică mâna stângă, cea care i fusese schilodită la inițierea sa în Frăție

Nu există nicio vrajă aici, rosti el simplu. Și nici vreun farmec. Faceți așa cum vă cere conștiința. Totuși, moartea a domnit prea mult aici. Iar noi avem prea mulți dușmani reali - nu ne putem îngădui să ne luptăm între noi

Unul dintre apărătorii șovăitori ai lui Abbas își dădu gluga pe spate și pași înainte, apoi îngenunche în fața lui.

— Mentorule, spuse el

Un altul i se alătură îndată.

Bine ai revenit acasă, zise el

Apoi un al treilea.

— Eu lupt pentru tine Pentru Ordin.

Celălalt urmărea repede exemplul primilor trei bărbați, salutându-l pe Altair ca pe un frate de mult dispărut, îmbrățișându-și foștii oponenți și redevenind toți camarazi. Doar o mână de soldați continuară să scuipe insulte și se retraseră după Abbas în donjon.

Aflat în fruntea oamenilor sai, Altair pătrunse primul în donjon. Se opri în sala mare și privi în sus, unde Abbas stătea în capul scării centrale. Era flancat de Asasini renegați ce-i rămaseseră loiali, iar lăncieri și arcași erau înșiruți pe toată lungimea galeriei.

Altair îi privi calm. Sub privirea lui, Asasini renegați sovăiră. Își păstrară totuși pozițiile cu fermitate.

Spune-le oamenilor tăi să se predea, Abbas, poruncă el.

Niciodată! Eu apăr Masyaf! Tu n-ai făcut la fel?

Abbas, tu ai corupt tot ceea ce simbolizăm și ai pierdut tot ce am câștigat noi. Totul a fost sacrificat pe altarul propriei tale dușmăni.

— Iar tu, răspunde celălalt aproape scuipându-l, ți ai irosit viața privind în Mărul ăla blestemat, visând doar la gloria ta.

Altair făcu un pas în față. În aceeași clipă, doi dintre lăncierii lui Abbas înaintară, coborându-și amenințător armele.

Da, Abbas, este adevărat că am învățat foarte multe de la Măr. Despre viață și despre moarte, ca și despre trecut și viitor.

Făcu o pauză, după care urmă.

Regret asta, vechiul meu camarad, dar văd că n-am de ales decât să-ți demonstrez unul dintre lucrurile pe care le-am învățat. Îmi dau seama că nimic altceva nu te va opri. Iar acum nu te vei mai schimba niciodată și nu vei vedea lumina la care încă poți să ajungi.

— Ucideți trădătorii! zberă Abbas drept răspuns. Ucideți-i pe toți și aruncați-le leșurile pe mormanul de balegar!

Oamenii lui Abbas se încordară, totuși nu atacară. Altair știa că de acum nu mai exista cale de întors. Ridică brațul cu arma, eliberă pistolul din hamul său și, după ce i sări în palmă, ținți și trase în bărbatul care, cu șapte decenii în urmă, îi fusese, pentru scurt timp, prietenul cel mai bun.

Abbas se clătina sub impactul glonțului și pe trăsăturile lui zbârcite apăru o expresie de neîncredere și surprindere. Icn. și se clătina, întinse brațele cu disperare în căutarea unui sprijin, dar nimeni nu-i veni în ajutor. Apoi căzu, roșogolindu-se peste cap pe scara lungă din piatră, până se opri în fața lui Altair. Încercările se rupseseră în timpul căderii și acum îi stăteau în unghieri nefirești față de restul corpului.

Totuși, nu murise. Nu încă. Izbuti să se ridice, cu mari eforturi, suficient cât să țină capul sus, și-l privi pe Altair drept în ochi.

Nu te voi putea ierta niciodată, reuși el să croncăne. Pentru munciunile pe care le-ai spus despre familia mea, despre tatăl meu. Pentru umilintele pe care le-am îndurat.

Altair îl privi plin de regret.

— Acelea n-au fost munciuni, Abbas. Aveam zece ani când tatăl tău a intrat în camera mea ca să vorbească cu mine. Plângea și m-a implorat să-l iert pentru că a trădat familia mea. Altair făcu o pauză.

Iar apoi și a retezat singur beregata.

Abbas îl privi, dar nu rosti niciun cuvânt. Suferința de pe chipul său era cea a unui om care se confruntă cu un adevăr pe care nu-l poate suporta.

— L-am privit dându-și duhul la picioarele mele, urmă Altair. Nu voi uita niciodată imaginea aceea.

— Nu! gemu Abbas în agonie.

Însă n-a fost un laș. Și-a recâștigat onoarea.

Abbas ştia că nu mai avea multe clipe de trăit. Lumina din ochi îi pălea deja când rosti:

— Sper că mai există o viaţă după asta. Cel puţin, atunci l-aş reîntâlni şi aş afla adevărul despre ultimele lui zile...

Începu să tuşască şi asta îi zgudui tot trupul, iar când îşi recăpătă suflarea şi se sili să vorbească, horeăitul morţii răsună limpede. Îşi regăsi totuşi glasul, ferm şi fără regrete.

— Iar când va bate ceasul tău, Altaîr, atunci... atunci noi te vom găsi. Şi, atunci nu vor mai fi îndoieli.

Braţele i se înmuiară şi trupul i se năru pe pardosca din piatră.

Altaîr rămase în picioare lângă el, în tăcerea care-i înconjură, cu fruntea plecată. Nu se clintea nimeni şi nimic, în afara umbrelor stărnite de flăcările tortelor ce pâlpâiau

Capitolul 57

Când își veni în fire, Ezio se temu că zorii se iviseră deja, însă zări doar nuanțe palide de roșu pe cer spre est, iar soarele încă nu apăruse deasupra dealurilor scunde și cafenii ale Asiei, care se vedea în depărtare dincolo de oraș.

Obosit, simțindu-se istovit de experiența aceea pe care o trăise aproape direct, porni spre sediul Asasinilor, ca să-l dea cheia lui Azize s-o ascundă alături de celelalte. Apoi, în ciuda durerilor de picioare, se grăbi aproape instinctiv spre librăria Sofiei. Era încă devreme, dar o să sune la clopoțel, până ce ea o să se trezească în apartamentul de la etaj și spera că va fi încântată să-l vadă sau cel puțin să vadă noua carte intrată în bibliotecă ei. Cu toată sinceritatea, se simțea însă pur și simplu prea vlaguit pentru a-i pasa dacă femeia va fi sau nu entuziasmată. Nu-și dorea decât sa se întinda și să doarmă. Mai târziu avea o întâlnire cu Yusuf la Piața de Mirodeni și trebuia să fie în formă.

Era de asemenea nerăbdător să afle vești despre corabia ce ar fi trebuit să-l ducă la Mersin, de unde urma să pornească spre nord, în Cappadocia. Iar în călătoria aceea avea nevoie de toată forța pe care o putea mobiliza.

Piața de Mirodenii era deja aglomerată când Ezio ajunse acolo, deși se mulțumise numai cu două ore de odihnă. Asasinul își croi drum prin mulțimea care se îmbulzea în jurul tarabelor, până când, la câțiva metri în fața lui, zări un hoț care tocmai înhățase un sacu eș plin cu mirodenii,

apoi îl înbrâncise cu brutalitate pe negustorul mai vârstnic care încercase să-l oprească și se pregătea să dispară.

Printr-o pură întâmplare, hoțul alergă în direcția lui Ezio, șerpaind cu agilitate extraordinară prin gloată. Însă când se apropie de asasin, acesta îi puse piedică iute cu pumnalul cârlig. Căzând, hoțul scăpă săculețul și-l privi amenințător pe Ezio, dar o simplă privire a acestuia îl făcu să renunțe la gândul oricăror represalii și, ridicându-se repede, dispăru prin îmbulzeală ca un șoarece care o turește în gaura sa.

Mulțumesc, efendi, zise recunoscător neguțătorul când îi restitui săculețul. Este plin cu șofran. M-ai salvat de la o pierdere importantă. Vrei poate s-accepti ?

Însă Ezio îl zărise pe Yusuf în mulțime și, după ce clatină din cap și surâse scurt spre negustor, se îndreptă către locotenentul său.

Ce noutăți ai? îl întreabă când ajunsese lângă el.

Am primit vorbă desigur, foarte discret că vasul tău e gata de plecare, spuse Yusuf. Nu știam că intenționezi să ne părăsești.

Oare chiar nimic din faptele mele nu poate rămâne secret? întrebă Ezio, râzând ușor, dar încântat să audă că Suleiman se ținuse de cuvânt.

Iscoadele tânărului prinț sunt aproape la fel de bune ca ale noastre, răspunse turcul. Cred că mi-a trimis vorbă mie, pentru că știa că tu ai alte angajamente.

Ezio se gândi la cele două ore pe care tocmai le petrecuse cu Sofia și fu fericit pentru ele, întrucât acum nu știa când o va mai revedea pe femeie... sau dacă o va mai revedea vreodată. Nu cutezase totuși să i spună despre sentimentele ce creșteau în sufletul lui și care de acum nu mai puteau fi negate. Să fi fost oare cu adevărat posibil ca lungă lui așteptare în apariția iubirii să se fi sfârșit până la urmă? Dacă așa stăteau treburile, atunci avea să merite cu prisosință.

În clipa de față avea însă alte lucruri, mult mai imediate, la care să se gândească

Sperasem ca până acum să ți reparăm pumnalul secret, continuă Yusuf, dar singurul armurier îndeajuns de iscusit pentru asta e în Salonu și se întoarce abia luna viitoare

Păstrează pumnalul, zise Ezio, iar după ce va fi reparat, adaugă la armurăria voastră. Ca schimb pentru pumnalul-cârui. M. se pare mai mult decât cînstit

Mă bucur că apreciezi calitățile. Tocmai te-am văzut folosindu-l cu botul acela și cred că l stăpânești acum pe deplin

Nu m-aș fi putut descurca fără el

Cei doi își zâmbiră, însă apoi chipul lui Ezio deveni serios

— Sper totuși că nu știe chiar toată lumea despre viața mea călătorie

Yusuf chicotii ușor

Nu-ți face grijă, frate. Căpitanul corabiei mi-e prieten, iar tu îl cunoști deja

Cine este?

— Piri Reis. Veți fi o vorat Yusuf tăcu apoi o pauză și păru ușor neliniștit. Deocamdată însă niciunul dintre voi nu poate pleca

— Ce vrei să spui?

— Ienicerii au ridicat lanțul peste gura Cornului de Aur și au poruncit blocadă totală până la prinderea ta

Yusuf făcu altă pauză.

Până la coborârea lanțului, nimic nu va putea intra sau pleca.

Asasinul se simți relativ mândru.

Vrei să spui că au ridicat lanțul pentru mine?

Yusuf fu amuzat

Vom sărbători mai târziu. Poftim – am ceva pentru tine

Îl trase într-o fîridă discretă, scoase o bombă și i-o întinse ca grîjă

Trateaz-o cu foarte mult respect, îi atrase atenția. Este de cincizeci de ori mai puternică decât bombele noastre obișnuite

— Mulțumesc. Atunci ar fi bine să-ți strângi oamenii. Asta va atrage destula atenție.

Uite și două fumigene. Și ele ți-ar putea fi utile

Bene. Știu ce să fac

— Sunt sigur. Așteptarea e de-a dreptul încordată, glamu Yusuf

O să atac turnul de pe malul sudic. E mai aproape

Ne întâlnim atunci pe chei și o să-ți arăt corabia

Sınay için iyi sanslar!

Ezio rânji.

— Mult noroc și tie, prietene.

Yusuf era pe punctu să se îndepărteze, când Ezio îl opri.

Așteaptă. *Un favore*

Da?

În fosta rusuine comercială l'olo funcționează acum o librărie condusă de o femeie. Sofia. Ai grijă de ea. Este o doamnă remarcabilă.

Turcul îl privi atent, după care spuse foarte serios:

Ai cuvântul meu.

— Mulțumesc. Iar acum avem treabă de făcut

Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Ezio puse bomba cu grijă în tasca, agață fumigenele la centură, apoi înlocui pumnalul secret de pe bratul stîng cu pistolul, după care porni în grabă spre turnul aflat vizavi de Galata, pe latura sudică a Cornului. Lanțul cel mare era suspendat între maluri.

Acolo i se alătură Yusuf

Arcașii mei și-au ocupat pozițiile, îi spuse selgiucidul, și ți vor acoperi fuga. Iar acum privește. Vezi acolo, în

portul exterior? *Dhow*-ul roșu cu velă albă strânsă și fanion argintiu? E corabia lui Piri. Echipajul se află la bord și gata să ridice ancora imediat ce primește ordinul. Te așteaptă doar pe tine.

Turnul era înconjurat de metereze, pe ale căror extremități din est și vest se ridicau foișoare scunde. Din vârfurile lor, coborau spre pontoane parâme de tracțiune bine întinse. În extremitatea unuia dintre ele, Ezio observă un *squattoria* masiv, un aruncător de flăcări pentru „focul grecesc”, amor sat, încălzit și gata de acțiune, deservit de trei soldați. În jurul turnului în sine se aflau numeroase gărzi otomane. Ezio trebuia să le elimine pe toate înainte de a putea amplasa bomba și-i mulțumi în gând lui Yusuf pentru fumigene. Nu avea unde să se ascundă, așa că înaintă iute și îndrăzneț pentru un atac frontal.

De îndată ce gărzile îl zăriră, se iscă vacarm, iar soldații se masară și veniră spre el. Asasinul rămase locului, lăsându-i să se apropie, însă își ridică eșarfa peste gură și nas și și trase gluga mai jos peste ochi.

Imediat ce gărzile intrară în raza lui de acțiune, smulse cuele ambeleor fumigene și le aruncă în stânga și în dreapta. Detonară instantaneu și fum cenușiu des răhufni în vâlătuci, cuprinzându-i aproape imediat pe toți soldații. Năpustindu-se în confuzia pe care o stârnise, Ezio, cu ochi mișcați pentru a-i proteja împotriva fumului usturător, scoase iataganul și-l doborî pe otomanul fără apărare care se împleticise, dezorientat, de ceața ce-i învăluisese pe neașteptate. Asasinul trebuia să se miște iute, întrucât briza ușoară ce sufla dinspre Bosfor avea să împrăstie destul de repede fumul, dar izbuti să o facă și plasă bomba pe un prag de la baza turnului, imediat sub primele verigi urașe ale lanțului, care se ridica deasupra capului sau spre camera vinciunilor. După aceea făcu câțiva pași bini înapoi spre marginea apei, iar de acolo declanșă pistolul și trase

în bombă, aprinzând-o, după care plonjă în spatele unui bolard masiv din fier de pe chei.

Explozia fu colosală. Pietre și noroi fură proiectate peste tot când lanțul imens se rupse de turn și sfîcîlîi deasupra capului lui Ezio, căzînd în apă și rupînd catargele corăbilor pe lângă care trecu. Sub ochii Asasinului, turnul însuși se clătîni pe baza lui. Se clătîni apoi încă o dată, parînd că revine la pozîția inițială, dar după aceea explodează, prăbușindu-se într-o masă de cărămizi sparte și praf.

Peste numai câteva clipe un pluton de ieniceri navăli în apă și se îndreaptă direct spre Ezio, care ieșise deja de la adăpost. Asasinul îi ocoli și, folosind pumnalul cârlig, escaladă foisorul estic, doborî santinela din vîrf după ce ajunsese acolo, apoi se agăță cu cârligul de funia ce cobora pe pontonul pe care se găsea *squittatoria*. Pe când se pregătea pentru coborîrea pe *Linia-fulger*, îi zări pe ieniceri înșirînd săgeți în arcuri, dar înainte de a avea timp să țintească și să tragă, fura doborîți ei înșiși de o grindină de săgeți care se revărsă asupra lor din arcurile Asasinilor. Ați Asasinii se repezîră în zona din jurul turnului dărâmat, sărind cu ușurință peste sfărîmături, pentru a-i ataca pe ienicerii care supraviețuiseră primului asalt.

Printre ei se număra Yusuf. Ridicînd ochii, selgiucidul răcnî spre Ezio:

— Nu uita, *Albow*! ul roșu! Iar vasele dintre tine și el sunt înarmate și vor încerca să vă oprească plecarea!

— Mă ocup eu de ele! îi strigă Ezio înversunat.

Noi vom curăța docurile!

Ezio se propulsa cu picioarele în foisor și lăsa funia să-l poarte pumnalul-cârlig, gonind în jos spre amplasamentul aruncătorului de flăcări. Se desprinsese cu o cupă înainte să ajungă la el, după care se repezi spre servanții care se pregăteau să răsucească arma către Asasinii ce luptau lângă turn. Pe primul îl azvărî în apă, unde fu strivit între

copastiile mișcătoare a două barje amaratate. Pe ceilalți doi îi lichidă rapid cu pumnalul cârlig.

Privi apoi aruncătorul de flăcări, înțelegându-l repede mecanismul. Se găsea pe o bază rotativă, care era operată de o manivelă aflată în stânga. Tunul în sine era din bronz, cu gura în forma unui cap de leu, din care ieșea puțin capătul tubului aruncător. Pe marginea sa era o cremene care dădea scânteele prin acționarea unui trăgaci; același trăgaci elibera și vaporii de ulei sub presiune ce erau lansați din rezervorul încălzit aflat în baza armei.

Dinspre meul de lângă tunul năruit, auzi un glas care răcnea către el. Era Yusuf.

— Exact! Lovește corăbule cu foc grecesc! Îmi place cum gândești, Ezio!

De cealaltă parte a Cornului, pe malul nordic, gărzile otomane aduceau două tunuri pe care le ațintiră spre Asasinii ce luptau în apropiere de Ezio. La scurt timp după aceea, pe când rotca aruncătorul de flăcări către corăbulele cele mai apropiate, Ezio zări norșori de fum de la gurile tunurilor, după care auzi pocnetele detonărilor. Prima ghiulea căzu în apă, înainte să fi ajuns la el, dar a doua lovi pontonul, clătinându-l periculos.

Însă nu se dezintegrează.

Ezio își regăsi echilibrul și apăsă trăgaciul. Cu un muget sonor, o limbă lungă de foc țâșni instantaneu și el o deplasă peste punțile și vergile celor trei vase aflate până la *dhow*-ul lui Pin. Incendiile pe care le declanșase se răspândiră instantaneu. Ezio continuă să apese trăgaciul până termină uleiul din rezervor, după care, abandonând arma, sări pe una dintre barjele ce se legănau sub ponton, sprintă pe toată lungimea ei, sări din nou și se prinse de copastia primei corăbii incendiate. Folosindu-se de pumnalul cârlig, se ridică pe punte și izbuti să doboare doi matrozi disperăți care-l atacară cu cavile. Se cățăără pe trinchetul de pe puntea în flăcări și, folosind o linie-fulger improvizată dintr-o parăamă,

coborî pe corabia următoare, exact înainte ca trinchetul din spatele lui să se rupă în vâpăi și să se prăbușească precum un uragan de foc pe puntea vasului de pe care tocmai plecase.

Și a doua corabie ardea violent și începuse să-și afunde pupa în apă. Ezio alergă spre prova, îmbrâncind câțiva matrozi panicați și, după ce sprintă pe bompresul ei, sări pe al treilea vas, mai puțin afectat decât primele două, al cărei echipaj se pregătea să-și întoarcă tunul asupra *ahow*-ului roșu aflat la numai douăzeci de metri. Spre spaima lui, Ezio îl zări pe Piri răcnind ordine de ridicare a pânzelor, iar corabiernii îl ascultară, derulându-le grăbiți, pentru a prinde vântul și a ieși din raza de acțiune a tunurilor.

Ezio ridică glasul și răcni, cerând ajutorul frăției, dar când privi în jur, văzu că mai mulți dintre camarazii săi îi urmăseră deja ruta periculoasă și acum erau imediat în spatele lui, gata să lovească. Laolaltă, atacară servanții tunului și urmă o încăierare aprigă și sângeroasă, în care-și pierdură viața câțiva Asasini și toți matrozii de pe corabia de blocadă. Pe *ahow*-ul roșu Piri înălță un braț pentru a opri operațiunile și strigă la Ezio să se grăbească, deși vocea i se pierdea în vacarmul bătăiei din jurul tunului.

În cele din urmă însă Ezio ajunse la copastia corabiei de blocadă. Își folosi arbaleta și lansă o trângnie către *ahow*, pe care marinarii lui Piri o prinseră și o fixară, după care florentinul se lansă pe ea peste marea încrețită. În spatele lui, Asasini supraviețuitori fluturară din brate în semn de rămas-bun, suiră în bărcile vasului condamnat la pieire și porniră spre mal.

Ezio le răspunse la saluturi, gâfâind și suierând puțin. Își îndoi apoi încheieturile, care nu mai aveau elasticitatea tinereții. Fu înconjurat după aceea de câțiva dintre oamenii lui Piri, care îl examinară dacă nu avea răni și-l conduseră la timonerie, unde amiralul stătea în fața velei acum complet desfăcute.

Nu te ai prea grăbit, zise Piri Reis cu un zâmbet larg, care nu era lipsit totuși de îngrijorare.

Ai dreptate. Scuze pentru întârziere.

Matrozii de la prova ridicau deja ancorele, iar peste câteva minute *ahorn* ul profita de vânt și începu să înainteze, încetîșor, dar neîmpiedicat, pe lângă șiruri de corăbii de blocadă ce așteau, vântul care îi purta pe ei spre icsire răspândise focul pornit de Ezio, iar vasele fuseseră ancorate prea aproape unele de altele pentru propria lor siguranță.

Noroc că am fost în direcția opusă vântului, zise Piri. Dar bănuiesc că ai observat asta de la bun început.

Evident, în cuvîntă Ezio.

Ei bine, ar trebui să fie o călătorie interesantă, rosti Piri când *ahorn* ul roșu ieși din Corin în Bosfor și porni pe un curs către sud.

Partea a doua

*Și n muntea mea amestecul sonor
Tiezi simțirea ce o încerci de-ascuți
Văind o orgă, ce te lasă-n zhor
Să prizi cuvânt din cântul celor mulți.*

DANIE, *Purgatoriul*

Capitolul 58

În Merzin, Ezio își luă rămas-bun de la amiralul turc
Soarele scânteia pe întinderea mării

Fie ca Allah să te apere, prietene, rosti corăbierul.

— Mulțumesc, Piri Reis.

Îți voi aștepta întoarcerea aici, dar nu pot rămâne o
veșnicie

— Știu.

Nu vrei să fii însoțit de câțiva oameni de-ai mei?

Nu, e mai bine să călătoresc singur

— Îngăduie-mi atunci, cel puțin, să ți fac rost de un cal
Vei călători mai repede și mai sigur

Pentru asta îți voi fi recunoscător

Ești un om curajos, Ezio Auditore, și un urmaș demn
al marelui Mentor Altair

Cuvintele tale mă onorează, îi răspunse Ezio și privi
spre interiorul uscatului, iar chipul i se înăspri. Dacă nu
mă întorc în două luni.

Piri Reis încuviință grav

Da te cu Dumnezeu! acela care te călăuzește, rosti
el, apoi își strânseră mâinile și se despărțiră

Voiajul de două săptămâni pe mare fu urmat de o călă-
torie de două săptămâni pe uscat, spre nord, mai întâi peste
munții Taurus, apoi, după o escală în Nigde, între lanțurile
muntoase Taurus și Melendiz, mai departe tot spre nord,
prin dealurile cafenii și scunde spre Derinkuyu, unde Ezio
știa că se strângea oastea rebelă a lui Manuel Paleologul

Făcu încă o esală în jalnicul sătue Nadarım, din care se zărea destul de bine țința călătoriei sale. Mizeria locului contrasta cu peisajul din imediata vecinătate. Zorii încă nu răsăriseră, așa că întâlni puțin oameni, care îl priviră cu precauție când intră călare în piața centrală, flancată pe o latură de biserică.

Nu se zărea niciun semn de activitate militară, iar Ezio, după ce-și duse calul la grajd, decise să suie în clopotnița bisericii, ca de acolo să vadă mai bine Derinkuyu.

Sub primele raze de soare, bărbatul privi cu ochii săi de vultur spre clădirile scunde din orașul nu prea îndepărtat, dintre care se înălțau doar câteva turle. Nu zări totuși niciun semn evident al unei garnizoane.

Știa însă prea bine că asta putea să aibă o explicație.

Coborî din clopotniță. Piața era pustie și asasinul intră imediat în alertă. Intenția lui fusese să călărească mai departe, dar acum se întreba dacă era prudent să-și mai ia calul. Suspiciunile îi sporiră când întrezări o siluetă furșându-se în umbra zidurilor bisericii. Decise să o abordeze.

Aproape că ajunsese lângă ea, când silueta se răsuci brusc către el, cu un flinger în mână. Era o femeie tânără. Dură, masivă, cu pielea arămie. Aproape sălbatică.

— Nu te mai apropia niciun pas, *adharif*! mârâi ea. Ezio ridică mâinile.

— Pe cine numești tu „porc”? întrebă el calm, Zări indolaia acărind în ochii tinere.

— Cine ești? Una dintre potăile lui. Manuel?

Ușurel, liniștește-te. Tarık m-a trimis.

Fata ezită, apoi coborî cuțitul.

Cine ești?

— Mă numesc Auditore, Ezio.

Ea se mai destinse puțin.

Am primit veste de la tânărul prinț. Eu sunt Dilara, principala agent al lui. Tarık de aici. De ce te-au trimis

doar pe tine? De ce n-au trimis mai mulți? Rapoartele mele n-au sosit în Kostantiniyye?

Fu sunt suficient, îi răspunse asasinul. Unde-s oameni, tă?

Dilara sculpă cu dispreț

Au fost capturați de bizantini acum mai bine de o săptămână. Eu am scăpat doar pentru că purtam straie de sclavă. Dar ceilalți... Nu-și mai termină fraza și clătină din cap. După aceea îi privi scurt pe Fzio. Ești un luptător bun?

Așa-mi place să cred

Când te hotărăști, vino și caută-mă. În orașul decolo. Voi aștepta lângă poarta de vest a orașului subteran.

Îi zâmbi cu toți dinții și dispăru cu iuteala unei șopârle.

Capitolul 59

Ezio se echipă cu pistolul pe încheietura stângă, pumnalul, secret pe cea dreaptă și două fumigene la centură. Lăasă pumnalul-cârlig în ranță.

După două ore o găsi pe Dilara așteptând în locul precizat. Poarta despre care pomenise era mare, ferecată în fier și închisă.

Tânăra îl salută scurt și începu fără alte preambururi:

— Acum câțva zile, bizantinii mi au dus oamenii în sistemul ăsta de grote. Din câte mi am dat seama, poarta asta e cel mai puțin apărată dintre toate. La răstimpuri, soldații scot gunoii pe aici, dar în cea mai mare parte a timpului este părăsită.

Așadar ne furișăm înăuntru, îi eliberăm pe oamenii tăi și apoi îi scoatem pe aici?

— Exact.

Ezio împinse ușa. Nici nu se clinti. Se întoarse către Dilara rușinat, cu un surâs dezamăgit.

— Voiam să spun că facem toate astea după ce descui tu poarta pe dinauntru, încheie sec tânăra.

Bineînțeles.

Urmează-nă.

Îl duse spre locul de unde puteau vedea altă poartă, mai mare, formată dintr-o piatră rotundă uriașă, care putea fi rostogolită printr-un lăgas săpat în stâncă, deschizându-se și închizându-se. Se deschise de altfel chiar sub privirile lor. Dinauntru ieșiră soldați, care se organiză în formație și porniră în patrulare.

Intrarea principală, zise Dilara, este acolo, la poalele dealului, însă este bine păzită.

Așteaptă aici, spuse Ezio.

— Unde te duci?

— Trebuie să văd locul ăsta cu ochii mei.

— Vei avea nevoie de o călăuză.

De ce?

— Este un labirint. Vezi turnurile acelea?

— Da.

— Sunt răsunătoare de acrisire. Tot pe acolo trec și conductele pentru apă. Orașul are unsprezece niveluri, care coboară sub pământ o sută de metri.

Mă descurc eu.

— Ești un bărbat arogant.

Nu. Sunt precaut și nu sunt nepregătit. Știu că orașul ăsta a fost construit de frigieni acum o mie cinci sute de ani, și mai știu câte ceva despre dispunerea lui interioară.

Atunci, știu ce e acolo: jos de tot se află un sistem de râuri subterane, iar deasupra lui, pe zece niveluri sunt biserici, școli, prăvălii, magazine, ba chiar și grajduri — un spațiu care poate gazdui cincizeci de mii de oameni.

— Practic destul de mare ca să poată ascunde o garnizoană. Dilara îl privi cu atenție.

— Vei avea nevoie de o călăuză, repeta ea.

— Am nevoie să fie cineva aici.

Atunci du-te cu Allah, rosti ea. Dar mișca te repede. De îndată ce vor ieși toate patrulele, poarta va fi închisă. Dacă ai noroc, o să te poți strecura odată cu acele căruțe cu provizii. Fu te voi aștepta la poarta de vest.

Ezio încuviință tăcut și se îndepărtă.

Își pierdu urma printre localnicii bizantini — care nu păreau deloc fericiți de noua prezență muntară din mijlocul lor, și izbuli să pătrundă fără dificultate pe poartă, mergând alături de un car tras de boi.

Forțele din interior iluminau pereții galben-bej de pia-
tra vulcanică moale, mânjită cu funingine acumulată de
veacuri, totuși aerul era proaspăt. Strazile - dacă puteai
să numești așa coridoarele largi și murdare - înfoteau de
soldați și cetățeni, care se înghiuțeau reciproc, mergând
spre îndatoririle lor. Ezio se strecură printre aceștia, afun-
dându-se tot mai mult în interiorul orașului subteran.

În cele din urmă, la al doilea nivel de sub sol, ajunsese la o
sală spațioasă, cu plafon boltit și decorată cu fresce decolo-
rate. Porni pe una dintre galeriile ei și privi de sus oamenii
aflați pe podeaua sălii, la șase-șapte metri dedesubt. Acus-
tica era bună și putea să audă cu ușurință ce discutau cei
doi bărbați. Îi recunoscuse imediat silueta dolofană a lui
Manuel Paleologul și cea descărnată a lui Șahkulu. În apro-
pierea lor, un grup de gărzi de corp veghea cu atenție. Ezio
zări un tunel larg care ducea spre vest - posibil o rută spre
poarta pe care Dilara i-o arătase mai devreme.

— În cât timp vor fi instruiți soldații mei să folosească
armele acelea? întrebă Manuel.

În cel mult câteva săptămâni, răspunse turkmenul.

Manuel avea aerul unei persoane căzute pe gânduri.

Până atunci, principala forță ieniterească va ști că
i-am trădat. Întrebarea este: Au ei resursele necesare pen-
tru represalii?

— Mă-ndoiesc. Războiul dintre sultan și Selim le acapa-
rează aproape toată atenția.

Manuel începu să râdă. Însă râsul i se preschimbă
repede în tuse.

Ah! Icnî el! Ce dracu i mirosul ăsta? S-au blocat
ventilatoarele?

Scuze, Manuel, probabil că vântul și a schimbat
direcția. Unu dintre prizonierii otomani pe care i-am cap-
turat acum o săptămână s-au dovedit a fi... foarte fragili. A
trebuit să-i punem undeva după ce au avut parte de neferi-
citul lor... accident.

Manuel fu aproape amuzat de explicația aceea, dar în același timp îngrijorat

— Șahkulu, încearcă să-ți stăpânești crizele de mânie. Știu că sultanul ți-a umilit poporul, dar nu ți-e nevoie să-i scuipăm pe cei care sunt mai prejos decât noi.

Mi-a umilit poporul! răeni Șahkulu. A încercat să ne strivească, de parcă am fi fost niște gândaci! De aceea m-am alăturat lui Ismail I de Persia și mi-am ales numele „Șahkulu” — slujitorul Șahului. Sub acest nume, voi înfrânge orice ar încerca selgiucizii împotriva poporului turkmen și a acelor dintre noi care îi urmărim pe Safevizii și legea sunită.

Sigur că da, sigur că da... totuși, scapa de dovezile alea, răsti Manuel și se îndepărtă apăsându-și peste nas o batistă parfumată.

Șahkulu privi încruntat după el, apoi pocni din degete spre gârziile de corp rămase.

— Voi trei... adunați stârvurile și aruncați-le afară, în groapa de gunoi din vest.

Sergentul gârzii îl privi neliniștit.

Nu am cheia porții de vest, se bălbâi el.

Șahkulu explodează de furie.

Atunci, găsește-o, idiotule! mugii el și se îndepărtă.

Ramași singuri, soldații se priviră între ei.

— Cine are cheia? Aveți vreo idee? întrebă sergentul nervos.

Nu-i plăcea să fie numit idiot în fața oamenilor săi și nu-i plăceau nici rânjetele lor.

— Cred că-i la Nikolos, zise unul dintre ei. E-n permisie azi.

— Asta-nseamnă că va fi în piața de la Nivelul Trei, spuse alt soldat.

Unde se-ndoapă ca un porc, fără doar și poate, se plânse primul soldat. *Hriste meu!* Mi-ar plăcea să-l trag pe Șahkulu prin sulită.

Hei, hei! exclama sergentul sever. Înce-ți gândurile astea pentru tine, *culaxi*?

Ezio abia dacă auzi ultimele cuvinte. Pornise deja spre piața aflată la nivelul inferior.

Capitolul 60

Pe lângă faptul că sala ei se găsea mai adânc în subteran, piața semăna cu oricare alta tarabe unde se vindeau carne, legume, mirodenii ale căror arome se simțeau peste tot și erau mai grele decât ar fi fost în aer liber, haine, pantofi, pe scurt orice ar fi avut oamenii nevoie. Existau de asemenea muci taverne și vinării. Lângă una dintre ele, într-un spațiu deschis, izbucnise o încăierare între betivi pentru o târfă cu pielea deschisă la culoare. O femeie mai vârstnică, osoasă, care stătea elegant pe un scaun la una dintre mesele vinariei, era în mod evident amuzată de spectacol.

Un cerc se formase în jurul celor doi bărbați, care schimbau lovituri de pumn, îndemnați de strigătele răgușite de încurajare ale spectatorilor. Ezio se alătură cercului.

- Dă-i o bucată!
- Arde-l!
- Omoară-l pe nenorocit.
- Doar atâta snagă ai în tine?
- Sânge! Sânge!
- Îrosnește-l!

Printre privitori, care în marea lor parte erau la fel de chercheliți ca bătașii, se afla un soldat gras, roșu la față, cu barba zbârlită și bărbie dublă, care ținea în mână un burduf cu vin și urla alături de ceilalți. Ezio observase deja punga din piele pe jumătate deschisă ce-i atârna la brâu și din care se vedea ieșind capul unei chei mari din fier. Asasinul privi în jur și văzu că cele trei gărzi din sala cu fresce tocmai intraseră în piață și veneau spre ei.

Nu avea vreme de pierdut. Se apropie de grăsan din spate și i șterpeli cheia din pangă, tocmai în clipa în care camarazii îi strigară pe nume.

Nikolos avea să dea multe explicații, se gândi Fzio, pe când se întorcea la Nivelul Două și la tunelul din care venea duhoarea — tunelul care, bănuia el, ducea la poarta de vest

Capitolul 61

— Nu prea te ai grăbit, zise Dilara cu un şuielat aspru după ce Ezio descuiе poarta pe dinăuntru şi o lăasă să intre
Cu plăcere, mormăi încruntat asasinul.

Apoi însă Dilara făcu exact aşa cum se aşteptase el şi-si duse iute mâna la gură

Aman Allahm' Ce-i asta?

Ezio se retrase un pas şi-i arată un morman de leşuri stivuite într-o firidă mare, imediat lângă poartă

Nu toţi au fost luaţi prizonieri.

Dilara se repezi către morman, apoi se opri brusc şi rămase privind

— Sărmanii oameni! Să-i odihnească Allah!

Umerii i se gârboviră şi moralul i se năruî în mod evident. Acum părea ceva mai umană dincolo de expresia aprigă pe care o arăta la exterior

Renegatul ăla turkmen, Şahkulu, el a făcut-o ştiu, continuă ea

Asasinul încăviinţă tăcut

— O să-l omor!

Şi porni în goană spre interior

Aşteaptă! strigă Ezio după ea, dar era prea târziu

Tânăra dispăruse deja

Ezio porni în urmărirea ei şi o găsi până la urmă într-un punct retras, cu vedere peste o piaţetă publică. Se apropie cu precauţie. Dilara era cu spatele spre el şi urmărea cu atenţie ceva ce se petrecea în piaţetă, dar care continua să fie invizibil pentru Ezio

Nu ești foarte cooperativă, rosti asasinul suind spre ea. Dilara nu se întoarse.

— Mă aflu aici ca să salvez ce a mai rămas din oamenii mei, îi răspunse ea rece. Nu ca să-mi fac prieteni.

Nu trebuie să fim prieteni ca să cooperezi, spuse Ezio. Dar ar fi util să știm unde sunt oamenii tăi, iar eu te pot ajuta să-i găsești.

Fu întrerupt de un țipăt de durere și se grăbi să se alăture iscoadei turce. Fața i se înnegurase.

Acolo, arătă ea cu mâna

Ezio privi în direcția indicată și văzu în piațetă mai mulți prizonieri otomani așezați pe pământ, cu mâinile legate. Unul dintre ei fu lovit de gărzile bizantine. În apropiere se găsea o spânzurătoare improvizată, de care atârna alt otoman prins de încheieturi și cu brațele răsucite la spate. Lângă el stătea Șahkulu, care putea fi recunoscut imediat, în ciuda glugii de călău ce-i acoperea complet capul. Barbatul urla, în timp ce turkmenul, revărsa asupra lui o ploaie de lovituri.

I Janos, spuse Dilara întorcându-se către Ezio în cele din urmă. Trebuie să l ajutăm!

Asasinul se uită cu atenție la ceea ce se petrecea dedesubt.

Am un pistol, zise el, dar nu-l pot folosi. Platoșa de corp pe care o poartă e prea groasă pentru gloanțe. Va trebui să mă apropii.

— Nu mai avem timp. Asta nu-i un interogatoriu. Șahkulu îl torturează până la moarte pe Janos. Apoi va urma altul. Și altul.

Tânăra tresărea la fiecare lovitură și la fiecare țipăt.

Puteau auzi perfect bohotele și batjocurile dinspre oamenii lui Șahkulu.

— Cred că știu cum vom proceda, spuse Ezio și desprinsă o fumigenă de la brâu. După ce voi azvârli asta, du-te-n dreapta. La adăpostul fumului pe care-l va produce bomba, începe să tai legăturile oamenilor tăi.

Dilara încuvîntă.

Și Şahkulu?

— Lasă-l în seama mea.

— Asigură-te că şobolanul nu va seăpa cu viață.

Ezio scoase cuiul grenadei, așteptă o clipă până văzu că începe să iasă fum, apoi o azvârlă cât mai precis spre spânzuratoare. Bizantinii credeau că lichidaseră toată opoziția și nu se mai așteptau la un atac, așa că fură luați complet prin surprindere.

În deruta care urmă, Ezio și Dilara coborâră în fugă panta și intrară în piațetă, după care se despărțiră, spre stînga, respectiv dreapta. Ezio îl împuscă pe primul soldat care-l atacă și ripse maxilarul altuia cu apărătoarea de pe antebratul stîng. După aceea acționa pumnalul secret și înaintă rapid spre Şahkulu, care trăsese din teacă un iatagan greu și și păstrase poziția, întorcându-se într-o parte și ntr alta, neștiind de unde va sosi atacul. În clipa când privi în altă parte, Ezio sări și-și înfipse pumnalul în pieptul lui, între bărbie și platoșa de corp. Sânge negru bolborosi în jurul pumnalului său, în vreme ce ținu tăișul apăsător. Şahkulu cazu, dar asasinul se ținu de el, astfel încât cazură împreună și Ezio sfârși prin a sta îngenucheat peste turkmenul ale cărui spasme își pierdeau din intensitate. Ochii i se închiseră.

Oamenii care fac un fetiș din crime nu merită compătimire, șopti Ezio aproape de urechea lui.

Dar apoi ochii lui Şahkulu se desehiseră brusc, cu o privire smintită, și o mână în zale țâșni către gâtul lui Ezio pe care l prînse strâns. Şahkulu începu să hohotească dement. Însă pe măsură ce râdea, sângele îi pulsa mai iute din rană, iar asasinul apăsa pumnalul încă și mai tare și l răsuci sălbatic. Cu un ultim spasm, turkmenul îl aruncă de pe el, trântindu l în praf. După care spinarea i se arcui în agonia morții, un gâlgâit îi răsună în beregată și cazu pe spate, inert.

Ezio se ridică și-și șterse tășul pumnalului de man-tia călăului. Dilara își eliberase deja o parte din oameni și asasinul apucă s-o vadă sărind în spatele unui ultim supraviețuitor bizantin care fugea, doborându-l și rete-zându-i gâtul dintr-o singură mișcare. Apoi ateriză ea o felină, și se întoarse către cei pe care-i salvase.

Asasinul lovi leșul lui Șahkulu cu piciorul, pentru a se asigura că murise. Dilara își ridică oamenii, pe rând.

Binecuvântată fui, rosti Janos când îl coborî din spânzurătoare.

Poți să umbli?

— Așa cred.

Ezio se apropie de ei.

Al vostru era detașamentul care a adus armele pen-tru Manuel?

Tânăra încuviință din cap.

Atunci trebuie distruse.

Ea încuviință din nou.

Să știți însă că majoritatea nu funcționează. Totuși praful de pușcă este adevărat — nu l-am putut simula

bine, spuse Ezio și se uită apoi la otomanii din jurul lui. Stați ascunși până auziți exploziile, apoi fugiți!

Exploziile? repetă Dilara. Dacă arunci totul în aer, vați radul pe pământ. Tot orașul va intra în panică.

Exact pe asta mă bazez, spuse Ezio. Exploziile vor distruge orice arme funcționale existente, cât despre panică, nu poate decât să fie în ajutorul nostru.

Dilara cazu pe gânduri.

— Bine, o să-mi duc oamenii într-un loc sigur. Și tu?

— Când se potolesc exploziile, o să pornesc după Manuel Paleologul.

Capitolul 62

În orașul subteran existau său imense caverne uriașe săpate de mâna omului, în care fusesera depozitate armele și praful de pușcă pentru oastea lui Manuel. Fusesse instalat, de asemenea, un sistem de palane, pentru ridicarea și transportarea dintr-un loc în altul a butoiaselor cu praf de pușcă pe funii bine întinse. Dintr-un loc înalt într-o galerie de la Nivelul Cinci, Ezio văzu grupuri de civili bizantini care se ocupau cu exact această îndelungată muncă sub privirea atentă a soldaților renegați ai lui Manuel. Era o ocazie perfectă și-i mulțumi în gând Domnului că securitatea lor era atât de neglijentă. În mod vădit, toți erau convinși că nu exista amenințarea vreunui atac, iar asasinul se mișcase prea rapid pentru ca vestea morții lui Șahkulu și a camarazilor săi tortionari să nu fi luat în seamă.

Își înlocuise pumnalul secret cu pumnalul-cârlig și reîn-cărcase pistolul. Se strecură apoi într-un grup de lucrători și privi cum un butoiș era coborât pe o funie între doi scripeti ce alcătuiau un palan. În jurul lor, sute de butoișe erau stivuite unele peste altele, iar în lungul peretilor se înșiruiau lăzi din lemn pline cu mușchete.

— Încet, cu grijă! răcnea un supraveghetor. Încet! Ăsta-i praf de pușcă, nu-i grâu!

— Am înțeles! strigă drept răspuns cel care manipula palanul.

Ezio privea totul cu atenție și își punea planul la cale. Dacă ar fi putut declanșa o explozie, care să ducă la o

reacție în lanț în cele trei săli pentru depozitare despre care știa că exista.

S-ar fi putut să reușească

Deplasându-se dintr-o sală într-alta, pierzându-și urma printre lucrători, le ascultă cu atenție discuțiile, pentru a le testa starea de spirit. În felul acela, descoperi că nu toți bizantinii erau ticăloși. Ca de obicei, v. novați pentru nefericirile tuturor erau doar cei ale căror individualități erau exagerate, care erau prea lacom, după putere.

Să știi c-ar putea fi și mai rău, îi spunea o femeie unui coleg de lucru.

Mai rău? Mai rău decât așa ceva?

— Mai bine turbanul turcesc, decât coroana papci. Cel puțin otomanii au nite respect față de biserica noastră ortodoxă.

Șșș! Să nu te audă cineva! o avertiză altă femeie.

E nebună! îi zise bărbatul și se întoarse spre prima femeie. Tu auzi ce spui?

— Bine, sunt nebună. Și dacă voi prefera, munca silnică și să trăiești sub pământ, ca niște cârtițe, n-aveți decât!

Bărbatul căzu pe gânduri.

— Nu te pot contrazice că nu doresc să merg la război. Nu vreau altceva decât să-mi hrănesc familia.

Alt bărbat, un supraveghetor în uniformă templierilor, îi auzise și interveni cu destulă înțelegere.

Prietene, nimeni nu vrea război! dar ce putem face? Uită-te la noi! Uită-te cum trăim! Turcii ăia ne-au luat teritoriile. Crezi că ar trebui să ne predăm fără luptă?

Nu, nu, îi răspunse primul bărbat. Atât doar că nu știu. M-a ajans pur și simplu oboseala. Pe toți ne-au epuizat atâtea lupte!

„Bine spus”, gândi Ezio și se îndepărtă, furișându-se printre doi pereți de butoașe suprapuse, care ajungeau la șase metri înălțime.

Când ramase singur, găuri cu vârful iataganului un butoiș aflat la nivelul solului și, după ce umplu cu praf de pușcă o punguță din piele, lăsă în urmă o dâră pe inter valul dintre șirurile de butoișe, până la intrarea în a doua sală. Repetă operațiunea acolo, apoi în a treia sală, ajun gând cu dâra de praf de pușcă la ușa arcuită prin care se ieșea. După aceea așteptă răbdător până când toți lucrătorii își terminară treaba pentru ziua aceea și plecară spre casele lor, ieșind astfel din raza pericolului.

Mai rămăseseră doar santinelele.

Ezio verifică dacă ruta sa de retragere era liberă, se apropiă la câțiva metri de ieșire, declanșă pistolul și trase un foc în butoișul cel mai apropiat. După aceea se întoarse și fugi cât putu de repede.

Suta de explozii titanice care urmă zgâlțâi ca un seism fundațiile orașului subteran. Plafoane se crăpă și se năruiră în urma asasinului, în vreme ce el se îndepărta în fugă. Peste tot erau numai fum, praf, sfărâmaturi și haos.

Capitolul 63

Ezio ajunsese în sala mare de la Nivelul Doi cam în același timp cu Manuel, care apărură împleticindu-se, înconjurat de un grup mare de garzi de elită. Asasinul se piti după un contrafort, privi și așteptă. Dacă putea, intenționa să termine totul în seara asta. Și vazuse că Manuel avea asupra lui cheia Masyaf pe care templierii o dezgropaseră de sub Palatul Topkapı. Asta însemna că omul care se visa viitorul împărat al Bizanțului se pregătea să fugă de aici.

Ce dracu' se-ntâmplă? mugi Manuel, pe jumătate furios, pe jumătate speriat.

— Sabotaj, răspunse prompt un căpitan templier aflat imediat lângă el. Trebuie să te adăpostești.

De acum, o mulțime de oameni panicați, care țipau, umpluseră capătul săli. Ezio văzu cum Manuel ascunse cheia într-o tașcă a căreia curea atârna în jurul trupului său, grăsun, după care îl îmbrânci pe căpitan.

Înci din calea mea, se răsti el.

Se cățăară apoi pe o estradă și se adresa mult.mii. Ezio se alătură privitorilor și începu să înainteze printre ei, apropiindu-se tot mai mult de ținta sa.

Cetățeni! strigă Manuel cu glas ascuțit. Soldați! Păstrați-va cumpătul! Nu cedați înaintea fricii. Noi suntem adevarații păstori ai lui Constantinopolis. Noi suntem stăpâni, acestor pamânturi. Noi suntem bizantinii! Făcu o pauză de efect, dar dacă se așteptase la aplauze, nu auzi nimic. De aceea, continuă *Kouráyo!* Aveți curaj! Rămâneți pe poziții! Nu îngaduiți nimănui să vă...

Se opr., deoarece îl zărise pe Ezio apropiindu-se. Probabil că un al șaselea simț îi declanșase o alarmă interioară, fiindcă sudui în barbă și sări sprinten de pe estradă, îndreptându-se către o ieșire din spatele sălii și în același timp răcnind spre gărzile sale:

Opriti! pe bărbatul acela! Cel înalt cu glugă cu cioc!
Uciideți-l!

Asasinul se năpusti prin gloata derutată și porni în urmărirea lui Manuel, evitând și doborând gărzi templiere pe măsură ce înainta. Într-un final, scăpă de ele și riscă o privire scurtă îndărăt. Templierii erau la fel de buimaciți ca și locuitorii orașului și priveau în toate direcțiile, mai puțin în cea în care plecase el, strigând somații, lătrând ordine și luând o la fugă cu hotărâre, doar pentru ca apoi să se oprească brusc. Manuel însuși o ștersese prea rapid pentru ca vreunul dintre oamenii lui să fi avut timp să-l urmeze. Doar ochii ascuțiți ai lui Ezio nu l scăpaseră din vedere.

Manuel avea o viteză cu totul neașteptată pentru un ins atât de corpulent. Asasinul alerga pe o stradă coridor lungă și slab iluminată, oprindu-se doar la răspântii pentru a se asigura că prada lui nu pornise pe alt coridor, după aceea zări, mult în față, tremurul matisu unei mănți ce reflecta lumina făclilor, când Manuel sul o scară îngustă tăiată în piatră, către Nivelul Unu. Bărbatul care se dorea împărat căuta drumul cel mai rapid de ieșire, rămas lără munitii și cu soldații complet descumpăniți.

Ezio gon. după el.

Îl încolți în cele din urmă într-o locuință goală, săpată direct în piatra Nivelului Unu. Manuel se întoarse către el și un zâmbet ciudat îi apăru pe buzele lascive.

— Ai venit pentru cheia Masyaf? Așa este? Ai venit să ne jefuiești de doi ani de eforturi — să recuperezi ceea ce ai aruncat Asasinii?

Ezio nu-i răspunse, ci îl privi cu prudență. Nu putea ști ce sîrheturi mai avea în mânecă bărbatul acesta.

— Voi purtați o bătălie pe care o pierdeți, Asasinule! continuă Manuel, deși în glas i se strecura o umbră de disperare. Numărul nostru crește și suntem din ce în ce mai influenți. Stăm ascunși în plină vedere!

Ezio făcu un pas mai aproape.

— Oprește-te și gândește-te o clipă, zise Manuel ridicând o mână împodobită de mele. Gândește-te la viețile pe care le-ai distrus azi — la anarhia pe care ai sădit-o aici! Voi! Profitați de un popor sărman și stramutat, folosindu-ne pe noi pentru a vă susține propria căutare zadarnică! Însă noi luptăm pentru demnitate, Asasinule! Noi luptăm pentru a readuce pacea pe țărâmul acesta nefericit.

Templarii se grăbesc întotdeauna să vorbească despre pace, replică Ezio, dar nu se grăbesc deloc să renunțe la putere.

Manuel făcu un gest de lehamite din mână.

— Asta pentru ca puterea generează pace. O idioțenie! Invers nu se poate. Oamenii aceștia se vor îneca fără un braț ferm care să-i tragă la suprafața și să-i controleze!

Asasinul surâse.

Și când te gândești că tu ești monstru, pentru uciderea caruia am venit aici.

Manuel îl privi în ochi și Ezio avu senzația tulburătoare că bărbatul se resemnase cu soarta sa. Personajul acesta durduluu și ferchezuit, cu bițuterii scânteietoare și mustață îngrijită cu atenție cădea dovada de o demnitate neașteptată. Ezio acționă pumnalul și îl înjunghie în piept, adânc, după care îl sprijini când căzu în genunchi. Totuși, Manuel nu se prăbuși. Se rezemă de spatarul unei bănci chete din piatră și-l privi calm. Când vorbi, glasul îi sună epuizat.

Fu ar fi trebuit să fiu succesorul lui Constantin. Aveam atâtea planuri... Știu cât timp am așteptat?

Visul tău moare odată cu tine, Manuel. Imperiul tău nu mai există.

Deși Manuel suferea vizibil de durere, glasul lui izbuti să sune amuzat.

Ah, dar eu nu sunt singurul cu viziunea asta, Asasimule. Visul Ordinului nostru este universal. Otoman, bizantin... toate nu sunt decât etichete, costume și fațade. Dedesubtul acestor găteți, toți templierii fac parte din aceeași familie.

Ezio constată că-și pierde răbdarea și era conștient de trecerea timpului. Încă nu scăpase din locul acesta.

Ajunge cu sporovăială. Mă aflu aici pentru cheia Masyaf.

Se aplecă și luă tasca pe care Manuel continua s-o poarte peste umăr. Brusc, bizantinul păru mult mai bătrân decât cei cincizeci și opt de ani ai săi.

Ia-o atunci, zise el cu amuzament îndurerat. Ia-o și caută-ți norocul. Vezi dacă te poți apropia la mai puțin de o sută de leghe de Arhiva Masyaf înainte ca unul dintre ai noștri să-ți vina de hac.

Apoi întregul trup i se încordă și barbatul își întinse brațele de parcă abia se trezise din somn, înainte de a cădea în fața într-o beznă fără dimensiuni și țara sunete.

Ezio îi mai privi o clipă, pierdut în propriile lui gânduri, apoi îi cotrobăi repede în tasca. Nu luă dinăuntru decât cheia, pe care o puse în punga sa de la brâu și azvârli tasca pe jos.

După aceea se întoarse să plece.

Capitolul 64

Nivelurile superioare ale oraşului subteran fusesera blocate de soldaţi templari şi bizantini, loiali ofiţerilor lor, dar nesiguri cu privire la ce s-ar putea întâmpla în continuare. Corpul lui Manuel avea să fie descoperit în scurt timp şi Ezio decise că mijlocul lui cel mai bun – şi poate unic – de evadare ar fi fost sistemul de râuri subterane de la Nivelul Unsprezece al complexului.

Nivelurile inferioare din Derinkuyu păreau iadul pe pământ. Fumul umplea străzile subterane şi focuri izbucniseră pe alocuri, pe niveluri de dedesubtul şi de deasupra depozitelor unde Ezio distrusese arsenalul lui Manuel. Tavanele şi zidurile prăbuşite blocaseră multe rute, şi asasinul fu nevoit să facă o mulţime de ocoluri. În câteva rânduri, când trecu pe lângă mormane de sfărâmaturi, zări ieşind din ele membrele celor striviţi de zidăria naruită. Încercă, dar fără succes, să nu se mai gândească la consecinţele acţiunii sale. Soldaţi şi cetăţeni deopotrivă rătăceau buimaci, cu eşarfe şi batiste apăsate pe faţă, cu ochii lăcrimându-le abundant. Ezio, străduindu-se el însuşi să respire uneori, continua să coboare cu încăpăţănare, folosind rampe, coridoare şi scări tăiate în piatră, până ajunse la nivelul cel mai de jos.

Aici aerul era mai curat, iar mirosul umed de apă aflată într-un spaţiu limitat începuse să se simtă încă de la Nivelul Nouă.

Din cauza tumultului şi confuziei cauzate de explozii, Ezio reuşise să străbată oraşul complet nevăgătat în scamă.

iar acum stătea singur pe un ponton ce înainta într-un lac subteran. Undeva departe în direcția unde bănuia că ar fi fost sudul, întrucât era extrem de dificil să te poți orienta sub pământ, întrezări o lacură de lumină, acolo unde râul care alimenta lacul se revărsa din acesta, către cerul liber. Leșirea aceea trebuia să fie departe și mult în aval față de Derinkuyu, însă asasinul nu avu timp să se gândească la asta, întrucât văzu cum de la alt ponton, aflat poate la două zeci de metri de el, se desprinsese o plută manevrată de șase marinari bizantini. De fapt, atenția îi fusese atrasă de pasa gerul plutei. Un bărbat elegant, cu barbă, care stătea la pupa. Prințul Ahmed Osman.

Și Ahmed îl văzuse pe Ezio și le ceru vâslașilor lui să îndrepte pluta într-acolo. Când ajunse în raza lui auditivă, el strigă batjocoritor spre asasin:

Bietul Manuel! Ultimul Paleolog.

Pentru o clipă, Ezio fu atât de surprins, încât nu scoase niciun cuvânt. După aceea rosti:

— Vești de circula repede.

Asasini nu sunt singurii care au iscoade, zise prințul strângând din umeri. N-ar fi trebuit totuși să l fi lăsat pe Manuel la conducerea expediției noastre în Masyaf. Era un om arogant, imposibil de controlat.

Mă dezamăgești, Ahmed. De ce tocmai, templarii?

Ei bine, Ezio — sau ar trebui să mențin prefăcătoria și să-ți spun tot „Marcelo”? —, uite cum stau lucrurile pe mine m-au oposit toate conflictele astea sângeroase și lipsite de sens care asmat tații împotriva fiilor și frații între ei. Pentru atingerea păcii adevărate, omenirea trebuie să gândească și să acționeze ca un singur corp, cu o singură minte supremă.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— Este exact ceea ce ne vor oferi secretele din Marele Templu. Iar Altair ne va calauzi într-acolo.

— Te amăgești singur! Secretele lui Altair nu sunt pentru voi! Și nu veți găsi niciodată Marele Templu!

Vom vedea

Ezio observă că Ahmed privea pe lângă ei și, întorcându-se, zări mai mulți soldați bizantini care înaintau spre pontonul său.

În tot cazul, Asasinule, nu mă interesează să discut cu tine despre morală și politică. Mă aflu aici pentru cheile de la Masyaf.

Ezio surâse batjocoritor, scoase cheia pe care tocmai o luase de la Manuel și i o arătă.

Vrei să zici că sunt mai multe chei?

Așa am auzit, încuviință Ahmed politicoș din cap. Dar poate că ar trebui să întreb pe cineva care s-ar putea să fie mai bine informat decât tine. Sofia Sartor. Am reținut bine numele?

Asasinul fu imediat tulburat, deși se strădui să nu-și trădeze sentimentele.

Ea nu știe nimic! Las-o-n pace!

Ahmed surâse.

— Vom vedea

Le făcu semn oamenilor săi, care începură să îndepărteze pluta.

— O să te-ucid dacă te atingi de ea.

— Știu că vei încerca s-o faci, dragul meu Ezio, dar mă îndoiesc că vei avea succes, zise Ahmed, apoi ridică glasul, adresându-se soldaților de pe mal: Ucideți-l și luați cheia. După care aduceți-mi-o imediat.

Nu rămâi să asisti la spectacol? întrebă Ezio rece.

— Am prea mult respect pentru propria mi siguranță. Îți cunosc reputația și am văzut chiar azi, aici, un exemplu al acțiunilor tale. Încolțit, așa cum ești, bănuiesc că poți să fii de două ori mai periculos. În plus, detest violența.

Pluta dispăru și Ezio se întoarse către soldații bizantini ce i stăteau împotrivă. Se gândi ce opțiuni avea

Dar nu avea nicio opțiune

Se găsea la capătul pontonului, nu avea unde să se mai retragă și era imposibil să scape înot. Soldații erau vreo douăzeci-treizeci. Unu țineau în mână muschete care scăpaseră distrugerii magaziiilor. Căpitanul detașamentului se apropie.

Dă-ne cheia, *kyrie*, rosti el sarcastic. Nu cred că ai de ales.

Muschetarii care-l flancau ridicară armele.

Asasinul îi privea. De data asta știa că e înfrânt. Avea pistolul, cu care putea să tragă cel mult două gloanțe, pumnalul secret și iataganul. Dar chiar în clipa în care ar fi făcut cea mai mică mișcare, muschetele aveau să și expedieze gloanțele prin el. Poate că soldații ar fi tras oricum, fără să mai aștepte vreo mișcare din partea lui. Ar fi fost modul cel mai simplu prin care să pună mâna pe cheia. Poate că ar fi avut vreme s-o azvârle în lac, înainte să moară.

Ezio nu putu decât să se roage ca Yusuf să nu îngăduie niciodată ca restul cheilor să cadă în mâinile templierilor și ca Sofia să fie scutită de o tortură inutilă, întrucât, din motive de siguranță, el nu-i destăinase niciun amănunt despre locul unde se aflau acestea.

Dar, în mod limpede, nu fusese destul de precaut.

Fi bine, drumurile tuturor oamenilor trebuiau să se sfârșească undeva.

Căpitanul ridică brațul și degetele muschetarilor se curbară în jurul trăgacelor.

Când muschetele detunără, Ezio se aruncă pe burtă pe ponton.

Peste soldații bizantini căzu o ploaie de săgeți venite de deasupra și din spatele lor. În câteva secunde, toți soldații prințului Ahmed zaceau morți sau răniți pe malul lacului.

Un glonț brazdase gluga lui Ezio, dar în rest era neatins și-i mulțum. Domnului că vârsta nu-i încetinise reflexele. Când se ridica în picioare, o văzu pe Dilara în capatul opus al pontonului. Oamenii ei coborau scara ce ducea pe mal, iar cei ajunși deja la baza treptelor înaintau acum printre bizantini, verificând morții și îngrijindu-i pe răniți.

— Nu te pot lăsa singur nici macar un minut, zise tânăra.

Așa se pare, încuvință Ezio. Mulțumesc.

Ai obținut lucrul pentru care ai venit?

— Da.

Atunci ar fi mai bine să te scoatem de aici. Ai făcut prăpăd, știi?

Așa se pare.

Ea clătină din cap.

Vor avea nevoie de câțiva ani ca să și revină din cele întâmplate. Asta dacă își vor reveni vreodată. Mai, au totuși destulă putere ca să te facă bucăți dacă te găsesc. Vino!

Pornu să urce scara înapoi.

Așteapta! N-ar trebui să iau o barcă pentru a ieși de aici?

Ești nebun? Te vor aștepta chiar acolo unde râul iese la suprafață și este un defileu îngust. O să te omoare pe

loc și nu vreau să văd cum se îndește munca pe care am depus-o aici

Asasinul o urma ascultator

Urcară câteva niveluri, apoi pornură pe o stradă ce șerpuia spre sud. Aici fumul se mai risipise și oamenii erau prea ocupați cu stingerea incendiilor ca să le acorde multă atenție. Dilara mergea cu pas alert și ajunsera destul de repede la o poartă similară celei pe care Ezio o descuiase pe latara de vest a orașului. Tânara scoase o cheie și descuiă ușa din lemn ferecată în fier.

Sunt impresionat, comentă Ezio.

Așa și trebuie. Spune-le celor din Kostantiniyye că pot fi liniștiți, fiindcă oamenii lor de aici fac o treabă bună.

Ezio mișcă ochii la vederea razelor de soare ce se revărsau prin ușă, care i se pareau orbitoare după semiîntinericul din orașul subteran. Zări înaintea lui un drum care zigzaga spre sud, trecând prin jalecul Nadarim.

Calul își este înșeuat, hrănit și adăpat și te așteaptă în grajdul de acolo. În coburi ai bucate și băutură. Poți să-l iei fără niciun pericol. Satul a fost eliberat și sătenii au început deja să dea clădirile cu var. Allah știe că avea nevoie de puțină vesele, iar acum a scăpat de opresori, zise Dilara și nările i se dilată de triumf. Dar trebuie să pleci imediat. Nu va trece mult și Ahmed va primi vestea celor întâmpinate. Desigur, el nu va cuteza să se întoarcă personal, dar poți să fi sigur că va trimite pe cineva după tine.

Ia mai rămas cineva?

Tânara surâse puțin cam încordat, totuși surâse.

Dă-i drumul, nu mai sta. Până la sfârșitul săptămânii ar trebui să ajungi la Nigde. Până la sfârșitul lunii, vei fi înapoi în Mer sin dacă nu te ucide nimem pe drum.

Mai devreme decât mi am propus.

— Felicitari.

Și tu?

Munca noastră aici nu s-a încheiat. În tot cazul, noi nu acționăm fără ordin direct de la Kostantiniyye Transmise și salutările mele lui Tarık

Fzi o privi pentru o clipă, în tăcere dezolantă, după care zise:

Voi spune înalte. Porți cât de mult va datorează

Așa să faci. Acum însă trebuie să mă întorc la oamenii mei și să-i reorganizez. Artificiile tale au distrus, printre altele, și sediul nostru

Asasinul vru să mai spună ceva, însă Dilara deja dispăruse

Capitolul 66

Calătoria de întoarcere pe coastă fu rapidă și, din fericire, lipsită de evenimente.

Ai sosit mai devreme, zise Piri Reis când Ezio apăru la baza pasarelei *dhow*-ului roșu.

Ceea ce este foarte bine. Trebuie să ne întoarcem cât mai repede la Kostantiniyye.

- Ai a cincea cheie?

Asasul surâse și se batu cu palma peste tașcă.

E bine atunci, încuviință Piri zâmbind și el. Iar Manuel?

Nu ne va mai face necazuri.

Din ce în ce mai bine. În ritmul ăsta te vor numi *sovalye*.

Însă bătălia e departe de se fi încheiat. Trebuie să ne grăbim.

Corabia trebuie aprovizionată și suntem nevoiți să așteptăm fluxul favorabil. Dar ne putem ocupa de una, până la sosirea celeilalte.

Piri se întoarse și dadu ordine scurte căpitanului corabiei, care li se alăturase.

-De asemenea, trebuie adunat echipajul. Nu ne așteptasem să fi terminii chiar atât de repede treaba în Derinkuyu.

- Am avut norocul să beneficiaz de ajutoare extraordinare de bune.

— Am auzit despre conducătoarea iscoadelor care a fost trimisă acolo de Înalta Poartă. Reputația i a luat-o cu mult înainte, zise Piri.

Atunci am motive să mulțumesc guvernului otoman.

— Sub Baiazid, Înalta Poartă devenise un model de administrație practică. Avem noroc că, iată, continuă să opereze nestânjenită de ciondănelile din familia imperială.

Pentru că veni vorba despre ei, cred că trebuie să fim cu ochii pe Ahmed, rosti încet Ezio. Am descoperit că are prieteni periculoși.

Asasini n-ar trebui să intervină în afacerile otomanilor.

Prieteni aceia ai lui Ahmed fac ca afacerile respective să fie și ale noastre.

Piri arcui o sprânceană, dar nu mai comentă nimic despre subiectul acela.

Cabina ta este pregătită, îi spuse lui Ezio. Sunt convins că vrei să te odihnești până vom fi gata de plecare.

Rămas singur, Ezio își scoase echipamentul, apoi își curăț, și unse armele. După ce termină cu toate, încuie ușa cabinei, scoase a cincea cheie și o puse pe masa pliantă, apoi se așeză în fața ei. Era curios să vadă dacă avea să se comporte la fel precum celelalte. Trebuia să știe ce anume despre Altair mai putea ea destăinui, mai ales fiindcă nu avea niciun mijloc de a spune dacă această cheie le otene vreo revelație mistică templierilor care o descoperiseră primii. Oare ce cunoștințe le destăinuise deja? Sau poate avea puterea de a ști, cumva, când să vorbească și când să rămână tăcută?

Mintea îi era tulburată, de asemenea, de gândurile la Soha și era nerăbdător să se întoarcă în Constantinopol. Ca să o protejeze pe femeie și să se asigure de securitatea celorlalte patru chei. Pentru moment însă trebuia să se silească să fie răbdător, pentru că se afla la mila mării și a vântului.

Cheia aceasta era similară celorlalte – avea exact același diametru și proporții ca ele, era decorată tot cu simboluri strane, indescifrabile, și brazdată de șanțulețe precise, însă misterioase. Asasinul se încordă și întinse mâna s-o atingă. Nu-l dezamăgi. În scurt timp, lumina blândă din cabină păru să devină un amurg apăsător și, prin contrast, strălucirea care începu să emane din discul de obsidian crescă, mereu și mereu. .

Capitolul 67

Pe măsură ce fu absorbit în scenă devenind una cu ea, fără să facă totuși parte din ea. Ezio știu că trecuseră alți zece ani de când fusese ultima oară în Masyaf. Privi și, treptat, se pierdu în evenimentele ce i se arătau.

Bărbatul stătea în curtea interioară scăldată în soare a lui Masyaf, sub umbra unui arbore de scorțișoara bătrân, cu o coroană largă.

Altair, cu pielea ca pergamentul și cu trupul descărnat atât de acoperit de veșminte, încât îi mai erau vizibile doar fața și mâinile lungi și palide, stătea de vorba cu doi venețieni îndesați, trecuți cu puțin de treizeci de ani. Cel mai vârstnic purta pe mânecă un blazon — un scut albastru cu o cupă galbenă peste care se găsea un singur chevron, deasupra căruia se înșirau trei stele pentagonale, totul fiind încununat de un coif din argint. Ceva mai departe, în spatele lor, un număr mare de luptători Asasini se pregăteau pentru bătălie.

Mentorul atinse mâneca bărbatului într-un chip familiar, prietenos. Se mișcă în maniera precaută și precisă a oamenilor foarte bătrâni, totuși nu se zărea nimic din debilitatea ce ar fi fost de așteptat la un bărbat peste care trecuseră nouăzeci și una de ierni, mai ales unul de la care viața ceruse atât de multe.

— Niccolò, rosti Altair, dintotdeauna am ținut familia Polo pe tine și pe fratele tău, aici de față — aproape de inimile noastre, deși timpul pe care l-am petrecut împreună

a fost, o știu, destul de scurt. Am însă încredere că acest Codex, pe care-l voi încredința acum mâinilor voastre, va răspunde multelor întrebări pe care n-ați avut vreme să le puneți

Făcu semn spre un ajutor, care înaintă și puse în mâinile lui Niccolò Polo un volum legat în piele

Altair, rosti italianul, darul acesta este. de neprețuit.
Grazie

Altair încuviință din cap, iar ajutorul său îi înmână un săculeț

— Așadar, zise el după aceea, întorcându-se către cel mai mare dintre frații Polo, încotro vă vor purta pașii în continuare?

Maffeo și cu mine ne vom întoarce la Constantinopol pentru o vreme. Intenționăm să înființăm acolo o ghildă, înainte de a reveni la Veneția.

Altair zâmbi

Fiul tau Marco va fi încântat să audă poveștile călătoriilor nebunești ale tatălui său.

— La trei ani este cam micuț să audă chiar totul. Dar într-o zi, în curând, le va auzi, așa este

Fura întrerupt de sosirea lui Darim, care apărură în goana mare prin poarta interioară

— Tată, o avangardă a mongolilor lui Hulagu a trecut de apărare! Satul este amenințat!

— Așa curând? se încordă Altair, iar când îi vorbi din nou venețianului, tonul lui deveni urgent. Niccolò, mărfurile voastre și provizii vă așteaptă lângă poarta satului. Vă vom însoți până acolo. După aceea trebuie să galopați cu toată viteza.

Mulțumesc, Mentorule.

Altair reveni apoi către doi Asasini ce se desprinseseră din grupul mai mare, care era de acum complet pregătit pentru bătălie și începuse deja să iasă din curte.

Pregătiți catapultele, le porunci el, și așteptați semnalul meu

Cei doi înclinară din cap în semn de înțelegere și plecară în fugă

Stați aproape, le porunci Altair fraților Polo.

Tată, interveni Darim, trebuie să pornim imediat spre sat. Cred că ar fi mai bine ca tu să rămâi cu Niccolò și Maffeo. Eu vă voi deschide calea.

Ai grijă, Darim. Și fii cu ochii-n patru la *trebuchete*.

Altair privi catapultele masive cu contragreutăți pe care servanții le aduceau pe pozițiile lor

Darim surâse larg.

— Dacă mă lovesc pe mine, vor lovi în același timp și o duzină de mongoli.

Hulagu Han nu este un inamic pe care să l tratăm cu superioritate.

Suntem pregătiți pentru el

Altair se întoarse către oaspeții săi.

Veniți, li se adresă el.

Suiră pe can ce le fuseseră pregătiți și ieșiră din fortăreață la pas, folosind o rută ce ocolea bătălia principală, care începuse pe pantele colinelor din apropiere.

O să le rezistați? întrebă Niccolò, nereușind să și camufleze nervozitatea din voce.

Atâta timp cât va fi necesar, îl asigură Altair calm. Vă invidiez călătoria, urmă el. Bizanțul este un oraș splendid.

Niccolò zâmbi ușor încordat, întrucât era perfect conștient de pericolul în care se aflau, cu toate că Altair îl privea aproape cu indiferență. El mai fusese însă în situații grele și știa ce încerca să facă Mentorul — să trateze situația cu ușurință. De aceea îi cântă în strună.

Văd că preferi vechea denumire. Ai fost vreodată acolo?

— Cu mult timp în urmă. Când voi, venețienii, ați trimis pe cruciați franci să atace Bizanțul în loc de Ierusalim

Constantinopolul era pe atunci cel mai mare rival comercial al Venetiei. A fost o lovitură importantă

A deschis Europa spre est în mai multe feluri.

— Mongolii nu vor ajunge niciodată atât de departe, rosti Niccolò, dar gasul îi era tensionat.

Altair nu comentă afirmația aceea, ci se mulțumi să spună.

Conflictul acela micuț din 1204 m-a împiedicat să aduc Crezul în Europa

Ei bine, cu noroc și răbdare vom termina ce ai început tu

Dacă veți avea ocazia, sa știți că panorama din vârful Hagiei Sofia este cea mai frumoasă din oraș.

Și cum se poate ajunge în vârf?

Altair zâmbi larg.

Prin antrenament și răbdare

Faci o pauză, apoi urmă-

Am înțeles că după ce veți pleca de aici, nu veți alege drumul pe uscat? Veți naviga pe mare spre Bizanț?

— Da. Vom merge pe uscat doar până la Latakia, unde ne vom îmbarca. Drumurile prin Anatolia sunt încețoșate de amintirile Cruciadelor

Oh, da, încuviință Mentorul, pasiunile cele mai profunde pot fi și cele mai letale

Dacă vei putea, vizitează ne, Altair. Vom avea suficient spațiu pentru tine și pentru suita ta

Nu, refuza Altair. Mulțumesc, dar țara aceea nu este pentru bătrâni, Niccolò. Eu voi rămâne aici, așa cum trebuie să o fac mereu.

— Ei bine, în caz că te răzgândești, ușa noastră este mereu deschisă.

Altair privea bătălia *Trebuchetele* începuseră să tragă și și reglaseră deja tirul. Bolovanii pe care-i propulsau în rândul mongolilor cauzau haos.

Un călăreț se desprinsese din corpul principal al cavaleriei Asasinilor și veni spre ei în galop. Era Darim.

Ne vom odihni puțin în sat, îi zise Altaïr când ajunse lângă ei. Se pare că rezistați inamicului.

Dar cât timp o vom mai face, tată?

Am toată încrederea în tine. La urma urmelor, de acum nu mai ești un băiat.

Am șaiszeci și doi de ani.

— Mă faci să mă simt un moșneag decrepit, glumi Altaïr, însă Darim îi putu vedea paloarea de pe față și înțelese că într-adevăr tatăl lui era foarte obosit.

— Desigur, rosti el, vom face un popas și ne vom conduce prietenii așa cum se cuvine.

Se îndreptară către grajdurile satului, iar frații Polo se grăbiră să și mute bagajele pe caii de povară ce le fuseseră pregătiți, alături de doi armăsari odihniți pentru călătoria lor spre vest către coastă. Capabil în cele din urmă să se odihnească, Altaïr se inmuie din tot trupul și se rezemă de Darim, ca să caute sprijin.

Tată ești rănit? întrebă acesta îngrijorat și-l conduse până la o băncuță de sub un copac.

— Lasă-mă doar puțin, găfâi Mentorul, nedorind să cedeze înaintea durerilor pe care le resimțea.

Se așeză greoi și răsuflă adânc, după care privi în urmă, spre castel. Un bătrân, își spuse, nu are nicio valoare, adoma unei mântii zdrențuite ce îmbracă un băț, dar cel puțin își lăsa sufletul liber să cânte și să bată din palme.

Sfârșitul unei epoci, șopti el.

Își privi fiul și zâmbi. Luă săculețul pe care ajutorul său i-l înmânase înainte de a pleca din curtea castelului și îl goli de conținut. Erau cinci discuri din obsidian, complicate gravate. Le stivui ordonat.

Pe când eram foarte tânăr, spuse el, am fost îndeajuns de nesăbuit să gândesc că al nostru Crez va pune sfârșit acestor conflicte. Făcî o pauză. Ce bine ar fi fost dacă aş fi avut modestia să-mi spun că am făcut destule pentru o singură viață. Că mi-am jucat rolul.

Cu un efort, se ridică în picioare, apoi vorbe din nou.

Pe de altă parte, nu există glorie mai mare decât lupta pentru aflarea adevărului.

Se uită spre sat, și dincolo de el, spre bălăie. Niccolò Polo se apropie de el.

Noi suntem gata, îl anunță.

— Îți voi cere o ultima favoare, Niccolò, zise Altair și-i întinse discurile. Ia obiectele acestea cu tine și păzește-le cu grijă. Ascunde-le, dacă trebuie.

Venețianul îl privi întrebător.

Ce sunt obiecte antice?

— Sunt într-adevăr foarte vechi. Sunt chei și fiecare dintre ele conține câte un mesaj.

Niccolò examinează una dintre ele cu luare-aminte. Nu înțelegea.

— Un mesaj pentru cine?

Altair luă cheia în mână.

— Asta aş fi vrut să știu și eu.

Ridică mult cheia, care începuse să strălucească. Iar el închise ochii, pierdut în concentrare.

Capitolul 68

Ezio redeveni conștient de locul în care se afla. Lumina din cabina își recăpătă caracterul normal, crepuscular, confortabil. Simți izul de lemn de cedru al pereților, văzu firele de praaf dansând în razele de soare ce pătrundeau prin hublou și auzi sunetele picioarelor ce alergau pe punți, strigătele corăbierilor și trosnetele parânelor cu care mânuiau velele. Porniseră la drum.

După ce ieșiră în larg, văzură din nou pânza unui vas de pirăți berberi, care-i făcu pe Ezio și Piri să se gândească la vechiul lor prieten al Scarab, dar corabia aceea rămase în depărtare și nu-i atacă. În cea mai mare parte a timpului pe parcursul călătoriei de cincisprezece zile fură singuri pe marea întunecată ca vinul și brăzdată de bancuri de pești, iar asasinul își pierdu timpul în zadar, încercând să descifreze simbolurile de pe cheie, regretând că Sofia nu se afla acolo ca să-l ajute, îngrijorându-se de siguranța ei și devenind tot mai nerăbdător să ajungă la destinație.

În cele din urmă sosiră și zori în care cupolele, turnurile încununate de nori, zidurile, clopotnițele și minaretele Constantinopolului apărură profilate la orizont.

– Vom fi acolo până la mijlocul după amiezii, spuse Piri Reis.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Portul era aglomerat ca întotdeauna, deși era o zi umedă și apăsătoare și, de asemenea, ora siestei. În jurul unui

crainic cocoțat pe un podium la capătul dinspre țărm al cheiului principal, se strânsese o mulțime destul de mare. Crainicul era însoțit de jeníceri, în veșmintele lor albe și largi. În vreme ce *ahow*-ul roșu era descărcat, Ezio se apropie să-l asculte pe bărbat.

Cetățeni, ai Imperiului și călători de pe meleaguri străine, ascultați cu luare-aminte! Din ordinul jenícerilor, noi restricții se aplică începând de acum tuturor celor care intră și ies din oraș. Va anunț că o recompensă de zece mii de *akçe* va fi acordată, fără întrebări, oricui va aduce informații ce vor duce la arestarea imediată a Asasinului, Auditore Ezio.

Ezio întoarse capul spre Piri Reis și-l aruncă o privire. Acesta se apropie discret.

Strecoară-te cum poți de aici, spuse amiralul turc. Ai cheia la tine?

Da.

— Atunci ia-ți armele și da-te. Voi avea grija de restul echipamentului tău.

Încuviințând din cap în semn de mulțumire, Ezio se furișă discret prin gloata și pătrunse în oraș.

Pornii apoi pe o rută ocolitoare spre librăria Sofiei, verificându-și des spatele, pentru a vedea dacă nu fusese urmărit sau recunoscut. Pe măsură ce se apropia, începu să simtă atât ușurare, cât și anticipare plăcută. Dar când dădu colțul și intra pe strada femeii, se opri brusc. Lăsa librăriei era larg deschisă, mai mulți gura cască se strânsesera în jur, iar un grup format din Asasinii lui Yusuf, printre care îl recunoscuseră Dogan și Kasim, stătea de pază.

Ezio se apropie repede de ei, simțindu-și gâtul uscat.

— Ce se întâmplă? îl întreabă pe Kasim.

Înăuntru, răspunse scurt bărbatul și Ezio văzu că avea lacrimi în ochi.

Pătrunse în librărie. Încăperea părea neschimbată de la ultima lui vizită, dar când intra în curtea interioară, inima aproape că i se opri înaintea praveștii de acolo.

De a curmezișul unei bănci, cu fața în jos, zăcea Yusuf Mânerul unui hanger îi ieșea dintre omoplați

— Hangerul îi țintuia de spinare un bilet, roșu Dogan care-l urmăse pe Ezio. Îți era adresat.

Î. întinse o foaie de pergament pătată de sânge

— L-ai citit?

Dogan încuviință în tăcere.

— Când s-a-ntâmpnat asta?

Azi. Nu poate să fi trecut mult timp, pentru că muștele n-au început să se strângă

Sfâșiat între lacrimi și furie. Ezio scoase hangerul din spatele lui Yusuf. Rana nu era într-atât de recentă încât să mai curgă sânge

— Ți-ai câștigat odihna, frate, murmură el. *Requiescat in Pace*

După aceea despătură biletul. Mesajul pe care-l conținea venea din partea lui Ahmed. Era scurt, însă cuvintele lui îl tacură să clocotească de furie.

În curte intrară acum alți Asasini și Ezio îi privi în ochi, pe rând.

— Unde-i Sofia? întrebă el printre dinți

Nu știu unde a dus-o.

— Mai lipsește cineva?

N-o putem găsi pe Azize

Fraților! Surorii! Se pare că Ahmed vrea ca tot orașul să se ridice împotriva noastră în vreme ce ucigașul lui Yusuf privește și așteaptă în Arsenal, hohotind. Lăptați alături de mine, să-i arătăm ce nseamnă să te pui în calea Asasinilor!

Capitolul 69

Pornură cu toți către Arsenal, iar acolo, nemaiaivând chef să piardă timpul cu fleacuri, îi lichidară iute și brutal pe ienicerii loiali lui Ahmed, care stăteau de pază. Ahmed nu se așteptase la un asemenea atac brusc și surprinzător, sau poate că subestimase atât mânia, cât și forța Asasinilor, a căror putere crescuse constant sub conducerea lui Yusuf. Fie asta, fie Ahmed credea că încă deține atuul câștigător, deoarece, atunci când Ezio îl încolți, nu trădă niciun semn de alarmă.

Purtat de furie, Ezio reuși să se abțină în ultima clipă să-l ucidă pe prințul otoman pe care-l trănise pe pardo-seală și-, prinsese de beregată, după care izbise furios cu pumnalul secret în gresie la numai câțiva centimetri de capul lui. Dacă l-ar fi omorât pe Ahmed, i-ar fi fost imposibil să o mai salveze pe Sona. În privința aceea, bietul fusese cât se putea de clar. Totuși, pentru o capă, sângele întunecase judecata florentinului.

Îs. apropiie mult față de cea a prințului. și-i simți mirosul de violete al răsuflării. Deși, privind la față Ahmed îi întoarse privirea cu calm.

Unde este ea? întrebă Ezio apăsător

Ahmed răsă ușor

Câtă furie!

Unde este ea?

Dragul meu Ezio, dacă tu crezi că te găsești într-o poziție din care să ieși condițu, ai putea la fel de bine să mă omori chiar acum și să scapi de o grijă

Ezio nu și slăbi strânsuarea și nici nu retrase pumnalul secret; dar, după câteva secunde, judecata îi reveru și se ridică în picioare, îndoindu-și în același timp încheietura, astfel că arma se retrase în hainul ei.

Ahmed se ridică în capul oaselor și-și masa gâtul, totuși nu se clinti din loc, iar glasul continua să fie al unui om amuzat. Era aproape ca și cum prințul ar fi participat la un joc plăcut, se gândi asasinul cu un amestec de frustrare și dispreț.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la așa ceva, zise Ahmed. Doi bărbați care ar fi trebuit să fie prieteni și care se ceartă. Pentru ce? Pentru cheile unei arhive vechi și colbuite.

Se ridică în picioare, își scutură străiele de praf și continuă: *Messer Auditore*, amândoi ne luptăm pentru același scop. Doar metodele noastre diferă. Nu înțelegi asta?

Făcu o pauză și Ezio putu să bănuiască ce avea să urmeze. Auzise de foarte multe ori până atunci explicațiile pe care templarii le ofereau ambițiilor lor dictatoriale.

— Pace, zise Ahmed. Stabilitate. O lume în care oamenii să trăiască fără teamă. Ei doresc adevărul, așa este, dar chiar și atunci când îl capătă, refuză să-l privească. Cum te lupți împotriva acestui tip de ignoranță?

Glasul prințului devenise vehement și Ezio se întreba dacă într-adevăr credea în propriile lui cuvinte.

Poate că libertatea înseamnă dezordine, *principe*, îi răspunse el, dar este de neprețuit.

Iar în sinea lui își spuse „Întotdeauna tirania este mai bine organizată decât libertatea”.

Bineînțeles, aproba Ahmed sec. Iar când lucrurile se vor destrăma și lumânile civilizației se vor stinge, Ezio Auditore va putea să rămână deasupra beznei, și să răscoală mândru „Am rămas loial Crezului meu”.

Își întoarse fața într-o parte și-și regăsi controlul de sine, apoi continuă:

Eu voi deschide arhiva lui Altair, voi intra în biblioteca lui și voi găsi Marele Templu. Iar cu puterea ascunsă acolo, voi distruge superstițiile care i despart pe oameni.

Nu în viața asta, răspunse Ezio sec.

Ahmed pufnă nerăbdător și porni să iasă din încăperea Asasinului, nu încercă să-l oprească. Când ajunse în dreptul ușii, prințul se răsuci către el.

— Adu cheile la Turnul Galata, îi spuse. Fa-o, iar Sofia Sartor va fi cruțată.

Tăcu câteva clipe după care adăugă:

— Și nu întârzia. Nu va trece mult și ostirea fratelui meu va sosi aici și atunci totul se va schimba. Iar eu trebuie să fiu pregătit.

Apoi Ahmed părăsi odaia. Ezio privi după el și le făcu semn oamenilor lui să nu-l oprească.

Gândurile îi fură întrerupte de o tuse politicoasă în spatele său. Se întoarse și îl zări pe prințul Suleiman.

— De când ești aici? îl întrebă.

— De suficient timp. Am stat după draperia de acolo. V-am auzit toată conversația. De fapt îmi urmăresc foarte îndeaproape pe dragul meu unchi încă de când a revenit din scurta lui călătorie peste hotare. Mai mult chiar, am fost atent la acțiunile lui după ce a încercat să mă omoare — o tentativă pe care tu ai dejuocat-o, folosindu-te de iăuta ruptă. Făcu o pauză scurtă. Și totuși nu mă așteptasem să aud... toate astea.

Și... e părere ai?

Suleiman căzu pe gânduri înainte să răspundă. Apoi oftă și zise:

El e un om sincer, însă fantezia asta cu templul e periculoasă. Nu rezistă sub lumina realității.

Tăcu iarăși pentru scurt timp.

Lite ce cred eu, Ezio, îi zise apoi. Sunt tânăr totuși am trăit destui ani ca să știu că lumea este o tapiserie alcatuită din multe culori și multe mode. Un conducător corect ar glorifica-o așa cum e și n-ar încerca s-o destrăme.

El se teme de neorânduita ce provine din diferite

Tocmai de aceea cream legi pe baza cărora să trăim — un *kanun* care să se aplice tuturor în mod egal.

Era întrerupţi de sosirea unei patrule de ieniceri pe care Asasini din exterior îi lăsară să intre, întrucât îi erau loiali lui Suleiman. Însă când locotenentul lor îl zări pe Ezio, îşi trase iataganul din teacă

Înapoi, *prens!* striga el şi porni spre asasin să-l aresteze.

Opreşte-te, soldat, zise Suleiman. Bărbatul acesta nu e duşmanul nostru

Locotenentul şovăi o clipă, apoi le ordonă oamenilor săi să iasă şi-şi ceru scuze

Suleiman ş. Ezio îşi zâmbiră.

Noi doi am parcurs o cale lungă de la călătoria aceea pe mare, zise Suleiman.

— Mă gândeam ce provocare ar fi să am un fiu ca tine

Încă n-ai murit, prietene. Poate că vei avea un fiu demn de tine.

Suleiman dădu să plere, apoi se opri şi spuse:

Ezio, ştiu că te vei găsi sub o presiune uriaşă, totuşi . cruţă-mi unchiul, dacă poţi

— Oare tatăl tău ar face la fel?

Suleiman nu ezită.

— Nu m-am gândit la asta, dar nu, nici vorbă

Capitolul 70

Ezio se îndrepta cât putu de repede spre sediu. Asasinilor din Istanbul. Când ajunse acolo, luă cele patru chei pe care le recuperase deja din oraș și o puse alături de ele pe cea obținută de la Manuel în Derinkuyu. Le ascunse în siguranță într-o tască, pe care și o trecu după aceea peste umăr. Își fixa pumnalul-cârlig de încheietura dreaptă și pistolul de cea stângă și, în caz că s-ar fi dovedit necesară o evadare rapidă din vârtul Tumului, puse parașuta lui Leonardo într-o ranită.

Dar înainte de a porni spre Turn, avea de îndeplinit o îndatorire. Se grăbi spre cimitirul Galata unde trupul lui Yusuf fusese deja dus pentru înhumare.

Când ajunse acolo, Dogan, care preluase funcția de căpitan al Asasinilor din Istanbul, îi ieși înainte

Salut, Mentorule

Salut Mentorule, spuse și lui venindu-i de asemenea în întâmpinare

Ezio înainta până lângă sicriu și l. se adresă.

— Știu prea bine că acum ar fi trebuit să fie un moment pentru comemorare și jelire. Însă unamicu nu ne îngăduie luxul acesta

Se întoarse către Dogan

Yusuf avea o părere foarte bună despre tine și nu văd niciun motiv pentru a-i pune judecata la îndoială. Ai în inima ta dorința de a-i conduce pe bărbații și pe femeile acestora și de a păstra demnitatea Frăpei noastre cu aceeași înflăcărare cu care a făcut o Yusuf?

Ar fi o onoare, răspunse Dogan

Și va continua să fie o onoare să lucrăm pentru cauza noastră și să susținem Crezul, rosti Evraniki de lângă el,

— *Bene*, zise Ezio. Mă bucur

Se retrase un pas și privi peste clădirile care înconjurau cimitirul, în direcția Turnului Galata

Inamicul este aproape, continuă el. După terminarea ceremonialului, ocupați-vă pozițiile în jurul Turnului și așteptați ordinele mele.

După aceea plecă în grabă. Cu cât Sofia era eliberată mai repede, cu atât mai bine

Îl întâlni pe Ahmed flancat de o singură gardă, pe un metereș de lângă baza Turnului

— Unde este ea? îl întreabă.

Ahmed își etală din nou zâmbetul iutant și îi răspunse:

Te admir, Ezio, totuși setea ta de sânge mă împiedică să te numesc „prieten”.

— Sete de sânge? Mi se pare o insultă ciudată, mai ales când vine din partea celui care a poruncit uciderea propriului său nepot

Ahmed își pierdu o parte din stăpânirea de sine detașată.

Trebuia să fie răpît, Asasiniile nu acis

Am înțeles Răpît de bizantin, pentru că unchiul tău să-l poată elibera și să fie omagiat ca un erou. Asta era planul?

Prințul strânse din umeri

— Mai mult sau mai puțin.

După aceea făcu un semn scurt din cap. Imediat, șase șapte templieri aparură ca din senin și-l înconjurară pe Ezio.

Și acum, *Messer Auditore*, zise el, cheile, te rog.

Întinse mâna

Ezio dădu însa la rândul său un semnal. În spatele semicercului de templieri apărură mult mai mulți Asasini, cu iataganele în mână

— Mai întâi, fata, răspunse el cu glas rece.

Ahmed chicoti.

- E toată numai ta

Ridică brațul spre cer. Ezio îi urmări gestul cu privirea și văzu, în vârful turnului, o femeie, alături de un soldat, care era în mod clar pregătit s-o arunce peste margine. Femeia purta o rochie verde, însă capul îi fusese acoperit cu un sac din pânză groasă. Avea mâinile și picioarele legate

- Sofia! Ținu Ezio involuntar.

- Spune-le oamenilor tăi să se retragă! ceru Ahmed

Clocotind, Ezio le făcu semn Asasinilor să se conformeze. După aceea îi aruncă lui Ahmed tasca în care se aflau cheile. Prințul o prinse din zbor și o verifică conținutul. Apoi rânji larg.

Așa cum am zis, e toată numai ta!

După aceea coborî de pe metereze, urmat de oamenii săi. Sui în trăsură care-l aștepta și care porni de îndată la galop prin oraș, îndreptându-se către Poarta de Nord.

Ezio nu mai pierdu timpul privind după el. Se repezi spre Turn și începu să-l escaladeze. Neliniștea și mânia îi grăbiră mișcările și în numai două minute ajunse pe crenelurile din vârf, lângă femeie. Soldatul se retrase către scara ce cobora spre sol. Asasinul sări, trase femeia de pe marginea Turnului și i smulse sacul de pe cap.

Era Azize!

Îl se pusese căluș, astfel încât să nu poată striga niciun avertisment. Ezio scoase eșarfa ce-i fusese îndesată în gură

- *Tesekkur Mentor! Chok tesekkur ederim!* Ținu ea

Soldatul, chicoti, și începu să coboare scara în grabă. La baza turnului îl aștepta însă o primire neplăcută

Ezio tocmai începuse să-și taie legăturile lui Azize, când fu întrerupt de un țipăt de femeie. Se rasuci și văzu că pe alt metereze, nu foarte departe, fusese ridicat un eșafod temporar. Sub spânzurătoare, cu o funie trecută deja în jurul gâtului, se afla Sofia, pe un scăunel. Sub ochii asasinului,

un soldat bizantin se întinse și strânse nodul cu mâini grosolane

Ezio aprecie distanța dintre vârful turnului Galata și meterezul la care trebuia să ajungă. Lăsând-o pe Azize să se elibereze singura de restul legăturilor, își scoase ranița din spate și asamblă iute parașuta. După numai câteva secunde, zbura prin văzduh, călăuzind parașuta cu propria greutate spre spânzurătoarea unde bizantinii trăsese scăunelul de sub tălpile Sofiei și funia se întinsese. Aflat încă în aer, Ezio își acționă pumnalul cârlig și reteză trântă la doar câțiva centimetri deasupra capului femeii. Ateriză peste numai o clipă și-și prinse în brate trupul în cădere.

Suind funia, soldații bizantini dispărură. Asasini alergau pe străzile dintre Turnul Galata și meterezul acesta, dar Ezio putea vedea bizantini care le ieșeau în cale pentru a-i bloca. Era nevoit să acționeze de unul singur.

Mai întâi însă se întoarse la Sofia și trase cu degete disperate de latul din jurul gâtului ei, după care îi simți pieptul ridicându-se și coborând în respirație.

Ești rănită? o întreabă

Ea horcăi și tuși, recăpătându și răsufarea.

Nu, n-am pățit nimic, dar sunt foarte... confuză.

— Iartă-mă, n-am vrut să te târăsc în toate astea.

Nu ești tu responsabil pentru acțiunile altora, răspunse ea răgușit.

Ezio o lăsă câteva clipe pentru a-și reveni, privind-o cu atenție. Cât de rațională putea să fie într-un asemenea moment.

Toate astea vor rămâne... în urina noastră, în curând. Dar mai întâi trebuie să recuperez ceea ce au luat ei. Este extrem de important!

Nu pricep ce se întâmplă, Ezio! Cine sunt oamenii ăștia?

Fu întreruptă de detunătura unui tun. După câteva secunde, meterezul pe care se găseau fu zguduit de

impactul unei ghiulele de zece kilograme Sofia căzu și în jurul lor zburară țândări de piatră

Ezio o ajută să se ridice și cercetă cu privirea zona de sub ei. Ochii i se opriră asupra unei trăsurii goale, păzită de doi soldați otomani, care fugiseră la adăpost imediat ce începuse să se tragă.

Estimă cu grijă distanța. Oare parașuta avea să poarte greutatea a doua trupuri? Trebuia să-și asume riscul

Vino! zise el femeii, după care o prinse strâns în brațe și sari de pe metereze.

Pentru o clipă teribilă i se păru că parașuta se va agăța în creneluri, dar trecu la un deget peste acestea, iar ei coborâră foarte rapid, totuși nu într-atât încât să nu poată ateriza în siguranță lângă trăsură. Ezio plie parașuta și o îndesă în raniță, fără să mai piardă timp cu desfăcutul cimei de prindere, și sprintară amândoi către trăsură. O aruncă apoi pe Sofia pe capra vizitiului, pocni cu palma crupa unui cal și sări lângă ea pe capră. Prinse hățurile și porni în galop amețitor, cu soldații otomani răcnind zadar nic și alergând după ei să se oprească

Asasinul nu încetini nicio clipă, traversă cartierul Galata către nord, apoi ieși din oraș.

Capitolul 71

Nu trecuseră de mult prin Poarta de Nord când, așa cum sperase, Ezio zări trăsura lui Ahmed pe drum înaintea lor.

— Asta e trăsura pe care o urmărești? întrebă Sofia gâfâind.

Asasinul se aplecă mult peste hățuri.

— Da, asta e. Ne apropiem! Țin-te bine!

Ahmed îi văzuse și el și se aplecă pe fereastră strigând: la uite ce surpriză! Ai venit să mă conduci, așa?

Cei doi soldați postați pe bancheta exterioară din spatele trăsuri se străduiau să-și păstreze echilibrul, în vreme ce ținteau cu arbalette spre Ezio și Sofia.

— Doborâți-l! porunci Ahmed. ACUM!

Însă Ezio își îndemna caii cu vigoare și în scurt timp ajunse paralel cu trăsura prinzului. Drept răspuns vizitiul lui Ahmed coti brusc, izbindu-l Nicianul dintre vehicule nu se răsturnă, însă Ezio și Sofia fură proiectați cu brutalitate într-o parte. Femeia izbuti să se prindă de marginea caprei, dar asasinul, căzu din trăsură și izbuti doar în ultima clipă să se prindă de o frânghie pentru țixarea bagajelor, care atârna de pe acoperiș. După aceea se lovi violent de pământ și fu târât după trăsură, scăpată acum de sub control, deși Sofia preluase hățurile și încerca să domolească galopul cailor.

„Începe să devină un obicei”, gândi asasinul încruntat, apoi se strădui să se tragă, braț după braț, în lungul funiei. Trăsura coti însă pe neașteptate și el fu proiectat violent în afara drumului, evitând la mustață să se izbească de

un arbore contorsionat. Nu scăpase totuși frânghia, dar în același timp înțelese că la viteza aceea nu se putea apropia de trăsura. Scrâșnind din dinți și ținându-se cu o singură mână, duse mâna cealaltă spre raniță și trase afară parașuta. Forța curentului de aer care venea din față o deschise, iar clema ce o ținea de raniță rezistă.

Ezio se simți ridicat de pe sol și pluti înapoi la trăsura, care rămăsese din nou în urma celui a lui Ahmed, ce accelera acum constant, îndepărtându-se. În același timp, asasinul constată că i era mai ușor să se tragă în jos pe frânghie, desi trebuia să învingă și forța curentului de aer. În cele din urmă, când se apropie suficient, extinse pumnalul-cârlig și, ducând brațul în spate, tăie coarda parașutei, eliberând-o, iar ea căzu cu un bufnet sonor pe locul de lângă Sofia.

Dumnezeu chiar te iubeste comentă femeia

Iar tu ai stăpânit cai. puștiri ar fi izbutit asta, în răspuns Ezio trăgându-și răsufierea. Poate că Domnul te iubeste și pe tine. Observă apoi o pată de sânge pe rochia ei. Ești rănită?

— O zgârietură. Când m-am lovit de marginea caprei

Rămâi puternică!

— Fă tot ce poți!

Vrei să iau eu hăturile?

— N am curaj să le dau drumul din mâini!

Începuseră din nou să se apropie de Ahmed

— Hotărârea voastră ar fi fermecătoare dacă n ar fi în același timp atât de enervantă! răcnii prințul spre ei.

În mod evident, în ciuda pericolelor urmării, nu-și pierduse deloc din politețe

Galopau spre un sat unde, așa cum puteau vedea, un pluton de soldați otomani păzea drumul. Instalaseră deja o barieră de a curmezișul lui, însă brațul acestuia era ridicat

— Opriti-v! urlă Ahmed, când trăsura lui trecu pe lângă soldații uluși. Încearcă să v asasineze prințul!

Otomanii se grăbiră să coboare bariera, dar Sofia ajunsese deja lângă ea și o lovi în plin, făcând-o bucăți și risipindu-i pe soldați ca pe niște găini speriate în urma ei.

— Scuze! striga femeia, după care izbuti să răstoarne toate tarabele vânzătorilor care erau înșirați pe marginea străzii. Ah! strigă ea. Scuze!

Trebuie să fii mai atentă, zise Ezio.

— Să știu că nu vreau să aud niciun fel de glume despre femeile vizitii, șuieră ea dezvelindu și dăntu, când trăsura lor lovi unul dintre cei doi stâlpi care susțineau un banner de-a curmezîșul străzii, doborându-l peste capetele sătenilor furioși care se repeziseră după ei.

— Ce faci? întrebă asasinul, alb la față.

Iu ce crezi că fac? Mă mențin în cursă!

Între timp, vizitiul lui Ahmed câștigase teren și trăsura din față ieși din sat, în timp ce prințul își îndemna oamenii să se miște mai repede. Privind peste umăr, Ezio văzu că o patrulă de cavaleriști pornise în urmărirea lor. Arbaletierii din spatele vehiculului lui Ahmed se pregăteau din nou să tragă, iar de data aceasta chiar reușiră. O săgeată atinse din zbor umarul Sofiei.

Aie! țipă ea. Ezio!

— Țin-te bine.

Asasinul își trecu degetele peste rana superficială, atinșând pielea fină. În ciuda a tot ce se întâmpla în jurul lor, simți o furnicătură în buricele degetelor. O furnicătură pe care o mai simțise o singură dată până atunci, în cursul unui experiment pe care i-l arătase Leonardo, când prietenul lui se distra cu ceva ce numea „electricitate”.

— Nu e decât o julitură, nimic serios.

— Numai că nu-i deloc *prima* julitură! Puteam să fiu omorâtă! În ce m-ai băgat?

— Nu pot să explic chiar acum!

— Țipic! Orice pretext!

Ezio se întoarse spre cava erişti care-i urmăreau

Scapă de el! îl imploră Sofia.

Bărhatul extinse pistolul, îl verifică și ținti cu grijă călărețul aflat cel mai în față, străduindu-se să compenseze toate zguduirile și hurducăturile trăsurii. Acum ori nicio dată! Inspiră adânc și trase

Otomanul ridică brațele deasupra capului, iar calul, scăpat de sub control, coti în calea celor din spatele lui, apoi urmă un vălmașag teribil, în care caii se izbiră unii de alții, împiedicându-se și căzând cu tot cu călăreți, iar cei care soseau din urmă nu mai avură vreme să ocolească și intrară din plin în tumultul acela. În haosul total în care oamenii urlau, caii nechezau și norii de praf se ridicau învâluindu-i, urmărirea se opri definitiv

— Mă bucur că ai reușit să te faci util până la urmă! zise Sofia, pe când se îndepărtau în goană de confuzia dinapoia lor

Privind însă în față, asasinul văzu că drumul continua printr-un defileu foarte îngust, ai cărui pereți din stâncă se înălțau aproape perfect verticali de o parte și de cealaltă. Trăsura lui Ahmed abia trecuse printre ei, iar a lor era mai lată

— E prea îngust! șuieră el.

Țin-te bine! zise Sofia și smuci de hățuri.

Pătrunseră în defileu fără să fi încetinit deloc. Piatra dură și amenințătoare fulgeră la numai câțiva centimetri de umărul lui Ezio

Iar apoi ieșira de partea cealaltă

lup' ieri asasinul.

Sofia îi arătă un zâmbet triumfător.

Se apropiaseră suficient de mult de Ahmed pentru a-l auzi suduindu-și arbaletierii, care izbutiseră să armeze și să tragă din nou, dar ale căror săgeți își ratară cu mult țința.

— Țân-ci incompetenți! răcnea prințul. Ce-i cu voi? Unde-ați învățat să luptați?

După ieșirea din defileu, drumul șerpuia spre vest și în scurt timp spre nord, în dreapta lor, se zăriră strălucind apele Mării Negre

— Reveniți-vă, că dacă nu v-arunc în mare! urlă Ahmed.

O, nu! rosti Elzio privind în față

Ce îl întreba Sofia. Apoi văzu și ea și repetă O, nu!

Alt sat iar după ei, alt post de gardă otoman. Altă barieră de-a curmezișul drumului

Aș zice că stăpânești destul de bineșor cai, aștia comenta Ezio în vreme ce-și încărca pistolul cu ceva difi cultate din cauza zdruncinaturilor trăsurii. Majoritatea oamenilor deja i-ar fi scăpat de sub control și ar fi luat-o care-ncotro. Nu-i rău deloc pentru o venețiană.

Ar trebui să vezi cum mă descurc cu gondolele, zise Sofia

Ei bine, cred că acum ar fi momentul să întetești din nou galopul

- Privește numai!

Și aie, era zi de târg, dar mulțimea se desfăcu precum apele Mării Roșii în fața lui Moise când cele două trăsurii dadura buzna în sat.

Scuze! țipă Sofia, când o tarabă cu pești se răsturnă în urma ei

Urmă apoi o tarabă cu oale. Cioburi zburară peste tot, iar aerul sfârâi în urma lor de dogoarea blestemelor olarului.

Pentru ca după aceea o găină vie să aterizeze cotcodăcând în poala lui Ezio, unde începu să se zbată și să-l ciugulească, după care pe jumătate zbură, pe jumătate căzu, reverind la siguranța relativă a solului.

Atenție! răcri asasinul. În față!

Garzile îl lăsaseră pe Ahmed să treacă dar de data aceasta apucaseră să și coboare bariera și stăteau acum în fața ei, grupate, cu lăncile îndreptate spre caii Sofiei. Priviri neplăcute de anticipare a triumfului le luminau fețele răutăcioase și presărate de negi.

— E ridicol, zise femeia

— C'e anume?

— Uită-te și tu la bariera asta drept în mijlocul drumului, nimic de zis, dar de o parte și de alta a ei este teren gol ca în palmă. Chiar ne cred proști?

Poate că ei sunt proști, comenta Ezio amăzat

După care trebui să se apuce rapid cu ambele mâini de capra pe care stătea, deoarece Sofia trase violent hățul din stânga și îndemna cau într-un ocol strâns, astfel încât trecură în galop pe lângă barieră, lăsând-o în urmă, în dreapta. După aceea femeia trase puternic din hățul drept și reveni pe drum la treizeci de metri în urma romanilor, dintre care unii își așvârșiseră sulitele, zadarnic, după ei.

Vezi vreun cavalerist? întrebă Sofia

De data asta, nu

E bine.

Ea pocni din hățuri și reîncepură să se apropie de Ahmed

În tața lor pe drum se zărea însă alt sătuc.

- M-am săturat! anunță Sofia

Îl văd, zise Ezio. Încearcă să te apropii de el, acum!

Sofia îndemna cau și mai repede, dar pe când se apropiu de cătun, vizitiul lui Ahmed încetini cu violenție. Soldații de pe bancaeta din spate își înlocuiseră arbele cu halebarde cu mânere scurte și aspect letal, ale căror tășuri străluceau în soare. În ciuda eforturilor ei de a încetini, Sofia nu putu să nu ajunga paralel cu trăsură printului. Iar vizitiul ei izbuti să cotească din nou și să i lovească. Acum însă reuși să-i dezechilibreze și trăsură lor începu să se rastoarne, dar acelas lucru se petrecu și cu celălalt vehicul.

În momentul impactului, Ezio sari de pe capră, în aer, și ateriză pe acoperișul trăsurii lui Ahmed. Extinse pumnul cu cârlig și i atacă pe cei doi soldați din stânga lui, spintecându-i pe amândoi și doborându-i înainte să fi avut timp

sa și rolosească nalebardele. Vizitiul dăduse bice cailor într-un efort disperat de a restabili echilibrul trăsurii sale pe când cea a Sofiei se rasturnase deja și se oprise la distanța mica în urmă, într-un nor de praf. Se găseau pe marginea unui povârniș abrupt peste care roțile trăsurii lui Ahmed trecura nămaidecât și vehiculul căzu în gol.

Aruncat cât colo, Ezio se ridică împleticindu-se să privească în jur, dar scena era acoperită de colb înecăcios. Strigăte de confuzie razbăteau de undeva – probabil localnici, deoa rece, când praful începu să se risipească asasinul zări trupul vizitiului, zacând inert printre bolovani.

Ahmed nu se vedea nicăieri

Și nici Sofia

Ezio îi striga numele, dar în zadar

Capitolul 72

După ce colbul se așternu complet, Ezio izbuti să se orienteze. Sătenii aluți stăteau la oarecare distanță și se uitau nesigur spre scena accidentului dublu. Privirea dușmănoasă a asasinului era suficientă ca să-i țină departe, totuși el știa că trebuia să acționeze rapid. Nu avea să treacă mult și trupele otomane pe care le depășiseră aveau să se reorganizeze și să pornească în urmărirea lor.

Mai cercetă o dată scena. Ahmed zăcea pe spate, la cinci-șase metri de trăsură. Gemea, încercat cu siguranță de dureri mari. Tasca în care se aflau cheile se găsea în apropiere. Iar apoi, spre uimă, ușurare a lui Ezio, Sofia apărură din spatele unor tufe. Era acoperită de vânătași și șocată în mod evident dar altfel nevătămătă. Cei doi schimbară priviri liniștitoare. În timp ce prințul, cu un efort vădit, se rostogoli pe burta și se împinse în brațe, ridicându-se.

Ezio luă tasca și o deschise. Cheile erau intacte. Se uită apoi la Ahmed.

Așadar, Ezio — ce va urma acum? Cum se va sfârși totul? Întrebă acesta oprindu-și vorbele la răstimpuri cu grimase de durere.

Sofia se apropie de asasin și-și puse o palmă pe umărul lui.

— Același lucru măntreb și eu, îi răspunse Ezio.

Ahmed începu să râdă, și nu se mai putea opri, deși era evident că hohotele acelea îl făceau să sufere. Izbutise să se ridice în genunchi.

— Ei bine, dacă se întâmplă să afli răspunsul

Parcă din pământ, își făcură apariția vreo sase soldați bizantini. Erau înarmați până în dinți și ocupară poziții defensive în jurul prințului.

— Anunță-ne și pe noi!

Ezio făcu o grimasă, trase sabia din teacă și i făcu semn Sofiei să se îndepărteze.

— Ești un prost, Asasinule. Chiar ai crezut că aș călători fără gărzi de rezervă?

Ahmed era pe punctul de a hohoti din nou, dar fu oprit de un val de săgeți, sosit ca din senin, care-l doborî pe bizantin într-o clipă. O săgeată îl lovi pe Ahmed în coapsă și el se prăbuși, urlând de durere.

Ezio fu la fel de uluit. Știa că în apropiere nu exista niciun Asasin și era cu totul imposibil ca altă Dilara să fi sosit pentru a-l salva.

Se răsuci fulgerător și văzu, la mică depărtare, vreo zece ieniceri călări, care-și instrunau săgeți noi în arcuri. În fruntea lor se afla un bărbat cu aspect regal, de vreo patruzeci și cinci de ani, cu veșminte negre și roșu peste care purta o mantie de blană. Arbora o mustață bogată. Acesta ridică brațul.

Stop! porunci el.

Ienicerii coborâră arcurile.

Conducătorul și doi capitanii descălecară și porniră spre Ahmed, care continua să se zvârcolească pe pământ. Aproape că nu băgară în seamă pe Ezio, care privea banuitor, nefiind sigur cum să acționeze în continuare. Schimba atât privire cu Sofia, iar ea se apropie de el.

Cu un efort supraomenesc, Ahmed se ridică în picioare, apucând o creangă răptă în care să se sprijine. Își îndreptă statura, dar în același timp se retrase puțin înaintea noului sosit.

Observând asemănarea dintre cei doi bărbați, Ezio puse mâinile cap la cap. Ahmed începu să vorbească, adresându-se ienicerilor cu un glas pe care se străduia să-l păstreze ferm și poruncitor.

— Soldați! Selim nu este stăpânul vostru! Voi îl slujiți pe sultan! Voi urmați numai poruncile lui! Unde este? Unde e sultanul nostru?

Ahmed se retrăsese treptat, până la gardul de la marginea falezei care se ridica deasupra mării, iar acolo nemi putând să meargă mai departe, se rezemă de el. Celălalt bărbat îl urmăse și se apleca spre el.

Sultanul tău stă în fața ta, frate, rosti el, apoi își puse mâinile pe umeri. Iar Ahmed și se aplecă mai mult, vorbind încet. Tatăl nostru a ales înainte să abdice. E cel mai bun lucru pe care l putea face.

— Și ce-o să faci Selim? bolborosi Ahmed, observând expresia din ochii fratelui său.

Cred că cel mai bine ar fi să înlătur orice posibilitate de vutoare disidențe. Nu crezi?

Mâinile lui Selim se repeziră spre beregata lui Ahmed, pe care-o apăsă cu toată forța în gard.

Selim! Stai! Te rog! strigă Ahmed, apoi începu să horească.

Sultanul Selim Osman fu indiferent la strigătele fratelui său. Ba chiar părură să-l impulsioneze și mai tare. Ezio văzu că l apăsă pe Ahmed cu mai multă forță decât ar fi fost de fapt nevoie. Prințul își agită brațele spre fratele său, în tentativa zadarnică de a-l alunga și, când o făcu, gardul care se încovoiasse alarmant sub greutatea lui, cedă în cele din urmă și se rupse. Selim își desprinsese mâinile chiar în momentul în care Ahmed, cu un zbieret spart de frică, căzu pe spate peste marginea falezei, către stâncile negre aflate cu șaiszeci de metri mai jos.

Selim rămase privind câteva clipe peste margine imposibil. După aceea se întoarse și porni cu pas relaxat către locul unde stătea Ezio.

Tu trebuie să fi Asasinul, Ezio Auditore.

Ezio încuvîntă din cap.

— Eu sunt Selim, tatăl lui Suleiman. Mi-a spus numai cuvinte de laudă despre tine.

— Este un băiat remarcabil, *Ekselânsları*, cu o minte magnifică.

Însă cordialitatea lui Selim luase sfârșit. Amabilitatea îi dispăruse, își mîni ochii și chipul i se întunecă. Ezio simți din plin cruzimea care-l adusese pe bărbatul acesta în poziția de putere pe care o deținea acum.

Să fim bine înțeleși, rosti Selim apropiindu-și mult fața de a lui Ezio. Dacă n-ai fi avut susținerea fiului meu, te-aș fi acis aici și acum. Nouă nu ne trebuie influența străinilor în țara noastră. Părăsește țărâmurile astea și nu te mai întoarce.

Neizbutind să se stăpânească, Ezio simți cum clocotește de furie la auzul acelei insulte. Încleștă pumnii, gest care nu trecu neobservat de Selim, dar exact în gest clipă Sofia îi salvă viața, punându-și o mână liniștitoare pe brațul lui.

Ezio, șopti ea, nu insista. Asta nu e lupta ta.

Selim îl privi pe asasin în ochi încă o dată, provocator. După aceea se întoarse și reveni la căpitan și țenicerii săi.

Peste câteva clipe, încălecară toți și porniră în direcția Constantinopolului. Ezio și Sofia rămaseră alături de morți și de pâlcul de săteni cu gurile căscate.

— Nu, nu este lupta mea, încuviință Ezio. Dar unde se sfârșește una și unde începe cealaltă?

Capitolul 73

O lună mai târziu, și după începerea noului an, Ezio stătea din nou în fața urâsei fortărețe Masyaf

Multe se întâmplaseră de când fusese ultima data aici, iar în urma cuceririlor otomane din regiune, castelul era părăsit. Un vultur solitar zbura pe deasupra, însă nu se zărea niciun semn de activitate omenească. Castelul era singur și tăcut, păzindu-și tainele. Bărbatul porni să urce cărarea lungă ce suia treptat povârnișul către poarta exterioară. După un timp se opri și se întoarse, îngrijorat de însoțitoarea lui, care rămăsese în urmă, cu răsufierea întretăiată. O așteptă la umbra unui tamarin bătrân și cu scoarța scrijelită.

Ce mai urcuș! găfâi Sofia

Ezio zâmbi.

Îi imaginează-ți că ai fi un soldat îngreunat de armură și încărcat cu arme și muniție

Și așa-i destul de obositor. Este totuși mai amuzant decât să stai în librărie. Sper doar că Azize se descurcă acolo

Nu-ți face griji. Poftim, îi întinse el bidonașul lui cu apă lămeia oală, recunoscătoare, apoi întrehă

A fost multă vreme abandonat?

Tempierii au venit și au încercat să patrundă în tainele lui secrete, dar au eșuat. Tot așa cum au eșuat până la urmă în tentativa de a obține cheile, care, toate laolaltă, le-ar fi asigurat accesul dorit. Iar acum

Tăcura pentru o clipă și Sofia privi împrejur

Ce frumos e aici! exclamă ea într-un fina. Aici a început Frăția voastră?

Ezio suspina

— Ordinul a apărut cu mii de ani în urmă, dar aici a renăscut.

— Și moașa lui a fost barbatul de care ai anunțat Altair?

Altair Ibn La'Ahad, încuvunță asasinul. El ne-a ridicat pe picioarele noastre, apoi ne-a lăsat liberi în lume. Făcu o pauză. El a înțeles nebunia păstrării unui castel ca acesta, care devenise un simbol al aroganței și un far ce-i atrăgea din depărtare pe toți inamicii noștri. Într-un final, a ajuns să înțeleaga că modul cel mai bun prin care poate fi servita dreptatea este să duci o viață dreaptă. Să nu fim deasupra oamenilor pe care-i protejăm, ci *alături* de ei.

Sofia aprobă din cap, după care întreba în gluma.

Și glugile amenunțătoare... au fost tot ideea lui Altair?

Ezio chicoti încet.

Mai devreme, continuă Sofia, ai amintit de un Crez. Ce este el?

Barbatul tăcu o vreme, apoi zise:

În ultimii ani ai lungii sale vieți, Altair a studiat îndeaproape anumite coduri ce i fuseseră încredințate spre păstrare. Unul dintre pasajele scrise de el mi-l reamintesc pe dinafară. Vrei să l auzi?

Te rog.

— Altair a scris așa: „De-a lungul timpului, orice frază care este repetată suficient de mult și de tare devine adevăr. Cu condiția, desigur, să le poți supraviețui rebelilor și să i poți reduce la tăcere pe oponenți. Dar dacă vei învinge și vei îndepărta toți potrivicii, ce va rămâne atunci? Adevărul! Se poate vorbi despre un adevăr obiectiv? Nu. Și, de fapt, cum poți avea un punct de vedere obiectiv? Răspunsul este ca nu poți. Așa ceva este literalmente, fizic, imposibil. Există prea multe variabile. Există prea multe domenii și formule de care trebuie ținut seama. Metoda socratică a înțeles asta. Ea a oferit o apropiere asimptotică de adevăr. Linia nu atinge niciodată curba, în niciun punct. Dar însăși

definiția asimptotei implică o strădanie infinită. Ne apropiem tot mai mult și mai mult de o revelație, dar n-o atingem niciodată. Absolut niciodată. Și de aceea am ajuns la înțelegerea că, alăta timp cât vor exista templarii, aceștia vor încerca să deformeze realitatea potrivit voinței lor. Ei recunosc că adevărul absolut nu există, sau că, dacă totuși există, atunci noi suntem complet nepregătiți și neechipați să-l recunoaștem. Și de aceea ei caută să creeze în locul său propriile lor explicații. Este principiul călăuzitor a ceea ce ei numesc Noua Ordine Mondială, replăsmuirea existenței în «propria lor» imagine. Nu este vorba despre obiecte. Nu este vorba despre oameni. Toate acestea nu sunt decât simple unelte. Este vorba despre concepte. Lucru inteligent din partea lor, deoarece cum ai putea purta război împotriva unui concept? El este arma perfectă. Nu are formă fizică, totuși poate modifica lumea din jurul nostru în multe căi, adesea violente. Nu poți să ucizi un Crez. Chiar dacă îi ucizi pe toți aderenții săi, chiar dacă-i distrugi toate scrierile – asta nu înseamnă decât o amânare, în cazul cel mai bun. Cândva, într-o bună zi, noi îl vom redescoperi. Îl vom reinventa. Eu cred chiar că noi, Asasini, am redescoperit pur și simplu un Ordin (care) mai vechi decât Bătrânul de pe Munte. Iată cunoașterea nu este decât o himeră. Totul revine la timp. Timpul este infinit. Timpul nu poate fi oprit. Și atunci, inevitabil, se naște întrebarea: ce speranță mai există? Iar răspunsul meu este: noi trebuie să ajungem într-un loc unde această întrebare își pierde relevanța. Strădania în sine este asimptotică. Se apropie mereu de un final, însă nu l atinge niciodată. Tot ce putem noi spera este să netezim puțin linia. Să aducem stabilitate și pace, fie doar și temporar. Și trebuie să înțelegi, Cîntorule, că întotdeauna și pe vecie va fi doar temporar. Pentru ca atâta timp

[Hasan Ibn Sabbah (1050-1124), șef arab, întemeietorul Ordinului Asasinilor (n. trad.)]

cât vom continua să ne reproducem, vom da naștere unora care se îndoiesc și unora care contestă. Vom da naștere unor oameni care se vor ridica împotriva statu-quoului din simplul motiv, uncori, că n-au nimic mai bun de făcut. Stă în natura Omului să aibă păreri diferite. Războiul nu este decât una dintre numeroasele căi prin care ne expunem acestor păreri. Cred că mulți încă nu ne au înțeles încă Crezul. Dar așa se desfășoară acest proces. Să fii înșelat. Să fii frustrat. Să fii educat. Să fii iluminat. Și apoi, în cele din urmă, să înțelegi. Să fii împăcat.”

Ezio tăcu. Dupa aceea întrebă

Are sens?

Grazie. Da, arc. Iemeia îl privi, pierdut în gânduri, cu ochii asupra fortăreței. Regreți decizia pe care ai luat-o? De-a trăi ca Asasin atâta vreme?

El oftă.

Nu-mi amintesc să fi luat vreo decizie. Viața aceasta... ea m-a ales pe mine.

— Am înțeles, zise Sofia și lăsă ochii în pământ.

Vreme de trei decenii, am slujit memoria tatălui meu și a fraților mei și am luptat pentru cei care suferiseră durerea nedreptății. Nu regret anul acela, dar acum... Inspiră adânc, de parcă o forță mai mare decât el îl eliberase din strânsoarea sa, și și mută privirea de la castel spre vulturul care urca tot mai mult în văzduh. Acum este momentul să trăiesc pentru mine și să mă eliberez de ei. Să mă eliberez de toate astea.

Ea îl prinse de mână.

Atunci, eliberează-te, Ezio. Desprinde-te de toate. Nu va fi o cădere lungă.

Capitolul 74

Târziu după-amiază ajunseră la poarta curții exterioare. Era larg deschisă și plante cățărătoare șerpuiau deja în jurul stâlpilor ei laterali. Mecanismele vinciurilor de deasupra erau festonate cu iederă. Meraseră către curtea interioară, ale cărei porți erau de asemenea deschise și peste tot se zăreau urmele unei plecări grăbite. O căruță pe jumătate încărcată cu provizii fusese abandonată lângă un platan uscat, uriaș, sub care se afla o bancă de piatră spartă.

Ezio intră primul în donjon, apoi începu să coboare o scară în măruntaiele castelului, purtând o făclie care să le lumineze calea printr-o serie de coridoare mohorâte, până când, în cele din urmă, se opriră înaintea unei uși masive, făcută din piatră verde și perfect netedă. Suprafața îi era întreruptă de cinci fante, dispuse în semicerc la înălțimea umărului unui om.

Asasina puse ranița jos și scoase din ea cele cinci chei.
O cântăr, pe prima în mână.

— Capătul drumului, zise el atât pentru sine, cât și pentru Sola.

— Nu tocmai, îi răspunse femeia. Mai întâi trebuie să descoperim cum să deschidem ușa.

Ezio studie cheile și fantele în care trebuiau introduse. Simbolurile din jurul acestora din urmă îi oferă primul indiciu.

Cumva, rosti gânditor, ele trebuie să se potrivească cu simbolurile de pe chei. Știu că Altair și-ar fi luat toate precauțiile necesare pentru a-și păzi arhiva — trebuie să

existe o succesiune. Dacă n-o voi înfăptui corect, mă tem că s-ar putea ca ușa să rămână încălcată veșnic

— Și te sperii să găsești dincolo de ușa? întrebă Sofia în șoptă, aproape cu venerație

Glasul lui Ezio însuși scăzu până la un mormur, deși acum nu se putea auzi nimic, cu excepția femeii

— Cunoaștere, mai presus de orice. Altair a fost un gânditor profund și un scriitor prolific. El a clădit localul acesta pentru a-și depozita toată înțelepciunea, zise el și o privi pe Sofia. Știu că, de-a lungul vieții sale, a văzut multe și a aflat multe secrete, atât neliniștitoare, cât și profunde. Cunoașterea pe care a acumulat-o ar fi putut arunca oamenii mai slabi în brațele disperării.

Atunci crezi că-ți înțelept să ne apropiem de ea?

— Sunt îngrijorat, recunosc, dar și surâse scurt — de acum știu bine că nu sunt un om slab

— Mereu pus pe glume, îi răspunse Sofia tot cu un zâmbet, ușurată că încordarea se risipise

Ezio puse făclia într-un suport mural, de unde oferea suficientă lumină ca să poată citi. În același timp, observă că simbolurile de pe ușă începuseră să strălucească cumva indefinibil, abia perceptibil, totuși clar, iar cheile însele străluceau și ele, parcă răspunzând.

Uită-te cu atenție la simbolurile de pe chei, îi zise Sofiei. Încearcă să mi le descrii cu glas tare, în timp ce eu mă uit la simbolurile de pe ușă.

Femeia își puse ochelarii și luă prima cheie. În timp ce ea vorbea, Ezio cercetă îndeaproape însemnele de pe ușă.

Apoi icni brusc, înțelegând

Sigur că da! Altair a petrecut mult timp în Orient și a dobândit acolo multă înțelepciune. Făcu o pauză. Caldeenii?

Vrei să spui... că asta ar putea avea o legătură cu stelele?

Da, cu constelațiile. Altair a călătorit în locul unde au trăit caldeenu, Mesopotamia.

Este adevărat, dar ei au trăit acum două mii de ani. Noi avem cărți - scrise de Herodot și Diodor din Sicilia - care ne spun că au fost astronomi măreți, dar nu avem informații detaliate despre munca lor.

Altair avea și le-a transmis aici, încryptate. Cunoașterea noastră mult mai firavă despre stele trebuie să o comparăm cu a lor.

- Așa ceva e imposibil! Știm doar că au reușit să calculeze lungimea anului solar cu o precizie de patru minute, iar asta e destul de precis, dar nu știm nimic despre felul cum au făcut-o.

Erau interesați de constelații și de deplasarea corpurilor cerești pe firmament. Credeau că, folosindu-se de ele, puteau să prezică viitorul. Au construit observatoare mărețe.

Astea sunt simple zvonuri!

Este tot ce avem ca să ne orientăm și privește privește aici! Nu recunoști?

Sofia se uită la un simbol gravat pe cheie.

- E, le-a învăluit în mod deliberat în obscuritate, totuși nu ți se pare că aceea - arată Ezio - este constelația Lăuluț? femeia privește cu multă atenție ceea ce-i arătase.

Ba cred că da! Încuviință entuziasmată.

Iar aici Ezio se întoarce la ușă și arată semnele de lângă fântă pe care tocmai o cercetase. Dacă nu mă înșel, aici este o reprezentare a constelației Racului.

Și Racul este constelația de lângă Leu, nu așa? Și, de asemenea, semnul care precede Leul în zodiac?

Care a fost inventat de.

Caldeenii!

Ia să vedem dacă teoria asta se verifică, spuse barba tul privind fântă următoare. Asta-i Vărsătoru.

Sofia studiază atent cheile, apoi ridică una dintre ele.

- Vărsătoru este încadrat de Pești și Capricorn, zise ea, dar semnul zodiacal care îl urmează este Peștii. Care, cred, este asta!

Ia să vedem dacă și celelalte funcționează similar.

Lucrură concentrați și după numai zece minute descoperiră că ipoteza lor părea să fie valabilă. Fiecare cheie purta simbolul unei constelații care corespundea unui semn zodiacal, și fiecare semn corespundea unei fante identificate printr-o constelație care o preceda imediat în ciclul zodiilor.

Isteț Altair al tău, comentă Sofia

- Stai că n-am terminat încă, îi răspunse Ezio.

Apoi, cu grijă, puse prima cheie în fanta despre care spera că este corespondentă și se potrivi.

La fel și celelalte patru

După care fu aproape ca o dezamăgire lent, lin și silențios, ușa verde glisă în jos și dispăru în pardoseala din piatră

Ezio ramase în prag. În fața lui se casca un coridor lung și, chiar pe când privea, două făclii din interior se aprinseră simultan și spontan

Așasimul luă una din suportul ei și făcu un pas înainte. Apoi șovăi și se întoarse către Sofia.

Ar fi bine să ieși viu de acolo, zise ea

Barbatul îi aruncă un surâs psihic și o strânse tare de mână

Așa intenționez

Trecu pragul

Iar în clipa aceea, ușa cripei glisa și se închise la loc, atât de rapid, încât Sofia abia avu timp să reacționeze

Capitolul 75

Ezio înaintă încet pe coridorul care cobora lent și se lărgea cu fiecare pas. Aproape că nu mai avea nevoie de făclie, deoarece alte torțe erau înșiruite în lungul pereților și se aprindeau brusc, printr-un proces misterios, pe măsură ce trecea pe lângă ele. Nu simțea totuși vreo neliniște sau agitație. Într-un fel ciudat, avea impresia că se întorcea acasă. I se părea că se închidea un cerc.

În cele din urmă, coridorul se deschise într-o sală vastă, rotundă, cu diametrul de cincizeci de metri și înaltă tot de cincizeci de metri, până în vârful domului, ce aducea cu nava unei biserici minunate. În sală existau multe vitrine, în care probabil se aflaseră cândva obiecte, dar acum erau goale. Numeroasele galerii din jurul sălii erau acoperite cu rafturi pentru cărți – practic nu exista niciun centimetru pătrat liber pe pereți.

Spre uimirea lui, Ezio observă că toate erau însă goale.

Nu avu totuși timp să se gândească la asta, deoarece privirea îi fu atrasă irezistibil de un birou uriaș din stejar aflat pe un podium înalt în capătul opus al sălii față de intrare. Era puternic iluminat de undeva de sus, iar lumina cădea direct pe silueta înaltă care stătea la birou.

Ezio simți acum ceva similar venerației, pentru că în adâncul inimii știu imediat despre cine era vorba. Se apropie cu reverență și, când fu îndea ajuns de aproape ca să atingă silueta de pe scaun, căzu în genunchi.

Omul era mort – murise cu foarte mult timp în urmă. Dar mantia cu glugă și stralele lui albe erau neatînse de

trecerea veacurilor și, chiar și în neclintirea sa, bărbatul mort radia. Ceva. Un fel de putere, totuși nu de natură pământeană. După ce și exprimase în felul acela respectul, Ezio se ridică iarăși. Nu cuteză să dea la o parte gluga pentru a-i vedea chipul, dar privea oasele lungi ale mâinilor scheletice rașchinate pe birou, ca și cum ar fi fost atras de ele. Pe tăblia biroului se aflau un toc, foi nescrise de pergament străvechi și o calmară în care cerneala se uscaseră. Sub palma dreaptă a bărbatului se găsea o piatră rotundă – simi-lară cu cheile ușii, dar mai delicat lucrată – așa i se părea lui. Ezio, din alabastrul cel mai fin pe care l văzuse vreodată.

Nicio carte, rosti Ezio cu glas tare în tăcerea din sală. Niciun obiect. Doar tu, *fratello mio*.

Atinse cu grijă umărul mortului. Între ei nu exista nicio relație de sânge, totuși legăturile Frăței îi uneau mai strâns decât orice legătură de familie.

Requiescat in Pace, o, Altair.

Coborî privirea, deoarece i se păruse că întrezărise o mișcare cu coada ochiului. Nu fusese însă nimic, atât doar că piatra de pe birou nu era acoperită de o palmă, așa cum i se păruse inițial lui Ezio. Probabil că fusese o iluzie optică. Nimic altceva.

Ezio știu instinctiv ce trebuia să facă. Scăpără un amnar, ca să aprindă un ciot de lumânare aflat într-un sfeșnic de pe birou, pentru a studia mai îndeaproape discul. Întinse brațul și-l luă.

În clipa în care o ținu în palmă, piatra începu să strălucească.

El o ridică spre față și norii familiari se învolburară, cuprinzându-l.

Capitolul 76

Zici că Bagdadul a fost cucerit?

Da, tata. Mongolii lui Hulagu-Han au trecut prin oraș ca un foc nestăvilit. Nimeni n-a fost cruțat. A bătut într-un țăruiș o roata de căruță și i-a pus pe oameni să treacă pe lângă ea. Toți cei care erau mai înalți de butucul roții au fost ucși.

Astfel că au rămas doar copiii docili.

Exact.

Hulagu nu-i prost.

Dar a distrus orașul. I-a ars toate bibliotecile. A demolat universitatea. I-a omorât pe toți cărturarii împreună cu toți ceilalți. Orașul n-a mai cunoscut niciodată un asemenea prăpăd.

- Mă rog cerului nici să nu mai cunoască altul vreodată.

- Amin, tată.

Te felicit, Darim. E bine că ai luat decizia să navighezi la Alexandria. Te-ai îngrijit de cărțile mele?

Da, tată. Cele pe care nu le-am expediat cu frații Polo, le trimiseseam deja spre Latakia cu căruțele pentru a fi imbarcate.

Altair stătea gârbovit în ușa deschisă a uriașei sale bibliotecii și arhive. Era goală acum, complet curățată. Mentorul ținea strâns în mână o cutie de lemn. Darim își cunoștea prea bine tatăl, așa că nu întrebă ce se afla acolo.

Este bine, foarte bine, zise Altair.

Există însă ceva, spuse Darim, ceva important ce nu pot înțelege. De ce ai construit o bibliotecă și o arhivă atât

de vastă, de-a lungul atâtor decenii, dacă nu intenționezi să-ți păstrezi cărțile?

Altair flutură din mână, oprindu-l

— Dar nu, știu foarte bine că am trăit mai mult decât majoritatea oamenilor. În curând va trebui să pornesc într-o călătorie în care nu voi avea nevoie de niciun bagaj. Dar tu însuși ai răspuns întrebării. Hulagu va face și aici ceea ce a făcut în Bagdad. Noi i-am alungat o dată, însă ei vor reveni, iar atunci Masyaf trebuie să fie gol.

Darim văzu că acum tatăl lui strângea cutia din lemn la piept, în timp ce vorbea, de parcă ar fi vrut s-o protejeze. Altair părea fragil, ca făcut din pergament, dar pe dinăuntru era tare ca pielea tăbăcită.

Am înțeles. De acum nu mai este o bibliotecă, ci o criptă.

Tatăl lui aprobă grav din cap.

Trebuie să rămână ascunsă, Darim. Trebuie să rămână departe de mâini hrăpărețe. Cel puțin până când va transmite secretul pe care-l conține.

— Ce secret?

Altair surâse și se ridică.

— Nu contează. Du-te, fiule. Du-te, fii alături de familia ta și să trăiești bine.

Darim îl îmbrățișă.

— Tot ce există bun în mine a început cu tine, îi zise el.

Se despărțiră, apoi Altair păși prin ușă. Ajuns înăuntru, se încordă și se strădui să apese o pârghie mare, aflată imediat la interior, lângă pragul de sus al ușii. În cele din urmă, aceasta se clinti și, după ce-și descrie arcu, clicăi pe poziția finală. Lent, o ușă grea din piatră verde se ridică din pardoseală pentru a sigila intrarea.

Tatăl și fiul se priviră în tăcere pe măsură ce se înălța ușa. Darim se strădui din răsuferință să și păstreze stăpânirea de sine, dar în cele din urmă nu-și putu reține lacrimile când ușa îl închise pe tatăl lui în cripta în care se înmormântase.

de viu. În cele din urmă, rămase privind ceea ce, pentru orice ochi obișnuit, părea o suprafața complet impenetrabilă, doar o ușoară nuanță de culoare deosebea ușa de pereți, alături de, bineînțeles, fantele ciudate săpate în ea.

Cu ochii și sufletul îndurerate, Darim se răsuci pe călcâie și plecă.

„Cine au fost cei care au existat înainte?” se întrebă Altair, pe când mergea fără grabă pe coridorul lung care ducea la uriașa sală boltită subterană. Pe măsură ce trecea prin dreptul lor, făclile de pe pereți îi luminau calea, alimentate de un gaz combustibil care ajungea la ele prin intermediul unor țevi ascunse în pereți, aprinse de amnare cu arc ce erau declanșate de greutatea corpului când apăsa contactele de sub lespezi. Ele continuau să ardă câteva minute după ce trecea el, apoi se stingeau din nou.

„Ce i-a adus pe ei aici? Ce i-a făcut apoi să plece? Și ce se poate spune despre obiectele pe care le-au lăsat în urmă? Despre ceea ce noi numim Părțile Edenului? Mesaje închuse în sticle azvârlite în ocean? Unelte lăuate în urmă pentru a ne ajuta și călăuzi? Sau noi, de fapt, ne luptăm pentru a stăpâni gunoarele lor, atribuind scopuri și înțelesuri divine unor simple jucării abandonate?”

Continuă să meargă târșâit pe coridor, strângând cutia la piept, simțind cum îl dor deja brațele și picioarele de osteneală.

Ajunse într-un final în sala mare și semîntunecată, pe care o traversă fără multă ceremonie, către biroul lui. Se sprijini de el cu ușurarea simțită de un om care, aflat pe punctul de a se îneca, găsește un lemn de care să se agate în valuri.

Se așeză, puse cutia cu grijă lângă el, astfel încât să-i fie la îndemână, pentru că nu-i plăcea să-și desprindă degetele de pe ea. Trase apoi aproape de el hârtie, toc și calamară, înmuie tocul în cerneală, dar nu scrise. Se gândi însă la ceea ce *scriesese* ceva din jurnalul lui.

Mărul este mult mai mult decât un simplu catalog a ceea ce ne-a precedat. În interiorul lui întortocheat și scânteiilor, eu am întrezărit imagini ale celor ce vor fi. Așa ceva n-ar trebui să fie posibil. Poate că nici nu este. Poate că nu-s decât simple sugestii. Contemplu consecințele acestor viziuni. Sunt ele imagini ale unor lucruri ce vor fi sau doar potențialul a ceea ce ar putea să fie? Putem noi influența rezultatul final? Cutezăm să încercăm? Și, procedând astfel, nu cumva doar confirmăm ceea ce am văzut? Sunt sfâșiat ca întotdeauna între acțiune și inacțiune -, nefiind sigur care dintre ele va aduce o schimbare dacă va exista vreuna care s-o a lăcă. Și, de fapt, sunt eu, merit să aduc vreo schimbare? Continui tot, și să scriu în jurnalul acesta. Oare asta nu înseamnă o tentativă de a schimba sau de a garanta ceea ce am văzut?

Ce nară este su crezi că poate exista un singur răspuns pentru fiecare întrebare. Pentru fiecare mister. Că există o lumină unică, divină, care stăpânește peste toate. Se spune că este o lumină care aduce adevăr și iubire. Eu spun că este o lumină care ne orbește și ne silește să ne potim, năim, înpleticindu ne în ignoranță. Tânjesc la ziua când oamenii vor întoarce spatele monștrilor invizibili și vor îmbrățișa din nou o viziune mai rațională despre lume. Însă aceste religii nu sunt atât de convenabile și promit pedepse atât de teribile dacă cineva le-ar respinge, încât mă tem că frica ne va menține împotmoliți în ceea ce este cu adevărat năucitor, la cea mai mare spusă vreodată.

Bătrânul rămase un timp în tăcere, neștiind dacă simțea speranță sau disperare. Poate că, de fapt, nu simțea nici una, nici alta. Poate că trecase dincolo de ambele. Liniștea din sala cea mare și semiîntunericul ei îl protejau ca brațele unei mame. Și totuși nu se putea lepăda complet de trecut.

Împinse în latură materialele pentru scris și trase cutia spre el, apoi puse ambele palme peste ea, protejând o împotriva cui?

Apoi i se pară că Al Mualim stătea în fața sa. Vechiul lui Mentor. Vechiul lui trădător. Pe care-l demascase și-l distrusese în cele din urmă. Însă când vorbea, bărbatul o făcu pe un ton amenințător și autoritar.

Înțelepciunea multă aduce durere multă. Iar cel care sporește cunoașterea sporește și suferința. Spectrul se aplecă spre Altair, vorbind aproape de urechea lui cu o șoaptă insistentă. Distruge-l! Distruge-l, așa cum ai zis că vei face!

— Nu... nu pot!

Se auzi apoi alt glas. Unul care i mișcă inima când se întoarse într-acolo. Al Mualim dispăruse. Dar unde era *ea*? N-o putea zări!

— Pășești pe muchie de cuțit, Altair, zise Maria Thorpe.

Glasul era tânăr, ferm. Așa cum fusese când o întâlnise el cu șapte decenii în urmă.

Sunt stăpânit de curiozitate, Maria. Oricât de teribil ar fi obiectul acesta, el conține minuni. Aș dori să-l înțeleg cât pot de bine.

Ce-ți spune el? Ce vezi?

— Viz un... și mesaje stranie. Despre cei care au existat înainte, despre mărirea și decăderea lor.

— Și ce spune despre noi? Care este rolul nostru?

— Noi suntem verigi într-un lanț.

Dar ce se întâmplă cu noi, Altair? Cu familia noastră? Ce spune Măru?

— Cine au fost cei care au existat înainte? răspunse Altair. Ce i-a adus aici? Cu cât timp în urmă?

Vorbea însă mai mult pentru sine, decât pentru Maria, care-i întrerupse din nou gândurile.

Scapă de el!

— Asta-i datoria mea, Maria, îi spuse Altair cu tristețe.

Atunci, soția sa scoase un țipăt îngrozitor. Urmă apoi borbăitul din gâtul ei, când murise.

— Fii tare, Altair, se auzi o șoaptă.

Marial! Unde unde ești? Unde este? racni el către sala cea mare

Nu i răspunse însă decât ecoul.

După care se auzi o a treia voce, ea însăși tulburată, deși încerca să l calmeze

Tată a murit Nu-ți mai amintești? A murit, spuse Darim

Un urlet de disperare

Unde-i soția mea?

Au trecut douăzeci și cinci de ani, bătrân nătâng! E moartă! răcni furios fiul lui

Lasă-mă. Lasă-mă să-mi văd de muncă!

— Tată, continuă Darim cu glas mai încet, dar ce este locul ăsta? Pentru ce este?

Este o bibliotecă. Și o arhivă. Ca să adăpostească în siguranță tot ce am învățat. Tot ce mi au arătat ei

Ce ți-au arătat, tată? O pauză. Ce s-a-ntâmplat la Alamut înainte de sosirea mongolilor? Ce ai descoperit?

Apoi se făcu tăcere, iar liniștea îl acoperi pe Altaïr ca un cer cald și bătrânul spuse:

Scopul lor nu-nu este cunoscut acum. Secretele lor sunt ale mele. Motivele lor sunt limpezi. Dar mesajul acesta nu este pentru mine. Este pentru altul.

Se uită la cutia de pe birou. Nu voi mai atinge niciodată blestemăția aceea. În curând voi părăsi lumea asta. Mi-a sosit sorocul. Toate orele zilei sunt influențate acum de gândurile și temerile născute din această înțelegere. Toate revelațiile care mi au fost vreodată încredințate spre păstrare s au încheiat. Nu există altă lume. Și nicio revenire la lumea asta. Pur și simplu se va termina. Pentru totdeauna.

Apoi deschise cutia. În ea, pe o catifea cafenie, se afla Mărul. O Parte din Eden.

„Am lăsat să se știe că Mărul acesta a fost ascuns întâi în Cipru, apoi pierdut în mare scăpat în ape. Mărul acesta nu trebuie să fie descoperit până nu va sos. vremea.”

Rămase privind-l câteva clipe, apoi se ridică și se întoarse către o firidă întunecată din peretele din spatele lui. Apăsă o pârghie și astfel se deschise o ușă grea ce acoperca o odăiță ascunsă în care se găsea un pedestal. Altair luă din cutie Mărul, un obiect ca o minge cu diametrul de douăzeci de centimetri, și îl așeză pe pedestal. Se mușcă repede, înainte ca ispita să poată acționa asupra sa, și ridică pârghia. Ușa odăiței glisă în jos, închizându-se cu un bufnet. Altair știa că maneta aceea nu se va mai mușca vreme de două secole și jumătate. Poate că era timp destul ca lumea să progreseze. Pentru el însă ispita se terminase.

Se așeză din nou la birou și scoase dintr-un sertar un disc de alabastru alb. Aprinse o lumânare de lângă el și luă discul în ambele palme, apropiându-l de ochi, pe care îl închise și, concentrându-se, începu să impregneze alabastrul cu gândurile lui — testamentul său.

Piatra străluci, iluminându-l mult timp chipul. După aceea strălucirea păli și se făcu întuneric. Totul se cufundă în bezna

Ezio răsuci de mai multe ori discul în mână, sub lumina lumânării. Habar nu avea cum ajunsese să știe ceea ce știa acum. Simțea însă o camaraderie profundă, ba chiar o înrudire cu rămășițele bărbatului lângă care stătea.

Îl privi pe Altair cu ochi uluiți.

— Alt obiect? rostii el. Alt *Măr*?

Capitolul 77

Știa ce trebuia s-o facă, dar o făcu aproape ca și cum ar fi continuat să se afle într-un vis. Puse discul cu grijă înapoi pe birou și se întoarse către firida întunecată din spatele său. Știa unde să caute pârghia și aceasta cedă imediat ce o apăsă ușor. „Crezusem că nu e decât unul. Cel pe care Machiavelli și cu mine l-am îngropat pentru totdeauna în cripta de sub biserica San Nicola în Carcere. Iar acum... geamănul său!”

Studie Mărul o vreme. Era întunecat și rece. Lipsit de viață. În același timp însă își simțea mâna, parcă independent de voința sa, întinzându-se către el.

Cu un efort suprem, se opri.

NU! Vei rămâne ALC!

Se retrase un pas.

Am văzut destule cât să-mi ajungă pentru o viață!

Puse mâna pe pârghie.

Dar apoi Mărul învie și lumina sa îl ameți pe asasin. Se împletici înapoi și se răsuci pentru a vedea, în centrul sălii acum iluminată orbitor, lumea - lumea întreaga - rotindu-se în spațiu, la șase metri deasupra pardoselii, o sferă gigantică de albastru, cafeniu, alb și verde.

- NU! urlă el, ferindu-și ochii cu palmele. Am făcut destule! Mi-am trăit viața cât am putut de bine, fără să cunosc scopul, dar atras ca un fluture de noapte de luna îndepărtată Gata!

Asculta. Tu ești doar un sol pentru un mesaj pe care nu trebuie să-l înțelegi.

Ezio nu știa de unde se auzea glasul, sau cui aparținea. Își luă palmele de pe ochi și le puse pe urechi, întorcându-se spre perete, iar trupul i se zbătu înaintea și înapoi de parcă ar fi fost bătut. Apoi fu întors fără vrerea lui cu fața către sală. Prin aer pluteau ocultând strălucirea intensă trilioane de numere și pictograme, calcule și formule, cuvinte și litere, unele amestecate, altele alăturate pentru a obține un sens ocazional, dar apoi despărțindu-se din nou și cedând înaintea naosului. Iar din mijlocul lor se auzea vocea unui bătrân, Asasinu. Știa că era bătrân, pentru că la răstimpuri această voce tremura. Era autoritară. Mai mult chiar, era cea mai puternică voce pe care o auzise Ezio vreodată.

Mă auzi, minicule? Ma poți auzi?

Și după aceea... ceva ca un bărbat veni spre el ca de la mare depărtare, pășind prin marea involburată a tuturor simbolurilor pe care oamenii le fuseseră vreodată pentru a încerca să înțeleagă totul, pășind pe aer, pe apă, dar nu pe pământ. Ezio știa că silueta aceea n avea să poată ajunge niciodată la el. Ei doi se aflau pe malurile opuse ale unui abis peste care nu existau punți.

Aha, lată te

Numerele din jurul siluetei se schimbă și pulsă. Și începură să se îndepărteze unele de altele, fără a se putea elibera vreodată. Într-un soi de entropie de coșmar. Totuși silueta deveni mai clară. Era un bărbat. Mai înalt și mai lat în spate decât majoritatea bărbaților. Lui Ezio îi amintea de una dintre statuile zeilor greci pe care Michelangelo i le arătase când colecția familiei Borgia fusese confiscată de papa Iulius. Era unul dintre zeii vechi. Zeus sau Poseidon. Cu barba lungă. Ochi ce sclipeau de o înțelepciune nepământească. În jurul lui, cifrele și ecuațiile plutitoare încetară să se mai războiască între ele și porniră într-un final să se îndepărteze, tot mai repede și mai repede, până când

dispărură, și lumea dispărură, astfel că nu mai rămase decât acest om. Cum altfel i-ar fi putut spune Ezio?

Tinia. Tinia este numele meu. Cred că te ai cunoscut pe surorile mele.

Ezio se uită la creatură, însă aceasta privea după alți mele formule ce goneau pierzându-se în eter.

Când vorbi din nou, glasul păru straniu de uman, ușor nesigur.

Acest nod al Timpului este un loc ciudat. Nu sunt obișnuit cu calculele. Ele au fost dintotdeauna specialitatea Menroei.

Îl privi întrebător pe Ezio. În privirea aceea mai exista însă și altceva – tristețe profundă și un soi de mândrie paternă.

Văd că mai ai încă multe întrebări. Cine ani fost noi? Ce s-a întâmplat cu noi? Ce dorim de la voi? Tinia zâmbi. Ți-vei căpăta răspunsurile. Asculta doar și-ți vei spune.

Lumina dispăru treptat din toată sala și, o dată în plus, chiar în spatele lui Tinia, se ivi un glob rotitor, albastru spectral, care creșcu încet-încet până amplu aproape toată încăperea.

Atât înainte de sfârșit, cât și după aceea, noi am încercat să salvăm lumea.

Punctulețe începură să apară succesiv pe uriașul glob rotitor.

Ele marchează locurile unde am construit cripte în care să lucrăm, fiecare fiind dedicată altei metode de salvare.

Ezio văzu cum unul dintre puncte clipi luminos. Se afla în apropierea țărmului estic al unui continent vast despre care nu și-ar fi putut imagina că exista cu adevărat, știa doar că prietenul său Amerigo Vespucci descoperise acolo linia unei coaste cu un deceniu în urmă, și văzuse, de asemenea, harta Waldseemüller, care descria toată lumea ce fusese descoperită. Însă ceea ce prezenta harta aceasta se găsea mult mai spre sud. Oare mai existau pamânturi noi,

încă nedescoperite? Să fi existat oare acolo o masă vastă de uscat? Părea cu totul improbabil

Au fost amplasate în subteran pentru a evita războiul care pârjolea la suprafață și de asemenea cu precauție, dacă am fi dat greș în eforturile noastre

Asasinul văzu acum raze de lumină ce începură să se întindă ca niște linii peste globul care se rotea încet, din toate celelalte puncte însemnate pe el către cel de pe noul și straniu continent, și continuară până ce toată lumea fu acoperită cu un filigran de linii luminoase

Toate informațiile din toate criptele au fost transmise către un singur loc...

Punctul de vedere al lui Ezio se schimbă în timp ce privea imaginea întregii lumi; el părea să gonească spre ea, în jos, prin spațiul cosmic, până se păru că e gata să se izbească de sol, care se ridică spre el. Și apoi... apoi fu ca și cum s-ar fi redresat în ultima clipă și gonea în apropiere de pământ, după care coborî iarăși, printr-un puț precum cele de acces în mine, ca după aceea să iasă într-o imensă clădire subterană, asemănătoare unui templu sau unui palat.

Datoria noastră – a mea și a surorilor mele Menrva și Uni – a fost să sortăm și să testăm tot ce fusese colectat. Noi am ales acele soluții care păreau cele mai promițătoare și ne am dedicat testării meritelor lor. Acum Ezio se afla în sala mare, în cripta misterioasă de pe continentul misterios – sau părea să fie acolo – și tot în acel loc, lângă Tinia, stăteau Menrva și Uni, pe care asasinul le întâlnise într-adevăr anterior

Șase am încercat, pe rând, fiecare mai încurajatoare decât cea dinainte. Dar niciuna n-a funcționat

Pentru că apoi lumea să se sfărșească

Ultima afirmație fu rostită pe un ton atât de simplu și nepăsător, încât Ezio fu luat prin surprindere. O văzu pe Menrva, abătută, și pe Uni, furioasă, privind cum Tinia acționa un mecanism complex care pase în mișcare ușile

gigantice ale aceluia loc, închizându-le și etanșându-le. După care .

După care un val imens de putere indescritibilă izbi bolta superioară a firmamentului și aprinse cerul ca zece mii de aurore boreale. Lui Ezio i se păru că stătea printre sute de mii de oameni, într-un oraș elegant, și toți priveau în sus către imaginile supranaturale de deasupra lor. Și în mai puțin de un minut briza ușoară ce suflase peste ei se preschimbă din zefir în furtună, apoi în uragan. Oamenii se priră neîncredători, apoi panicați, după care o lină la fugă, spre adăposturi.

Cerul, încă incendiat de talazuri de foc verde, începu să pâraie și să trosnească de fulgere. Tunetele se rostogoleau și se contopeau, deși pe cer nu se zărea niciun nor, și trăsnetele coborau din înalt, lovind deopotrivă arbori, clădiri și oameni. Sfărâmăturile zburau prin văzduh, distrugând tot ce întâlneau în cale.

După aceea, o zguduitoare colosală vibră tot solul. Cei care rămăseseră sub cerul liber fură trântiți și, înainte de a se putea ridica, fură izbiți de pietre și bolovan, apoi purtați de vânt ca niște ghemotoace de hârtie. Pământul se scutură din nou, încă și mai violent, iar țipetele și zburcările victimelor fură acoperite de bubuiturile fulgerelor și de urletul asurzitor al vijeliei. Supraviețuitorii ramași în loc deschis se străduiră să găsească adăpost, unii luptându-se să-și păstreze echilibrul, agățându-se de zădărnice clădirilor care încă mai rămăseseră în picioare și târându-se în lungul lor.

Într-o clipă, în toată devastarea generală, temple uriașe rămăseseră neatrinse de catastrofa din jurul lor, dovezi ale ingeniozității tehnice a celor care le construiseră. Însă alt cutremur uriaș undui solul, apoi încă unul. O autostradă largă se despică în două pe lungime și oamenii fugiră sperați dinaintea hăului tot mai mare care o sfărteca. De acum tot cerul era acoperit de foc, cu arcuri de fulgere întinzându-se de la un

orizont la celălalt, iar zonele cele mai înalte ale tirmamentului păreau gata de implozie

Lui Ezio i se păru după aceea că vede pământul din nou de la o depărtare foarte mare, învaluit într-o flama solară de dimensiuni colosale, prins într-o plasă de fulgere globulare uriașe; după care, în mod incredibil, planeta se mișcă de pe axa ei și se rostogolește. Orașul elegant, colecția sa rafinată și sofisticată de clădiri înalte și parcuri ferchezuite, fu străbătut de râni deschise, atunci când solul se despică și crăpă sub el, năruind edificii anterior neatinse și transformându-le în fărâme. Puținii oameni rămași în viață pe rămășițele străzilor începură să urle, un ultim țipăt disperat de agonie, când schimbarea polilor planetei lăsă suprafața pământului vulnerabilă înaintea radiației letale a flamelor solare. Ultimele structuri fură măturate ca niște castele de cărți de joc în vânt.

Și apoi, la fel de brusc pe cât începuse totul se liniști. Aurorile boreale dispărură, așa cum flacăra unei lumânări moare când cineva suflă în ea, și aproape imediat vântul se calmă. Însă devastarea era completă. Nu scăpase aproape nimic. Incendii și fum, beznă și dezintegrare domneau peste tot și toate.

Prin neguri, glasul lui Tima ajunsese până la Ezio. Sau la cineva precum Ezio. De acum nimic nu mai era sigur.

Ascultă, trebuie să mergi acolo. În locul unde am lucrat noi. Unde am lucrat și am pierdut la cui. Ientele mele. Trece-le din mîntea ta în mîinile tale. Așa vei deschide Calea. Dar ai grijă! Multe au rămas încă în mișcare. Și nu știi cum se vor sfârși lucrurile – nici în vremea mea, nici în a ta.

Furtunile de praf se domoleau, lava topită se răcea. Scara temporală accelerează când mlădițe minuscule răsăriră prin sol și se înrădăcinară viguros. Intrarea unei cipte subterane se deschuse și ieșiră oamenii Primei Civilizații, care, la rîndul lor, începură să reconstruiască. Însă numărul lor era mic și nu creșcu. De-a lungul multor secole, ei

se împuținară până când mai rămaseră doar câteva sute, apoi câteva zeci, apoi niciunul.

Ceea ce reconstruiseră fu revendicat de pădurile cu creștăre. Noile lor clădiri dispărură, de asemenea, devorate de timp. Un peisaj cu dealuri joase și bogat împădurite învăluia întinderile uriașe ce nu erau acoperite de câmpuri. După care apărură făpturi — însă diferite de Primii Veniți. Acum erau oameni. Cei pe care Primii Veniți îi creaseră ca sclavi aveau acum să devină, liberi fiind, moștenitorii lor. Primii Veniți făcuseră dragoste cu unii dintre ei și astfel apăruse o filiație puțin numeroasă de indivizi cu puteri mai presus de cele umane. Iotuși, adevărații succesori erau oamenii. Primii pe tărâmul acesta necunoscut au fost bărbați și femei cu pielea arămiu-închisă și părul negru, lung și drept. Oameni mândri care vâneau vite sălbatice ciudate, al căror păr era cafeniu-închis, călăreau fără șei pe ponei robuști, și foloseau arcuri și săgeți. Oameni care făceau parte din triburi separate și se luptau între ei, dar cu puține vărsări de sânge.

Iar apoi sosiră alți oameni. Oameni cu pielea mai deschisă la culoare, ale căror veșminte erau diferite și-i acopereau în mai mare măsură. Oameni care soseau pe corăbii din Europa, peste Mare Occidentalis. Oameni care-i vânară pe ceilalți și i alungară de pe pământurile lor, înființând la rândul lor propriile ferme, sate și, din nou, într-un final, orașe și cetățile care să rivalizeze cu cele ale civilizației pierdute, care dispăruse înghițită de pământ cu multe milenii în urmă.

Priviște asta și nu uita. Nu aveți niciodată opțiunea de a renunța la lupta pentru dreptate. Chiar și când pare că nu poate fi câștigată niciodată, că toate speranțele sunt pierdute, lupta, lupta asigură supraviețuirea justiției, supraviețuirea dreptății. Voi trăiți în echilibru pe muchia unei prapastii și nu aveți ce face în privința asta. Sarcina voastră este de a vă asigura că balanța nu se înclină

niciodată prea mult în direcția greșită. Și mai puteți face ceva, care va avea grijă ca asta să nu se întâmple niciodată. Puteți nubi

Ezio se prinse cu ambele mâini de tăblia biroului. Alături, Altaïr continua să stea în scaunul său. Nimic nu se clintise pe birou, nici măcar o foiță de pergament nu se mișcase, iar ciotul lumânării ardea cu lumină egală.

Nu știa cum ajunsese din fîrdă la birou, dar acum se întoarce acolo. Măru era încă pe pedestalul din odăită, rece și mort. În semijutuneric, abia dacă îi putea desluși forma. Cutia sa acoperită de praf, observă acum, se afla pe birou.

Își regăsi cumpatul și traversă din nou sala cea mare, pornind spre coridorul care ducea înapoi la lumina soarelui și la Sofia.

La ieșirea din bibliotecă, se mai întoarce o dată. De la o mare depărtare, așa i se părea acum, Ezio se uită pentru ultima dată la Altaïr, care stătea pentru eternitate în spectrul bibliotecii sale.

Adio, Mentore, zise asasinul.

Capitolul 78

După ce ajunsese la ușa exterioară, Ezio găsi pârghia de lângă prag și trase de ea. Supusă, ușa verde glisă, coborând în pardoseală. Iar dincolo de ea se afla Sofia, care citea o carte în așteptarea lui.

Când bărbatul ieși, ea îi zâmbi, se ridică și apropiindu-se de el, îl prinse de mână.

Te-ai întors, rosti fără a izbuti să-și ascunda ușurarea evidentă din glas.

— Am promis că o să-o fac.

Ai găsit ce căutai?

Am găsit destule.

Fa șovăi.

Credeam .

— Ce?

Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Uneori premonițiile tale cele mai rele sunt cele mai puțin de încredere.

Sofia îl privi cu atenție.

Probabil sunt nebună. Cred că-mi place de tine chiar și când ești încrezut. Făcu o pauză. Și acum. Încotro?

Ezio îi zâmbi.

Mergem acasă, zise el.

Partea a treia

O, vesnic toc, ce-n t ne zaci,
Știut de tine singur ș nțeles fi nd
Zâmbești tacându ți din iubire scut!

DANIE, *Paradisul*

Capitolul 79

Ezio rămase tăcut în cea mai mare parte a timpului pe parcusul călătoriei de întoarcere la Constantinopol. Amintindu-și de avertismentul teribil al lui Selim, Sofia îl întrebase dacă era oare înțelept să revină acolo, dar el se mulțumise să răspundă.

— Mai este încă treabă de făcut

Femeia își făcea griji în privința lui — părea foarte retras, aproape suferind. Dar când cupolele de aur și minaretele albe reapărură pe țărmul de nord, starea lui de spirit se îmbunătăți și ea văzu, cum scripărea cea veche și se revărsa în ochii oțelnici.

Se întoarseră în librăria ei. Era aproape de nerecunoscut. Azize o modernizase și toate cărțile erau așezate elegant pe rafturi, în ordine impecabilă. Tânăra aproape că și ceruse scuze Sofiei când îi restituia cheile, dar venețiana observă mai degrabă că librăria era plină de clienți.

Dogan dorește să te vadă, Menturule, zise Azize după ce-l salută pe Ezio. Și poți să fii în vizită Prințul Suleiman știe de întoarcerea ta și ți-a asigurat un salv-conduct. Totuși, tatăl lui insistă să nu zăbovești mult în oraș.

Ezio și Sofia schimbă priviri. Ei doi deja petrecuseră mult timp împreună, de cel puțin șase luni, din clipa în care ea insistase să-l însoțească în călătoria la Masaf — propunere cu care asasinul fusese de acord, spre surprinderea femeii, fără să obiecteze absolut deloc. Ba chiar păruse să-o fi primit cu plăcere.

La întâlnirea cu Dogan, Ezio se asigură că Asasinii turci aveau o bază fermă în oraș, cu acordul tacit al lui Suleiman și sub protecția sa neoficială. Începuse deja epurarea capitalei și a imperiului de ultimele rămășițe ale otomanilor și ale bizantinilor renegați, lipsiți acum de conducători după moartea lui Ahmed și a lui Manuel, iar în rândul iemecilor aflați sub mâna de fier a lui Selim nu mai existau divergențe. Nu mai erau necesare, întrucât prințul pe care-l favorizau ei devenise acum sultanul lor.

Cât despre templieri, după ce bazele din Italia și, acum, din Orient, le fusesera distruse, ei dispăruseră. Ezio știa totuși, că vulcanul acela era doar inactiv, nu stins cu totul. Gândurile lui neliniștite se întoarseră către Orientul Îndepărtat și se întrebă ce puteau însemna cunoștințele pe care le împărtășise Tinia și globul său spectral pentru continențele nedescoperite – dacă ele existau cu adevărat – aflate hat departe dincolo de Mare Occidentalis.

Deși nu se ridica la nivelul vigori entuziaște a lui Yusaf, Dogan compensa prin abilități organizatorice și devotament complet față de Crez. Ezio aprecia că era posibil să ajungă Mentor într-o bună zi, dar pe de altă parte, propriile lui sentimente păreau să fie în derivă. Asasinul nu mai știa în ce credea, dacă într-adevăr credea în ceva, iar asta era una dintre cele două preocupări ale lui în cursul lungului voiaj spre casă.

Casă! Oare ce ar fi putut numi el „casă”? Roma? Florența? Munca lui? Nu avea un cămin adevărat și în adâncul inimii știa că experiența pe care o trăise în biblioteca secretă a lui Altair din Masyaf marcase sfârșitul unui capitol din viața sa. Făcuse tot ce putuse și adusese pace și stabilitate – deocamdată – în Italia și în Orient. Oare lui-și putea îngădui să petreacă puțin timp și pentru sine? Știa bine că zilele i se împuținau, totuși mai rămăseseră încă destule pentru a culege roade bogate. Dacă îndrăzneia să-și asume riscul

Ezio își petrecu a cincizeci și treia aniversare, solstițiul vern 1512, împreună cu Sofia. Zilele ce i fuseseră îngăduite prin salvconductul lui Selim se înapăținau și ele. Starea lui de spirit era posomorâtă. Amândoi erau neliniștiți, ca și cum deasupra lor ar fi atârnat o greutate uriașă. În onoarea lui, Sofia pregătise un ospăț florentin complet: *salsucce di cinghiale și fettunta*, apoi *carciofini sott'olio*, urmat de *spaghetti allo scoglio* și *bistecca alla fiorentina*, iar după aceea un *pecorino* bun. Prăjitura pe care o preparase fusese *castagnaccio*, la care mai adăugase și *brutti ma buoni*. Totuși vinul, decisesese ea, trebuia să vină de la Veneția.

Lotul era mult prea îmbelșugat, iar ea pregătise niște cantități mult prea mari și deși el se străduise din răspuț să le onoreze, totuși Sofia își dădu seama că mâncarea, chiar și cea din provincia lui natală, a cărei procurare o costase o avere, era ultimul lucru la care se gândea Ezio.

Ce vei face în continuare? îl întrebă.

El oftă.

— Mă-ntorc la Roma. Aici mi-am terminat treaba. Făcu o pauză. Și tu?

Cred că voi rămâne aici. Voi continua ca și până acum. Deși Azize este un librar mai bun decât am fost eu vreodată.

— Poate că-ai trebuia să încerci ceva nou.

— Nu știu dacă așa avea curaj pentru asta, pe cont propriu. Ásta e lucrul la care mă pricep. Deși.

Deși ce?

Femeia îl privi direct.

— În ultimele luni — aproape un an de acum — am aflat că există o viață și dincolo de cărți.

- Vata adevărată e dincolo de cărți.

Ai vorbit ca un adevărat cărturar!

— Viața intră în cărți, nu invers.

Sofia îi cercetă cu atenție. Se întreba cât avea el să mai șovăie. Și dacă avea să ajungă vreodată la subiect. Dacă avea să cuteze. Dacă măcar voia s-o facă — deși ea încerca să țină

departe gândul acela și dacă ea avea să îndrăznească să-
îndemne. În timpul călătoriei pe care o făcuse singură la
Adrianopol fusese prima dată când își dăduse seama ce se
întâmpla cu ea, și era destul de sigură că i se întâmpla și
lui. Ei doi erau amanți, bineînțeles că se culcaseră împre-
ună, totuși încă nu se petrecuse lucrul pe care-l dorea Sofia
cu adevărat.

Răinaseră mult timp în tăcere la masă. O tăcere foarte
apăsătoare.

Spre deosebire de tine, zise Ezio într-un final, reum-
plând ambele pahare cu vin Soave, Azize nu și-a revenit
după suferințele încercate în mâinile lui Ahmed. M-a rugat
să te-ntreb dacă poate să lucreze aici.

— Și care-i interesul tău în asta?

Locul ăsta ar fi un excelent centru de culegere de
informații pentru Asasini selgiucizi, răspunse el, apoi se
corectă repede. Ca funcție secundară, bineînțeles, și i ar
oferi lui Azize un rol mai discret în Ordin. Asta dacă tu...

Și ce se va întâmpla atunci cu mine?

Ezio înghiți cu greu un nod în gât.

Eu... ăăă... mă-ntrebam dacă... ăăă.

Se lăsă într-un genunchi.

Inima Sofiei bătea ca nebună.

Capitolul 80

Hotărâră că cel mai bine ar fi să se căsătorească la Veneția. Unchiul Sofiei era vicar general la Santa Maria Gloriosa dei Frari în cartierul San Polo și se oferise să officieze. Imediat ce afluase că tatăl lui Ezio fusese eininentul bancher Giovanni Auditore, își dăduse din toată inima binecu-vântarea pentru unirea lor. Nici legătura lui Ezio cu Pietro Bernbu nu era de lepădat și cu toate că fostul iubit al Lucreziei Borgia nu putu participa, întrucât era plecat în Urbino, dintre invitați făcură totuși parte dogele Leonardo Loredan și tânărul și promițătorul pictor Tiziano Vecellio, care, vrăjit de frumusețea Sofiei și invidios pe portretul pe care îl făcuse Durer, se oferise, contra unui preț ca între prieteni, să le picteze portretul împreună, ca dar de nuntă.

Frăția Asas nilor îi plătiise Sofiei o sumă generoasă pentru librărie, iar cele cinci chei de la Masaf fuseseră zidite și pecetluite dedesubtul ei, în cisterna descoperită de Ezio. Deși tristă că-l vedea plecând, Azize era în culmea încântării pentru noua ei profesiune.

Rămaseră câteva luni în Veneția, îngăduindu-i Sofiei să se obișnuiască cu orașul ei natal pe care nu-l știa prea bine și să se împrietenească cu rudele rămase în viață. Dar către Anu. Nou, Ezio începu să devină agitat. Primise scrisori insistente din partea Claudiei, din Roma. Papa Iulius al II-lea, de mult timp protectorul Asasinilor, se apropia de șazece și nouă de ani și era suferind. Succesiunea continua să fie nesigură și Frăția avea nevoie de Ezio acolo pentru a se

ocupa de toate în perioada de interimat ce avea să urmeze decesului Papei

Deși îngrijorat, Ezio continuă să amâne totuși orice pregătiri pentru plecarea lor

Nu vreau să mai fac parte din toate astea, răspunse el la întrebarea Sofiei. Îmi trebuie timp, ca să-mi gândesc propriile gânduri

Și, poate, să te gândești și la tine

— Poate, da

În același timp ai însă o datorie

Știu

Mai existau și alte lucruri care-l preocupau. Conducătorul ramurii nord europene a Frăției, Desiderius Erasmus, îi scrisese Claudiei din Queen's College din Cambridge unde locuia și predă actualmente cărturarul pelerin — că în Wittenberg trăia un nou Doctor în Biblie, un tânăr pe nume Luther, a cărui gândire religioasă trebuia urmărită, întrucât părea să ducă spre ceva cu adevărat revoluționar — ceva ce ar fi putut amenința din nou stabilitatea fragilă a Europei

Îi vorbi Sofia despre îngrijorarea sa

Și ce face Erasmus?

— Privește. Așteaptă

Vei recruta oameni noi în Ordin dacă în nord va avea loc o îndepărtare de Biserica Romană?

Ezio deschise larg brațele.

Voi fi sfătuit de Desiderius, răspunse el și clătină din cap. Întotdeauna, peste tot apar dizidențe și diviziuni noi.

Nu e asta o trăsătură a vieții?

Bărbatul surâse.

— Poate că da. Și poate că de acum nu mai este lupta mea

Asta nu sună în stilul tău, zise Sofia și făcu o pauză. Într-o bună zi, trebuie să-mi povestești ce s-a întâmplat de fapt în cripta de sub Masayaf

Într-o bună zi

Și de ce nu chiar acum?

Ezio o privi.

O să-ți spun doar atât. Am ajuns să înțeleg că progresul omenirii spre țelurile păcii și unității va fi o călătorie permanentă – destinația ei nu va fi atinsă niciodată. Este la fel precum călătoria prin viață a oricărui om. Sfârșitul este întotdeauna întreruperea acelei călătorii. Nu există o încheiere finală, definitivă. Mereu sunt lucruri neterminate.

În timp ce vorbea, Ezio ținea în mână o carte, *Canțonierul* de Petrarca.

Este exact așa, continuă el. Moartea nu te așteaptă să termini o carte.

— Atunci citește ce poți, cât mai poți.

Mănat de o nouă hotărâre, Ezio începu să facă pregătiri pentru călătoria spre Roma.

Până fu gata de plecare, Sofia era deja însărcinată

Capitolul 81

De ce fi a trebuit atât de mult? se răstă Claudia, apoi îl îmbrățișă și-l sărută apăsând pe ambii obraji. *Fratello mio*. Te ai cam îngrășat. Asta-i de la mâncarea aia venețiană. Nu-ți priește.

Se aflau în sediul Asasinilor de pe insula Tîbru. Era spre sfârșitul lunii februarie. Sosirea lui Ezio în Roma coincisese cu funeraliile papei Iulius.

Sunt însă și vești bune, urmă Claudia. Giovanni di Lorenzo de Medici va fi ales papă.

Dar el nu-i decât diacon.

- Și de când așa ceva a oprit pe cineva să devină papă?

Ar fi într-adevăr o veste bună, dacă se va întâmpla.

- Are susținerea aproape întregului colegiu al cardinalilor. Și-a ales până și numele - Leon.

Oare își va aminti de mine?

Ar fi destul de greu să uite ziua aceea din *duomo* din Florența când ai salvat viața tatălui său. Și, de fapt, și propria lui viață.

Aha, încuviință Ezio amintindu-și. Familia Pazzi. Mi se pare că a trecut foarte mult de atunci.

Așa și este. Iar micul Giovanni este de acum un bărbat în toată puterea cuvântului. Îți vine să crezi că are treizeci și opt de ani? Și un tip dur de tot.

Atâta vreme cât își aduce aminte de prietenii...

Este puternic, asta-i tot ce contează. Și ne vrea pe noi de partea lui.

- Dacă este drept, vom fi alături de el.

Avem nevoie de el tot atât de mult pe cât are el nevoie de noi

— Asta e adevărat

Ezio făcu o pauză și privi în jurul săli vechi. Atât de multe amintiri. . . Era însa aproape ca și cum nu mai aveau nimic de a face cu el

Surioară, am ceva de discutat cu tine.

— Da?

Problema.. succesorului meu

Ca Mentor? Te retragi?

Nu părea totuși surprinsă.

Ți-am spus povestea lui Masyaf. Am făcut tot ce pot

— Căsătoria te-a înmuiat.

— Pe tine nu te-a înmuiat și ai fost căsătorită de două ori

Pentru că veni vorba, să știi că-mi place de soția ta
Chiar dacă e venețiană.

Grazie,

Când va fi fericitul eveniment?

În mai.

Claudia oftă

Ai dreptate. Munca asta te macină. Maica Domnului știe că te-am înlocuit doar în ultimii doi ani, dar am ajuns să nțeleg ce porți de atâta timp pe umeri. Te ai gândit totuși cine ar putea prelua mantia?

Da.

Machiavelli?

Ezio clătină din cap.

El n-ar accepta niciodată. Este mult prea filosof ca să fie conducător. Funcția asta — și o spun cu toată modestia — are nevoie de o minte puternică. Printre noi există cineva, care până acum n-a fost chemat să ne ajute decât în misiunile lui diplomatice, pe care l-am consultat și care, cred, este pregătit.

Și crezi că ceilalți — Niccolò însuși, Bartolomeo, Rosa, Paola și Il Volpe — îl vor alege?

Da, așa cred.
 I-a cine te-ai gândit?
 Lodovico Ariosto.
 El?

— A fost de două ori ambasadorul Ferrarei la Vatican.
 - Și Iulius aproape că l-a omorât
 Nu din vina lui. Pe atunci Iulius era în conflict cu
 ducele Alfonso.

Claudia părea uluită

Ezio: „Ți-a pierdut nunțile? Nu mai știi cu cine-
 însurat Alfonso?”

- Ba da, cu Lucrezia
- Lucrezia *Borgia*
- În prezent, ea duce o viață destul de liniștită

Spune-i asta lui Alfonso! În plus, Ariosto este bolnav
 și pe Sfântul Sebastian! este poet amator! Am auzit că
 lucrează la un rahat despre *Sieu* Roland.

— Și Dante a fost poet. Claudia, să nu crezi că dacă ești
 poet, asta te emasculează de la sine. Iar Lodovico n-are
 decât treizeci și opt de ani, cunoaște toate contactele nece-
 sare și, mai presus de orice, este loial Crezului.

Sora lui se arăta ursuză.

La fel de bine l-ai fi putut propune pe Castiglione,
 mormăi ea. El este *actor* amator.

Decizia mea a fost luată, rosti Ezio apăsător. Ratificarea
 ei va rămâne însă în seama Consiliului Asasinilor.

Femeia tăcu mult timp, după care zâmbi și zise:

Chiar trebuie să te odihnești, Ezio. Poate că toți avem
 nevoie de odihnă. Totuși, care ți sunt planurile?

Nu sunt sigur deocamdată. Cred că mi-ar plăcea să i
 arăt Sofiei Florența.

Claudia se întristă la chip.

N-au mai rămas mulți din familia Auditore pe care
 să i prezinți. Annetta a murit, știi?

Annetta? Când?

Acum doi ani. Am crezut că ți-am scris despre asta.

— Na.

Amândoi rămaseră tăcuți, gândindu-se la vochea lor menajeră, care le rămăsese loială și ajutase la salvarea lor după ce familia și locuința le fuseseră distruse de templieri cu peste treizeci de ani în urmă.

O s-o dăc totuși acolo.

— Și ce vei face? Te vei stabili la Florența?

Să fiu sincer, nu știu. Deși m-am gândit. Dacă pot găsi locul cuvenit.

— Ce anume?

S-ar putea să mă ocup de producerea vinului.

Dar nu știu absolut nimic despre așa ceva!

Pot să învăț.

Tu într-o podgorie? Să tai ciorchini de struguri?

Cel puțin știu cum să folosesc un cuțit.

Claudia părea disprețuitoare.

Brunello di Auditors, presupun! Și ce altceva o să mai faci? Între două recoltări, vreau să spun.

Mă gândeam, mi-aș putea încerca mâna la scris.

Sora lui fu cât pe aci să explodeze.

Capitolul 82

Ulterior însă Claudia avea să îndrăgească vizitele ei în domeniul de pe dealurile de lângă Florența, pe care Ezio și Sofia îl găsiseră mai mult sau mai puțin în paragină, dar pe care-l cumpăraseră și, cu încasările obținute din vânzarea către Asasim a librăriei din Constantinopol și banii lui Ezio, îl restauraseră și-l transformaseră, în doi ani, într-o podgorie modestă, totuși destul de profitabilă.

Ezio slăbise și era bronzat, purta toată ziua haine de ucrător, iar Sofia îl tachina, spunându-i că, din cauza muncii la vie, degetele îi deveniseră prea aspre și noduroase pentru tandreți intime. Asta nu-i oprise însă să aibă doi copii: pe Flavia în mai 1513, și pe Marcello doi ani mai târziu, în octombrie.

Claudia îi iubea pe acești noi nepoți aproape mai mult decât ar fi crezut posibil și avu în același timp grija ca, ținând seama de diferența de douăzeci de ani dintre ei, să nu devină un soi de înlocuitor de soacră pentru Sofia. Nu interveni niciodată între cei doi soți și își impuse să viziteze domeniul Auditore de lângă Fiesole de două ori mai puțin decât i-ar fi plăcut cu adevărat. În plus, ea însăși avea un soț nou în Roma, care-i ocupa destul timp.

Nu putea iubi totuși pe copii la fel de mult pe cât îi iubea Ezio. În ei, și în Sofia, bărbatul își găsisse într-un final țelul pe care-l căutase toată viața.

Capitolul 83

Machiave li trecuse printr-o perioada dificilă din punct de vedere politic, ba chiar fusese în închisoare pentru un timp, dar după ce trecu tumultul și își putu relua frâiele vieții în Florența, deveni un vizitator frecvent în Villa Auditore. Ezio îi ducea dorul când nu era acolo, deși nu era încântat de comentariile uneori acerbe ale vechiului sau prieten despre încercările lui, frecvent amânate, de a-și scrie memoriile *Raccolto* din 1518 nu fusese bună și Ezio se îmbolnăvise de un soi de infecție în piept — pe care o ignoră —, dar care îl săcâise toată iarna.

Într-o seară, către începutul primăverii următoare, Ezio stătea singur în sufragerie, cu un pahar de vin roșu din producția proprie. Avea toc și hârtie, și încerca pentru a nu știu câta oară să găsească un început capitolului XVI. Dar a rememora i se părea mult mai puțin interesant decât a acționa și, după o vreme, ca întotdeauna, împinse nervos manuscrisul într-o parte. Când întinse după aceea mâna către pahar, fu încercat de un acces de tuse dureroasă și-l răsturnă. Paharul căzu, zângănind sonor, și vinul se vărsă pe toată suprafața din lemn de măsline a mesei, dar nu se sparse. Se ridică să-l oprească din rostogolirea spre marginea mesei, exact în clipa când Sofia apărui în cameră, alarmată de zgomot.

Ai pățit ceva, *amore*?

Nu, nimic. Scuză-mă pentru mizeria făcută. Dă-mi o cârpă să șterg.

Las-o-ncolo de cârpă. Ai nevoie de odihnă.

Ezio băjbâi cu mâna după scaun, iar Sofia îi stătu alături, ajutându-l

Așază-te, îi zise ea cu blândețe

În același timp, ridică sticla fără etichetă, care avea un servet înfașurat în jurul gâtului și se uită la nivelul vinului rămas înăuntru

Leacul cel mai bun pentru răceală, comentă Ezio ca un mieluşel. Niccolo n-a sosit încă?

E chiar în urma mea, zise ea adăugând sec. Ar fi bine să vă aduc altă sticlă. După cum văd, asta-i aproape goală

Un scriitor are nevoie de combustibil pentru inspirație

Machiavelli intrase în sufragerie cu lipsa de ceremonie la care avea dreptul ca prieten vechi și năspete frecvent. Luă carpa din mâna Sofiei.

- Lasă mă pe mine

Șterse paharul, apoi tăblia mesei. Ezio îl privi și chipul îi deveni ușor posac.

Te-am invitat aici să bem, nu să faci curățenie după mine.

Machiavelli termină treaba, după care răspunse cu un zâmbet

Le pot face pe ambele. O cameră deretcată și un panar de vin bun este tot ce-i trebuie unui bărbat ca să fie mulțumit.

Ezio râse batucător

Prostin! Vorbești ca un personaj din piesele tale.

Tu n-ai văzut nicuna dintre piesele lui, interveni Sofia clătinând din cap.

Ezio se simți stânjenit

Păi, îmi pot imagina.

Serios? Atunci de ce nu-ți pui imaginația la treabă? De ce nu-ți suflecă mâinile să termini asta?

Machiavelli indică manuscrisul neglijat

— Niccolo. am mai discutat subiectul ăsta. Eu nu sunt scriitor. Sunt tată, soț, producător de vin. Sunt foarte fericit cu postura asta.

— Mi se pare corect.

Sofia adusese o sticlă nouă de vin roșu și o puse lângă ei, cu două pahare curate, șervete nepatate și un coșuleț cu *pandiramerino*.

Vă las atunci să discutați despre literatură, le spuse. După ce o ajut pe Andrea să culce copilul, vreau și eu să scriu câte ceva.

— Ce anume? se interesă Machiavelli.

Nu-i treaba voastră. Mai aștept doar ca să văd ce părere a despre vin. E foarte agitat din cauza lui. O agita pe care durează de câteva sticle.

— Ea o să-și termine cartea cu mult înaintea ta, zise Machiavelli.

Nu contează, îi spuse Ezio. Ia gustă de-ai ei. Recolta de anul trecut. Un dezastru.

— Dacă vrei să afl. părerea mea, să ști că n-o sa te iert.

Sorb. din vinul pe care i-l turnase Ezio, îl plimbă prin gură savurându-l și înghiți.

Delicios. Surâse larg. Tot Sangiovese.. sau ai schimbat?

Chipul Sofiei se destinse într-un zâmbet și l bătu dragăstos pe Ezio pe umăr.

Vezi? zise ea.

— Este un cupaj, spuse Ezio încântat, dar se bazează în principal pe vechiul meu Sangiovese. De fapt, nu credeam că ar fi chiar așa rău. Strugurii mei sunt cei mai buni.

Bineînțeles.

Machiavelli sorbi acum pe îndelete. Ezio surâse, deși Sofia observă că mâna i se ridica pe furie către piept, pentru a-l masa.

— Haide, zise Ezio. Mai este încă lumină afară. Hai să-ți arăt.

Ieșiră din casă și porniră pe drumeagul care ducea la podgorie

— Trebbiano pentru vinul alb, arată el un șir de araci cu vită de-vie. Trebuie neapărat să l guști la cină. Avem *tomo al cartoccio*, specialitatea Serenei

Îmi place tare mult cum gătește ea tonul, incuvuینță Machiavelli și privi în jur. Ai făcut treabă bună, Ezio. Leonardo ar fi fost mândru să vadă ce ai cu titat aici

Asta doar pentru că folosesc uneitele pe care mi le a dat e, chicoti Ezio. Eu vând de două ori mai mult vin decât o face el din podgoriile lui de la Vercinella. Și totuși, n ar fi trebuit să-l trimită pe împielitatu ală de Salai din Amboise ca să se ocupe de Vercinella. Se opri apoi brusc. Ce vrei să spui... *ar fi fost?*

Chipul lui Machiavelli deveni grav

— Am primit o scrisoare. De fapt ne este adresată amândurora, dar poșta abia ajunge aici, la Fiesole. Uite care-i treaba. Leonardo nu se simte prea bine. I-ar plăcea să ne revadă.

Ez o își îndreptă spinarea

Când plecăm? zise el.

Ajunseră la Clos Lucé, conacul de lângă castelul din Amboise pe care regele Francis și protectorul lui Leonardo i-l daruise acestuia la sfârșitul lunii aprilie. Loata curgea domol, iar malurile apelor ei maronii erau pline de copaci proaspăt înfrunziți.

Intrară pe porțile conacului și coborâră apoi pe o alee mărginită de chiparoși, după care le ieși în cale un servitor. Lăsându-și caii în grija unui rânduș, îl urmară pe servitor în locuință. Într-o cameră mare și înaltă, ale cărei ferestre deschise dădeau spre parcul din spatele casei, Leonardo stătea întins într-un șezlong, îmbracat în veșminte din brocart galben și pe jumătate acoperit cu o blană de urs. Părul și barba lui lungi și albe erau încălcite și chelise în creștetu.

capului, totuși ochii continuau să-i strălucească plini de viațușne. Se ridică pe jumătate pentru a-l întâmpina

Dragii mei prieteni, cât de mult mă bucur că ați venit! Etienne! Adu-ne vin și prăjituri.

— Nu aveți voie să mâncați prăjituri. Cu atât mai puțin să beți vin

Ia ascultă aici cine vă plătește vouă lefurile? Nu contează, nu trebuie să răspunzi la asta. Același om care o plătește și pe a mea, știu! Fă așa cum ți am zis!

Servitorul schița o plecăcușne și ieși, pentru a se întoarce în scurt timp cu o tavă, pe care o așeză ceremonios pe o masă lustruită din apropiere, după care disparu. Înainte să iasa, se mai înclină o dată și se adresă oaspeților or lui Leonardo:

Vă rog să scuzați dezordinea. Așa este a noi.

Machiave li și Ezio schimbă zâmbete cunoscătoare. Masa lustruită și tava strălucitoare erau o insulă într-o mare de haos. Obieciurile lui Leonardo nu se schimbaseră

Cum merge treaba, bătrâne prieten? întrebă Ezio așezându-se lângă artist

Nu mă pot plânge, dar cred că mi-au valea, răspunse acesta străduindu-se să vorbească cu glas mai puternic decât era de fapt

Ce vrei să zici? se încruntă Ezio, îngrijorat că prietenul lui folosea un soi de eufemism.

— Nu mă refer la moarte, spuse Leonardo iritat. Mă refer la Anglia. Noul lor rege este foarte interesat să și dezvolte flota. Mi-ar plăcea să merg acolo și să-i vând submarinul meu. Știi bine că venețienii nu mi-au plătit niciodată.

— Dar nici nu l-au construit

- Asta-i cu totul altă discuție!

Nu ai destule lucruri care să-ți ocupe mintea aici? întrebă Machiavelli

Leonardo îl privi scandalizat.

— Poți să numești crearea unui leu mecanic, suficient ca să-mi ocupe mintea? se răsri el. Asta a fost ultima

comandă a suzeranului meu protector. Un leu mecanic, care merge și rage, pentru că, într-un final, pieptul său se deschide și să dezvaluiască un coș cu crinii! Pufn, iritat. Nu-i o idee rea, totuși, să mi ceri mie asta? Mie? Inventatorul mașinilor zburătoare și al tancurilor!

— Și al parașuteilor adăugă Ezio încetșor.

— Ți-a fost utilă?

Foarte.

Bravo! zise Leonardo și arătă spre tavă. Haide, serviți-vă. Eu n-am voie. Glasul i se redusese puțin în intensitate. Etienne are dreptate. În ultimele zece zile n-am putut înghiți decât lapte cald.

Cei trei prieteni tăcură, apoi Machiavel i întrebă:

Ma, pictezi?

Leonardo se întristă.

Mi-ar plăcea... Dar, cumva, mi-am pierdut forța. Fie că și cum nu mai, pot termina nimic. I-am asat însă *Gioconda* lui Salai, prin testament. S-ar putea să i fie de folos la bătrânețe. Cred că lui Francis i ar plăcea s-o cumpere. Fie vorba între noi, eu n-aș da nici doi bani pe ea. Nu i nici pe departe opera mea cea mai bună. O prefer pe cea în care l-am pictat pe micuțul meu Salai ca Ioan Botezătorul. Glasul i se stinse și rămase cu privirea în gol. Băiatul ăla drag. Păcat că-a trebuit să l-lasă să plece. Îmi lipsește tare mult. Dar aici era nefericit. Mai bine să aibă grijă de podgorii.

Și eu mă ocup de podgorii în prezent, rosti Ezio încet.

— Știu! Bravo ție. E mult mai rațional pentru un om de vârsta ta, decât să alergi de colo colo și să rețezi capetele templierilor. Leonardo făcu o pauză, apoi adăugă: Mă tem că ei vor fi mereu cu noi, indiferent ce-am face. Poate că ar fi mai bine să ne resemnăm înaintea inevitabilului.

— Sa nu mai spui asta niciodată! strigă Ezio.

Uneori nu avem de ales, îi răspunse Leonardo trist. Se lăsă din nou tăcere, care fu întreruptă de Machiavelli:

Ce-i povestea asta cu legatari de testament, Leonardo?

Artistul îl privi.

— Ofi, Nicco o. Ce rost are să mă prefac? Sunt pe moarte. De aceea v-am rugat să veniți. Noi trei am trecut împreună prin atâtea. Doream să înțiu la revedere de la voi.

Zicea, ca-ți faci planuri să l vizitezi pe Henric, regele Angliei.

— Este un cățeluș agresiv și mi-ar plăcea să o fac, răspunse Leonardo, dar asta nu se va întâmpla. Nu pot. Odaia asta este ultimul loc pe care- voi vedea. Și copaci, de afara sunt plini, de păsări, știți, mai ales că acum e din nou primăvară.

Rămase tăcut, fără să se cîntească, atât de mult timp, încât cei doi prieteni începură să schimbe priviri îngrijorate. Apoi însă Leonardo se foi.

Am ațipit? întrebă el. N-ar fi trebuit. N-am timp de dormit. În curând o să mă satur de somn.

Apoi tăcu din nou. Și iar adormi.

Ne întoarcem mâine, zise Ezio cu blîndețe.

El și Machiavelli se ridicară și porniră spre ușă.

Întoarceți-vă mâine! îi opri pe neașteptate glasul lui Leonardo din drumul lor spre ușă. O să mai povestim.

Se întoarseră către artist, care se ridicase într-un cot. Blana de urs îi căzu de pe gerunchi și Machiavelli se aplecă să-o pună la loc.

Mulțumesc, Niccolo. Leonardo îi privi pe amândoi. O să vă spun un secret. Toată viața mea... deși credeam că învăț să traiesc, de fapt învățam să mor.

Cei doi fură alături de el după o săptămână, când își dădu sfârșitul în zori zilei de 2 mai. Dar Leonardo nu-i mai recunoștea. Era deja dus.

— Umblă deja zvonul, zise Machiavelli pe când se întorceau întristați spre casă, că regele Francis i ar fi ținut capul în brațe când a murit

Ezio sculpă în colbul drumului.

Unii oameni - până și regii - vor face orice pentru notorietate

Capitolul 84

Trecură alte patru anotimpuri. Micuța I lăvia împlinuse zece ani, Marcello se apropia de a noua lui aniversare. Lui Ezio nu i venea să creadă că ajunsese la vârsta de șaiszeci și patru de ani. Se gândi că timpul, cu cât se împuținează, cu atât pare să gonească mai nemilos. El însă cont.nua să-și îngrijească podgoria și să se bucure de ea, iar pentru că Machiavelli și Sofia îl băteau la cap, nu renunțase nici la scrierea memoriilor. Ajunsese deja la capitolul XXIV.

De asemenea, continua să se antreneze, în ciuda tusei sâcâitoare de care nu scăpase niciodată complet. Însa își predase de mult armele de Asasin lui Ariosto. Nu existau însă vești de la Roma sau Constantinopol, ba chiar nici de la Frasmus din Rotterdam, care să-i cauzeze motive de neliniște, cu toate că avusese loc divizarea anticipată a Bisericii, cu tânărul Luther în primele rânduri ale Reformei protestante din nordul Europei. Războaie noi amenințau iarăși lumea. Ezio putea doar să privească și să aștepte. Obieciunile vechi dispar greu, își spunea el. Și devenise destul de mult un om de la țară ca să poată simți prevestirea furtunii.

Era după amiază și el stătea pe verandă privind spre sud, peste podgorii, când zări în depărtare trei siluete într-o trăsură. Nu le recunoscui și se găseau prea departe ca să-și dea seama ce fel de oameni erau, deși, judecând după acoperămintele de cap nefamiliare, pareau străini. Bărui că sperau să ajungă în Florența până în amurg.

Se întoarse în casă și se îndreptă către odaia lui. Bărlogul lui. Ob oanele erau coborâte peste ferestre, pentru

a-l ajuta să se concentreze. Un opaiț ardea pe biroul pe care erau împrăștiate hârtii. Eforturile lui literare din ziua aceea. Se așază fără chef în fața lor, își puse ochelarii și citi ce scrisese, strâmbându-se ușor. Lupta cu oamenii lup! Cum de nu reușise să facă așa ceva să sune interesant?

Fu întrerupt de un ciocănit în ușă.

— Da? rosti Ezio, aproape bucuros că fusese întrerupt.

Ușa se deschise pe jumătate și în prag aparut Sofia, care nu intră însă în cameră.

— Îi duc pe Marcello în oraș, anunță ea veselă.

— Ca să vadă ultima piesa a lui Niccolò? întrebă bărbatul, ridicând ochii de la hârtii, fără să acorde totuși multă atenție soției sale. N-ai fi zis că *Mătrăguna* este o piesă potrivită pentru un copil de opt ani.

— Ezio, spectacolele după piesa lui Machiavelli nu se mai joacă de trei săptămâni. În plus, nu mă duc la Florență, ci doar la Fiesole.

— Deci...am ratat piesa? O să fie furios.

Sunt sigură că nu va fi așa. Știi că ești ocupat. Ne-ntoarcem repede. Vrei să fi tu atent la Flavia, te rog? Se joacă în grădina.

Sigur că da. Oricum m-am săturat de asta. Cred că o să tai niște uscături.

— Aș zice că e păcat că în după-amiaza asta frumoasă să stai închis aici. Îl privea Sonia ușor îngrijorată. Puțin aer proaspăt îți va prui.

Doar nu sunt invalid!

Bineînțeles că nu ești, *amore*. Mă gândeam doar.

Arătă în tăcere spre paginile mototo ite ce acopereau biroul. Cu gesturi deliberate, Ezio muie tocul în călimara și trase spre el o pagină albă.

— *A presto!* Să vă-ntoarceți cu bine.

Sofia închuse încet ușa. Ezio scrisese câteva cuvinte, apoi se opri, strâmbându-se către pagină.

Lăsa tocul din mână, scoase ochelarii și mototoli foara. După aceea ieși din încăperea. Chiar avea nevoie de aer proaspăt.

Merse la șopronul cu scule și luă o foartecă de grădinărit și un coș de nule. După care traversă grădina, îndreptându-se către rândul cel mai apropiat de viță de vie. Privi în jur după Flavia, dar n-o zări. Nu se simțea totuși deloc alarmat. Fetița era cuminte.

Pe când se afla la jumătatea drumului spre podgorie, auzi un zgomot neașteptat dintr-un tufiș din apropiere. Flavia chicotea de zor. Îl prinsese în ambuscadă!

— Flavia, *tesoro*! stai undeva să te pot vedea!

Urmăra alte râsete și tufa se scutură. După aceea Flavia scoase căpșorul. Ezio zâmbi și clătină din cap.

Tocmai atunci atenția îi fu atrasă de cineva de pe drum. Privi mai atent și zări în depărtare o siluetă în veșminte peștirice, ciudat colorate. Însă soarele apunea în spatele acestei siluete și strălucea prea tare ca să poată desluși amănunte. Ridică palma și o puse pavăză la ochi, dar când privi din nou, silueta dispăruse.

Ezio își șterse fruntea și se duse la vițele sale.

Put, n-ai, tîrziu, intrase mult în podgorie și curăța de uscături vițele Trebbiano. Nu era o operațiune neapărat necesară, dar îi oferea ceva de făcut în timp ce mintea se străduia să reordoneze lupta pe care o purtase cu mult timp în urmă în Roma, împotriva unui grup de fanatici care se autointitulau Fii lui Romulus. Coardele de viță îi atingeau coatele în timp ce lucra. Se opri să examineze un ciorchine și culese o boabă. O examinează cu atenție, rostogolind-o între degete. O apăsă, strivind-o, și văzu că era zemoasă. Zâmbi și mănca strugurele, apoi își curăță degetele pe tunica de mătase aspră.

După care își șterse din nou fruntea, mulțumut. O briză sufla și făcea frunzele să toșnească. Ezio inspiră adânc, bucurându-se de aerul cald, și închise ochii pentru o clipă.

Și simți cum ți se zbârlesc firisoarele de păr de pe ceafă

Deschise ochii și pormi în grabă spre marginea podgoriei, privind în direcția casei. Acolo, pe drumul de lângă *villa*, o văzu pe Flavia vorbind cu călătorul strănu înveșmântat pe care l zărise mai devreme. Purta o glugă ascuțită

Ezio porni în graba într-acele, ținând foarfecele ca pe un pumnal. Vântul se întoși, suflând din față și îndepărtându-l, strigătele de avertizare. Începu să alerge, gâfâind de efort. Îl dorea pieptul. Nu avea însă timp să-și facă griji pentru asta. Silueta se apleca spre fîca lui

- Pleacă de-acolo! răcnî el, împleticindu-se

Silueta îl auzi și întoarse capul, dar continua să l țină aplecat. În același moment, Flavia luă ceva din mîna sa, ceva ce- fusese evident oferit

Ezio aproape că ajunsese lângă ei. Silueta se îndreptă de spinare, tot cu capul aplecat. Ezio își azvârli foarfecele spre ea, ca și cum ar fi fost un cuțit pentru aruncat, dar nu ajunseră la țintă și zângănîră inofensiv pe pămînt

Ezio sos, lângă ei

Flavia, du-te imediat în casă! poruncî el, ascunzându-și frica din glas.

Fetița îl privi surprinsă

- Dar, papa e drăguț.

Ezio pași între fîca lui și necunoscut, prinzându-l de revelele veșmîntului. Străinul înălță capul și florentinul văzu cliplul unei tinere chinezoaice. Îi dădu drumul, surprins

Fetița arată o monedă mică și ovală, care avea în mijloc un orificiu pătrat. Lăterele de pe ea - dacă erau litere - erau străni. Ideograme. Un *quán* chinezesc

Chinezoaica rămăsese nemișcată, tăcută. Încă încordat, Ezio o examină cu atenție. Gâfâia din greu și avea răsufarea întretăiată, dar mintea îi era perfect ascuțită

După care zări la gâtul ei o emblemă familiară.

Blazonul Frăției Asasinilor.

Capitolul 85

Mai târziu, după ce se întoarse și Sofia, stătură toți trei de vorbă în *villa*, în vreme ce copiii priveau curioși din capul scărilor. Ezio era pe cât putea de ospitalier cu musafirul său neașteptat, dar în același timp ferm.

Nu știu ce altceva să-ți spun, Shao Jun. Îmi pare foarte rău.

Chinezoaica nu răspunse, nu era furioasă, ci foarte calmă.

Îmi pare foarte rău, însă nu te pot ajuta. Nu vreau să am de a face cu așa ceva.

Shao Jun ridică ochii și-l privi.

— Vreau să înțeleg.

Ce să înțeleg?

— Cum să conduc. Cum să-mi reclădesc Ordinul.

El oftă, acum ușor iritat.

Nu. Pentru mine s-a terminat. *Finito*.

Făcu o pauză.

— Iar acum cred că ar trebui să plec.

Ezio, gândește-te că Shao Jun a bătut cale lungă până aici, îl dojeni Sofia și se întoarse către oaspetele lor. Am pronunțat corect numele?

Jun aprobă din cap.

Nu vrei să rămâi la cină?

Ezio își privi nemulțumit soția, după care se întoarse cu fața spre foc.

Grah zie, spuse Jun șovăitor în italiană.

Sofia zâmbi.

Grozav. Și avem deja un dormitor pregătit. Ești bine venita să stai câteva nopți, sau cât de mult dorești.

Ezio mârâi, totuși nu spuse nimic. Sofia porni în direcția bucătăriei, iar bărbatul se întoarse încet și și privi musa fra. Shao Jun stătea tăcută, era perfect calma. Se uita în jurul camerei.

- O să mă-ntorc înainte să se întunece, anantă el cu glas arsur.

Ieși apoi, în trombă, abandonând orice maniere politicoase. Jun privi în urma lui și pe buze îi apară un zâmbet micuț.

După ce ieși, Ezio se refugie în podgorie.

Capitolul 86

Ezio se afla în camera copiilor și-l privea dormind la lumina lumânărilor. Se apropie după aceea de fereastră și o încuie. Se așează pe marginea patului Flaviei și se uită la fetiță și la Marcello cu inimă grea. Arătau atât de senini, atât de angelici.

Pe neașteptate, intensitatea luminii din odaie spori când Sofia intră ținând altă lumânare. Bărbatul se uită la ea și zâmbi. Soția îi răspunse la zâmbet și se așează pe patul lui Marcello.

Ezio rămase tăcut.

— Ești bine? întrebă Sofia, ușor timidă, după câteva secunde.

E se uită din nou la copiii lui, pierdut în gânduri.

Se pare că nu mi pot lăsa trecutul în urmă, rosti apoi încetșor și-și întoarse ochii la soția lui. Am început etapa asta a vieții mele foarte târziu, Sofia. Știam că nu voi avea timp să fac totu. Dar acum sunt îngrijorat că nu va fi timp să fac nimic.

Ochii ei erau triști, dar plini de înțelegere.

Auziră un scârțâit ușor deasupra și priviră spre tavan.

Ce face pe acoperiș? întrebă Ezio.

Las-o n pace, zise Sofia.

Deasupra lor, Shao Jun stătea așezată pe olanele roșii, tocmai sus, lângă horn. Postura ei se găsea undeva între poziția de atac a unui Asasin și cea a cuiva care se relaxa pur și simplu și se simțea bine. Privea ținutul rural scăldat de lumina lunii, în vreme ce vântul nopții șoptea în jurul ei.

A doua zi, Ezio ieși devreme din casă, pe când cerul era încă sur. Ridică ochii spre acoperiș, dar n-o zări pe Shao Jun, deși fereastra de la camera ei era deschisă.

O striga, însă nu primi niciun răspuns. Merse să-i dea dispoziții vechilului său, fiindcă se apropia vremea pentru *vendange* și el se ruga cerului pentru o recoltă bună anul acesta, în tot cazul, strugurii așa promiteau, iar vremea fusese favorabilă de-a lungul verii. Și *veraison* fusese bună, totuși voia să mai verifice nivelurile de zahăr și de acid din struguri înainte de cules. După aceea avea să-l trimită pe vechil în Fiesole - și dacă era nevoie, chiar și până în Florența -, ca să recruteze brațele de muncă sezoniere necesare. Avea să fie o perioadă foarte ocupată, pe care Ezio o aștepta cu nerăbdare în fiecare an - multă activitate fizică și puțin timp ca să te mai poți gândi și la altceva. Sosirea lui Shao Jun îi dăduse peste cap securitatea obținută cu greu de care se bucurase și detesta asta. Se pomeni sperând că tânăra plecase înainte de zori.

După ce termină de discutat cu vechilul Ezio simți un impuls irezistibil de a se întoarce la *villa*, pentru a vedea dacă rugăciunea îi fusese ascultată. Cumva se îndoia de acest lucru, totuși nu întâlni pe nimeni când intră în casă. Încrântat, urmând un instinct care-i strângea stomacul ghem, se îndreptă spre bârlogul său.

Se opri brusc în prag. Ușa era deschisă. Pășii în odăie și o văzu pe chinezoaică așezată la biroul său - care continua să fie acoperit cu însemnările și paginile abandonate din ziua trecută -, citind o parte din manuscrisul terminat.

Ezio simți că dăduse de furie.

- Ce faci aici? Ieși imediat!

Femeia puse jos teancul de foi pe care-l citea și-l privi calmă.

Vântul a deschis ușa.

Fuori!

Jun trecu iute pe lângă el și ieși din încăperea Ezio se apropie de birou și aranjă hârtiile, ridică o foaie care-l atrăsese atenția și citi. După aceea, neimpresionat, o aruncă la loc în teanc și privi afară, pe fereastră. Acolo se afla Jun, în curte, cu spatele la el, aparent așteptând.

Umerni lui se gârboviră. După alte câteva minute de ezitare, părăsi bârlogul și merse către ea.

Shao Jun stătea pe un zid scund din piatră. Ezio se apropie, tușind încetșor în vântul tăios de octombrie.

Ea se întoarse.

Duibuji îmi cer iertare. A fost o greșeală din partea mea.

Așa a fost, zise Ezio și făcu o pauză. Cred că ar trebui să poci.

La rămasse tăcută o vreme, după care, fără n.cuun avertisment, cită.

„Mă numesc Ezio Auditore. Când eram tânăr, am avut libertate, dar n.am văzut-o, am avut timp, dar nu l.am cunoscut, și am avut iubire, dar n.am simțit-o. Aveau să treacă treizeci de ani, înainte de a pricepe înțelesul acestor trei lucruri.” Este foarte frumos spus, adăugă ea după o scurtă pauză.

Ezio fu uluit. Se uită pe lângă lun, pierdut în gânduri. Din depărtare se auzeau zurgălăii de la hamul unui cal.

— Eu vreau să înțeleg, așa cum ai înțeles tu, urmă Jun. Ca să-mi ajut poporul.

Bărbatul o privi cu o căutătură mai prietenoasă.

— Jun, rosti el, eu am fost foarte mult timp Asasin. Și știu că e posibil ca în orice moment cineva să poată veni după mine. Sau după familia mea. Înțelegi? De aceea trebuie să fiu precaut.

Chinezoaica încuvință din cap și Ezio putu să vadă că aproape simțea milă pentru el. Se uită din nou spre podgorie.

— Ai trebui să ncep să angajez oameni pentru *vendange*,
dar

Nu și termină cuvintele Jun înclină capul spre un umăr,
ascultând

Hai înăuntru. Sa mâncăm ceva
Ea coborî de pe zid și l urmă.

Capitolul 87

Lărgul din piața cea mare, aflată în sud-vestul catedralei, era la fel de animat ca întotdeauna. Vânzători, negustori, servitori și țărani se înghesuiau și se înghionteau, mai mult sau mai puțin prietenos, pe când treceau printre țarabe. Jun stătea sub o latură a colonadei înconjurătoare și privea tumultul, în vreme ce Ezio se tocmea în apropiere, sub razele reci ale soarelui, cu un vânzător pentru un coș de culegător de struguri. Jun era fascinată și absorbea imaginile și sunetele Florenței. Privea curioasă oamenii, tot așa cum aceștia o priveau curioși la rândul lor. Nu se sinchisea de ei.

Ezio încheie cumpărăturile, se apropie de ea și o bătu pe umăr.

O să am mare noroc dacă ăsta rezistă trei ani, rosti el.

Chinezoaica îl privi când îi arătă coșul, neștiind ce ar trebui să judece în aprecierea calității sale. Bărbatul înțelese asta și surâse.

Haide, zise el. Vreau să-ți arăt ceva.

Trecură prin mulțime în direcția Piazza della Signoria, iar după ce ajunseră acolo, se așezară pe o bancă de lângă loggia, privind oamenii care veneau și plecau, toți în veșminte viu colorate, mai puțin aceia care purtau mătăsuri și catifele bogate de culoare neagră.

Cine sunt? întrebă Jun.

Sunt bancheri. Este un fel de uniformă, ca să se poată recunoaște între ei, dar are și alt avantaj. Îi putem recunoaște și noi!

Jun zâmbi nesigură

E plăcut, *no?* continuă Ezio Plin de viață!

— Da.

— Dar nu întotdeauna. Jumătate din familia mea a fost omorâtă în piaza asta. Executată. Chiar aici. Acum patruzeci și cinci de ani. Pe atunci aveam nouăsprezece ani.

Închise ochii, scurt, amintindu-și, după care urmă:

Iotuși acum, când o văd atât de *piena di vita*, nu pot decât să mă simt mulțumit. Și satisfăcut că a dispărut așa multa suferință, zise el și o privi deschis. Jun, viața unui Asasin înseamna suferință. Suferi și tu, și o abați și asupra altora. Asisti la suferința cu speranța că, în timp, poți ajuta la dispariția ei. Este o ironie teribilă a sorții, știu, dar așa merg lucrurile.

Tăcură amândoi o vreme. Jun părea gânditoare. Apoi Ezio o văzu încordându-se. Observase ceva în mulțime. Străfulgerarea unei culori anume? O uniformă, poate? Una dintre gărzile Signoriei? Clipa aceea trecu însă și el nu insistă.

Bine, rosti după aceea și se ridică. E timpul să-l târași pe moșneag înapoi la casa lui.

Chinezoaica 1 se alătura și porniră, traversând piața și intrând apoi pe strada atât de familiară bărbatului, care mergea spre est, aflată imediat la nord de Palazzo. Jun arunca întruna priviri peste umăr.

Strada pe care ajunseră după aceea era considerabil mai pustie, pentru că, într-un final, cei doi să rămână complet singuri. Pe neașteptate Ezio auzi un zgomot pe care Jun nu-l auzise. Întoarse repede capul. Făcu un salt înapoi și înălță coșul ca să-o protejeze pe chinezoaică și o făcu exact la timp, deoarece un pumnal azvârlit se înfipse în coș. După nici o secundă, cineva îi expedie lui Ezio un șut sălbatic în abdomen. El se împletici în spate și se izbi de un zid de piatră. Între timp Jun reacționase cu viteză fulgerătoare. Stătea deja între Ezio și atacatorul său altă

chinezoaică, purtând veșminte cu aceeași croială, dar alcătuite numai dintr-o tunică de luptă și pantaloni

Cele două femei își dădură ocol una alteia, aproape ca într-un balet, lent, pentru ca apoi să se repeadă în atacuri incredibil de rapide, aidoma unor cobre, expedind lovituri cu muchile palmelor sau cu picioarele, cu asemenea viteză, încât Ezio abia le putea urmări. Vedea totuși clar că Jun îi era inferioară oponentei sale. Se repezi înainte și o lovi pe aceasta cu coșul în cap, surprinzând-o și punând-o la pământ

Ea rămase nemișcată, cu membrele rășchirate. Jun făcu un pas înainte

Ai grijă! strigă bărbatul. Se prefacă!

În aceeași clipă, femeia mustenoasă sări în picioare și se repezi asupra lui Jun cu alt cuțit în mână. Amândouă căzură acum la pământ, luptându-se cu ferocitatea și agilitatea sălbatică a unor feline, cu membrele și trupurile mișcându-se atât de rute, încât deveniră încetoșate. Se auzi apoi un țipăt scurt. Atacatoarea se desprinsese din încheștare, cu propriul cuțit înfipt în piept, imediat deasupra sternului. Se împletui o clipă în lateral, apoi se prăbuși, se lovi cu capul de un contrafort din piatră și rămase nemișcată. De data asta nu mai simula.

Ezio privi în jur. Nu era nici țipenie de om.

O prinse pe Jun de mână.

Haidel! șuieră el printre dinți.

Pe când se îndreptau spre casă în trăsura lui Ezio, Jun începu să explice. Bărbatul își dădu seama că fata ar fi făcut asta mai devreme dacă i ar fi oferit posibilitatea. Îi ascultă încruntat povestea

Mentorul meu a fost cel care a dorit să te cunoască. Noi doi am părăsit China împreună, în secret, dar am fost urmăriți. Ne-au ajuns din urmă în Venetia și acolo l-au

capturat pe el. Mi-a cerut aluncă să fug și să închei misiunea noastră. Nu l-am mai revăzut.

Cine sunt „ei”?

Servitorii lui Zhu Houcong - împăratul Jiajing. Un tânăr, încă băiat, care n-a fost născut să stăpânească, dar caruia soarta i-a dat tronul, iar el ne conduce cu o mână neînloasă și sângeroasă. Făcu o pauză. Eu m-am născut concubină, însă Mentorul meu m-a eliberat când eram tânără. Ne-am întors după aceea să salvăm și a te tete, dar erau. Tăcu din nou pentru scurt timp. Împăratul credea că dacă le bea sângele lunar, va căpăta viață veșnică. Se întrerupse și înghiți greu un nod în gât, după care, cu un efort vizibil, își regăsi controlul de sine și continuă: Jiajing este un om crud. Îi ucide pe toți cei care i se opun și preferă ungerea în locul decapitării.

- *Loig chi?*

Jia făcu mai multe mișcări ce simulau tăierea cu o muchie a palmei peste podul palmei celeilalte.

- Proces lent. Zeci de mii de tăieturi. Apoi... moartea. Chipul lui Ezio îmi petri ca granitul. Dădu bice cailor

Capitolul 88

Sofia se afla în bârlogul lui Ezio și făcea focul când auzi o trăsură oprind în fața casei. Alarmată, se ridică repede în picioare. Peste o clipă, Ezio dădu buzna înăuntru, urmat îndeaproape de Shao Jun. Se năpusti la fereastră și închise obloanele, blocându-le cu zăvorul. După aceea se întoarse către soția sa.

Strânge câteva bagaje. Deja am înhamat cai odihniți la trăsură. Câțiva dintre oamenii noștri vor merge cu voi.

Dar ce...?

În noaptea asta trebuie să dormiți la Machiavelli.

— Dar ce s-a întâmplat?

O neînțelegere.

Sofia privi de la el la Jun, care plecă ochii, stânjenită fiindcă își adusese necazurile pe capul lor.

Lasă-ne o clipă, înțelegi ea.

La scurt timp după aceea, Sofia și copiii erau instalați în trăsură. Ezio stătea lângă ușa ei. Cei doi soți se priveau și amândoi doreau să spună ceva, dar nu-și găseau cuvintele.

Ezio se retrase un pas și încuviință din cap spre vizitator. Acesta pocni din hățuri și caii porniră în amurgul care se îndesea.

Pe când se îndepărtau, Sofia se aplecă mult pe fereastră și-i trimise o sărutare din vârful degetelor. El ridică brațul în semn de rămas-bun, după care, fără să mai aștepte să-i vadă pierzându-se în depărtare, se întoarse în casa, închise ușa și o încuiă.

Capitolul 89

Ezio și Jun stăteau tată în față pe bănci din lemn, trase înaintea focului ce duduia în vatră. Așteptau

Când nu am luptat prima dată cu Borgia, am fost mânat de răzbunare și primul meu impuls a fost să țintesc spre capul răufăcător. Cu timpul, însă am învățat că cei care inspiră teamă au mai mulți adepți devotați decât aceia care predică iubire. Uciderea lui Rodrigo și Cesare n-ar fi avut niciun rezultat, dacă nu aș fi putut înlocui dumnia terorii lor prin alta care să implice o măsură de fraternitate, în povestea bărbatului și se afundă câteva clipe în amintiri. De aceea am petrecut mulți ani învățând bărbați și femei să gândească și să acționeze pentru sine. Mai întâi în Roma, apoi în rândul Frăției noastre din Constantinopol.

Îmi doresc tare mult să citesc despre faptele tale. Trebuie neapărat să îți termin cartea.

Important este să înțelegi că iubirea este cea care leagă laolaltă Ordinul nostru, iubirea de oameni, de culturi, iubirea lumii întregi.

Tăcu din nou pentru scurt timp.

Luptă ca să păstrezi ceea ce inspiră speranță, Shao Jun, și ți vei recâștiga poporul de partea ta.

Pe gânduri, Jun privea în flăcări, iar viziunea înăreată a viitorului ei îi creștea în imaginație.

— Va dura foarte mult timp, vorbi ea încet în cele din urmă.

Dar dacă procedezi așa cum trebuie, se va întâmpla.

Jun inspiră adânc și-și îndreptă spinarea cu o expresie hotărâtă pe chip. Îl privi pe Ezio și aprobă din cap. El se aplecă și o bătu ușor cu palma pe umăr.

Du-te și odihnește-te puțin, îi spuse.

Tânăra se ridică, făcu o plecăciune scurtă și ieși din cameră.

Ezio se întoarse către focul, a cărui văpaie îi înroșea obraji.

În toată noaptea, nelinștit de zgomote furioase de afară, Ezio se duse în bucătărie. De pe cer, luna strălucea printre zăbrelele de la ferestre. Bărbatul se apropie de suportul pentru cuțite și luă câteva, cântărindu-le în mână. Nemulțumit, le puse la loc și căută altă armă. Un polonic de fier? Nu. Un tocător din lemn? Nu. Un vatrai, poate? Da! Se duse la plită și alege unul, lung de un metru și făcut din oțel greu. Îl testă cu două trei lovitură de încercare prin aer.

Se încordă, auzind un zgomot deasupra. După câteva secunde, un corp căzu prin fața ferestrei. Ezio o văzu pe Jun aterizând cu genunchii ușor îndoiți, apoi repezindu-se în noapte. Se duse la ușă, trase zăvorul și o deschise brusc.

Acolo era ghemuit un chinez, încordat pentru atac, care țâșni imediat spre el cu un *dao*. Ezio se retrase și lovi cu ușa în brațul lui, rupându-i radiusul și cubitusul, iar sabia căzu din mâna chinezului care urlă de agonie. Ezio deschise din nou ușa, brusc, și izbi vătraul cu toată puterea în țeasta lui, despicând-o. Sări apoi peste cadavru și ieși în noapte.

O găsi destul de repede pe Jun, care lupta cu trei atacatori. Situația nu se derula în avantajul ei, dar Ezio apăruse la timp ca să răstoarne balanța de forte și slujitorii împăratului Li Jing se retraseră în direcția podgoriei. Acolo avu loc bătălia finală. Luptându-se doar cu punini și cu picioarele, Jun doborî aproape imediat un adversar, în timp ce Ezio ucise un al doilea cu vătraul, pe care îl înfipse drept în față. Al treilea chinez izbuti să-l dezarmeze, dar, smulgând rapid un arac de lemn din podgorie, asasinul își recăpătă avantajul și, după ce-și trânti oponentul la pământ, îl lovi cu violență în ceafă, rupându-i vertebra cervicală.

Se terminase. Ezio se lăsă să cadă pe panta lină a podgoriei, istovit, însă nevătămat. Prinse privirea lui Jun și încercă să rădă, dar râsetul i se transforma într-o tuse șuierată.

Parc' ai fi o pisică pe moarte, comentă el

Dă-mi voie să te ajut

Chinezoaica îl ridică în picioare și, împreună, se întoarce în casă

Capitolul 90

Se treziră cu mult înainte de revărsatul zorilor. Dimineața era răcoroasă. Câteva raze spălăcite de soare își găsiseră loc prin cețuri.

Shao Jun stătea pe drum, cu ranița în spate. Privea în depărtare și era gata de plecare. Părea pierdută în gânduri și se întoarse doar când Ezio se apropie dinspre *vila*. Răsuflarea lui continua să fie grea și hârâită.

E un drum lung până acasă, *no'* întrebă el.

Dar mai sunt multe de văzut pe drum. *Dashi, xiexie ni* – mulțumesc, Mentorule.

Chinezoaica se plecă ușor.

Ezio avea ceva în mână. O cutiuțe veche. O întinse către Shao Jun.

- Ia-o. S-ar putea să fie de folos într-o bună zi.

Jun o luă și o răsuci pe toate părțile. După aceea vru s-o deschidă, dar Ezio o opri.

Nu, zise el. Doar dacă îți pierzi calea.

Ea încuviință din cap și puse cutiuța în raniță. Ezio miși ochii și privi pe lângă tânăra. Văzu pe drum stindardele soldaților care se apropiau.

Ar trebui să pleci, zise el.

Jun îi urmări privirea, aprobă din cap și porni spre podgoria aflată de cealaltă parte a drumului. Ezio se uită după ea, cu in se îndrepta rapid spre coama unei coline apropiate.

Soldații sosiră la scurt timp după aceea și bărbatul îi salută. Când privi din nou în direcția lui Jun, ea dispăruse.

Peste câteva săptămâni, după ce cuiesul se încheiase, iar a noua aniversare a lui Marcello rămăsese în urmă, Ezio reveni în bârlogul său pentru a încerca din nou, să scrie. De data asta progresă serios. Privi ultima foaie albă de hârtie din fața sa, muie tocul în călimară și adăugă câteva cuvinte, încruntându-se. Le recită și zâmbi. Apoi scăpă tocul din mână când o durere ascuțită în piept îl luă prin surprindere.

La ușă se auzi o ciocănitură.

- Da? zise el, stăpânindu-se și punând tocul în suportul său de lângă călimară.

Sofia intră în odaie.

- Voiam să-ți zic că mă duc cu copiii la Fiesole. O să ne-ntoarcem după ce se-ntuneacă.

Bine.

- Mâine este zi de târg. Vii și tu cu noi?

Da.

Sigur?

Da, o să fiu bine.

Femeia închise ușa în urma ei. Ezio rămase pe gânduri o vreme, apoi, mulțumit, începu să strângă foile de pe birou, aranjându-le în teanc ordonat și legându-le cu o panglică.

Capitolul 91

Ziua următoare fu una frumoasă și înviorătoare. Rămăseseră în Florența ca să prânzească, iar Sofia dorea să mai facă niște cumpărături înainte de a porni spre casă. Mergând pe stradă la câțiva pași în urma ei și a copilor, Ezio se strâmbă brusc când fu zguduit de un acces de tuse. Se rezemă de un zid, pentru a-și veni în fire.

Sofia sosi imediat lângă el.

- Trebuie să fi rămas acasă.

E. îi zâmbi.

Dar sunt acasă.

Stai jos, aici, arătă soția lui o băncuță din apropiere. Așteaptă-ne. Ne ducem numai până nițel mai încolo. O să dureze doar câteva minute.

Ezio încuviință din cap și o privi alăturându-se copilor și pornind mai departe pe stradă. Își găsi o poziție mai confortabilă și durerea începu să se domolească.

Se uită la trecătorii care mergeau în sus și-n jos și-și vedeau de treburile lor. Se simtea încântat și i făcea plăcere să i privească. Trase adânc aer în piept, simțind aromele pieții din apropiere. Ascultă hărmălaia vânzătorilor.

Îmi place aici, zise el încetșor.

Se simțea acasă. Acasă în cele din urmă.

Reveria îi fu întreruptă de glasul arțagios al unui tânăr italian, care se trânti pe băncuță lângă el. Tânărul vorbea, aparent cu propria-i persoană. Nu se uita la Ezio.

Al diavolo! Urăsc oraşul ăsta blestemat. Regret că nu s
în Roma. Am auzit că femeile de-acolo sunt mm ca
struguri Sangiovese copti, înţelegi? Nu ca aici! *Firenze!*

Scumpă dezgustat pe jos.

Ezio îşi întoarse privirea spre el.

Nu cred că Florenţa este problema ta, rosti el îndu-
rerat de cuvintele tânărului.

Pardon?

Ezio fu pe punctul de a-i răspunde, dar durerea îl stră-
punse iarăşi. Iăcu o grimasă, apoi horcăi. Tânărul se răsuci
către el.

— Uşurel, moşule.

Îl prinse pe Ezio de încheietura mâinii şi bărbatul simţi
că răsufărca şi se opreşte în piept. Uitându-se la mâna care-l
ţinea, se gândi că strânsoarea era neobişnuit de puternică şi
că exista ceva ciudat, aproape familiar, în expresia tânărului.
Dar probabil, că totul nu era decât în imaginaţia lui. Scutură
din cap, ca să şi-l limpezească.

Tânărul îl privi cu atenţie, după care zâmbi. Ezio îi
întoarse privirea.

Odihneşte-te, da? zise tânărul.

Apoi se ridică şi se îndepărtă. Ezio încuviinţă din cap în
semn de aprobare întârziată şi se uită după el. După aceea
se lăsă pe spate şi o căută din priviri pe Sofia prin mulţime.
O zări la o tarabă, cumpărând legume. Lângă ea, Flavia şi
Marcello se hârjoneau împreună, jucându-se.

Închise ochii şi răsufli adânc de câteva ori. Treptat,
respiraţia i se domoli. Tânărul avusese dreptate. Trebuia
să se odihnească puţin.

Sofia punea într-un coş legumele pe care le cumpărase
când ceva rece i se furişă în inimă. Ridică ochii, după aceea
privi în jur şi se uită în cele din urmă spre locul unde era
aşezat Ezio. Ceva era în neregulă cu postura lui. Deru-
tată, nedorind să recunoască lucrul de care se temea, duse

palma la gură și se grăbi spre soțul ei, lăsând copiii să se joace

Pe măsură ce se apropie, încetinește pasul. În cele din urmă se așază lângă el și-și prinse mâna, apoi se aplecă și și lipi fruntea de părul lui

Unul sau doi oameni priveră în direcția lor, apoi alți câțiva, mai îngrijorați, dar altfel agitația de pe stradă își urmă cursul ei

Capitolul 92

Mult mai târziu, în aceeași zi, după ce se întorsese acasă și după ce Machiavelli plecase, Sofia intră în bârlog. Copiii se cuacasă. Femeia nu credea că ei înțelesesă deocamdată ce se petrecuse.

În bârlog, focul se stinsesă. Femeia aprinsă o lumânare și apropiă de birou și ridică de pe el teancul frumos aranjat de hârtii legate cu panglică. Începu să citească:

Când eram tânăr am avut libertate, dar n am văzut că am avut timp, dar nu l am cunoscut, și am avut iubire, dar n am simțit-o. Aveau să treacă multe decenii înainte de a pricepe înțelesul acestor trei lucruri. Într-un în amurgul vieții mele înțelegerea aceasta s-a transformat în mulțumire. Iubirea libertatea și timpul, de care dispuneam cîm lă din abundență, sunt cele care mă împing înainte. Iubirea, mai cu seamă, scumpa mea, pentru tine, pentru copiii noștri, pentru frații și surorile noastre — și pentru lumea vastă și minunată care ne a dat viața și care ne ridică întruna atâtea enigme. Cu nesfârșită iubire, Sofia mea, sunt de-a pururi al tău.

Ezio Auditore

Glosar de termeni în italiană, greacă, chineză și turcă

<i>a presto</i>	Pe curând!
<i>adi herif</i>	Porcule!
<i>al diavolo</i>	La naiba!
<i>affedersiniz</i>	Îmi cer scuze!
<i>affedersiniz, efendim</i>	Scuzați mă, domnule!
<i>akçe</i>	monedă turcească veche
<i>Allah ashikaua</i>	Să dea Domnul!
<i>Allaha ismarladık!</i>	Dumnezeu să te binecuvânteze!
<i>aman Allahım</i>	Vai de mine!
<i>Amore</i>	Dragostea mea
<i>Apistefio</i>	incredibil
<i>arrocco</i>	rocadă
<i>aynen oyle</i>	exact
<i>ballata</i>	baladă
<i>bastardo</i>	bastard
<i>bene</i>	bine
<i>beyfendi</i>	Excelența voastră
<i>bir sey dıgı.</i>	Cu plăcere!
<i>bistecca alla fiorentina</i>	friptură florentină
<i>brutti ma buoni</i>	urât, dar bun
<i>buffone</i>	zevzec
<i>buon giorno</i>	Bună ziua!
<i>buona donna</i>	stimabilă doamnă
<i>buona sera</i>	Bună seara!
<i>canaglia</i>	ticălos
<i>carciofini sott'olio</i>	anghinare muci gătite în ulei de măsline
<i>castagnaccio</i>	castaniu
<i>cazzo</i>	perus

che succede?
çok üzöldüm

Ce se întâmplă?
foarte bine

duo
dashi, xièxiè nín
il mio
duībùqǐ
duomo

sabie
Mulțumesc, Mentorule
Dumnezeule...
Îmi pare rău
catedrală

è incredibile
edáxi
efendim
evet

Este incredibil
ok
domnule
da

fettunta
finito
fratello mio
fuori

pâine cu usturoi
terminat
Fratele meu
Afară!

Gennaio
gercek
ghazi
Giugno
grazie
güle güle
güzel

ianuarie
prostovan
cruciat
iunie
Mulțumesc!
foarte bine
excelent

hajj
haydi rustgele
hristè mou

pelerinaj
Succes!
Dumnezeule!

il diavolo
inanilmaz

Diavolul
incredibil

janbiyah

pumnal arăbesc cu tăiș lat, curbat

kanun
karesi

legc
piață

<i>kargasha</i>	haos
<i>kesinlikle</i>	Bincinteles!
<i>kourayo</i>	curaj
<i>kyrie</i>	Domn
<i>la Crociata Segreta</i>	Cruciada secretă
<i>levatrice</i>	moașă
<i>ling chi</i>	tăiere în mij de bucăți
<i>lokanta</i>	cafenea
<i>maccaroin in brodo</i>	supă de macaroane
<i>magnetism</i>	atrakție magnetică
<i>masa'il kher</i>	Bută scara!
<i>merda</i>	La naiba!
<i>merhaba</i>	Binc ai venit!
<i>messer</i>	Domnule
<i>miu cara</i>	Draga mea
<i>mio bel menestrello</i>	frumosul meu menestrel
<i>mio principe</i>	prințul meu
<i>moleche</i>	crab cu cochilie moale
<i>molto curioso</i>	plin de curiozitate
<i>nessun problema</i>	nicio problemă
<i>pandirumerino</i>	pâine cu rozmarin
<i>panzanella</i>	salată de roșii cu pâine
<i>pecorino</i>	tip de brânză
<i>pek güzel</i>	frumos-fac
<i>pekala</i>	în regulă
<i>perdonate, buon signore</i>	Scuzați-mă, stimate donni!
<i>perfetto</i>	perfect
<i>piena di vita</i>	plin de viață
<i>poi kalâ</i>	foarte bine
<i>prens</i>	prinț
<i>prego</i>	te rog
<i>presuntuoso</i>	îngâmfat
<i>principe</i>	prinț

<i>qián</i>	monedă
<i>raccolto</i>	recoltă
<i>ragazzo</i>	băiat/copil
<i>requiescat in Pace</i>	Odihnește-te în pace!
<i>rixoto de gò</i>	pilaf italianesc cu pește gobi
<i>sagliginiza!</i>	La revedere!
<i>salame toscano</i>	salam toscan
<i>salsicce di cinghiale</i>	cârnat de mistreț
<i>salute a voi, Assassini</i>	Salutări, Asasini!
<i>salve</i>	Salut!
<i>sayin da Vinci bey</i>	domnul da Vinci, domnule
<i>se solo</i>	Măcar dacă!
<i>serefe!</i>	Noroc!
<i>sharbut</i>	șerbet
<i>shehzad/shehzadem</i>	Prințe,
<i>sì</i>	da
<i>sì, da molto tempo</i>	da, acum mult timp
<i>sinav icin iyi sanslar!</i>	Mult noroc, prieten drag
<i>souk</i>	piață/bazar
<i>sövalye</i>	cavaler
<i>spaghetti allo scoglio</i>	paste cu fructe de mare
<i>tesekkür ederim</i>	Mulțumesc
<i>Tesekkür, Mentor.</i>	Mulțumesc, Mentorule.
<i>Chok tesekkür ederim!</i>	Mulțumesc foarte mult.
<i>tesoro</i>	draga mea
<i>ti distihia</i>	Ce mizerie!
<i>tonno al cartoccio</i>	ton copt în pesmet
<i>un favore</i>	o favoare
<i>una tortura</i>	tortură
<i>va bene</i>	în regulă
<i>vendange</i>	culesul strugurilor
<i>veraison</i>	coacerea strugurilor

Mulțumiri

Mulțumiri speciale pentru

Yves Guillemot
Jean Guesdon
Corey May
Darby McDevitt

Și, de asemenea, pentru
Alain Corre
Laurent Detoc
Sébastien Puel
Geoffroy Sardin
Xavier Guilbert
Tommy François
Cecile Russeil
Christele Jalady
departamentul Ubisoft Legal
Chris Marcus
Etienne Allonier
Maria Loreto
Alex Clarke
Alice Shepherd
Anton Gill
Guillaume Carmona
Clémence Deleuze